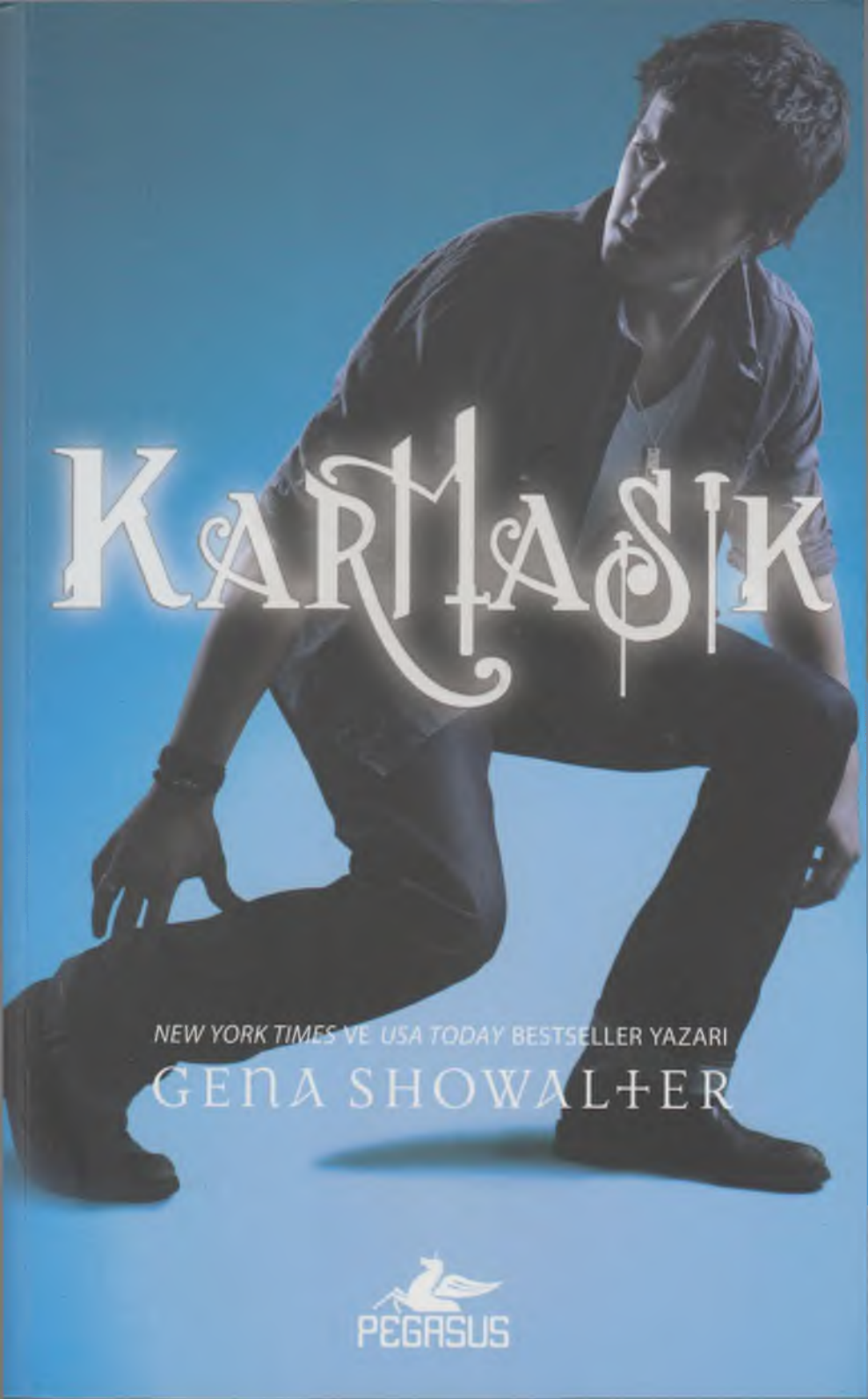

A man with dark, curly hair is crouching in a dynamic pose against a solid blue background. He is wearing a dark, short-sleeved button-down shirt over a light-colored t-shirt, dark trousers, and dark shoes. He is looking upwards and to the right with a focused expression. The title 'KARMAŞIK' is overlaid in a large, white, stylized serif font across the middle of the image.

KARMAŞIK

NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER YAZARI

GENA SHOWALTER

ADEN'İN HAYATI YOLUNA GİRMİŞTİR.
EV. ARKADAŞLAR. HAYALLERİNDEKİ KIZ.
TABİİ UFAK BİR SORUN DIŞINDA:
KISA ZAMAN İÇİNDE ÖLECEĞİ KESİNDİR...

Topluma bir türlü ayak uyduramayan asi Aden Stone, Crossroads, Oklahoma'ya geldiğinden beri güzel bir hayat yaşamaktadır. Tabii en iyi arkadaşlarından birinin kurtadam, kız arkadaşının kana susamış bir vampir prenses ve Aden'in vampirlerin yeni kralı olduğunu saymazsak...

Hem de hâlâ insanken! Yani neredeyse insanken.

Kafasının içindeki ruhlar yüzünden Aden her zaman "farklı" olmuştur.

Bu ruhlar zamanda yolculuk yapabiliyor, ölüleri diriltebiliyor, bir başkasının zihnini ele geçirebiliyor ve bugünlerde Aden'in en nefret ettiği özellik olarak, geleceği öngörebiliyordur.

Peki Aden'i gelecekte ne beklemektedir? Kalbine saplanacak bir bıçak!

Çünkü karanlığın yaratıkları savaş hazırlığındadır ve her şeyin merkezinde Aden yer almaktadır. Fakat Aden'in savaşmadan kaderini kabullenmeye niyeti yoktur... Arkadaşları ona arka çıkar ve Victoria onunla birlikte olabilmek için kendi geleceğini riske atarken ilk defa Aden'in hayatında yaşamak için bir nedeni vardır!

"Elinizden düşüremeyeceksiniz. Kitapta okurun her an karşısına çıkan cesaret, kurulan ilişkiler ve aidiyet hissi sayesinde gençler kendilerini karakterlerle özdeşleştirecek."

School Library Journal

"Kitabı okumaya başladıktan sonra bir daha bırakamadım. Muhteşem!"

Kristin Cast

Pegasus Yayınları: 979
Gençlik: 167

Karmaşık
Gena Showalter
Özgün Adı: Unraveled

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: Gizem Yeşildal
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2014
ISBN: 978-605-343-439-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Gena Showalter, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Books S.A.'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

GENA SHOWALTER

KARMAŞIK

İngilizceden Çeviren:

Bariş Mol

PEGASUS YAYINLARI

Bu kitap yine gerçek Haden, Seth, Chloe, Riley, Victoria, Nathan, Meagan, Parks, Lauren, Stephanie, Brittany ve Brianna için. Karakterlerinizin hiçbirinden boynuz ve kuyruk çıkmadığına dikkat edin. Bunun bir sonraki kitapta gerçekleşmeyeceğine söz veremem ama GeeGee Teyze'nizin rüşvet kabul edeceğini söyleyebilirim...

Bu kitap aynı zamanda yazar meslektaşlarım Jill Monroe, Kresley Cole ve P.C. Cast için. Biliyorum, biliyorum. Onların ismini bütün ithaflarımda görüyorsunuz. Ama size yemin ederim, övgüleri sonuna kadar hak ediyorlar. Bir yazar genellikle yalnızdır ve bu üç yetenekli güzel kadın bana bilgisayarımın dışında bir dünya olduğunu ve yakınlarında, benim adıma bir parti yapıldığını hatırlatıyorlar.

Bu kitap ayrıca muhteşem editörüm ve sevgili dostum Margo Lipschultz için. Bu kadın benim için devamlı olarak görev sınırlarını aşıyor. Sezgileri harika ve ben onun sayesinde daha iyi bir yazarım!

Aynı zamanda bu kitap beni destekleyen bir başka muhteşem editör ve avukat olan Müthiş Kadın, namıdiğer Natashya Wilson için. Bu kadın bir harika!

Tabii bir de benim (tuhaf) fikirlerime daima bir şans tanımaya gönüllü olduğu için Harlequin'e. Devamlı destekleri için aileme. Ve SİZLERE, okurlarım. En içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Ancak yukarıda söylediğim her şeye rağmen bu kitap –tıpkı *Kördüğüm* gibi– daha çok kendime ithaf edilmiştir. Ne var? Bu kitabı yazmak zordu.

GİRİŞ

Çarşafı yere düşerken Aden Stone yatağında kıvrandı. *Çok sıcak.* Üzerinden ter fışkırıyor, giydiği tek şey olan boxer üstüne yapışıyor-
du. *Çok fazla.* Aklı... ah, zavallı, mahvolmuş aklı. Titreşen pek çok
görüntü yok edici bir karanlık, korkunç kargaşa ve gaddar bir acıyla
düğüm düğüm olmuştu.

Daha fazlasını... kaldıramam... O bir insandı fakat yakıcı vampir
kanı şimdi damarlarında akıyordu. Bu kanı verenin gözlerinden kısa
bir süreliğine de olsa dünyayı görmesini sağlayan güçlü vampir kanı.
Bu o kadar da korkunç olmazdı –bunu daha önce tecrübe etmişti–
ancak bir gece önce kanı *iki* ayrı kaynaktan içmişti. Elbette kazara
olmuştu ama bunun karman çorman beyni için bir önemi yoktu.

Bir kaynak kız arkadaşı, Prenses Victoria'ydı. Diğeri ise Victo-
ria'nın ölü nişanlısı Dimitri. Ya da sözlüsü. *Her neyse.*

Şimdi onların kanları Aden'in dikkatini çekmek için hırçın bir
şekilde çekişiyordu. Zehirli bir atışma. Çok da büyük bir mesele değildi,
öyle değil mi? Yıllar boyunca Aden zombilerle savaşmış, zamanda
yolculuk etmiş ve hayaletlerle konuşmuştu; ufak bir dikkat eksikliği
karşısında gülebilmeliydi. Yanlış! Kendini bir şişe asit içmiş, üzerine
de kırk cam yemiş gibi hissediyordu. Biri onu yakarken diğeri onu
lime lime ediyordu.

Ve şimdi de...

Odak noktası yine değişiyordu.

Aniden Victoria'nın, "Ah, baba," diye fısıldadığını duydu.

Aden irkildi. Victoria fısıldamıştı, evet ama *çok yüksek sesle.*
Kulakları da, geri kalan her yeri gibi hassastı.

Bir şekilde acının içinden zorla geçip gözlerini odaklama gücünü kendinde buldu. Büyük hata. *Çok parlak*. Dimitri'nin çevresindeki-lerin ağır kasveti, yerini Victoria'nın ışıldayan renklerine bırakmıştı. Aden şimdi onun gözlerinden bakıyor, kendi başına gözlerini bile krpamıyordu.

"Sen yaşamış en güçlü adamdın," diye devam etti Victoria törensel bir ses tonuyla ve Aden konuşan sanki kendisiymiş gibi hissetti, boğazı tahriş olmuştu. "Bu kadar çabuk nasıl yenilebildin?" *Neler olduğunu ben nasıl bilemedim?* diye düşündü Victoria.

Victoria, koruması Riley ve arkadaşları Mary Ann, dün gece Aden'i arabayla eve götürmüşlerdi. Victoria onunla kalmak istemiş ama Aden onu göndermişti. İçindeki iki farklı kan türüne nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ve Victoria'nın da yas zamanlarında kendi halkıyla birlikte olması gerekiyordu. Bir süreliğine uyumaya çalışmış, vücudu attığı –ve yediği– dayaktan sonra iyileşirken, yatağında dönüp durmuştu. Sonra, yaklaşık bir saat önce çekişme başlamıştı. Tanrı'ya şükürler olsun ki Victoria oradan ayrılmıştı. Kendini şu anki acınası halinde onun gözlerinden görmek ve ne düşündüğünü bilmek ne korkunç bir kâbus olurdu.

Victoria onu düşündüğünde *yenilmez* kelimesiyle değerlendirmesini istiyordu. Bu olmazsa *ateşli* kelimesiyle de yetinirdi. Diğerleri olmasa da olurdu. Çünkü *o*, *Victoria'nın* her anlamda mükemmel olduğunu düşünüyordu.

Mükemmel, tatlı ve güzel. Ve ona ait. Beyni Victoria'nın görüntüsüyle doldu. Beyaz omuzlarından dökülen koyu renk saçları, kristal gibi parıldayan mavi gözleri ve kiraz kırmızısı dudakları vardı. Öpülebilecek dudaklar. Yalanabilecek.

Victoria'yla yalnızca birkaç hafta önce tanışmıştı fakat onu hep tanıyormuş gibi hissediyordu. Aslında çarpık bir şekilde tanıyordu da. Yani kafasında yaşayan ruhlardan birinin uyarısı sayesinde en azından son altı aydır tanıyordu. Evet, sanki vampirler ve telepatik kan yeterince garip değilmiş gibi, Aden kafasını üç ayrı insan ruhuyla paylaşıyordu. *Ayrıca*, her ruh doğaüstü bir yeteneğe sahipti.

Julian ölüleri diriltebiliyordu.

Caleb başka vücutları ele geçirebiliyordu.

Ve Elijah geleceği tahmin edebiliyordu.

Elijah sayesinde, Victoria Crossroads, Oklahoma'ya gelmeden önce Aden onunla karşılaşacağını biliyordu. Bir zamanlar dünya üzerindeki cehennem olduğunu düşündüğü ancak şimdi her ne kadar mitsel yaratıkların üreme alanı olsa da, Muhteşem olarak addettiği bir yer. Cadılar, goblinler, periler –hepsi Victoria'ya düşmandı– ve elbette vampirler. Ah, ayrıca vampir koruyucuları kurtadamlar.

Bu çok fazla yaratık demekti. Ancak bir efsane doğruysa, *bütün* efsanelerin de doğru olması biraz mantıklıydı.

“Ben ne yapacağım...” diye başladı yine Victoria ve Aden’in dikkatini şimdiki zamana çekti.

Victoria'nın bu cümleyi tamamladığını duymayı çok istiyordu. Fakat Victoria bir kelime daha söyleyemeden, Aden'in dikkati başka yöne kaydı. Yine. Onu bir karanlık sarıp sarmalıyor, yiyip bitiriyor ve Victoria'yla olan bağlantısını kesiyordu. Aden tekrar yatağında dönüp durmaya başladı, diğer vampir Dimitri'yle bağlantı kurduğunda her yanında bir acı patlaması oluyordu. Ölü Dimitri'yle.

Aden gözlerini açmak, bir şey görmek, herhangi bir şey görmek istedi ama görünüşe bakılırsa göz kapakları yapışmış gibiydi. Hızlı solukları arasında toprak kokusunu aldı... ve bir duman mı vardı? Evet. Duman. Yoğun ve iğrençti, genzini kaşındırıyordu. Öksürüp durdu, yoksa Dimitri mi öksürüyordu? Dimitri hâlâ yaşıyor muydu? Yoksa vücudu sadece Aden'in düşünceleri, paylaştıkları akılda kıvılcımlandığı için mi tepki veriyordu?

Dimitri'nin dudaklarını oynatmaya, kelimeleri zorla çıkarmaya, birilerinin dikkatini çekmeye çalıştı fakat küllü havayı reddeden ciğerleri nöbete girdi ve aniden hiçbir şekilde nefes alamaz oldu.

“Yakın onu,” dedi birisi sakince. “Hainin ölü kalacağından emin olalım.”

“Zevkle,” diye karşılık verdi bir başkası, ses tonunda bir keyif vardı.

Aden karanlıkta konuşanları göremiyordu. Onların insan mı yoksa vampir mi olduklarını bilmiyordu. Nerede olduğunu bilmiyor ve... İlk adamın sözlerini en sonunda kavramış, bu sözler düşüncelerini ele geçirmişti. Yakın... onu...

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Aden buradayken olmazdı. Ya yalayıp geçen alevleri hissederse?

Hayır! diye haykırmaya çalıştı. Yine hiçbir ses çıkmamıştı.

Dimitri'nin vücudu kaldırılmıştı. Aden bir tele asılmış, kafası geriye düşmüş, uzuvları unutulmuş gibi hissetti. Yakınlarda o dehşet alevlerin çatırtısını duydu. Isı ona doğru sürükleniyor, etrafında fırl fırl dönüyor, onu kuşatıyordu.

Hayır! Çırpınmaya, savaşılmaya çalıştı ancak beden hareketsiz kaldı. *Hayır!*

Bir an sonra temas etti. Ve evet, hissetmişti. Ateş tutuşturmadan ve yayılmadan önce ayaklarına vurdu. Acı. Bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir ızdırap. Eriyen deri. Sıvıya dönüşen kaslar ve kemikler. Atomlarına ayrılan kan. Tanrım.

Aden hâlâ savaşılmaya, geri çekilip kaçmaya uğraşıyor, cansız beden ise boyun eğmeyi reddediyordu. *Hayır! Yardım edin!* İmkânsız olsa da acı şiddetlendi... Onu için için yakıyor, lokma lokma yiyordu. En sonuna kadar Dimitri'yle birleşik halde kalsa ne olurdu? Ne olurdu eğer...

Tekrar dünyayı Victoria'nın gözlerinden görünceye kadar karanlığın içinde iğne deliği kadar ışıklar göz kırptı, parıldadı ve birbirine kenetlendi. Bir değişim daha olmuştu. *Tanrı'ya şükür.* Aden nefes nefeseydi, terle o kadar sırlıslıklamdı ki neredeyse yüzüyor gibiydi fakat değişime rağmen arta kalan acı –damarlarında halen çalkalanmakta olan asitten çok daha büyük bir acı– ayaklarından beynine kaydı ve Aden bağırarak istedi.

Titrediğini fark etti. Hayır, Victoria titriyordu.

Aden'in –Victoria'nın– omzuna yumuşak, sıcak bir el konmuştu. Victoria gözlerini kaldırıp baktı, görüşü gözyaşlarından bulanıktı. Aden gökyüzünde ay ışığının parladığını ve yıldızların göz kırptığını gördü.

Hatta ileride birkaç gece kuşu uçuyor ve birbirlerine... korkuyla mı sesleniyordu? Muhtemelen. Altlarındaki tehlikeyi sezmiş olmalıydılar.

Victoria bakışlarını aşağı çevirdi ve Aden onun etrafındaki vampirleri inceledi. Her biri uzun boylu, soluk tenli, göz alıcıydı. Yaşam dolu. Çoğu, masal kitaplarının onları tasvir ettiği gibi canavar değildi. Sadece umursamıyorlardı; insanlar, önemsemeyi göze alamayacakları bir besin kaynağıydı.

Sonuçta vampirler yüzyıllarca yaşarken, insanlar solup ölüyordu. Tıpkı Aden'in yakında öleceği gibi.

Elijah çoktan Aden'in ölümüne dair kehanette bulunmuştu. Kehanet berbattı fakat daha da beter olan nasıl gerçekleşecekti: gayet ihtiyacı olan kalbine girecek keskin bir bıçak.

Aden bu yöntemin mucizevi bir şekilde değişmesi için dua edip durmuştu. Şimdiye kadar. Kalbe giren bir bıçak her zaman ona ait olmayan bir beden içinde yanarak ölmekten iyiydi. Hem ne zaman şansı dönecekti ki? Ne zaman işkence olmayacak, yaratıklarla savaşmayacak, oturup sonun gelmesini beklemeyecek, sadece sınavlardan çıkıp kız arkadaşını öpecekti?

Aden yatıştıramayacağı kadar öfkelenmeden önce kendini odaklanmaya zorladı. Perili bir evin bir Roma katedraliyle birleşmesi gibi gölgeli ve tekinsiz vampir malikânesi, kalabalığın arkasında yükseliyordu. Victoria ona evin yüzyıllardır burada, Oklahoma'da olduğunu ve halkının buraya ilk geldiğinde evi sahibinden "ödünç aldığını" söylemişti. Aden bundan eski sahibin vampirlere –kendi organlarından– güzel bir öğle yemeği büfesi sunduğu anlamını çıkarmıştı.

"O güçlüydü, bu konuda haklısın," dedi Victoria yaşlarında görünen bir kız. Yeni düşmüş kar renkli saçları, çimen gibi gözleri ve melek gibi bir yüzü vardı. Bembeyaz bir omzu açıkta bırakan, geleneksel vampir kıyafeti olan siyah bir cübbe giyiyordu ancak nedense... buraya uygun değil gibi görünüyordu. Belki bunun sebebi az önce bir sakız balonu patlatmış olmasıydı.

"Büyük bir kral," diye ekledi başka bir kız, elini Victoria'nın diğer yanına koyarak. Bir başka sarışın. Bu vampir, Victoria'ya benzer billur

gibi gözlere ve günahkâr bir meleğin yüzüne sahipti. Diğer kızların aksine siyah, yarım bir deri bluz ve siyah deri pantolon giyiyordu. Silahlar beline kayışla bağlanmıştı ve bileklerine dikenli tel sarılmıştı. Ve hayır, teller dövme değildi.

“Evet,” diye karşılık verdi Victoria hafifçe. *Sevgili kardeşlerim.*

Kardeş mi? Aden, Victoria'nın kız kardeşlerinin olduğunu biliyordu ama onlarla hiç tanışmamıştı. Kazıklı Voyvoda'nın yüzyıllık uykusundan resmî uyanışını kutlama amaçlı Vampir Balosu sırasında odalarına kilitlenmişlerdi. Aden, Victoria'nın annesinin de burada olup olmadığını merak etti. Görünüşe göre vampir sırlarının insanlara açıkladığı için Romanya'da hapsedilmişti. Voyvoda'nın emriydi. Şu Voyvoda gerçekten çok iyi adamdı.

Aden bir insandı ve gerekenden çok daha fazlasını biliyordu. Victoria gibi bazı vampirler ışınlanabiliyor, tek bir düşünceyle bir yerden başka bir yere seyahat edebiliyorlardı. Ve vampir kralın öldüğüne dair haberler Romanya'ya çoktan ulaştıysa, anne vampir saniyeler sonra Crossroads'a ulaşmış olabilirdi.

“Ama çok kötü bir babaydı. Öyle değil mi?” diye sözüne devam etti ilk kız, sakız çiğnerken.

Üçü hüznünlü, yarım bir tebessüm paylaştılar.

“Gerçekten de öyleydi,” dedi Victoria. “Eğilmez, zor beğenen. Düşmanlarına ve bazen de bize karşı zalim. Yine de veda etmek çok zor.”

Victoria, Voyvoda'nın kömürleşmiş kalıntılarına baktı. O, vampire dönüşen ilk insandı. Yani bilinen ilk insan. Vücudu bütün olarak duruyordu ancak tanınamayacak derecede yanmıştı. Saçsız kafasının tepesinde bir taç gelişigüzel bir şekilde duruyordu.

Parmaklarını birkaç yüzük süslüyor ve göğsüyle bacaklarını siyah, kadife bir kumaş örtüyordu.

Cansız vücudu hâlâ Dimitri'nin onu düşürdüğü yerde yatıyordu. Kraliyet ailesinden bir cesedi yerinden oynatmakla ilgili bir çeşit protokol mü vardı? Yoksa halkı hâlâ onu kıpırdatamayacak kadar sokta mıydı?

Voyvoda'yı, tam ona kavuşacakları gece kaybetmişlerdi. Dimitri adamı törenden hemen önce ölümüne yakmış ve vampir tahtının kendisine ait olduğunu iddia etmişti. Ardından Aden onu öldürmüştü, bu da Aden'in artık kan emicilere liderlik etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Herkesin içinden, bütün *insanların* içinden Aden'in yapması gerekiyordu ve bu çılgınlıktı. Berbat bir kral olurdu. Tabii denemek bile istiyor değildi.

O Victoria'yı istiyordu. Ne daha azı, ne daha fazlası.

"Duygularımıza rağmen, ölümde bile şerefini koruyacak," dedi Victoria. Bakışları kız kardeşlerini aşırıp çevrelerinde karaltı gibi görünen vampirlere kaydı. "Cenazesi..."

"Birkaç ay içinde olmalı," diye sözünü kesti ikinci kız kardeş.

Victoria sanki düşüncelerine hızlı bir başlangıç yaptırmak istiyormuş gibi bir iki defa gözlerini kırptı. "Niçin?"

"O bizim kralımız. Bizim *her zaman* kralımız oldu. Bundan da önemlisi, içimizde en güçlü olan. Ya bütün bu kurumların altında hâlâ hayattaysa? Bekleyip onu izlememiz lazım. Emin olmamız lazım."

"Hayır." Aden, Victoria başını şiddetle iki yana sallarken saçlarının omuzlarında kaydığını hissetti. "Bu herkese yanlış bir umut vermek olur."

"Beklemek için birkaç ay çok uzun bir zaman, evet," dedi yeşil gözlü sakız çiğneyen. Aden eğer Victoria'nın düşüncelerini doğru okuyabiliyorsa, adı Stephanie'ydi. "Fakat onu yakmadan önce bir süre beklemenin akıllıca olduğuna katılıyorum. Herkesin bir insan kral fikrine alışmasına izin vermiş olacağız. Öyleyse herkes biraz ödün versin. Mesela, bilmiyorum, bir ay kadar bekleyelim. Onu altımızdaki mezarda tutabiliriz."

"Birincisi, mezar ölen insanların için. İkincisi, bir ay bile çok uzun bir zaman," dedi Victoria dişlerinin arasından. "Eğer beklemek zorundaysak," diğerlerini başlarını sallayınca dek bekledi, "o zaman... iki hafta bekleyelim." Bir, belki de iki gün demek istemişti ancak bu önerinin dirençle karşılanacağını biliyordu. Ve bu şekilde, *Aden'in* kral olma fikrine alışmak için zamanı olacaktı.

Diğer kız kardeş dilini çok sivri, bembeyaz dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Pekâlâ. Katılıyorum. On dört gün bekleyeceğiz. Ve onu *mezarda* tutacağız. İçeriye kapatılınca, kalan herhangi bir asinin onu daha fazla incitmesi de engellenmiş olacak.”

Victoria iç çekti. “Evet. Pekâlâ. Sen benim koştuğum şartı kabul ettin, ben de seninkini edeceğim.”

“Vay canına. Kimsenin tartışmayı kazanması için yumruk atmasına gerek kalmadı. Gözeticinin değişmesi şimdiden lehimize işliyor.” Stephanie yine balon patlattı. “Her neyse, sevgili babacığımıza dönelim. Aslında o şanslı. Burada öldü, bu yüzden de burada kalabilecek. Eğer öbür dünyayı Romanya’dayken boyulasaydı, ailenin geri kalanı mezarına tükürürdü.”

Ortalık önce sessizleşti, ardından öfkeyle kesilen nefes sesleri duyuldu.

“Ne var?” Stephanie tamamen masum bir şekilde kollarını açtı. “Aynı şeyi düşündüğünüzü biliyorsunuz.”

Tanrı’ya şükürler olsun ki Victoria cenaze için anavatanına gitmiyordu. Aden her hareketinin izlendiği, iki kasaba arasındaki “asi” gençler, namıdiğer istenmeyen suçlular için bir rehabilitasyon merkezi olan D ve M Çiftliği’nde yaşadığı için onunla birlikte yolculuk edemezdi.

Aden içindeki kapana kısılmış ruhlarla konuştuğu için herkes onun şizofren olduğunu farz ediyordu, bu da ona hayatı boyunca tımarhane ve ilaç tedavisi hakkı kazandırmıştı. Çiftlik, sistemin onu kurtarmak için son çabasıydı ve eğer bu fırsatı çarçur ederse işi bitikti. *Güm, bitti, hadi hoşça kal. Merhaba, ses yalıtımlı odada hayat boyu hapis.*

Victoria’yı sonsuza dek kaybederdi.

“Ben senin yerine yapmadan kapa çeneni, Stephanie. Voyvoda bize hayatta kalmayı öğretti ve insanların bizden habersiz kalmasını sağladı... çoğunlukla. Bizi bir efsane, bir masal yaptı. Ayrıca düşmanlarımıza bizden korkmayı öğretti. Sırf bunun için bile ona saygı duyuyorum.” Mavi gözlü kız kardeş –Lauren; onun adı Lauren’dı– başını hafifçe yana eğdi, aniden dalgınlaşmıştı. “Şimdi. On

dört günlük erteleme zamanımız acımasızca geçip giderken ölümlü konusunda ne yapacağız?”

“Victoria’nın... Aden’i konusunda mı?” Stephanie’nin alnı kıvrıldı. “Adı bu, değil mi?”

“Haden Stone, insanlar arasında Aden olarak biliniyor, evet,” diye yanıtladı Victoria. “Ama ben...”

“Onun yönetimine itaat edeceğiz,” dedi bir erkek sesi, Victoria’nın sözünü keserek. “Çünkü daha önce bunu duyduysanız beni durdurun ama o bizim hükümdarımız.” Bu karşılık, kızların oluşturduğu yarım daireye yaklaşırken, bir kurtadam ve Victoria’nın en güvenilir koruması olan Riley’den gelmişti. Riley, Lauren’a ters ters baktı. “Eğer bunu anlamıyorsan söyle de kuklalarla açıklayayım. O Dimitri’yi öldürdü, onun sözü geçer. Bu kadar.”

Lauren kaşlarını çattı, vampir dişleri öncekinden daha sivriydi. “Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et, enik. Ben bir prensesim. Sense sadece tutulmuş bir uşak.”

Ortamda daha fazla nefes tutulma sesi yankılandı.

Aden kalabalığın görüntüsünü gözden kaybedip duruyordu ama Victoria, biri kız kardeşine saldırırsa harekete geçmeye hazır bir halde onları incelemeye başlayınca aniden görüş alanını doldurdular. Kurdun hakarete uğramasından hoşlanmadıkları açıktı. Ancak Victoria da hoşlanmamıştı. Kurtlar saygıyı hak ediyordu... Voyvoda için talep edilenden çok daha fazla. Kurtlar...

Victoria kafasını boşaltıp kendini etrafında olanlara odaklanmaya zorlayınca Aden küfretti. *Kurtlar vampirlerden daha mı önemli?* diye merak etti. *Vampir kraliyet ailesinden de mi önemliydi?* Neden ki?

Riley samimi bir keyifle güldü. “Kıskançlığın kendini belli ediyor, Lore. Yerinde olsam dikkatli olurum.”

Lauren bu kez ona kulak asmadı, parlak gözlerini yeniden Victoria’ya çevirip tersçe konuştu. “Aden’i yarın gece buraya getir. Onunla herkes tanışacak. Resmî olarak.”

Ve on dört gün “acımasızca geçip gitmeden” önce öldürecekler miydi?

“Evet.” Victoria başını salladı fakat ani telaşını söz veya eylemle ortaya koymadı. “Pekâlâ. Yarın yeni kralınızla tanışacaksınız. Bu süre zarfında, *yas* tutacağız.”

Herkesin azar iştmesinin ardından konuşma sona erdi.

Victoria iç geçirdi ve babasının bedenine dikkatle baktı. Bu da Aden’in onun babasının bedenine dikkatle bakması anlamına geliyordu. Yanmış kalıntıları göz önüne alarak Kral’ın daha önce nasıl görüldüğü konusunda kafa yordu. Muhakkak uzun boylu ve güçlüydü. Onun da Victoria gibi mavi gözleri var mıydı? Yoksa Stephanie gibi yeşil renkli miydiler?

Voyvoda’nın parmakları kıvrılarak yumruk halini aldı.

Aden hareketsiz kaldı, sadece hayal gördüğünden emindi. Ve mantiken görmüş olması gerektiğine karar verdi çünkü Victoria bu dünyayı sarsacak olayı fark etmiş gibi görünmüyordu ve Aden onun gözlerinden izliyordu.

Voyvoda’nın parmakları açıldı.

Aden yeniden hareketsiz kaldı, bekliyor, tartıyor, kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Bunu hayal etmemiştii. Bunu hayal etmiş olamazdı çünkü bu düşüncesi şekillenirken bile o parmaklar yine yumruk yapmak için uğraşmış gibi kıpırdamıştı. Hareket hayata eşdeğerdi. Değil mi?

Victoria neden fark etmemiştii? Neden kimse fark etmemiştii? Belki kendi kederlerinin içinde fazlasıyla kaybolmuşlardı. Belki de Voyvoda’nın bir zamanlar ölümsüz olan vücudu, varlığının son belirtmelerini içinden atıyordu. Her halükârda, gördüğü şeyi Victoria’ya anlatmalıydı.

Aden onun dikkatini çekebilmek için düşüncelerini çaresizce, *Victoria*, diye yöneltti.

Hiçbir şey yoktu. Cevap yok.

Victoria!

Victoria, Voyvoda’nın kolunu okşadıktan sonra en büyük vampirlere, gömme hazırlığı için babasını içeriye taşımaları talimatını verme niyetiyle ayağa kalktı. Aden’i duymadığı belliydi.

Daha sonra ise artık çok geçti. Aden'in dünyası kaydı, tekrar düzene girdi ve çevresini bir karanlık sardı. Hayır, karanlık değil. Işık. Çok fazla ışık. Dimitri'nin bedenini, dolayısıyla Aden'in bedenini mavi-beyaz alevler kapladı. Onu kavuruyor, kendisinden kalanları kabartıyordu.

Bu sefer Aden gerçekten de çılgın attı.

Çırpındı.

Ayrıca öldü.

BİR

Mary Ann Gray yatak odasındaki boy aynasında kendini inceledi. Makyaj; hafif ve dağılmamış. Koyu renk saçlar; tek bir düğüm yok. Hatta... bunu düşünmeye cüret edebilir miydi? İpeksi. Kıyafetler; kırıxmamış dantelli bluz ve temiz, dar kot pantolon. Ayakkabılar; yürüyüş botları. Düz beyaz bağcıkları kalın pembe olanlarla değiş-tirmiş, onlara kadınsı bir zarafet vermişti.

Tamam o zaman. Resmî olarak hazırды.

Biraz titreyerek derin bir nefes alıp kitaplarını topladı, sırt çantasına doldurdu, çantayı omzuna attı ve alt kata, mutfığa doğru ilerledi. Yemesi istenecek kahvaltıyla birlikte babasının beklediği yere.

Midesi itiraz ederek çalkalandı. Yeme numarası yapması gerekecekti çünkü tek bir lokmayı bile midesinde tutabileceğinden kuşku duyuyordu. Sinirleri fazlasıyla gergindi.

Salondan tavaların takırtısını, suyun lavaboya çarpışını ve bir adamın iç geçişini duydu... Hüsrarla mı?

Son köşeyi sessizce dönmeden hemen önce durdu ve omzunu duvara yaslayarak düşüncelerinin arasında kayboldu. Birkaç hafta önce babasıyla yeni bir bölgeye girmişlerdi. Çirkin, hilekâr bir bölgeye. Babası ona, *her zaman birbirimize karşı dürüst olacağız*, derdi. Devamlı. Tabii bu esnada babası ona öz annesiyle ilgili yalanlar anlatıyordu. Mary Ann'i büyüten kadın onu doğurmamıştı ve aslında teyzesiydi.

Asıl annesi kendi gençliğine zaman yolculuğu yapma kabiliyetine sahipti fakat babası ona inanmayı reddetmiş, annesinin dengesiz olduğunu düşünmüştü. Annesi de tersini kanıtlayamazdı çünkü ölüydü ve ruhu yoluna devam etmişti. Mary Ann için sonsuza dek kayıptı.

Tanrım, bu kayıp hâlâ canını yakıyordu.

Mary Ann annesiyle bir gün geçirebilmişti. Bir muhteşem, harika gün çünkü annesi Eve adıyla, arkadaşı Aden'in kafasında tutsak kalan ruhlardan biriydi. Sonra bir anda Eve gitmişti.

Ayrılışlarını hatırlarken Mary Ann'in gözleri yaşlarla yandı ama gözlerini kırptırarak yaşlarını bastırdı. Ağlamayacaktı. Rimeli akar, sonra da Riley onu almaya geldiğinde aile içi şiddet kurbanı gibi görünürdü.

Riley.

Erkek arkadaşım. Evet, bunların yerine onu düşünecekti, geçmişte debelenmektense geleceği iple çekecekti. Hatta kalbi kontrolsüzce çarparken dudakları kıvrılarak hafif bir tebessüm şeklini aldı. Kralının öldürüldüğü ve Aden'in yeni vampir hükümdarı olarak adlandırıldığı Vampir Balosu'na katıldıklarından beri Riley'yi görmemişti. Aden bu unvanı ya da bu unvanla gelecek sorumlulukları istememişti.

Tabii, bu daha cumartesi günü olmuştu. Ancak işin içinde Riley olunca iki gün ayrılık *sonsuz* gibi geliyordu. Onu her gün okulda ve aynı şekilde her akşam da odasına gizlice geldiğinde görmeye alışkındı.

Ve dürüst olmak gerekirse, kimseden Riley'den hoşlandığı gibi hoşlanmamıştı. Belki Riley gibi kimsenin olmayışındandı. Ciddi ve akıllıydı, Mary Ann'e karşı tatlı ve koruyucuydu. Ve seksiydi. Tüm o kaslar... yıllarca bir kurtadam olarak koşmakla ve bir vampir muhafızı olarak savaşmakla geliştirilmişti. Her ikisi de karakterinin pek çok farklı özelliğine şekil vermişti.

Riley bir muhafız gibi davranırken Mary Ann dışındaki herkese karşı duygusuz ve mesafeliydi. Böylesine zorlu bir işi yapmak için buna mecburdu. Ama bir kurtadam olarak yumuşak, sıcak ve sevimliydi. *Ona yeniden sarılmak için sabırsızlanıyorum*, diye düşündü sırtışı yüzüne yayılırken.

"Bütün gün orada mı duracaksın?" diye seslendi babası.

Yüzünden sırtması kaybolan Mary Ann dikkat kesildi. Babası burada olduğunu nereden bilmişti?

Sabahın duygusal katliamını halledip kurtul gitsin. Çenesini kaldırarak mutfığa kadar kalan yolu geçti ve sırt çantasını ayakları-

nın dibine bırakarak masaya yerleşti. Babası önüne bir krep tabağı koydu, yaban mersini ve şerbetin kokusu aniden havayı kaplamıştı. En sevdiği. Riley'yi düşünürken midesi sakinleşmişti fakat buna rağmen yiyebileceğini sanmıyordu. Daha doğrusu, muhtemel sonuçları göze almak istemiyordu. Mesela yepyeni erkek arkadaşının önünde kusmak gibi.

Babası karşısındaki sandalyeye yavaşça oturdu. Sarı saçları sanki parmaklarını saçlarının arasında binlerce defa dolaştırmış gibi, kafasının çevresinde diken dikendi ve genelde parlak olan mavi gözleri donuk, gözlerinin altı morduk. Dudaklarından dışarıya doğru gerginlik çizgileri yayılıyor, haftalarca uyumamış gibi görünmesine neden oluyordu. Belki de uyumamıştı.

Her şeye rağmen Mary Ann onu bu şekilde görmekten nefret ediyordu. Babası onu seviyordu, bunu biliyordu. Fakat babasının ihanetinin bu kadar kötü incitmesinin sebebi de buydu. Ve "incitmek" derken, onu bir kıyma makinesine atıp lokmaları balık yemi olarak kullanmaktan bahsediyordu.

"Baba," dediği aynı anda babası da, "Mary Ann," dedi.

Birbirlerine bir an baktılar, ardından gülümsediler. Haftalardır paylaştıkları ilk rahat andı ve... güzeldi.

"Önce sen söyle," dedi Mary Ann babasına. O bir doktordu, bir psikologdu ve korkunç derecede kurnazdı. Yalnızca birkaç kelimeyle, Mary Ann'in o aptal ağzını bile açtığını fark etmeden içini dökmesini sağlayabilirdi. Ama bugün içini dökme riskini göze alacaktı çünkü işleri nasıl başlatacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Babası tabağına birkaç krep koydu. "Sadece sana üzgün olduğumu söylemek istemiştin. Her bir yalan için. Her şey için. Ve bunu seni korumak için yaptığımı."

İyi bir başlangıçtı. Mary Ann babasını örnek alarak tabağını doldurdu, sonra da yemeği tabağında itmeye başlayarak yiyormuş gibi yaptı. "Beni korumak istediğin şey..."

"Annenin dengesiz olduğunu düşünmenin lekesi. Senin bir şekilde... senin..."

“Onu öldürdüğümü düşünmem mi?” Sözcükler Mary Ann’in birden daralan boğazından hırıltıyla çıktı.

“Evet,” diye fısıldadı babası. “Sen öldürmedin, biliyorsun. Bu senin hatan değildi.”

Gerçek annesi, –Aden’in Eve olarak tanıdığı– Anne, Mary Ann’i doğururken ölmüştü. Bu bazen olurdu, değil mi? Babasının onu suçlaması için bir sebep yoktu. Ama yine de babası bütün gerçekleri bilmiyordu. Mary Ann’in doğaüstü yetenekleri bastırıldığını bilmiyordu.

Mary Ann’in kendisi bile bunu yeni öğrenmişti ve tek bildiği, yalnızca varlığının bile insanların –ve yaratıkların– “yeteneklerini” kullanmalarına engel olduğuydu.

Aden olmasa bunu bile keşfedemezdi. Aden tüm zamanların en büyük doğaüstü mıknaıısıydı. (Ve değilse de olması gerekirdi. Çünkü ondan daha güçlü birisi... tüyler ürperici bir düşünceydi.) Annesi hamileliğinde günbegün zayıf düşmüştü, küçük Mary Ann yaşamını ondan tam anlamıyla emmişti. Ve daha sonra, doğumu sırasında Anne/Eve öylece yitip gitmişti.

Doğrudan Aden’in içine, diye düşündü Mary Ann içini çekerek. Aynı gün, aynı hastanede doğan Aden’in. Aynı zamanda diğer üç ruhu –hayaleti– zihnine çeken Aden’in.

Fakat Anne/Eve, Mary Ann’i hemen anımsamamıştı, Aden’in içine girdiğinde hatıraları silinmişti. Her şeyi anlamalarının ardından annesine hayatta en çok istediği ve ölümüyle kendisinden esirgenmiş şey bahşedilmişti. Mary Ann’le tek bir gün. Ve annesi, dileği gerçekleştğinde gözden kaybolmuştu. Bir daha asla görülmemek ve haber alınmamak üzere. *Midem... yine... çalkalanıyor...*

Babası bunların da hiçbirini bilmiyordu ve Mary Ann ona anlatmayacaktı. Ona inanmazdı. Mary Ann’in öz annesi gibi “dengesiz” olduğunu düşünürdü.

“Mary Ann?” dedi babası. “Lütfen. Bana nasıl hissettiğini söyle. Bana ne düşündüğünü söyle...”

Kapı çalınca babası cümlesini bitirmekten, Mary Ann'i ise bir cevap bulmaktan kurtardı. Mary Ann, yüreği hoplayarak ayağa fırladı. Riley. O buradaydı. "Ben bakarım," dedi aceleyle.

"Mary Ann."

Ama o çoktan mutfaktan kapıya doğru koşturuyordu. O kalın, kiraz ağacından yapılma kapı açıldığı, Riley sinekliğin arkasında göründüğü anda Mary Ann'in midesi tamamıyla sakinleşti.

Riley kendine has yarı hınzır, yarı *gerçekten* hınzır kötü çocuk tebessümünü takındı. "Merhaba."

"Merhaba." Evet. *Seksi*. Riley'nin koyu renk saçları ve açık yeşil gözleri vardı. Ağırlıklara takıntılı, kendini adanmış, zapt edilemez bir futbol oyuncusunun vücuduyla uzun bir boya sahipti. Omuzları geniş, karnı kaslıydı. Ne yazık ki Mary Ann siyah tişörtünün altındaki o ağır sulandıran kasları göremiyordu. Kot pantolonu güçlü bacaklarının üzerinde biraz bolluk yapıyordu ve çamurlu botlar giyiyordu.

Bir dakika. Mary Ann az önce onun vücudunu baştan aşağı gözle-riyle mi taramıştı? Evet. Yanakları kızarak gözlerini tekrar Riley'nin yüzüne çevirdi. Belli ki Riley gülmemeye çalışıyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Riley.

Mary Ann'in yanaklarındaki ısı arttı. "Evet. Ama daha bitirme-miştim," diye ekledi. Riley'nin bir erkek model güzelliği yoktu fakat -muhtemelen defalarca kırılmış olmasından dolayı- hafifçe çarpık bir burun ve güçlü bir çeneyle haşın bir çekiciliği vardı. Ve Mary Ann bir keresinde onu tam o enfes dudaklarından öpmüştü.

Tekrar ne zaman öpüşeceğiz?

Mary Ann hazırды. Hazırdan da öteydi. Bu, dilinin yaşadığı en büyük eğlence olmuştu.

Riley'nin ağzı bir şey söylemek üzere açıldı, sonra aniden kapandı. Mary Ann'in arkasında ayak sesleri yankılandı ve arkasını döndü. Babası yaklaştı, Mary Ann'in sırt çantası kolundan sarkıyordu. Mary Ann aralarındaki mesafeyi kapadı, çantayı aldı ve vazgeçmeden önce parmak uçlarında dikilip babasını yanağından öptü.

"Sonra görüşürüz, baba. Kahvaltı için teşekkür ederim."

Babasının yüzündeki gerginlik biraz hafifledi. “Sonra görüşürüz, tatlım. Umarım harika bir gün geçirirsin.”

“Sen de.”

Babasının gözü hâlâ kapı aralığında duran çocuğa kaydı. “Riley,” diyerek onayladı katı bir şekilde.

Bir keresinde tanışmışlardı ancak kısa bir süreliğine. Babası bunu bilmiyordu ama Riley ondan daha yaşlıydı. Yaklaşık yüz sene kadar. Bir biçim değiştiren olarak Riley yavaş yaşlanıyordu. Çok ama çok yavaş.

“Dr. Gray,” diye karşılık verdi Riley her zamanki gibi saygıyla.

“Mary Ann,” dedi babası, dikkatini ona vererek. “Yanına bir ceket almak isteyebilirsin.”

Kasım ayının biriydi ve her gün bir öncekinden daha soğuk oluyordu. Fakat Mary Ann, “Ben iyiyim,” dedi. Riley onu sıcak tutardı. “Söz veriyorum.” Sohbet tamamlanınca Mary Ann kapıya döndü, omzuyla sinekliği itti ve Riley’nin sıcak, nasırlı elini tuttu. Ürperdi. Ona dokunmayı seviyordu. Hem insan hem de kurt olarak.

Yürürlerken Riley boştaki eliyle Mary Ann’in çantasını aldı.

“Teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Her ne kadar güneş bulutların arkasında matlaşmış ve gökyüzü koyu gri olsa da, sabah hâlâ en canlı zamanındaydı. Karatavuklar durmadan ötüyordu –yıl boyunca Crossroads’ta kalıyorlardı– ve hava serin ve temizdi. El ele tutuşarak, Mary Ann’in evini çevreleyen birkaç evi geçtiler.

Bütün evler direkleri, döşemeleri, renkli tahtaları ve eğik iki katlı çatılarıyla eski zaman tren istasyonları gibi şekillendirilmişti. En sonuncusunu da geçtikten sonra, hemen arkasında fazlasıyla kalabalık bir ormanın bulunduğu, yaklaşık bir kilometre ötedeki tuğla duvara yaklaştılar. Oradaki ağaçlar kalındı, yaprakları artık sarı ve kırmızı renkтейdi.

Babası, Mary Ann ile Riley’nin okula uzun yoldan gittiklerini, işlek, asfaltlı yollardan ayrılmadıklarını varsayıyordu. Ormandaki kestirme yoldan gittiklerini *değil*. Babası yanılıyordu. Bazen bir

kızın erkek arkadaşıyla yalnız kalmaya ihtiyacı oluyordu, meraklı gözler olmadan. Ya da kulaklar. Crossroads Lisesi'ne yürüyüş de o zamanlardan biriydi.

"Seni son görüşümün üzerinden ne kadar çok zaman geçtiğine inanamıyorum," dedi Mary Ann.

"Biliyorum. Üzgünüm. Bana da bir ömür gibi geliyor. İnan bana, seni görmek istedim ama Voyvoda'nın cenazesine hazırlıklar için eve daha çok vampir gelmeye başladı."

"Üzgünüm," dedi Mary Ann hafifçe, Riley'nin elini sıkarak. "Ölmesine üzüldüm. Ona sayı duyduğunu biliyorum."

"Teşekkür ederim. Cenazeden önce on dört gün beklememiz gerekiyor... hayır, sanırım şimdi on üç gün oldu. Ondan sonra Aden resmî olarak taç giyecek."

"Cenaze için neden on dört gün bekliyorsunuz?" Mary Ann cese-din iki hafta boyunca ortalıkta durduktan sonra neye benzeyeceğini hayal etmek istemiyordu.

Riley omuzlarını silkti. "O kraldı. Halk onun öldüğünden emin olmak istiyor."

"Bekle. *Hayatta* olabilir mi?"

"Hayır."

"Ama az önce dedin ki..."

"Halkın onun ölü olduğundan emin olmak istediğini söyledim, biliyorum ama şoktalar, umutlular. Başlarına daha önce hiç böyle bir şey gelmemişti."

Mary Ann bunu anlayabiliyordu. Her iki annesinin ölümünden sonra kendisi de allak bullak olmuştu. "Aden en azından bir gecikme olmasından ötürü mutlu olacaktır. Kral olmayı iple çektiğini sanmıyorum."

"Ah, o çoktan kral oldu, bu konuda şüphen olmasın. Voyvoda bile böylesine şiddetli bir yanıktan sonra toparlanamazdı."

Mary Ann yine kendini, "Ama az önce dedin ki," derken buldu.

"Biliyorum, biliyorum. Mesele şu ki yaşıyor da olsa ölü de olsa, Voyvoda bizi yönetmiyor ve *birilerinin* bizi yönetmesi lazım yoksa karmaşa, kaçaklar ve kontrolü ele geçirmeye çalışanlar olacaktır."

Yönetimde bir insanın olmasıyla muhtemelen her halükârda karmaşa, kaçaklar ve kontrolü ele geçirmeye çalışanlar olacaktır.

"Ve herkes Aden'la tanışmak için... can atıyor," diye devam etti Riley, "onun zümremizle ilgili planlarını keşfetmek için sabırsızlanıyor."

Can atıyor. Evet. Tabii ya. *Üzgünüm, Aden*, diye düşündü Mary Ann, Aden'ın bunu duyduğu zaman ayak direyeceğini tahmin ederek. *Görünüşe göre bizim için elini taşın altına sokan sen olacaksın.*

"Artık ölüm kalım meselelerini aradan çıkardığımıza göre sana gelelim... Sen iyi misin?" Riley ona endişeli bir bakış attı. "Tanık olduğun her şeyden sonra... endişelendim."

"Ben iyiyim, yemin ederim." Ve öyleydi de. Evet, baloda insanların kan emiciler tarafından sadece canlı yemek tabakları seviyesine indirgendiklerini görmüştü. Evet, Aden'ın dövüştüğünü ve o kan emicilerden birini, tıpkı onun Voyvoda'yı yakması gibi yaktığını ve ardından en savunmasız olduğu yerden bıçakladığını görmüştü: gözlerinden. Ve evet, o kanlı görüntüler hayatının geri kalanında aklından çıkmayabilirdi.

Fakat Aden ve Riley sayesinde *hayattaydı* ve bununla karşılaşırken diğer her şey önemli olmaktan çıkıyordu.

"Peki, *sen iyi misin?*" diye sordu Mary Ann. Riley bir savaşçıydı ve sadece bunu sorarak bile büyük ihtimalle onu aşağılamış oluyordu ama bunu söylediğini duymaya ihtiyacı vardı.

"Artık iyiyim," diye yanıtladı Riley ve ikisi de gülümsedi. Mary Ann'i güneşin altındaki bir dondurma gibi eriten bir gülümseme.

Tamam, peki. *Ona "ölüm kalım meselelerinin" geri kalanını hatırlat ki başka şeylere odaklanabilesin.* Mesela Riley'nin bademciklerini temizlemek gibi. "İki hafta boyunca vampirlerle ilgili bir şey olmayacak olması muhtemelen iyi bir durum. Katılmamız gereken bir cadı toplantımız var. Daha doğrusu, Aden'ın var." Of. O cadıları düşünmekten bile nefret ediyordu. Ne kadar güçlü olduklarını. Ne

kadar umursamaz. Aden o toplantıya gidemezse, kendisinin nasıl gerçek anlamda öleceğini düşünmek istemiyordu.

Birkaç gün önce bu cadılar onlara bir büyü yapmışlardı. Kahrolası bir ölüm büyü. Eğer önlerindeki beş gün içinde Aden onlarla bir çeşit toplantıya katılmayı beceremezse Mary Ann, Riley ve Aden'ın kız arkadaşı Victoria ölecekti.

O kadar basit. Ve o kadar karmaşık.

Kimse toplantının nerede yapılacağını, hatta cadıların nerede kaldığını bilmiyordu. Bu da onlarla buluşmayı imkânsız kılıyordu.

Belki de başından beri cadıların amacı buydu.

Midem yine çalkalanıyor...

Ama yine de bu ihtimal pek de gerçek görünmüyordu. Aden'ın onların toplantısına katılmayı becerememesi durumunda Mary Ann'i ölümle lanetlemişlerdi ancak Mary Ann kendini iyi hissediyordu. Sanki önünde günler değil onlarca yıl varmış gibi sağlıklı, zinde hissediyordu.

Kalbi aniden çalışmayı bırakır mıydı? Yoksa kendini mi kandırıyordu? Hiçbir şey olmazdı ve büyü sadece bir şaka mı çıkardı? Onu dehşete düşürmek için bir yöntem miydi?

Dün bütün gecesini cadıları, büyülerini ve o büyülerini bozmanın yollarını araştırarak geçirmişti. Bilgi, kaynaklara göre değişiklik gösteriyordu. Ancak en çok inandığı kaynak Riley'ydi ve o da büyülerin bir kez ağızdan çıktıktan sonra bozulamaz bir şekilde işlediğini söylüyordu.

Riley'nin elindeki kaslar kasılınca Mary Ann'in düşüncelere dalan aklını şimdiki zamana geri döndürdü. "İnan bana, toplantıyı unutmadım." Şimdi sesi ruhsuzdu.

Onu korkutmamaya mı çalışıyordu? Çok geçti. Her ne kadar bu ihtimal gerçek gibi görünmese de, yine de ödü kopuyordu. Riley cadıların gücüne inanıyordu. Bu da gruplarındaki herkesin yakında öleceğine hakikaten inandığı anlamına geliyordu.

"O toplantının nerede yapılacağına dair bir fikrin var mı?" diye sordu Mary Ann, cevabı bildiği halde.

"Henüz değil ama bu konu üzerinde çalışıyorum."

Ne sinir bozucu! Elbette sinirlerini Riley değil, tüm bu olaylar bozmuştu.

“Merak etme,” dedi Riley, Mary Ann’in keyfinin kaçtığını sezmiş gibi. Muhtemelen sezmişti. Auraları, dolayısıyla da duyguları okuyabiliyordu. “Her şeyi çözeceğiz. Söz veriyorum. Sana kötü bir şey olmasına asla izin vermem.”

Mary Ann ona güveniyordu. Gerçekten güveniyordu. Hayatındaki herkesten çok. Riley ona hiç yalan söylememişti. Ne kadar acı olursa olsun, ona dosdoğru, çıplak gerçekleri sunmuştu.

Kapıya yakın olmasalar da sonunda duvara varıp durdular. Riley tek bir kelime etmeden iki metrelik yapının tepesine sıçradı, zarif hareketleriyle sıçrayışı kusursuz gösteriyordu. Sırtarak eğildi ve Mary Ann’e elini uzattı.

Buna rağmen Mary Ann’in uzanmak için bütün gücünü kullanması gerekti. Riley’ye ulaşabilmek için zıplarken, büyük ihtimalle deli bir tavşan gibi görünüyordu. Ancak parmaklarını yakaladığı anda, Riley onu çaba sarf etmeden yukarı çekti.

“Teşekkür ederim. Her şey için,” dedi Mary Ann duvarın üzerinde dengesini sağlarken. “Ve konuyu değiştirmek için değil ama sence Tucker iyi olacak mı?”

Tucker. Eski erkek arkadaşı. Onu gecenin seçilmiş çerezi olduğu Vampir Balosu’ndan kurtarmışlardı.

Riley diğer taraftan yere atladı. Hareket yine kusursuzdu, yere inişinin darbesi güçlükle seziliyordu. “Hayatta kalacaktır. Maalesef,” diye Riley’nin hafif bir kıskançlıkla eklediğini duyduğunu sandı. “O yarı iblis, unuttun mu?” Riley kollarını kaldırarak onu bekledi. “İblisler insanlardan daha çabuk iyileşir.”

Mary Ann bunu o kadar çok yapmıştı ki tereddüt etmedi; o da atladı. Riley onu yakaladı ve gözleri birbirine kenetlenmiş halde Mary Ann’i, onun güzel vücudundan kaymasına izin vererek yere bıraktı. Mary Ann avuçlarını kaldırıp Riley’nin göğsüne bastırdı. Riley’nin kalbi hızla atıyordu. Mary Ann’inki gibi.

“İblis. Sanki unutulabilirmişim gibi.” Tucker’ın onunla çıkması-
nın tek nedeni o iblis kanıydı. Onu sakinleştiriyordu, Tucker bunu
ayrılmalarından sonra itiraf etmişti. Bu, Tucker’ın karşı koyduğu bir
ayrılıktı. Mary Ann’i sevdiği için değil, onu sakinleştirdiği için ona
ihtiyaç duyduğu için. Belki de Mary Ann bir yatıştırıcıydı.

Bazen Riley’nin de bu yüzden onunla birlikte olup olmadığını
merak ediyordu. Onu da sakinleştirdiği için. Sonuçta o doğaüstü bir
yaratıktı ve sadece Mary Ann’in varlığı bile içindeki vahşi, yirtıcı
canavarı yumuşatıyor olmalıydı.

Eğer öyleyse bile Mary Ann yine de onunla olmak isterdi. Ona
çoktan tutkundu, yabaniliği *hoşuna gidiyordu*. Ama yine de Riley’nin
onu yapabildiği şey için değil, olduğu şey için istemesini dilerdi. Yine
de artık kendi annesine yaptığı gibi enerjisini emmektense yatıştırdığı
bilgisiyle mutlu olabilirdi.

“Üzgün görünüyorsun,” dedi Riley, başını onu incelemiş gibi
bir yana yatırarak. “Neden?”

Annesiyle ilgili düşünceler daima melankoliye neden oluyordu
fakat Riley’nin sezdiği duygunun nedeni bu değildi. “Ben...” Ne di-
yebilirdi ki? Ona yalan söylemek istemiyordu ama korkularını itiraf
etmek de istemiyordu. Olduğu kızın, sahip olduğu yeteneğin yerini
alamayabileceğini itiraf etmek. İlgi bekleyen biriymiş, kendine güveni
azmış gibi görünürdü. *Öyle misin? Az mı?*

Hiçbir uyarı olmadan Riley onu sola doğru savurdu. Tüm dünyası
dönmeye başlarken Mary Ann kesik bir çığlık attı. Sırtı aniden bir ağaç
gövdesine dayanmıştı fakat hiç de sarsılmamıştı. Güçlü eller çarpmayı
yumuşatmıştı, hatta o kadar ki hareket edebilseydi bile arkasında bir
şey olduğunu anlamazdı. Tabii yerinden ayrılmak istiyor da değildi.

Riley bir an sonra ellerini Mary Ann’in şakaklarına koyup onu
hapsederken, tam anlamıyla olduğu yere yapıştırmıştı.

“Saldırıya mı uğradık?” demeyi başardı Mary Ann. Onları bir
şey –ya da birisi– mi tehdit ediyordu? Yoksa...

“Çok güzelsin, biliyor musun?” dedi Riley kısık bir sesle.

Demek bir tehdit yoktu. Mary Ann eriyordu. “Te-teşekkür ederim.” Gerçi onunla aynı fikirde olduğundan emin değildi. Belki en iyi günlerinde kendisi için “tatlı” denebilirdi. Onun sadece bebeksi bir yüzü vardı. Biraz yuvarlakça, gamzeli. Annesi gibi buğday tenliydi –hoşuna giden tek özelliği buydu– ve açık kahverengi gözleri vardı. “Sen de. Yani güzelsin.”

“Değilim.” Tiksintiyle söylenmişti ama gözleri zümrüt gibi parlaktı. “Ben erkeksiyim.”

Mary Ann gülmeden edemedi. “Erkeksi. Kesinlikle. Sana güzel derken ne düşünüyordum bilmiyorum.” O sert yüz hatları için nefis kelimesi daha uygun olurdu. “Beni affeder misin?”

“Her zaman.” Riley eğildi, burnu Mary Ann’in boğazındaydı ve kokladı. “Sana hiç ne kadar güzel koktuğunu söylemiş miydim? Kurabiye ve vanilya gibi.”

“Bu benim losyonum.” Bu soluksuz kalmış ses gerçekten de Mary Ann’e mi aitti?

“Eh, losyonun senden küçük ısırlıklar alınmasına neden olacak.” Plan da buydu. “Öyle mi?”

“Ah, öyle.”

Riley başını kaldırdı fakat sadece burunları uçlarından hafifçe birbirine değdi. Riley nefes nefeseydi, Mary Ann de öyle, yani her içine nefes çekişinde *Riley’nin* kokusunu alıyordu. Kendisi kurabiye gibi kokuyor olabilirdi ancak Riley bulundukları orman gibi kokuyordu. Vahşi ve topraksı ve *gerekli*.

Mary Ann onun ensesini kavradı, diğer eli ise yine onun hemen kalbinin üzerindeki yere döndü. Riley’nin kalbi şimdi daha hızlı atıyordu, o kadar hızlıydı ki Mary Ann sayamıyordu. Riley’nin sıcaklığı onu kışlık bir palto gibi sarmalıyor, tıpkı öyle yapacağını bildiği gibi sıcacık tutuyordu.

“Riley?”

“Evet?” Bu tek sözcük alçak, gürleyen bir hırıltı gibi çıkmıştı.

“Neden beni çekici buluyorsun?” Tanrım. Gerçekten de bu konuya girmiş miydi? Ve evet, ilgi isteyen biri gibi konuşmuştu.

“İltifat almaya mı çalışıyorsun, sevgilim? Peki, bu oyunu oynatabilirim. Seninleyim çünkü cesursun. Çünkü tatlısın. Çünkü arkadaşlarını önemsiyorsun. Çünkü sana her baktığımda, muhtemelen hissedebildiğin gibi kalbim kontrolsüzce atıyor ve tek düşünebildiğim, seninle daha uzun süre birlikte olmak.”

“Ah. Bu çok hoş.” Budalaca bir cevaptı ama başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Riley az önce dünyasını sarsmıştı. Ve şimdi de Mary Ann onun dünyasını sarsmak istiyordu. “Öp beni.” Azar azar dudaklarına yaklaştı.

“Zevkle.” Ve ardından dudakları birleşti.

Mary Ann ona kendi kendine açıldı, dilinin ağzına girmesine izin verdi ve bu tıpkı yıldırım çarpması gibiydi. Heyecan vericiydi. *Çok güzel.* Riley’nin tadı da kokusu kadar güzeldi, o kadar vahşi, o kadar topraksı. O kadar gerekliydi.

Riley’nin parmakları Mary Ann’in bluzunun kenarından içeri girdi ve kalçalarının üzerinde durup oradaki hassas deriyi damgaladı. Onu ağaçtan uzaklaşıp kendi bedenine yaklaşılmaya teşvik etti ve Mary Ann de bu teşvike memnuniyetle uydu. *Çok güzel,* diye düşündü yeniden.

Bu onların ikinci öpüşmesiydi ve ilkinden çok daha iyiydi. Mary Ann bunun mümkün olacağını tahmin edemezdi. O öpüşme Mary Ann’i tüketmişti. Bu seferki ise onu canlandırmış ve ruhuna kadar yakmıştı.

Birkaç dakika boyunca o şekilde, hâlâ tadarak, elleri birbirlerinin üzerinde gezerek –fakat çok da fazlasına cüret etmeden– birbirlerinde kendilerini kaybetmiş hâlde ve bütünüyle keyfine vararak durdular.

“Seni öpmeyi seviyorum,” dedi Riley, hırıltı gibi bir sesle.

“Ben de. Yani *seni* öpmeyi seviyorum. Kendimi değil.”

Riley’nin hafif gülüşüyle Mary Ann’in yanağına ılık bir nefes çarptı ve tüyleri oradan boynuna kadar ürperdi. “Okuldayken başka hiçbir şeyi düşünemeyeceğim. Sadece bunu. Sadece seni.”

İnleyerek Riley’yi daha fazlası için kendine çekti. Dillerinin birbirine dolaşması onu başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar heyecanlandırıyordu. Riley’nin öylesine güçlü ve emin bir şekilde ona

yaslanmasının verdiği his onu heyecanlandırıyordu. Başka kızlar onu arzuluyor olabilirler ancak Riley'nin, gözlerinde arzuyla geldiği kişi Mary Ann'di.

Evet ama seni gerçekten istediği için mi yoksa içindeki kurdu sakınleştirdiğin için mi?

Aptal korku.

Mary Ann gerginleşti ve Riley ondan uzaklaştı. Riley nefes nefeseydi, alnında boncuk boncuk terler vardı.

"Sorun nedir?" diye sordu.

"Hiç."

"Sana inanmıyorum ama bana daha sonra, alevler yatışıp ben doğru düzgün düşünebildiğim zaman doğruyu söyleyeceksin. Değil mi?"

Doğru düzgün düşünemiyor muydu? Mary Ann nerdeyse sırtı acıyacaktı. "Evet." Belki.

"Ve her neyse, zaten durmamız gerekiyordu."

Geçen sefer de aynı kelimeleri sarf etmişti.

Mary Ann soluklanmakta zorlanıyordu yoksa içini çekerdi. "Evet. Biliyorum." Moral bozucuydu ancak inkâr edilemezdi. "Eğer durmazsak okula geç kalacağız."

"Ya da okula varamayacağız. Asla."

Ayrıca Mary Ann ilk seferinin açık havada olmasını istemiyordu. Gerçi bunu Riley'ye söyleyecek değildi.

Birbirlerinden isteksizce ayrılıp Crossroads Lisesi'ne doğru yola çıktılar. Mary Ann kendine engel olamıyordu. Uzanıp parmak uçlarını dudaklarında gezdirdi. Dudakları şişmişti. Muhtemelen kırmızıydı. Kesinlikle ıslaktı. Herkes tek bir bakışta Riley'yle ne yaptıklarını anlar mıydı?

Yeterince uzun olmayan bir yirmi dakika sonra ormanın ucuna varıp okul arazisine girdiler. Üç katıyla bir yarım ay oluşturan büyük bina belirdi. Çatının bazı kısımları gökyüzüne doğru sivriliyordu. Somon renkli tuğlalar *Bastırın Jaguarlar* yazan siyah ve altın renkli afişlerle süslenmişti.

Çimenli alana şekil verilmişti, çimenlerin rengi yavaşça yeşilden sarıya doğru solgunlaşıyordu. Arabalar otoparkta hızla gidiyor ve çocuklar bayrak direğine hiç göz atmadan geçip beton merdivenlere koşuyordu.

En yakın kapıların önünde Victoria duruyordu. Tek başına. Bir ileri bir geri yürüyor, ellerini sıkıntıyla ovuşturuyordu. Üzerinde siyah bir tişört ve onunla uyumlu bir mini etek vardı, koyu renk saçları sırtına dökülüyordu. Sanki ona doğru çekilmiş gibi bir güneş ışığı hüzmesi, üzerinde ışıldayarak gözlerinin mavisinin neredeyse parlamasına neden oldu.

Mary Ann bir vampir ne kadar genç olursa güneş altında o kadar zaman geçirebileceğini biliyordu. Ne kadar yaşlanırlarsa, güneş o kadar yakıyor ve derilerine zarar veriyordu. Hassas olması tuhaftı çünkü o kadar kalın ve mermer gibi sertti ki bıçak bile kesemiyordu.

Victoria hâlâ güneşin onu rahatsız etmediği bir yaşıydı... seksen bir ya da onun gibi bir şey. Kurtlar gibi vampirler de yavaş yaşlanıyordu.

İlk defa bu düşünce Mary Ann'in keyfini kaçırdı. Mary Ann pörsüyüp yaşlanırken, Victoria ve Riley aynı oranda yaşlanacaktı. Tanrım. Ne küçük düşürücü! Ve şimdi de sırf prensip gereği vampir kızı biraz tokatlamak istiyordu.

"Aden'ı gördünüz mü?" diye sordu Victoria, ikisi yanına geldiği anda. Normalde teni solgundu ama bugün tebeşir gibi beyazdı.

"Hayır," dedi Mary Ann ve Riley birlikte. Aden'ı en son ne zaman gördüğünü hatırlıyordu. Onu çiftlikteki odasına gizlice sokmuşlar ve o da yatağına yığılmıştı. Rengi solmuş, titriyor, terliyor, içine çektiği her soluk için savaşıırken derin nefes alamıyordu.

Mary Ann onun dinleneceğini ve dinlenmenin onu iyileştireceğini düşünmüştü. Peki ya...

"Evet ama bu sabah çiftlikte değildi," dedi Victoria hızla devam ederek. "Fakat birlikte okula yürümemiz için orada olması gerekiyordu."

"Belki içeridedir," dedi Riley.

Vampirin endişesi azalmadı. Tersine, ellerini daha da ısrarla ovuşturmaya başladı. “İçeride değil. Kontrol ettim. Ve az sonra zil çalacak. Onun geç kalamayacağını biliyorsunuz. Başı derde girecek, atılacaktır ve atılmaktan kaçınmak için her şeyi yapacağını biliyorsunuz.”

“Belki de hastadır,” dedi Mary Ann kendi sözlerine inanmadan. Eğer durum öyle olsaydı Aden çiftlikte, hâlâ yatakta olurdu. Victoria haklıydı. Aden okula asla geç kalmazdı. Atılmaktan korktuğu için değil, prensesiyle zaman geçirme fırsatını kaçırmayacağı için. Kıza tapıyordu.

“Ben onun peşine düşerim.” Mary Ann daha onunla geleceğini söyleyemeden Riley ona baktı. “Sen burada Victoria’yla kalacaksın.”

“Hayır, ben...”

“Sensiz daha hızlı hareket edebilirim.”

Utanç verici ama doğrudu. “Pekâlâ. Tamam. Sadece dikkatli ol.”

“Riley,” diye söze başladı Victoria. “Ben...”

“Sen de kalacaksın,” diye tekrarladı Riley.

Artık küçük kasabalarının sokaklarında fırsat kollayan bir sürü yaratık varken Riley, Mary Ann’i koruması olmadan bırakmazdı. Koruyuculuğu, karın kasları kadar güzel bir niteliği vardı.

Victoria sert bir şekilde başını salladı. “Sen benim askerimsin, bunu biliyorsun. Benim emirlerime itaat etmen gerekir.”

“Biliyorum fakat oradaki de benim kralım. Sana bunu söylediğim için üzgünüm, bebeğim ama artık o önce geliyor.” Mary Ann’e son bir bakış attıktan sonra Riley döndü ve uzun adımlarla uzaklaşıp bir süre sonra ağaçların arasında kayboldu.

İKİ

Aden bir şokla uyandı, boğazında acıyla dolu bir haykırış düğümlenmiş, deli gözlerle etrafındakileri listeliyordu. Yatak odası. Çalışma masası. Şifonyer. Düz beyaz duvarlar. Ahşap yerler.

Demek çiftlikteki yatakhane, *kendi* yatak odasıydı.

Yaşıyordu. Yaşıyordu, cayır cayır yanmamıştı. Tanrı'ya şükürler olsun. Ama...

Sağlam mıydı? Kendine bir göz atarken eliyle yokladı. Deri? Tamam. Pürüzsüz ve sıcaktı, kavrulmak yerine bronzlaşmıştı. İki kol? Tamam. İki bacak? Tamam. En önemlisi... artık bir kız mıydı? Hayır. Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür. İç geçirip yatağa çöktü ve kalan her şeyi gözden geçirdi.

Terden sıırsıklam olmuştu. Saçları kafasına yapışmıştı ve boxer'ının görüntüsü sanki... sanki o... Yanakları kızararak yandı. Oda arkadaşı Shannon onu böyle görseydi, erotik rüya gördü diye herkes onunla dalga geçerdi. Gerçi iyi niyetle. Arkadaşlar böyle yapardı. Yine de hayır, teşekkürler. O...

Shannon'ın ranzasının altını gördü ve gözleri kocaman açıldı. Tahta suntalarda sanki arkadaşının yatağını defalarca pençelemiş ve tekmelemiş gibi derin oyuklar vardı. Tırnaklarına baktı ve tam tahmin ettiği gibiydi; hırpani ve kanlıydılar, altlarına kıymıklar gömülmüştü.

Harika. Vampir kanıyla sızıp kaldığında başka neler yapmıştı?

Bunun için daha sonra endişelen.

"Elijah?" diye sordu. Yoklama zamanıydı.

Buradayım, dedi bu talimi bilen kâhin.

Biri tamamdı. "Julian?" Onu adlandırdıkları şekliyle, cesetlere fıslıdayan adam. Mezarlığa atılacak tek bir adım ve merhaba, yürüy-en ölüler.

Burada.

Güzel. İki gitti, bir kaldı. "Caleb?" Bedenleri ele geçiren.

Buyur.

Süper. Bütün çete buradaydı.

Bir zamanlar Aden onların yok olmasını istemişti. Onları seviyordu ama biraz mahremiyet güzel olurdu. Fakat ardından Eve'i kaybetmişti. Adı gerçek hayatında Anne olabilirdi ancak Aden için daima Eve olacaktı.

Aden onu, anaç zaman yolcusunu özlüyordu. Aşırı derecede özlüyordu. Artık diğerlerini kaybetmekle başa çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu. Onlar Aden'in bir parçasıydı. En iyi arkadaşları. Sabit yoldaşları. Onlara *ihhtiyacı* vardı.

Her zamanki gibi bu düşünceler zinciri kendini suçlu hissetmesine neden oldu. Onlar özgürlüklerini hak ediyorlardı. Özgürlüklerini *istiyorlardı*. Belki. Eve'in ayrılışından beri, sanki Aden'in başarılı olmasından ve kendilerinin de ayrılıp bilinmeyen tecrübe etmelerinden korkuyorlarmış gibi Aden'in zihninde değerli yerlerini almadan önce kim olduklarını çözmesini istememişlerdi.

Eve'in nereye gittiğini hiçbiri bilmiyordu. Sadece ortadan kaybolup geri dönmediğini biliyorlardı.

Eee, neler oluyor? diye sordu Julian.

Demek istediği, dedi Caleb, rüyalarımızın sıcak olduğu. Ve güzel türden bir sıcak da değil. Yandık, dostum. Yandık.

Ve çoğumuz normalde senin düşlerini paylaşıyor, diye ekledi Julian.

Eh, Elijah paylaşıyordu ancak bunun nedeni Elijah'nın kâhin olması ve onun sanrılarınm Aden'in sanrıları olmasıydı. Bu gece, dün gece, *artık ne zamansa*, bir sanrı değildi. Gerçekte, akılların bir birleşmesiydi fakat şimdi hatıralarından bazı parçalar eksikti. Victoria'yı gördüğünü, o alevleri hissettiğini hatırlıyordu. Sonra da

onun... kız kardeşleriyle mi buluşmuştu? Evet, kız kardeşleriydi. Ama başka hiçbir şey ön plana çıkmıyordu. Yaşananların geri kalanı, sanki Aden'in aklı gördüklerini işleyemiyormuş gibi bulanıktı. Ama bu doğruysa, neden diri diri yakıldığını hatırlıyordu? Neden hepsi *bunu* hatırlıyordu? Unuttukları şeyin bu olması gerekmez miydi? Anımsanamayacak kadar acılı olması gerekmez miydi?

Evet? diye hatırlattı Julian. *Bir açıklama iyi olurdu.*

"Vampir kanı," diye anımsattı onlara Aden. Cevaplarını sadece düşünmesi yetmiyordu çünkü kargaşanın ortasında onun iç sesini duyamıyorlardı. "İki farklı gözden olanları görüyorduk."

Ah, evet. Ve vampirlerden bahsetmişken, dedi Caleb. *Bizimki nerede?*

Victoria demek istiyordu. *O benim,* diye terslemek istedi Aden ama yapmadı. Sapık Caleb kendine engel olamıyordu. Kızlar ve asla elde edemeyeceği seks için yaşıyordu. "Bizimle burada buluşacak ve okula bizimle yürüyecek." Saat kaçtı?

Aden masasının üzerindeki saate bakamadan önce yatak odasının kapısı hızla açıldı ve Seth ile Ryder içeri girdi.

"... Shannon önemsemez," diyordu Seth. Seth Tsang. Bu bir Asyalı soyadıydı fakat ona bakarak hangi ırktan olduğunu anlamak mümkün değildi. Siyah saçlarına kızıl meç atmıştı ve mavi gözleri, beyaz bir teni vardı.

Arkasında duran Ryder Jones bir kaşını kaldırdı. Onun da saçları koyu renkti ama gözleri kahverengiydi. "Emin misin? O elemanın eşyaları konusunda ne kadar sahiplenici olduğunu biliyorsun."

Aden yatak örtülerini yakaladı ve terle sırlıslıkla olmuş bedeninin alt kısmına çekti. "Hey, çocuklar. Siz kapı çalmaz mısınız?"

Ona kulak asmadılar.

"Peki, ne arıyorsunuz?" diye homurdandı Aden.

Ona yine kulak asmadılar. Aslında onun olduğu tarafa bile bakmamışlardı.

"Sen masayı kontrol et," dedi Seth, Ryder'a ve çocuk da emre itaat etmek üzere ayaklarını sürüyerek ilerledi.

Aden kaşlarını çatdı. Bir zamanlar bu ikisi ondan nefret ediyordu. Bir zamanlar ama artık değil. “Herkes Pislilik Gibi Davran” idolleri Ozzie çiftlikten atıldığından –ve bu hafta sonu vampirler tarafından emilerek kurutulduğundan– beri ateşkes yapmışlardı. Tabii o kısmı bilmiyorlardı. Onlar da “öteki” dünyadan, bir zamanlar Aden’in olduğu kadar bihaberdi.

Öyleyse niye şimdi ona karşı sessiz kalarak tepki veriyorlardı?

“Nerede?” diye mırıldandı Seth, dolabın içinde yere çökmüş, yerdeki giysileri altüst ederek arıyor, dönen bileği oraya yapılmış yılan dövmesini gözler önüne seriyordu.

“Ne nerede?” diye tekrarladı Aden doğrularak.

Ama ona yine kulak asmadılar.

Seth’in omzunun üzerinden atılan bluzlar ve kot pantolonları ayakkabılar izledi. Masada ise Ryder’in ellerinin altında kâğıtlar hışırdıyordu. Birkaç dakika geçti. Aden nafile bir şekilde durmadan kendi kendine gevezelik etmişti: “Bu şaka komik değil, daha özgün bir şey deneyin, artık benimle konuşur musunuz?” En sonunda unuttuğu örtü düşerken ayağa kalktı ve masaya sessizce yanaştı.

Ryder’in aklını başına tam anlamıyla getirme niyetiyle uzandı. Ancak eli, çocuğun vücudunun içinden geçti.

Olamaz. Hayatta olmaz.

Aden bu kez titreyerek yeniden denerken, kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Yine eti Ryder’in etinin içinden geçti ve Aden’in elinden tek gelen, kocaman gözlerle sersemlemiş halde orada durmaktı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu lanet şey nasıl mümkün olabilirdi? Ölünceye kadar yanmıştı fakat o sırada başka birisinin bedenindeydi. Düşünmüştü ki... Sanmıştı ki... O da mı ölüydü? Gerçek anlamda, geri dönmeyecek cinsten mi ölüydü?

Hayır. Mümkün değildi. Ama... Damalarındaki kan donarken Seth’e yaklaştı.

“Buldum,” dedi Seth ayağa kalkarak. Elinde bir kitabı zafer kazanmış gibi havada tutuyordu. Vampirlerle ilgili bir kitap. Başka bir zaman olsa Aden, Shannon’ın okuma materyali seçimine şaşırdı.

“Shannon bir garip, dostum. Devamlı bu saçmalıkları okuyor. Bizi kütüphaneye gitmekten kurtarıyor ama lütfen yani. Vampir dişli man-yaklarla ilgili hiç rapor yazmadım ve şimdi de yazamaya başlamak istemiyorum.”

“Asıl garip olan Bay Thomas. Sanki gerçeklermiş gibi kan emicilerinin ne kadar kötü olduklarını yazmamız gerekiyor. O kaçığı ciddiye alamıyorum. Büyük ihtimalle dersten kalacağım ama umurumda mı bir sor.”

Aden daha şiddetli bir şekilde titrerken parmaklarıyla Seth’in bileğini kavramaya çalıştı. Hiçbir şey olmadı. Somut bir temas yoktu. Safra içini yakarak boğazına kadar kendine yol açtı. Kolu ağır bir biçimde yan tarafına çarptı; gözlerinde karanlık yanıp söner, giderek sersemleyen geri geri sendeledi.

Sorusunun yanıtı? Ölüydü. Gerçekten ölüydü. Bu mantıklı olan tek cevaptı.

Çocuklar budala yeni öğretmenler ve aptal ev ödevleriyle ilgili bir şeyler homurdanarak odadan hızla çıktılar. Aden orada öylece durdu. Sonsuza kadar hayalet olarak yaşamaya mı mahkûm olmuştu?

Tanrım, ruhlar böyle mi hissediyordu? Tuzağa düşmüş, kontrolden çıkmış, kayıp?

“Çocuklar,” diye fısıldadı, nasıl başlayacağını bilemeyerek. Eğer kendisi bir hayaletse, onlara diğer hayatlarında kim olduklarını çözmekte yardımcı olamazdı. Ve onlara yardımcı olamazsa, ruhlar ondan asla kurtulamazdı. Eğer hâlâ istedikleri buyduysa. “Sanırım... Ben... Bu...”

“Merhaba, Aden.”

Erkek sesi arkasından gelmişti ve Aden hızla döndü. Orada, kapı eşiğinde D ve M’nin yepyeni özel hocası duruyordu. Kendisi ve Shannon Crossroads Lisesi’ne gittikleri için onların değil, diğerlerinin öğretmeni idi. Bay Thomas, Vampir Balosu’nun olduğu gün ortaya çıkmıştı ve Dan onu gördüğü gibi işe almıştı. Bu da Aden’in gözetisine hiç uymayan bir davranıştı. Geçmişini araştırmamış, sıkı bir mülakat yapmamış, sadece, “Mükemmelsin!” demişti.

Daha da tuhaf olanı, çocuklar öğretmeni ezelden beri tanıyormuş gibi davranıyordu, onun hakkında şikâyet etmek konusunda şimdiden rahatları. Aden adamla resmen tanışmamıştı fakat Victoria onu gizlice göstermişti. Bay Thomas'ın "hep beraber öğrenip gelişim" tarzında bir özel hoca olmadığı ortaya çıkmıştı. O bir periydi ve Victoria'nın düşmanıydı, ona kimin yardım ettiğini öğrenmek için buradaydı.

Adam, Aden'in aklında tasarladığı küçük, dişi ve kanatlı peri görüntüsüne uymuyordu. Bunun yerine uzun boylu, inceydi, teni altın gibi ve hatta biraz pırlıtlıydı (tamam, işte *bu* perimsiydi). Ve Aden daha önce hiç bu kadar mükemmel bir yüz görmemişti. Tek bir kusur yoktu. Mükemmel aralıklı mavi gözler, mükemmel eğimli bir burun, ne fazla dolgun ne fazla ince olan mükemmel dudaklar.

Ve Aden'in bunu fark etmesi korkunç derecede utanç vericiydi. Biri öğrenecek olsa, elinden erkeklik belgesini filan alabilirlerdi.

"Beni görebiliyor musun?" Aden yutkundu. "Duyabiliyor musun?"

"Evet."

"Ben... ölü müyüm?" Bu kelimeyi söylemek, düşünmekten zordu. Ayrıca Seth ile Ryder, Aden'ı görüp duyamamışken, peri nasıl bunu yapabilişti?

Periden bir kahkaha sesi yükseldi, neredeyse acemice çalınan bir arp sesi gibiydi. "Pek sayılmaz. Sen... başka bir yerdesin."

Keşke Aden'in içi rahatlayabilseydi. "Başka bir yer mi?" Her şey aynı görünürken mi? "Tamam. Neredeyim? Buraya nasıl geldim?" Parmaklarıyla saçlarını geriye taradı. "Neler oluyor?"

Aden, dedi Elijah ve sesinde bir uyarı vardı. *İçimde kötü bir his var.*

Aden'in içini derhal bir korku sardı. Elijah'nın kötü hisleri, eh, *kötü* oluyordu.

"Ne kadar çok soru." Adam cıkcıklandı. Masanın yanındaki sandalyeye doğru elini salladı. "Lütfen otur ve ben de sana cevap vermeye çalışayım. Tabii önce sen bana cevap verdikten sonra."

Basit bir istek olması gereken şey, Aden'a bir tehdit gibi gelmişti. Ve Elijah'nın temkinliliği dolayısıyla az sonra bir kavga çıkmasından

şüpheleniyordu. Bir silah kontrolü yaptı. Üzerinde hiçbir şey yoktu ancak botlarının içinde gizli bıçakları vardı. Şu anda giymediği ve dokunamayabileceği botlar. Gördüğü kadarıyla... yatağın yanına düzgünce sıkıştırılmış botlar.

“Otur, Aden.” Her iki kelime de otorite doluydu.

Bu kez Aden oturdu. O bıçaklara uzanmadan. Kesinlikle gerekli olmadığı sürece (olası) as kartını oynamak istemiyordu.

Bu görüşme bitmeden önce kan akacak, dedi Elijah.

Bizimki mi? diye sordu Caleb, rahatsızlık ve korku belirtisiyle. Çünkü kendi kanımızı seviyorum ve tek damlasından bile vazgeçmek istemiyorum.

Elijah cevap veremeden, “Benim adım Thomas,” diye söze başladı adam, öne doğru ilerleyip Aden’in sandalyesine yalnızca birkaç adım kala durarak. Ellerini arkasında birleştirdi ve bacaklarını açarak dinç bir şekilde durdu. Bir savaş duruşu.

Aden bunu iyi biliyordu. Bu şekilde defalarca durmuştu; tam onu tehdit eden kişiye atılmadan önce. *Odaklan.* Basit, sıradan isim adamın düzgün yüz hatlarına hiçbir şekilde yakışmıyordu ve takma adı olmalıydı. Değilse, Aden adamın dudaklarına kocaman, ıslak bir öpücük kondururdu.

“Yanıt istiyorsun,” dedi Aden meraklanarak. *Hangi konuda?* “O zaman bana bilmek istediklerimi anlatman gerekecek. Öncelikle. Nasıl hem burada olup hem olmuyoruz? Nasıl hem sağ hem de görünmez oluyorum?”

Yoğun sessizlikle birkaç saniye geçti. Aden başta perinin taktiklerini onun üzerinde kullanmasından dolayı Thomas’ın kendisine saldırmaya niyetlendiğini düşündü. Geçen her saniyede o mavi gözlerdeki öfke artıyordu. Öfke ve içerleme.

Ama en sonunda peri, “Senin insanların burayı başka bir boyut olarak isimlendirirlerdi fakat burası Fae’nin gerçek krallığıdır,” dedi. Yüzündeki ifadeye rağmen kelimeleri sakın bir biçimde sarf etmişti.

Fae’nin anlamı peri olmalıydı. Ve bir başka... boyut mu? Böyle bir şey mümkün müydü? Soru aklına gelir gelmez, Aden kendi aptallığı

karşısında gözlerini devirmek istedi. Son zamanlarda gördüğü ve yaptığı şeylerden sonra her şey mümkündü. “Yani açıklığa kavuşturmak için soruyorum, ölü değil miyim?”

“Rahatlatılmaya duyduğun bu sürekli ihtiyaç bıkkınlık verici oluyor, bu yüzden dikkatle dinle çünkü tekrarlamayacağım. Fazlasıyla sağsın. Ancak başka bir boyuttasın, dolayısıyla insanlar seni göremiyor ve duyamıyor.”

Thomas’a inanılacak olursa, Aden hayalet değildi. Victoria’ya, arkadaşlarına geri dönebilirdi. “Ve beni buraya sen mi getirdin?” Bir hırıltı.

“Evet.”

“Niye?”

Aralarında bir başka gerginlikle dolu duraksama yaşandı. Belli ki cevap almak, dış çekilmesi kadar zor olacaktı.

“Çünkü,” dedi Thomas en sonunda içini çekerek, “bütün öğren-cilerle tanışmıştım... senin dışında.”

Sözünün tam sonunda, adamın gözlerine öfke geri dönmüş, bu sefer öğrenmeyle karışmıştı.

Ah, evet. Kan akacak, dedi Elijah titrek bir nefesle.

“Bıçaktan mı?” *Lütfen, lütfen bıçaktan olmadığını söyle.*

Bilmiyorum, diye geldi cevap. *Sadece kızl bir nehir görebiliyorum.*

“Bıçaktan mı derken ne demek istiyorsun?” diye yanıt bekledi Thomas.

Aden’in daima “kendi kendine” konuşan çocuk olma ününü bilmiyor olmalıydı. “Üzgünüm. Seninle konuşmuyordum.”

“Öyleyse kiminle konuşuyordun?”

Aden’a binlerce farklı insan tarafından binlerce defa sorulmuş bir soru.

Belki de bunu yapmalıyız. Yani kaçmalıyız, dedi Caleb, bütün kabadayılığı yok olmuştu. *Kanımız akmadan önce.*

Caleb’a katılıyorum. Bir periyle nasıl savaşılaçağımı biliyor değiliz.

Caleb aniden kıs kıs gülmeye başladı, keyfi bir anlığına sıkıntıyı ortadan kaldırmıştı. *Bir periyle savaşmak. Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu, Jules?*

“Sessiz olun,” diye tersledi Aden ve Thomas sinirle nefesini içine çekti.

“Benimle bu şekilde konuşma, ufaklık.”

Konuyu açıklamak yerine Aden yaklaşmakta olan ağrıyı önlemek için şakağını ovuşturdu. “Benimle tanışman için hiçbir neden yoktu. Bana ders vermeyeceksin.” Aden, Caleb’in önerdiği gibi kaçamazdı. Nereye gidecekti ki? Ayrıca huzursuz değildi. Henüz. Hâlâ bıçakları vardı. Belki.

“Hayır.” Thomas öne doğru ilerlemeye başladı, bir adım, iki, sonra düşünceli bir şekilde duraksadı. “Ama seni öldüreceğim.”

Tamam. İşte şimdi huzursuz olmuştu. Aden ayağa fırladı. Thomas başka bir tehdit savurur ya da ona doğru başka bir hamle yaparsa, botlarına doğru pike yapacaktı. Ve botların içindeki bıçakları tutamazsa, yönünü bilmediği halde deli gibi kaçacaktı.

“Sakin tüymeyi aklından bile geçirme, Haden Stone.”

“Bana kimse bu şekilde hitap etmez.” Daha çocukken kendi adını yanlış telaffuz edip kendini Aden diye adlandırdığından beri bu ismi kullanmıyordu ve diğer herkes de aynısını yapmıştı. “Öyle hitap eden son adamı öldürdüm. Gerçekten diyorum.”

Gözünün korkması şöyle dursun, Thomas bir de bağırırdı: “Otur. Ben senin sorularını yanıtladım. Şimdi sen benimkileri yanıtlayacaksın.”

Eee, buna koskoca bir hayır cevabı verecekti. Aden ikinci bir ölüm tehdidini oturup beklemeyeceği kararına vardı. Perinin kızgınlık düzeyi az önce artmıştı. “Elbette.” Aden sola gidermiş gibi yaptı, Thomas onu takip etti, ardından Aden sağa doğru hızla dönüp öğretmeninin yan tarafından eğilerek, botlara doğru atıldı. Eli hayalet gibi derinin içinden geçti.

Aden kendini hayal kırıklığı veya korku içinde debelenmekten men ederek kapıya doğru hızla koşarken, alçak sesle küfretti. Ancak bir tür görünmez duvar onu engelledi. Aden bu duvara şiddetle ve

hızla çarptı, darbenin şoku içinde yankılanarak onu geriye fırlattı. Thomas bir saniye sonra karşısında durmuş, Aden'ı yere kadar itiyor ve botlarından birini boğazına bastırıyordu.

Aden içgüdüsel olarak ellerini adamın ayak bileğine sardı ve itti. Ayak olduğu yerde kaldı.

Parlak mavi gözler ona yukarıdan bakıyordu ve eğer silah olsalardı, Aden parçalarına ayrılmış olurdu. "Birkaç hafta önce bir elektrik şoku benim dünyamı yarıp senin dünyana açılan bir kapı yarattı. Kapatamadığımız bir aralık. O şokun kaynağının izi bu çiftliğe kadar sürüldü. Ve şimdi de sana kadar. Şu anda bile senden esen ve beni kuvvetle çeken, cezbeden, hatta gücümü artıran enerjiyi hissediyorum." En sonuncusu uyuşturucu etkisi altındaymış gibi bir fısıltıyla söylenmişti. *Muhtaç* bir fısıltı.

Onun gücünü mü artırıyordu? Öyleyse neden Aden'ı öldürmek istiyordu?

Aden karşılık vermeye çalıştı ancak dudaklarından çıkan tek ses zorla almaya çalıştığı nefes sesleriydi. Adamın bacağına tırmalayıp iterek mücadele etmeye devam etti. *Nefes al, nefes alman gerekiyor...*

Burada ölemezdi. Bu... boyutta? Yapamazdı. Ona ne olduğunu kimse bilmezdi. Tam olarak değil. Sadece Deli Aden'ın tekrar kötüleştiğini ve çekip gittiğini varsayarlardı.

Boğulma kan dökülmesine neden olmaz, dedi Elijah. Sakin ol. Bu şekilde ölmeyeceksin. Bunu biliyorsun.

Canına oku onun! diye bağırdı Caleb.

İyice oku, diye onayladı Julian.

Mantığın sesi Eve'lerine ihtiyaçları vardı. Fakat Elijah'nın söylediği bazı şeyler, Aden'ın panikle dolu sisinin içine işlemeyi başarmıştı. Aden için öngörülen son, boğulma değildi. Thomas sadece onu korkutmaya çalışıyordu.

"Seni hayatta tutmayı, sonunda o kapı aralığını kapamak için kullanmayı umut etmiştik," diye devam etti Thomas. "Yine de kendimi tanıtmak için odana girdiğimde ne buluyorum? Vampirlerin

pis kokusunu. En büyük düşmanımız, bir zamanlar bizi katletmeye çalışan ırkın.”

“Eminim... iyi bir... nedenleri vardı.”

Perinin çenesinde bir kas seğirdi. “Söyle bana, Haden Stone. Onlara yardım mı ediyorsun? Bize saldırmak üzere onları bu boyuta mı getirmeyi planlıyorsun?”

Aden’in kendisinin bile buraya nasıl geldiğine dair bir fikri yokken, vampirleri nasıl getirecekti? “Artık... konuşamıyorum.”

Boğazındaki baskı azaldı. “Sorularıma cevap vermene gerek yok. Gerçekleri biliyorum. Onlara gerçekten de yardım ediyorsun ve bu yüzden ölmelisin.”

Aden ellerini Thomas’ın bileğinden ayırmadı, soluklanmak için bir saniye bekledi ve gerçekten kullanabileceği bir silah için odayı gizlice ararken abartılı bir şekilde soludu.

Tek bulabildiği kendi azmi oldu. Yıllar boyunca sayamayacağı kadar çok cesetle savaşmış, onların zehri bütün vücuduna işlemiş, onu zayıflatmış, hasta etmişti. Ama yine de Aden kazanmıştı. Her seferinde. Bir perinin onu yenmesine izin vermeyecekti.

Ellerini kullan, diye hatırlattı Elijah. Dengesini boz.

Aden parmaklarıyla Thomas’ın botunun altını kavradı ve bütün gücüyle aniden çekerek, iri adamın ağırlık merkezini bozarak sonunda yere düşmesine neden oldu. Bir saniye sonra Aden ayağa kalkmış, daha önce perinin kullandığı “bu bir savaştır” pozunun aynısını takınmıştı.

“Bu akıllıca değildi, delikanlı.”

Her ne kadar Thomas’ın yerden kalktığını görmemiş olsa da, ses arkasından gelmişti. *Doğrudan* arkasından. İlk nefes ensesinden ilerleyerek Aden’in sinmesine neden oldu. Ani bir hareketin perinin saldırmasına neden olacağını bilen Aden yavaşça döndü. Yüz yüze geldiler. Aden yaşma göre uzundu, bir seksenden biraz daha uzundu ancak Thomas ona tepeden bakıyordu.

“İnsanların acı çektiğini görmeyi sevmiyorum ve seni acı çektiirmeden öldürebilirdim. Ama...” Dudakları tekinsiz bir gülümseyişle

kıvrıldı “Benimle dövüşmemeni söylemiştim. İtaat etmedin. Artık sana merhamet göstermeyeceğim.”

Elijah, *Kan*, diyerek nefesini tuttu.

Demek buydu. Büyük olan.

“Hodri meydan,” dedi Aden.

Aniden odanın tek penceresi paramparça oldu ve içeri devasa bir siyah bulanıklık uçtu. O bulanıklık –Aden bunun kurt şeklinde- ki Riley olduğunu anlamıştı– parlayan yeşil gözleri, geriye çekilmiş dudakları ve ortaya çıkmış keskin, beyaz dişleriyle yere indi. Hiddetli bir hırlama duvarlarda yankılandı.

Geri çekil, Aden.

Bu Riley’den gelen bir komuttu, doğrudan Aden’in beynine fı-sıldanmış, diğer seslere karışmıştı ancak Aden yine de duymuştu. Kurdu dikkatinin yanıtlamayacak kadar başka yerde olduğunu bildiği halde, “Beni görebiliyor musun?” diye sordu. Eğer görebili-yorduydu, peki Riley, Thomas’ı görebiliyor muydu? Thomas, Riley’yi görebiliyor muydu?

“Hata yaptın, kurt,” dedi Thomas, Riley’ye bakmak için dönerken. Yüzündeki ifadede insanı öldürebilecek kadar tehdit vardı.

Görünüşe göre Aden’in her iki sorusunun da cevabı aynıydı. *Tabii ki de.*

Daha fazla uyarı olmadan, birbirlerinin üzerine atılıp pençe, ısırarak dişler, garip parlak ışıklar ve birden ortaya çıkan pırıl pırıl bıçaklardan oluşan bir yumak halinde odanın ortasında buluştular.

Bir konuda şüpheye yer yoktu. Elijah’nın dediği gibi, kan akacaktı.

Bu karşılaşma ölümüne olacaktı.

ÜÇ

Evet. Elijah'nın kehanetine, Aden'in kuşkularına sadık bir şekilde, kan akıyordu.

Riley, Thomas'ın boğazını çiğnedi ve keskin pençelerini adamın göğsüne savurdu. Havayı yanık pamuk ve et kokusu sardı, Thomas'ın göğsünden duman yükseliyordu. Titreyen Thomas'ın, kurdun kürkünden iri parçalar yakalayıp onu şiddetlice ve hızla fırlatmasını çığlıklar izledi. Hayvan, Aden'a uçarak çarptı, Aden da uçarak duvara çarptı.

Alçılar çatladı ve boya parçaları serpildi. Aden'in ciğerlerindeki hava boşaldı.

Riley bir an sonra ayaktaydı ve yine periye doğru sığıyordu; yere düşerlerken birbirlerine girdiler. Kurdun tırnakları yine yırttığında, yanık et kokusu arttı ve etrafa kan sıçradı. Birkaç damla Aden'in yüzüne çarptı; garip bir şekilde buz kırıkları gibi soğuktular. Perinin bıçakları yıldırım hızında hareket ettiğinde, Riley'nin kanı püskürdü. Alevden dikenler gibi sıcaktı.

Ona yardım et, diye haykırdı Julian.

Bu yüzden ben savaşıyorum, sevişiyorum, dedi, artık onların yerine dayak yiyen bir kurt olduğu için cesareti yerine gelmiş olan Caleb.

Nefes almak imkânsız olmalıydı ancak Aden hantal bir biçimde ayağa kalkarken birkaç derin nefes almayı başardı. Onu ani bir baş dönmesi çarptı ve sallandı. "Elijah?"

Kâhin elbette Aden'in sessizce sorduğu sorunun ne olduğunu biliyordu. *Nasıl yardım edebilirdi? Hiç silahı yoktu ve bir silaha ulaşabilmek için odadan çıkamıyordu.*

Bilmiyorum, dedi Elijah acılı bir şekilde.

“Öyleyse Riley kazanacak mı?” Kurdun dikkatini dağıtıp yenilgisine neden olmak istemeyen Aden sessizce konuşmuştu.

Bilmiyorum, diye tekrar etti kâhin aynı acılı ses tonuyla. *Bu evin tamamını yıkayan, her şeyi ve herkesi boyayan kanı görüyorum.*

O kadar çok muydu? Ve bu kavgadan mı olacaktı? Yoksa daha kötü bir şeyden mi?

Thomas, Riley’yi tekrar tekrar fırlatıp attı ve Riley her defasında bir gazap mancınığı gibi geri döndü. Nedense pençelerini kullanmayı bırakmıştı. Mobilyalar paramparça olmuş ve görünmez olan da *dâhil olmak üzere* daha fazla duvar yıkılarak, savaşçıların odadan çıkıp koridora geçmesini sağlamıştı. Ardından kavgaya başka bir yatak odasına taşınmış, kapı bir daha asla birbirine uymayacak yapboz parçalarına bölünmüştü. Aden takip etti. Bir noktada Thomas bıçaklarını düşürmüştü. Aden onları alıp dövüğe –defalarca– dâhil olmaya çalıştı ancak dokunamadığı bıçaklar nihayetinde gözden kayboldu ve peri ile kurt o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki Aden ıskaladığını bile fark etmeden başka bir yerde beliyorlardı.

Ve neden duvarları, kapıları ve mobilyaları mahvedebiliyorlardı da başka hiçbir şeyi edemiyorlardı?

D ve M Çiftliği’nde yaşayan çocuklar –Seth, Ryder, RJ, Terry ve Brian– giriş salonundaydı ve hepsinin elinde birer kitap vardı. Bazıları okuyor, bazıları okuyormuş gibi yapıyordu. Hiçbiri yanlarında gelişmekte olan vahşi kavgayı fark etmiyordu.

Hatta sandalyeleri görünürde tersine dönüp parçalandığında bile. Orada öylece oturuyorlardı. Havada. Riley ve Thomas onların içinden sezilemez, hissedilemez, duyulamaz bir şekilde, hayalet gibi geçti. Kan, çocukların da üzerine sıçradı ama yine fark etmediler. Göremiyorlardı bile.

Bunlar fazlasıyla tuhaftı. Thomas’ın şiddetle kanayan açık yaraları vardı ama yine de her zamankinden güçlü görünüyordu. Diğer taraftan Riley ise güçsüz düşmüş gibi görünüyordu, sıçrayışları yavaşlıyor, hırlamaları nefessiz kalmış gibi çıkıyordu ama yine de yaraları çoktan kapanmış, iyileşmişti.

Onu güçsüzleştiren neydi?

Aden, Thomas'ın yalnızca kurt hangi vücut parçasını çiğnemeye karar verdiyse oradan Riley'nin çenesini zorla sökmek için yumruk attığını fark etti. Daha sonra Thomas hayvanın ellerini ısırmasına fırsat vermeden başını hafifçe arkaya atıp resmen boğazını kurda sunuyordu. Neden?

Ve Riley'ye vurup uzaklaştırmaktansa, Thomas avuçlarını birkaç saniye kadar canavara bastırıyor, kurdun dilediğini yapmasına izin veriyordu. Bu aptalcaydı. Bu... gerekli miydi?

Thomas'ın elleri bir şekilde Riley'yi güçsüzleştirebiliyor muydu? Thomas'ın ellerini boşa tutma kararlılığını bu açıklardı. Bu ayrıca kendi yaralanmaları konusundaki aldırışsızlığım da açıklardı. Raki-bin yakında seninle dövüşemeyecek kadar bitap düşecekse, birkaç yaranın ne önemi vardı?

“Ben... ne yapabilirim?” Bu sefer Aden'in fısıltıyla söylediği sorusunun gerisi gelmedi. Biliyordu. Cevap ona çoktan soğuk, ağır bir tokat gibi inmişti. Sızlatıyordu.

Biliyorsun, dedi Elijah ve eğer daha önce sesi acılı çıkıyorduyorsa, şimdi tamamen yıkılmış gibi çıkıyordu. Onun da cevabın ne olduğunu anladığı ortadaydı.

Ne? diye sordu Julian. *Ne yapacağız?*

Aden yutkundu. “Caleb. Sıra sende.”

Sıra ben de mi?.. Ah, olamaz!

Aden'in açıklamasına gerek kalmamıştı. Caleb'in yardımını istemesiyle, Aden'in şimdi ne planlamış olduğunu hepsi biliyordu. Thomas'ın vücuduna gireceklerdi.

Hayır. Hayır, başka bir yolu olmalı. Eğer kendine ait bir bedeni olsaydı Julian başını iki yana sallayıp geri geri gidiyor olurdu.

“Üzgünüm, çocuklar.” Bunun yapılması gerekiyordu. Riley için. Kahretsin, hatta kendisi için.

Acı, diye inledi Julian. Yeterince acıya katlandık. Bu bizim kö-kümüzü kazıyacak.

Tek yolu bu, dedi Elijah. *Perinin ölmesi gerekiyor.*

“Daha kötülerini atlattık.” Mesela diri diri yanmak gibi. Hiçbir şey bundan daha beter olamazdı, Aden bundan emindi. “Ve Victoria’yı tekrar öpeceksem, korumasını kurtarmam gerekiyor.”

Kötü haber müjdecisi olmaktan nefret ediyorum ama Aden haklı, dedi Caleb, birden Günü Kurtar Planı grubuna katılarak. Bir tane daha öpücük için her şeyi yapardı. Bundan sağ çıkacağız. Thomas çıkmasa bile. Önemli olan tek şey bu.

Aden iki rakibe odaklandı. Riley yerde, Thomas’tan birkaç adım ötede yatıyordu fakat hâlâ kazanmaya kararlı bir halde, elinden geldiğince ona doğru yavaşça ilerliyordu. Daha az önce bir bez bebek gibi fırlatılmış olan Thomas, göğsünden büyük sıva parçalarını silkeleyip ayağa kalktı. Gömleği paramparçaydı, derisi yüzülmüştü ama yine de sanki kurdun iyileşme yeteneğini kendine katmış gibi derisi yeniden birleşiyordu.

Thomas kurda yaklaşıp çömelirken kendini beğenmişçe gülümsedi. “Prensesine bir erkeğin işini yapmak üzere çocuk göndermemesini söyle. Ah, bir dakika. Bu odadan çıkmayacağına göre ona da bir şey söylemeyeceksin.”

Riley’nin gözleri yeşil bir yangınla yanıyordu ve nefretle dolmuştu.

Peri iç geçirdi. “Cesaretine hayranlık duyuyorum, kurt. Dolayısıyla, onursuzca ölmeyeceksin. Bilmeni isterim ki ben basit bir Fae hizmetçisi değil, bir prensim. Yok edilemem. Benim krallığıma girdiğin anda, ölmek kaderine yazıldı. Ancak ölümünde utanılacak bir şey yok. Bunu olduğu gibi bir iyilik olarak görmelisin.”

Bir iyilik mi? Pek sayılmaz.

Aden’in hislerini yansıtan Riley hırladı.

Thomas kaşlarını çatarak uzandı. “Tekrar ediyorum, cesaretine hayranım. Vampirlere hizmet etmen yazık olmuş. Bir ihtimal bağlılığını değiştirmekle ilgilenir miydin?”

Bir hırlama daha. Net bir hayır.

“Peki o zaman, bunun için üzgünüm ama yapılması gerekiyor. Hızlı davranacağım, kurt.”

Ne bekliyorsun? Aden sorunun kendisinden mi yoksa ruhlardan mı geldiğini bilmiyordu. Riley genel olarak onun arkadaşı sayılırdı ve bir arkadaşının incinmesine izin veremezdi. İşin içinde ne kadar acı olursa olsun.

Perinin avcu kurdun kürküyle buluşmadan hemen önce –belli ki unutulmuş olan– Aden ileri fırladı. Periye ulaştığında durmadı. Ancak perinin *içindeyken* durdu.

Tenin tene tek bir değişiyile, Caleb sayesinde kendi vücudunu bir başkasınıkiyle birleştirebiliyordu. Katı kütleden sise dönüşüm, Julian'ın söylediği gibi acı vericiydi, buna ek olarak delirtici, korkunç ve şok edici olması da cabasıydı. Ama Aden bunu yaptı. Gırtlığını yırtarcasına çıkan bir acı çığlığıyla Thomas'la birleşti.

Ancak duyduğu ses kendisinin değildi. Bu ses daha kalın, daha kısıktı. Thomas'ındı.

Nefes nefese, soğuk terle parlarken Aden dizlerinin üzerine düştü. İcini keskin mızraklar deşiyordu ve Aden göğsünü yumruklamak, derisini parçalamak, bunu durdurmak için ne gerekiyorsa yapmak istiyordu. Her bir kemiği kaslarına karşı bir bıçak gibiydi, kesiyordu. Daha da kötüsü, bu acı sadece başlangıçtı.

Kafasının içinde Thomas çığlık atıyordu. *Ne yapıyorsun? Bunu nasıl yaptın? Beni serbest bırak!*

Normalde Aden bir insanın düşüncelerini engelleyebilirdi. Onları o kadar eksiksiz bir biçimde ele geçirebilirdi ki ne olduğunu bile bilmezlerdi. Ancak öğrenmeye başladığı gibi, masal ve efsane yaratıkları insanlardan oldukça farklıydı. Onlar biliyordu. Ve nefret ediyorlardı.

"Riley," dedi Aden o kalın sesle. "Ben Aden'im. Perinin içindeyim. Bu vücudun kontrolü bende."

Yeşil gözler onu delip geçercesine baktı, doğruluk belirtisi arıyorlardı.

Aden içinde dalgalanan gücü hissedebiliyordu. Çok fazla güç. *Riley'nin* de gücü vardı, sanki peri sadece kurdu zayıf düşürmekle kalmamış, onun enerjisini kendi vücudunun içine çekmiş gibiydi. Kanının soğukluğunu hayvansı, vahşi çarpıntılar ısıtıyordu. Zihninde

bir melek korosundan daha güzel şarkılar söylüyor, onda uyuşturucu etkisi yapıyorlardı.

Bu bağımlılık yapabilir. Yine kendisinin mi yoksa ruhların mı konuştuğunu bilmiyordu. Belki de hepsi birden konuşuyordu. Bir yanı sonsuza dek perinin bedeninde kalmak, kendini o sıcaklığın ve gücün içinde kaybetmek, yapılması gerekeni unutmak istiyordu.

Hızlı hareket et, diye emretti birden Elijah. Yoksa onu asla bırakmayacaksın.

Bırakırdı. Bir süre sonra. Birkaç dakikanın ne kadar zararı olabilirdi ki? O müzik... ne kadar huzurluydu...

Ne kadar çabuk bırakırsan Victoria'yı o kadar çabuk görürüz, diye ekledi Caleb.

Victoria. Evet. Aden en sonunda önündeki göreve odaklanarak, Victoria'yla birlikte olmanın bundan daha güzel olduğunu düşündü. "Riley. Thomas'ı yenebilmen için benden ne yapmamı istediğini söyle."

Kurt onu inceledi, sonra Aden'in gerçekten vücudu ele geçirdiğine ikna olmuş gibi başını salladı.

"Söyle bana, ben de yapayım. Her ne olursa."

Bir saniye geçti. Kurt kaşlarını çattı, hırladı. Bekledi. Aden'dan beklediği tepki her neyse alamadı. Sonunda aksayarak ayağa kalktı ve en yakındaki dolaba doğru tökezleyerek içinde kayboldu.

"Riley," diye seslendi Aden. Kurdun onu burada terk etmeyeceğini biliyordu ama neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Aden'in onun peşinden mi gitmesi gerekiyordu?

Parlak bir ışık vardı, ardından birkaç homurtu ve giysilerin hışırtısı. Tam Aden öne doğru bir adım atarken Riley bir kot pantolonla çıktı. Tişörtü yoktu, ayakkabısı yoktu, sadece düğmesini ilikleyemediği, yanlış beden pantolonu vardı.

Giysiye nasıl dokunmuştu? Onun da eli Aden'ininki gibi kumaşın içinden geçmez miydi?

Riley'nin normalde bronz teni şimdi solgundu, altındaki mavi damarlar görünüyordu. Yanakları çukurlaşmış, gözleri hafifçe çökmüş,

altları morarmıştı. Bir anda iyileşebilme yeteneği onu terk etmiş gibi göğsünde birkaç kesik vardı.

“Periler, kurtadam düşüncelerini duyamazlar.” Sesi bile kırılıyordu. “Bu da senin de o vücuttayken duyamadığın anlamına geliyor olmalı çünkü ne yapman gerektiğini söyledim ama sen hiçbir tepki vermedin.”

Demek öyle. Bir tepki beklemişti. “Tekrar söyle.”

Ona yardım etme, diye gürledi Thomas zihninin içinde. Düşman olan o. Onun efendileri senin dünyanı ve içinde yaşayan tüm insanları yok edecek. Beni duyuyor musun? Öldür onu!

Aden elinden geldiğince onu duymazdan geldi.

“Kalbine bir bıçak saplamam gerekiyor,” diye bildirdi Riley.

Hayır! İtiraz, Thomas ve Aden’den aynı anda gelmişti.

Şahane. Caleb’dan.

Yüce Tanrım. Julian’dan.

Kan. Elijah’dan.

“Başka bir yolu var mı?” diye sormayı başardı Aden boğazındaki düğümü aşarak. “Onu burada bırakmanın, daha fazla zarar vermesine engel olmanın bir yolu var mı?”

“Hayır. Başka bir yolu yok. O bir peri. Kendi türünden olan diğerleri gibi onun da ölümsüzlerden güç ödünç alma, geçici olarak onların yeteneklerine sahip olma kabiliyeti var. Daha da önemlisi o bir prens. Eğer yaşarsa bir ordu kurup peşimizden gelir.”

“Onu öldürme düşüncesi hoşuma gitmiyor.” Elijah’nın da bunun tek yol olduğunu söylemiş olmasına rağmen. “O insanları koruyor.” Victoria söylemişti. Yine de bilmiyor olsaydı bile, perinin vücuduna girdiği anda gerçeklerin farkına varırdı. Bilgi orada, sıcaklık kadar etkili bir şekilde aklında kıvrılıyordu. İnsanlar çocuk gibiydi. Sorumsuz, yabancı çocuklar gibiydiler fakat buna rağmen Fae tarafından seviliyorlardı.

“Ona bir şans daha verilirse seni öldürür,” dedi Riley.

“Biliyorum.” Bu bilgi de oradaydı. “Ama umurumda değil.” Aden kendi başının çaresine bakabilirdi. Öyle umuyordu.

“Victoria’yı öldürecek,” diye ekledi Riley soğuk bir şekilde.

Bu hiç adil değildi. Kurt, Aden'in Victoria'yı korumak için her şeyi yapacağını biliyordu. Aden'in elleri yumruk oldu, gözleri kapandı. Bir başka yarattığı daha ölüme mahkûm ederken, kalbi kesik bir ritimle çarptı. "Pekâlâ. Tanrım. Hadi yapalım şunu."

"Emin misin?"

Kalbine bir bıçak yemek istediğinden emin miydi? Hayır. "Evet." Aden, periyle de tıpkı Dimitri'yle olduğu gibi birlikte ölüp ölmeyeceğini merak etti. Eğer öyle olursa, tekrar canlanır mıydı?

Evet, öleceksin ama geri döneceksin, dedi Elijah onu sakinleştirerek. *Yine de ölü kalmış olmayı dileyeceksin. Bıçaklanan senmişsin gibi hissedeceksin.*

Tamam. Hoşça kal sakinlik. Prens'in bedenini ele geçirmeden önce korktuğu acı başlamıştı. Thomas'ın yaralanması ve şiddetli bir şekilde zapt edilmesi gerektiğini biliyordu. Ama bıçaklanmak...

Victoria için.

"Tamam o zaman," dedi Riley, kararını vermiş bir halde.

Aden gözlerini açıp başını salladı. "Ben hazırım."

Riley de başını salladı ve arka cebindeki bıçağı kınından çıkardı. Aden'a ait olan bir bıçak.

Bunu yapma! diye emretti Thomas.

"Buraya onunla gelmemiştin," dedi Aden, dikkatini az sonra göğsüne gömülecek keskin, ölümcül silahtan başka bir yere vermek için.

Dolaptayken insan boyutuna geçtim ve ihtiyacım olanları topladım." Riley o geniş omuzlarını silkti. "Sonra da geri döndüm."

"O kadar kolay mı?"

"O kadar kolay." Öne doğru yavaşça yürüyüp duraksar ve kaşlarını çatarken, Riley'nin bütün kayıtsızlığı ve kendine güveni kayboldu. "Ben bunu yaptığımda zarar görmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Yaşayacağıma dair güvence verildi." *Genel olarak.*

"Kralım..."

"Bana öyle hitap etme," diye tersledi Aden ve Thomas şok içinde nefesini tuttu.

Kral mı?

Aden onu yine umursamadı.

“Başka bir yolu olsaydı...” diye devam etti Riley.

“Biliyorum.” Aden, nefret ve hoşgörüsüzlüğün onları bu noktaya getirmiş olmasından dolayı kendini ne kadar üzgün hissettiğine şaşırırdı.

Birkaç dakika boyunca ikisi de hareket etmedi ve konuşmadı.

“Belki de uzanmalısın,” dedi Riley, şimdi titriyordu.

“Peki.” Aden etrafına baktı. Kavgı, RJ’in yatak odasında sonlanmıştı. Ranza devrilmişti ama yataklardan biri yerde duruyordu. Aden, Prens’in bedenini yatağa doğru gidip yatması için zorladı. Hareketsiz kaldığı anda, Riley’den daha beter titriyordu.

Diri diri yanmaya kıyasla bıçaklanmak neydi ki? Bunu yapabiliirdi.

Buna pişman olacaksın, diye hırladı Prens.

“Keşke Victoria’ya zarar vermeyeceğine söz verseydin.”

Riley çoktan aralarındaki mesafeyi aşmıştı ve şimdi açıkça gücenmiş bir halde gözlerini kırparak ona bakıyordu. “Ona asla zarar vermem.”

“Sen değil. Prens.”

O konuda asla söz veremem. Senin Victoria’n –ah evet, onu çok iyi tanıyorum– Voyvoda’nın dölü. Ve kız kardeşi Lauren, erkek kardeşimin eşi olacaktı. Bir zeytin dalı uzatılacak, ırklar birleşecekti. Fakat Lauren, kardeşimi törenden önce öldürdü ve onunla evlenmeye hiç niyetinin olmadığını itiraf etti. Sözler, acıtacak kadar büyük bir ıgnelemeyle söylenmişti. Ben yaşarsam, Victoria ölür. Kardeşe karşı bir kardeş. İntikamımı alacağım. En azından peri yalan söylememiştir. “Kendi hayatın pahasına olsa bile mi?” diye sordu Aden ve bu kez Prens’le sohbet ettiğini bilen Riley ona aldırış etmedi.

Beni iyi dinle. Onun ailesinin üç ferdini öldürdüm bile. Gerisi de gelecek.

“Üç mü?” dedi Aden dişlerinin arasından. “Bu bir kardeşe karşı kardeş olmuyor, öyle değil mi? Kimi öldürdün?”

Kuzenleri. Yeterli bir acı değil. Hepsini istiyorum. Bütün kraliyet ailesini.

“Demek katilsin ve bu işi kendi başına sen açtın.”

Ben mi katilim? Sen nesin?

Riley kararsızca bıçağı kaldırdı. "Hazır mısın?"

"Ben..."

Victoria bir vampir, dedi Thomas onun sözünü keserek. Sen bir insansın. Onun için tek olabileceğin şey, ısırığına müptela bir kan kölesi. Ve hâlâ onun için öldürüyor musun?

Aden'in göğsünde hiddet alevleri yandı. O Victoria'nın kan kölesi olmaktan daha fazlasıydı. Başka türlüsüne inanmazdı. "Evet. Onun için her şeyi yaparım."

Kardeşim için de ben her şeyi yaparım. Beni öldürebilirsin ama yenemezsin. Ayrıca Haden? Sana bir şekilde bunu ödeteceğim, mezarından bile olsa.

"Hazır mısın?" diye tekrarladı Riley. Kararlılık yayıyordu ancak o kararlılık azalıyordu. "Fikrimi değiştirmeden önce bu işi halletmek istiyorum."

Derin bir nefes al, tut, tut, yavaşça bırak. Aden gergindi, bu da daha fazla acıya neden olurdu ama bu, sonucu değiştirmeyecekti.

"Hazır mısın?" diye üçüncü kez tekrarladı Riley. Elinden ter damlıyordu.

"Hazırım." Bunu yapabiliirdi. Korkup kaçmayacaktı. "Yap şunu. Şimdi yap!"

"Üzgünüm." Bıçak bir karaltı halinde indi. Derine saplandı. Kemiksi, kası geçip hayati organı kesti. Yakıyor, batıyor... yok ediyordu. Aden avaz avaz ve uzun bir çığlık attı ve sesi bir süre sonra zorlanmaktan çatladı.

Fakat kalbi atmaya devam etti. Başlangıçta. Kan pompalandığı her seferinde bıçak daha derine gömülüyor, daha kötü kesiyor, daha çok yakıyordu. Yaradan kan aktı, göğsünü, yatağı ıslattı. Hatta kan damlacıkları boğazında fokurdayıp onu boğduktan sonra, ağzına doğru yükselip dışarı akarak yanaklarını ısıttı.

Nehirler, dedi Elijah hipnozdaymış gibi. Akıyor.

Caleb, Julian ve Thomas haykırmıyordu. Aden'in acısını hissetmiyorlardı, Aden bunu tecrübelerinden biliyordu ve Aden onları bu

durumdan kurtardığı için memnundu. Fakat zihinsel acısının arta kalan etkilerini hissediyorlardı.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Onlar için.

Ancak acı hafiflemedi. Hayat damla damla içinden akıyormuş gibi hissederken hafifleliyordu. Kol ve bacakları donarken, artık kaldıramayacağı kadar ağırlaşırken hafifleliyordu. Aden, bedeni her zaman terk edebilirdi ama Thomas'ı bütün acıdan olabildiğince korumak istiyordu. Ayrıca bilmesi gerekiyordu. Kendi huzuru için ne zaman bittiğini bilmesi gerekiyordu. Kendisinin bir gün neye katılmak zorunda kalacağını bilmesi gerekiyordu.

Birkaç saniye sonra, Aden o gün ikinci kez öldü.

DÖRT

Birkaç dakika önce

Crossroads Lisesi

Mary Ann tepsisini pat diye öğle yemeği masasına bıraktı ve daha az önce oturmuş, fazlasıyla güzel Victoria'nın karşısına yerleşti. Aden'in D ve M'den arkadaşı, yeşil gözleri Mary Ann'e Riley'yi anımsatan, zenci ve göz kamaştırıcı bir çocuk olan Shannon, Victoria'nın yanındaydı. Hatta bir zamanlar Mary Ann her adımını takip eden kurdun o olduğunu düşünmüştü.

Mary Ann'in yanında, platin rengi saçları, mavi gözleri safirlerden daha güzel olan, çilli beyaz teni pek çok Crossroads Lisesi öğrencisinin ıslak düşlerini ateşlemiş, baş döndürücü en iyi arkadaşı ve kapı komşusu Penny Parks vardı.

(Sıradan) bir kız, çevresinde bu kadar mükemmelliğin olması karşısında kompleks sahibi olabilirdi.

Victoria bebek mavisi gözlerini Shannon'a odakladı. "Bir sorum var. Aden'i bu sabah gördün mü?"

Shannon pizzasından daha yeni kocaman bir lokma almıştı. Başını iki yana sallarken lokmasını çiğnedi, sonra da yuttu. "Ben uyanmadan önce gitmişti."

"Ama onu dün gece gördün mü?" diye sordu Mary Ann.

Başıyla onayladı.

Öyleyse Aden neredeydi? Ne yapıyordu?

Mary Ann içini çekti.

Penny konuyu değiştirerek, "Peki. Senin olayın nedir?" diye sordu aniden Victoria'ya. "Yiyormuş gibi bile yapmıyorsun. İçiyormuş gibi de. İştahsız mısın? Bu şekilde mi bu kadar sık sık kalıyorsun?"

"Penny," dedi Mary Ann şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmış halde. Genel tercümesi: *Çok kabasın!* idi.

"Ne?" diye sordu arkadaş, tamamen masum bir tavırla. "Merak ettim. Buradaki herhangi bir öğretmene sor. Merak, öğrenmek isteyenler içindir."

Victoria ikisine baktı. "Amerikan yemekleri... iştah kaçırıyor." Diğer bir tercüme: *Çünkü kan değiller.* "Evde yemeyi tercih ediyorum."

"Anlıyorum." Penny başını salladı, bu yanlış yönlendirmeye kandığı belliydi. "Hem sen nerelisin ki zaten?"

"Romanya."

"Ürktücü. Ama ağır bir aksanın yok. Çok mu seyahat ediyorsun? Annen ya da baban başka bir yerden mi?"

Victoria çekimserce başını salladı.

Penny gamsızca devam etti. "Peki, o kadar yer varken neden Oklahoma'ya taşındın? Burası senin gibi biri için taşra gibi bir yer değil mi?"

"Bu kadar sorgulama yeter," dedi Mary Ann içini çekerek. Victoria okula sadece birkaç haftadır geliyordu ama kendisini Aden, Mary Ann ve Riley dışındaki herkesten sürekli uzak tutmuştu çünkü burada ne kadar süre kalacağını veya babası Voyvoda'nın ona ne emir vereceğini bilmiyordu. Ve gerçekten de insanları bir besin kaynağı olarak görüyordu, dostluk kurabileceği birileri olarak değil. Gerçi Mary Ann vampirin Aden sayesinde yumuşadığını düşünüyordu.

Aden. *Neredesin?* Riley onu çoktan bulmuş muydu?

Riley. *Çabuk ol!* Yanında olmadığı her dakika, Mary Ann onun için daha çok endişeleniyordu. Ve tabii Aden için de. Başlarına dert olan o aptal ölüm laneti düşünülünce... Tanrım. Her şeyin üzerine bir de bunun hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. *Nefes... alamıyorum...*

Mary Ann bütün gün tedirgindi. Dikkati de dağınıktı ve ilk üç dersinin neyi kapsadığına dair hiçbir fikri yoktu.

Victoria'yla göz göze geldiler ve sessiz bir iletişim anı paylaştılar. *Beni eğlendir*, dedi Mary Ann sadece dudaklarını oynatarak. *Yapamam. Sen beni eğlendir*, dedi Victoria aynı şekilde sessizce. *Bu berbat bir şey. İnsanın kanı çekiliyor. Biliyorum. Ve güzel bir tarzda da değil.*

Bir şaka. Victoria'nın yaptığını duyduğu ilk şakaydı ancak Victoria'nın sözlerindeki esprinin farkında olduğundan şüphe duyuyordu. Mary Ann'in dudakları sırtıma şeklini aldı. Eğlence amacına erişilmişti. Kasıtlı olsa da olmasa da.

"Bu gün ne zaman bitecek?" diye sordu bezgin Victoria masadakilere.

"Yeterince çabuk değil," diye homurdandı Penny.

Neden şimdi homurdanıyordu? Daha bir dakika önce gayet tatlı görünüyordu.

"Ben...ben burayı seviyorum," dedi Shannon hafifçe kekeleyerek. Hayatı boyunca bu kekeleymeden dolayı kendisiyle dalga geçildiğini itiraf etmişti fakat her geçen gün daha az kekeliyordu. "Seni olduğun gibi kabul eden biriyle tanışmanın ne kadar n-nadir bir şey olduğunu biliyor musun?"

Artık biliyordu. Artık sadece doğaüstü güçleri olan kişileri sayımlaştırdığını ve bu kişilerin aslında ona hayran olmadıklarını öğrendiğine göre biliyordu. Ama her neyse. Riley ondan kendisi olduğu için hoşlanıyordu. Ah, bu sabah Mary Ann'e söylediği şeyler. *Güzel. Cesur. Şefkatli*. Haftalarca bu iltifatlardan dolayı sarhoş gibi gezecekti.

Mary Ann etrafına baktı. Her tarafta çocuklar dolaşıyordu, ya bir sıraya girmek için koşturuyorlardı –bugünün menüsünde *taco* ve *pizza* dilimleri vardı– ya da bir mağaraya benzeyen bank dolu kafeteryada arkadaşlarını arıyorlardı. Onları, okul ruhunu betimleyen posterlerin şenlendirdiği (ya da bakış açınıza göre, bozduğu) diiz beyaz duvarlar çevreliyordu. Bugün gürültü seviyesi yüksekti ve aniden Mary Ann'in sinirlerini bozdu.

Bir sporcu, masalarının yanından çalımla geçerken, “Hey, Penny. Sonra bizim eve gelmek ister misin?” diye sordu. Beraberindeki çocuklar kıkırdadı. “Anatomi çalışabiliriz.”

Penny’nin yanakları kızardı.

“Pislik,” diye bağırdı Mary Ann, elleri yumruk olurken. Etrafındaki bazı sohbetler azalarak sessizleşti ve birçok göz onu olduğu yere sabitledi. Küfretmek ona yakışmıyordu fakat kelimeler aniden durdurulamaz bir şekilde ağzından çıkıvermişti.

Penny hamileydi. Mary Ann’in eski erkek arkadaşından. İkisi de Mary Ann’i aldattığı için bunu atlatması zor olmuştu. Ve aslında Mary Ann hâlâ arta kalan incinmişlik ve güvensizlik duygularıyla baş ediyordu ancak Penny’yi seviyordu ve bağışlamak için çaba harcıyordu. Yine de bu ne arkadaşını fahişe yapardı ne de çocukların onunla dalga geçmeye hakkı olduğu anlamına gelirdi.

Sporcular durup hep birlikte Mary Ann’le yüzleştiler. Kaşlarını çatmış Shane Weston öne doğru bir adım attı; iri, güçlü ve açıkça kızgındı. “Çenenin kapasan iyi olur, Gray. Tucker artık seni korumak için burada değil.”

Mary Ann cevap vermek için ağzını açtı ama hiçbir sözcük çıkmadı. *Korkak! Bir şey söyle. Ne olursa.* Sessiz, hareketsiz kaldı. Çatışmalarda asla iyi olmamıştı ve şimdi Riley’nin övdüğü cesarete ihtiyacı olduğunda, o cesareti bulamıyordu. İçini utanç kapladı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Shane gülerek.

“D-defolun b-buradan!” diye gürledi birden Shannon.

“Ne? Seni kızdırıyoruz ve kızgın halin çok mu korkutucu? Her neyse, Kekeme.” Shane ve çetesi yine gülerek uzaklaştı.

“Onu senin için öldüreyim mi?” diye sordu Victoria, ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan.

Penny ters bir şekilde, “Evet,” derken, Mary Ann de çabucak, “Hayır,” dedi. Penny’nin, Victoria’nın bunu gerçekten yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Vampir dişleri şu anda saklıydı fakat Shane Weston’ın kanını saniyeler içinde kurutabilirdi.

Victoria omuzlarını silkti. “Eğer fikrini değiştirirsen...”

“Mary Ann’in fikrini değiştirmemiz gerekiyor. Ben sporcu katliamı taraftarıyım.” Penny sanki hiç umursamıyormuş gibi ayağa kalktı ancak gözlerinde hâlâ kırgınlık vardı. “Neyse, bir saat sonra süresi dolacak yazılı bir ödevim var ve hâlâ başlamış değilim.”

“Y-yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Shannon, Penny cevap veremeden ayağa kalkarak.

Mary Ann onun Penny’yi, başka birilerinin de hakaret etme olasılığına karşı korumak niyetinde olduğunu fark etti. Bu gözlerini yaşarttı çünkü kendi koruyucusunu özlüyordu.

Penny şaşkınlıkla gözlerini kırpı ama masanın etrafından yürüterek Shannon’ın koluna girdi. “Tabii. Sylvia Plath konusunda iyi misindir?”

“Hayır.”

“Mükemmel. Hepsini kafadan atma konusunda bana yardımcı olabilirsin.”

Birlikte uzaklaşırken gülüyorlardı, Penny omzunun üzerinden Mary Ann’e bir gülücük atıp el salladı.

Sonunda yalnızlardı.

Mary Ann dirseklerini masanın üzerine yasladı ve Victoria’ya doğru eğildi. “Senin... insanımsılığının üzerinde alışmalız.” Böyle bir kelime var mıydı?

Vampir kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Öylece gidip insanları öldürmeyi teklif edemezsin. Bu başına bela açar.”

Victoria çenesini kaldırdı ve Mary Ann bir an için onun o inatçı özüni gördü. “Belanın başımın üstünde yeri var.”

“İyi. Ama Aden için öyle değil,” diye hatırlattı ona Mary Ann.

Victoria’nın çenesi yavaş yavaş indi. “Haklısın.” Bir kez daha iç geçirdi. “Bazen onun için doğru kız olup olmadığını merak ediyorum. Belki de,” parmağının ucunu masanın üstünde döndürerek bir çeşit motif çizdi, “senin ona daha uygun olup olmadığını.”

“Dalga mı geçiyorsun?” Birincisi, Victoria sözcükleri bir öneriymiş gibi ifade etmiş olabilir ama ses tonunda büyük bir öfke vardı. Ve

ikincisi, Mary Ann, Aden'a bayılıyordu ama onu Riley gibi şiddetle arzulamıyordu. "O çocuk sana tapıyor."

Victoria'nın omuzları biraz gevşedi. "Evet ama bazen hepimiz bir arada olduğumuzda sen gülüyorsun ve o seni izlerken yüzünde öyle bir... özlem oluyor ki. Bu olduğu zaman soluk borunu parçalamak istiyorum. Üzgünüm ama bu doğru."

Tamam. Demek lanetten önce de ölüme yaklaşmıştı ve hiçbir fikri olmamıştı. Mükemmel. "Aden'ın benden bir kız arkadaşım gibi hoşlanmadığını sana kesin olarak söyleyebilirim. Aden ve ben... biz sadece arkadaş olacağız. Bizim farklı..." Mary Ann etrafına bakınıp kimsenin dinlemediğinden emin oldu. Herkes gününü geçiriyor, yemek yiyip konuşuyor, Mary Ann ve onun konuşmasına aldırış etmiyormuş gibi görünüyordu. "Bizim farklı olan yeteneklerimiz çoğunlukla birbirimizden kaçmak istememize neden oluyor. Arkadaş olmamız bile mucize. Ayrıca senin anneni içinde barındırmış bir çocuğu öpmek isteyeceğini hayal edebiliyor musun?"

Victoria başını iki yana salladı ama hâlâ tam anlamıyla ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Belki de o özlemin belirmesinin nedeni seni öyle güldürmek istemesidir. Dürüst olalım, seni birkaç haftadır tanıyorum ve sadece bir defa gülümsediğini gördüm. O da belki. Belki de yüzünü ekşitiyordun."

Victoria şaşkınlıkla ona gözlerini kırptırıyordu. "Yani benim... iç karartıcı olduğumu mu söylüyorsun?"

"Öyle diyorsam soluk borumu parçalamak isteyecek misin?"

Parlak gözler kısıldı. "Olabilir ama kendimi bu zevkten mahrum bırakacağım."

"Teşekkür ederim. O zaman, evet. Öyle diyorum. Sadece... biraz neşelenebilirsin. Arada bir espri yapabilirsin. Aden'ın hayatında fazlasıyla ciddiyet vardı, anlıyor musun? Fazlasıyla kötülük. Artık iyi şeylere ihtiyacı var."

Ne? Şimdi de doktor mu oldun? Eh, gerçekten de her zaman insanlara yardım etmek istemişti.

“Ben... ben çocukların bizi geride bırakmanın sorun olmadığını düşünmelerinden nefret ediyorum.” Belli ki espri konusu kapanmıştı. “Bize sanki yardıma ihtiyacı olan kızlarmışsınız gibi davranıyorlar.” Mary Ann gibi Victoria da dirseklerini masaya yasladı. Çenesini, kaldırdığı elinin üzerine koydu.

Mary Ann, kızın onun tavsiyesine uyup uymayacağını bilmiyordu. Zaman gösterecekti. “Katılıyorum,” dedi yorum yapmadan konunun değişmesine izin vererek. “Ve bu sinir bozucu.” *Ama sen yardıma ihtiyacı olan bir kızsın ve bunu sinir bozucu bulmanın asıl nedeni de bu.* Kanıtı: Hak ettiği gibi Shane’in burnuna yumruk atmamıştı.

Mary Ann kendinden nefret ederek tepsiyi bir kenara itti, pizzasının kokusu bile birden midesini ağrıtmaya başlamıştı. Şimdiye kadar açlıktan ölüyor olması gerektiğini düşündü. Önce kahvaltıyı geçiştirmişti, şimdi de öğle yemeğini atlıyordu. Fakat midesi bulanmadan bir lokma bile yemeyi düşünemiyordu.

Victoria, Mary Ann’in içindeki hengâmenin farkına varmadan devam etti: “Yani burada işe yarayabileceğimi biliyorum. Seni koruyabilirim. Ayrıca Aden’in başının derde girmemesi ve çiftlikten atılmaması için öğretmenlerinin hepsini onun bugün burada olduğuna ikna ettim.”

Victoria yalnızca sesiyle, herkesin istediği her şeyi yapmasını ya da her şeye inanmasını sağlayabilirdi. Mary Ann bu yeteneğe gizlice “Ses Büyüsü” diyor ve bunu her düşündüğünde korkudan neredeyse altına yapıyordu. Sadece bir vampir söylediği için insanların arasında soyunmak? Evet, bu gerçekleşebilirdi. Hem bu hem de çok daha kötüsü olabilirdi. Neyse ki aynı taraftaydılar.

Victoria yetenekleriyle ilgili konuşmaya devam etti. “Aynı zamanda eğitilmiş bir savaşçıyım. Bundan da ötesi, zarar göremem. Ben yok edilemez bir vampirim.”

Mary Ann vampirin dikkatini, –yok edilemez bir vampir olan– babasının daha yeni öldürülmüş olduğuna çekme zahmetine girmede. Ya da –öldürülemez bir vampir olan– eski nişanlısının kısa süre içinde Kazıklı Voyvoda’nın peşinden mezara gittiğine.

“Öncelikle beni korumana gerek yok. Ben aciz değilim,” dedi Mary Ann rahatsızlığını belli ederek. *Daha az önce kendine gerçekten de yardıma ihtiyacı olan bir kız olduğunu itiraf etmedin mi? Ve yardıma muhtaç bir kız nedir? Aciz.* “Bebek bakıcılığı oynamana gerek yok.”

Victoria keyifsizce iç geçirdi. “Seni gücendirmek istemedim. İnsanlarla iletişim kurmakta yeniyim. Benim sadece besin kaynağımınız, daha fazlası değil. Ya da daha doğrusu, benim narin, kolaylıkla telef olan besin kaynağım.” Victoria’nın dudakları son kısımda kıpırdandı.

Sırtıyor muydu? Şimdi mi?

Victoria, tıpkı Mary Ann’in ona söylediği gibi şaka yapıyordu ancak Mary Ann’in omuzları eğlendiği için değil, tedirginlikle kalktı. Bu da fırsat kollayan ölüm ve yıkımın bir başka anımsatıcısıydı. Bir vampir bir insanı saniyeler içinde kurutabilirdi. Bir kurtadam, insan derisini lime lime edebilirdi. Ama...

Belki de onlarla savaşmanın bir yolu vardı.

Bu düşünce başını hafifçe yatırmasına, seçeneklerini değerlendirmesine neden olmuştu. Elbette Victoria veya Riley’yle savaşmak istemiyordu fakat kendini nasıl savunacağını da gerçekten öğrenmesi gerekiyordu. Belki o zaman Mary Ann’i bir ayak bağından çok yardımcı olarak görürlerdi.

Victoria’nın, “Riley bize...” demesiyle aynı anda Mary Ann, “Peki ya...” diye söze başladı.

Mary Ann güldü. “Önce sen.”

“Diyordum ki Riley bize burada kalmamızı söyledi ama bu ona itaat etmemiz gerektiği anlamına gelmez. Demek istediğim, Riley ve Aden’in bize ihtiyacı olabilir. Ve onları kurtarırsak, onların imdadına yetiştiğimiz için bize teşekkür etmek zorunda kalırlar.”

Mary Ann yavaşça gülümsedi. “Doğru. Ama nereye gideceğiz? Onları nasıl bulacağız?”

“Ben olsam...” Victoria kaskatı kesildi, kaşlarını çattı, sonra da gözlerini kırptı. “Duydun mu?”

Mary Ann dinleyerek kafeteryaya göz attı. Aynı çocuklar, aynı anlamsız konuşmalar. “Neyi duydum mu?”

“Çılgılı.” Vampir bir eliyle boğazını ovaladı. “Çok fazla acı vardı.. hiç buna benzer bir şey duymamıştım.” Ayağa fırladı, sandalyesi geriye kaydı. “Ve sanırım... Sanırım Aden’a aitti.”

Mary Ann de anında ayağa kalkmıştı, kalbi küt küt atıyor, kanı donuyordu. Sıcak ve sert bir şey bileğini sardı ve ardından güçlü bir esinti saçlarını dalgalandırdı. Ayakları sağlam dayanağını kaybetti; aniden havada süzülüyor, uçuyordu. Şok içinde bağırdı.

Etrafındaki çocuklar, masalar, hatta duvarlar kayboldu. Bir anda yerlerine kalm ağaç gövdeleri, turuncu-altın yapraklar geçti. Gri gökyüzünde güneş ışığı parlıyordu; kasvetliydi ancak yine de irkilmiş gözleri için çok parlaktı.

Yanında sakın bir Victoria duruyordu.

“Az önce ne oldu?” diye hırıltıyla konuştu Mary Ann. Ve neden yere yığılıp kusacakmış gibi hissediyordu? Midesi acımasızca yanarken, ışığın yerini siyah noktalar aldı.

“Bizi ormana ışınladım. Sadece kısa mesafelerde yolculuk edebiliyorum, bu yüzden de çiftliğe varmadan önce bunu birkaç defa yapmamız gerekecek.”

Bir dakika. Az önce *ışınlanmışlar* mıydı? Okulun dışına mı? “Bizi kimse... gördü mü?” Tanrım. Nefes alamıyordu, hava ciğerlerine ulaşmadan önce burnunda donup kalıyordu.

“Emin değilim. Yarın öğreniriz.”

Harika, diye düşündü Mary Ann ani bir baş dönmesiyle salınarak. “Bir dahaki sefere... küçük bir uyarıda bulun. Olur mu?” Eğildi, damarlarında bir kış fırtınası kabardığı halde üzerinden ter fışkırıyordu.

“Mary Ann?”

“Evet?”

“İşte sana uyarı.”

Bir kez daha bileğine o sıcak demir dolandı. Bir kez daha yer, ayaklarının altından kayboldu. Bir kez daha havada süzülüyor, uçuyor, rüzgâr içini kasıp kavuruyor, onu binlerce parçaya ayırıyor, ardından tekrar birleştiriyordu.

Mary Ann bu kez gözlerini odakladığında, bir mahallede olduklarını fark etti. Çevresini küçük, biraz köhne evler sarmıştı. O sinir bozucu karatavuklar, sanki bir şeyler onları ürkütmüş gibi ötüyor ve her yöne uçuyorlardı. Yanlarından bir arabanın geçtiği bir sokak-taydılar. Şoför şaşkınlıkla onlara olabildiğince uzun süre bakmaya çalıştı. Birden ortaya çıktıklarını görmüş müydü?

Yanlış anladığını düşünecektir. Bunun için şimdi endişelenme. “Daha... sadece... dinlen...” Kelimeler... düzgün cümle kur, kahretsin!

Yine bir sövgü. Harika. Bu hızla giderse, yakında okuldaki diğer bütün çocuklar gibi konuşmaya başlayacaktı.

Ancak bu gelişmenin yasını tutmak için vakit yoktu. Siyah noktalar gözlerinin önünde büyüyor, kalınlaşıyor, bazı çemberler şimdi birbirine değiyordu. İçindeki kar fırtınası kontrolden çıkıp taşarak tipiye dönüştü ve Mary Ann titredi. Buz. Bundan nefret etmişti.

“Çok az kaldı,” dedi Victoria. Sesinde hiç şefkat yoktu, sadece kaygı vardı. “Tamam mı? Oldu mu?”

Aden için. Riley için. Mary Ann bunu başarabilirdi. Doğrudu. Başını onaylarcasına salladı.

Victoria hiç zaman kaybetmedi. Sıcak demir ve zemin yok oldu. Muazzam bir rüzgâr. İstenmeyen bir ürperme. Parçalarına ayrılmış bir Mary Ann... sonsuza dek kaybolabilecek parçalar. Ya düzgün bir şekilde tekrar birleşemezse? Ya... Tanrım, gerçekten de bir yükümlülüktü. Gerçekten de gruplarındaki zayıf halkaydı. Işınlanmakla bile başa çıkamıyordu.

Bu değişecek. Benden ne beklenirse beklensin, savaşımayı öğreneceğim, diye düşündü kendi kendine, somut hale gelirken... Etrafına baktı, devamlı büyüyen siyahların ardında etrafındakilerin yalnızca küçük parçalarını algılayabiliyordu. Bir demiryolu, sarı, kuru ve fazlasıyla uzun çimenler. Paslı demirin üzerinde bir yılan sürünerek ilerledi ve tısladı. Kış uykusuna yatmış olması gerekmez miydi?

“Mary Ann?”

Victoria’nın ne sorduğunu biliyordu. Tekrar yapmaya hazır mıydı? “Sadece... yap şunu,” dedi Mary Ann. “Bitir şu işi.”

Demir. Rüzgâr. Ürperme. Yer. Dur.

Demir. Rüzgâr. Ürperme. Yer. Dur.

“Geldik.”

Sonunda. Mary Ann’in dizleri titredi ve yere yığıldı, elinden geldiğince çok soluk alıyordu. Bu da pek fazla değildi. Başı dönüyordu, başı çok dönüyordu. Hava çok ağır, hâlâ çok soğuktu. O anda sadece tek bir düşünce mantıklı geliyordu: ısınlanmak berbat bir şeydi.

“Çiftlik hemen ötede. Başarabildiğin zaman ayağa kalk ve yürü. Oldu mu? Ben şimdi içeri giriyorum.”

Victoria onun cevabını beklemedi –Mary Ann de cevap verebilecek durumda değildi– ve hareket halindeki bir karaltı şeklinde koşturdu. *Savaş. Bununla savaş!* Eğer savaşmazsa ve Riley içerideyse, Mary Ann’in peşinden gelir, yardım etmek isterdi. Onu bu şekilde görmüş olurdu. Onu zaten düşündüğünden daha da zayıf görürdü.

Bir dakika geçti. Belki de bir saat. Ama sonunda Mary Ann karanlıkla mücadele ederek yolunu buldu, zihni ayağa kalkabileceği kadar açıldı, hava soluk alabileceği kadar hafifledi. Dizleri birbirine çarptı ama bunun ileriye doğru yalpalamasını engellemesine izin vermedi. Daha ısınmamıştı, bu yüzden her adım bacaklarını çamurda zorla itiyormuş gibi hissettiriyordu.

En sonunda Aden’in kaldığı çiftliğin yatakhanesine, parlak kırmızı ambarın yanındaki uzun, kütüklerden yapılmış yapıya ulaştı. Aden’in penceresini buldu, camın açık olduğunu, önünde engel olmadığını gördü. İçeriye tırmandı, daha çok vücudunu pencereden içeri atar gibiydi. Kaba bir şekilde yere kapaklandı.

“Mary Ann!”

Riley’nin kalın sesi, aklında hâlâ devam eden sisi deldi.

İç rahatlaması ve dehşet, Mary Ann’in hissettiği buydu. Riley onun burada olmasıyla ya da şu anki haliyle ilgili bir şey söyleyecek olursa Mary Ann... ne yapardı? Muhtemelen hiçbir şey. *Korkak.*

Bu durum çok uzun sürmeyecekti.

“Ben de sana geliyordum, bebeğim. İyi misin?” Riley’nin güçlü kolları Mary Ann’i sardı ve kibarca onu ayağa kaldırdı.

“İyiym. Beni bırakabilirsin.” *Bırakma.* “Aden nerede? Aden nasıl?” Mary Ann kirpiklerini kaldırdı ve gözleri Riley’nin gözleriyle buluştu. Her zamanki gibi yüreği sıkıştı. Riley çok güzeldi. Tam bir savaşıydı. Ancak şimdi yürüyen bir ölü gibi görünüyordu. Bluzu yoktu ve üzeri kurumuş kanla kaplıydı. “Senin neyin var?”

“Gel. Kendi gözlerinle gör.”

BEŞ

Mary Ann bir trajedi bekliyordu. Hatta ölüm. Kendini duygusal darbeye, onu ele geçirmeyi ne seçtiyse –acı, pişmanlık, üzüntü– ona hazırlıyordu. Ya da üçünün bir karışımına. Gördüğü şeyse onu mutlu etti ve onu ele geçiren duygular *mutluluk* ve *rahatlama* oldu.

Aden'in odası topluydu. Temizdi. Masadaki kâğıtlar düzgündü ve hava muhteşem bir şekilde tatlıydı, gül ve hanımeli kokuyordu. Aden yatakta yatıyordu, örtülerin altına gömülmüştü. Rengi normalden biraz daha solgundu, kapalı gözlerinin altında morartılar vardı, –dipleri sarı olan– siyah saçları karışmış ve kafasına yapışmıştı. Vücudu titriyordu ama bunun dışında sağlıklı ve iyi görünüyordu. Mary Ann bir elini çarpan kalbine bastırıp sırttı.

Ancak yine de Victoria, Aden'in yanına oturmuş, elini okşuyor, gözlerinden yaşlar akıyordu. Bu gözyaşları nedendi? Aden hayattaydı.

“Neler olduğunu anlamıyorum,” dedi Mary Ann, Riley'nin yan tarafına daha fazla sığınarak.

“Fae gibi kokuyor.” Victoria örtülerin altına girdi ve kıvrılarak Aden'a sarıldı. “Benim zavallı bebeğim,” diye mırıldandı. “Çok üşümüştün. Buz gibisin. Seni ısıtayım.”

Uyuyor olsa da olmasa da Aden kız arkadaşını fark etmiş olmalıydı ki ona doğru döndü, kollarını beline sardı ve sıkıca sarıldı. Titremesi yavaş yavaş geçti.

“Fae gibi kokmakta ne var?” diye sordu Mary Ann. Tek duya-bildiği koku gül ve hanımeliydi. Ve bu güzeldi. Mary Ann tadını çıkararak kokuyu içine çekti, bu kokudan bir şişe eve götürüp içinde yıkanmak istiyordu.

Aslında gözlerini kapadığında kendini bir çayırda dönerken hayal edebiliyordu, önünde gül çalılıkları, yumuşak, mis kokulu taç yapraklarından bir gökkuşağı uzanıyordu. Ilık hava. Öten kuşlar. Mavi gökyüzü, yumuşacık beyaz bulutlar. Görüntüler onu sakinleştirdi ve midesi o gün ilk defa yatıştı.

“Bu pis koku üzerinde kalacak ve halkımız onu bu haldeyken asla kabullenmeyecek. İsyan edecekler. Yeni bir lider talep edecekler. Fakat yeni bir lider kazanmak için onu öldürmeleri gerekecek.” Victoria’nın gözlerinden yine yaşlar aktı. “Ve Aden’in onların karşısına çıkması gerekiyor. Bu gece!”

Son kelimeler bir feryat şeklinde çıkmıştı.

“En kötüsü bu da değil,” dedi Riley ciddi bir biçimde. “Bu duruma nasıl geldiğini size söylemedim.”

Mary Ann’in göz kapakları hemen açıldı, çayır ve renkler gözden kayboluyordu. Çok garipti. Bir saniyeliğine gerçekten o çayırda olduğuna yemin edebilirdi.

Riley, Mary Ann’in bilmediği bir dilde bir şeyler söyledi ve Victoria’nın beti benzi attı. “İnsanlara göre, Bay Thomas,” diye bitirdi İngilizce olarak.

“Kim?” diye sordu Mary Ann. “Ayrıca ne dedin? Daha önce?”

“Aden’ı Peri Masalı’na sürükleyen Fae prensinin adını söyledim,” dedi Riley. “İnsan dili peri isimlerini telaffuz edemez, bu yüzden de periler buradayken kısaltma isimler kullanırlar. Neyse, bir zamanlar erkek kardeşinin ölümünde oynadıkları rol yüzünden Victoria’nın bütün aile fertlerini yok etmek üzere kan andı içmiş.”

“Aden artık kraliyet ailesinin bir parçası,” dedi Victoria nefesi kesilerek.

“Gördüğün gibi Aden genel olarak iyi ama... bir kavga oldu,” diye devam etti Riley. “Ben kaybediyordum. Aden perinin vücuduna grip onu öldürmeme... kazanmama izin verdi.”

Bir dakika. Peri... masalı mı? “Peri Masalı...”

“Bizimkiyle birlikte var olan ve aynı zamanda bizimkinin içine bakan bir boyut. Yani onlar oradayken bizi görebiliyorlar ancak biz

onları göremiyoruz. Bu yüzden hepsi kendini Tanrı sanıyor ve kendilerini bu dünyanın efendileri ve koruyucuları olarak görüyorlar.”

Başka bir boyut mu? Gerçekten mi?

Neden şaşırdın ki? Mary Ann bir zamanlar yalnızca peri masallarına ait olduğunu düşündüğü yaratıkların aslında var olduklarını yavaş yavaş öğreniyordu. Gizlice onlarla bir arada yaşıyorlardı. Ya da artık o kadar da gizli değildi.

Victoria başını kaldırıp Riley’ye baktı, yüzündeki ifade az önce ~~şey~~inin olduğu kadar ciddiydi. “Prens şu an nerede?”

“Hâlâ Peri Masalı’nda. Aden ölüleri diriltebiliyor, ben de bir peri prensi zombinin serbest kalmasını istemedim, bu yüzden Aden’i buraya olabildiğince çabuk getirdim. Fakat yapılacak yığınla temizlik işi var ve başka bir peri kalıntıları bulmadan...” Riley’nin gözü Mary Ann’e kaydı. “Yani, şey, boş ver. Sadece birkaç dakikalığına ayrılmam gerekiyor.”

Mary Ann, Riley’nin doğasındaki şiddete, yaptığı –ve bir gün yapacağı şeylere– göstereceği tepkiden korktuğunu biliyordu. Ayrıca “kalıntılar” bulunursa bir savaş patlak vereceğini de biliyordu. Şimdikinden çok daha büyük bir savaş.

Yani itiraz edilecek bir şey yoktu. Riley’nin hayatta kalması için ne yapması gerekiyorsa onu yapmasını istiyordu. Riley’yi bıraktı. “Hadi git o zaman. Sen yokken Aden’a biz bakarız.”

Riley onun cevabını beklerken kaskatı kesilmişti, şimdiyse rahatlamıştı. “Teşekkür ederim.”

Çabucak şiddetli bir öpüşme, “Dikkatli ol,” diye bir fısıldamadan sonra Riley dolaba doğru ilerledi ve kısa sürede gözden kayboldu. Yere düşen giysilerin sesi geldi, sonra ise... hiçbir şey yoktu. Kaşlarını çatan Mary Ann yürüdü ve içeri bir göz attı. Riley gitmişti. Ortadan kaybolmuştu. Mary Ann yalpalayarak odadaki tek sandalyeye doğru ilerledi ve üzerine yığıldı. Başını dönmeye devam etse de ayakları rahatladı.

Riley şimdi Peri Masalı’nda mıydı? Dolapta bir kapı aralığı mı vardı? Eğer öyleyse... gerçekten tuhaftı!

“O iyi olacak, değil mi?” diye sordu Victoria’ya.

Vampir tamamen Aden’a odaklanmış, parmak uçlarıyla yüzüne dokunuyor, çenesini öpüyordu. Devamlı taktığı opal yüzük, ışıktaki sanki içinde gökkuşağı kırıkları tutsak kalmış gibi parıltıyordu. “Evet. Bir kapıyı sökerek açması gerekecek, bu yüzden görüş alanı dışına çıktı ve sonra da...”

Yatak odasının kapısı birden açıldı. İçeri Mary Ann’in hiç tanımadığı bir çocuk girdi. Aden’la yatakta olan Victoria’yı ve masada oturan Mary Ann’i fark edince durdu. Gözlerini kıstı, beyni belli ki durumu değerlendiriyordu. Riley’yle aynı tehlikeli izlenimi veriyordu; sanki zor ve tehlikeli şeyler yapmış gibiydi.

“Birincisi, nasıl oluyor da Aden en seksi hatunları kapıyor?” dedi sert bir sesle. “İkincisi, siz kimsiniz ve burada ne işiniz var?”

Eyvah. Yakalanmışlardı. Aden’in okulda olması gerekiyordu. Eğer müdürü Dan, Aden’in okulu astığını öğrenirse çiftlikten atılabilirdi. İkincisi, buraya kızların girmesi yasaktı. Eğer Dan’ın Mary Ann’den haberi olursa, Aden çiftlikten kesin atılırdı.

Yani her halükârda Aden hapi yutmuştu.

Victoria doğruldu, gözleri yeni gelenin üstünden hiç ayrılmıyordu. “Bu boş odayı terk edeceksin ve kapıyı arkandan kapayacaksın. Kimseyi görmedin.” Victoria’nın sesinden güç yayılıyordu, bu o kadar büyük bir güçtü ki Mary Ann’in kendine bu emrin muhatabı olmadığını hatırlatması için kollarım ovuşturması gerekti. “Bugün geri dönmeyeceksin.”

“Boş. Ayrıl. Dönme.” Çocuk donuk gözlerle başını salladı. Döndü ve kapıyı arkasından kapadı.

Neredeyse hiç duraksamadan Victoria tıpkı Mary Ann gibi dikkatini Aden’a verdi. Aden daha gevşemiş görünüyordu, rengi yerine geliyor, morlukları geçiyordu.

“İyileşiyor,” dedi Mary Ann, içinin rahatladığı aşıkâr bir halde.

“Evet,” diye karşılık verdi vampir ona bakmadan. Bu gelişmeye rağmen henüz endişelerinden kurtulamamış olmalıydı.

Oyalanacak bir şeylere ihtiyacı vardı. “Ben bir güç nötrleştiricisiyim,” dedi Mary Ann. “O zaman Ses Bü... yani ben buradayken nasıl insanları bir şeylere inandırabiliyorsun?”

“Riley’nin şekil değiştirmesini engellemiyorsun, değil mi?”

“Hayır.”

“Çünkü yeteneği doğal, olduğu kişinin bir parçası. Aynısı benim için de geçerli. Yeteneklerimin çoğu doğal, yapmak için doğduğum şeyler. Işınlanma gibi. Benim bunu da yapmamı engellemedi.”

Keşke ışınlanmayı engelleyebilseydi. Ayrıca yeteneklerinin çoğu mu? Yani *pek çok* farklı yetenek demeye çalışıyordu. Victoria kaç tane tuhaf şey yapabiliyordu? Ve ayrıca doğal olmayan neydi? Tabii Mary Ann bunu soracak değildi. O ve Victoria genel olarak arkadaşça davranıyorlardı ama onları bir arada tutan yapıştırıcı, erkeklerdi. Sevgi değil. Henüz değil. Belki bu da zamanla olurdu.

“Bu hafta ne kadar korkunç geçti,” diye homurdandı Victoria. “Babam öldürüldü, bir cadı ölüm laneti başlatıldı ve Aden, Fae tarafından yaralandı.”

Cadılar. Of. Mary Ann bir saniyelğine de olsa nasıl unutabilmişti? “Daha önce bir cadı toplantısına çağırılmış mıydın?”

“Hayır. Genelde cadılar ve vampirler birbirlerinden kaçınırlar. Onlar... Şöyle ki onların kanı bizim en büyük tiryakiliğimizdir.” Victoria’nın gözleri kapandı, sanki bir periden kan içtiğini düşünüyor-muşçasına dudaklarını yaladı. “Tadını... tarif edemem bile. Onun gibi başka hiçbir şey yoktur ve tek bir yudum bizi köle edebilir.”

Harika. Demek ikisi de ne beklmeleri gerektiğini bilmiyordu.

“Her zaman birbirimize olan mesafemizi koruduk ve dile getirilmemiş bir anlaşmamız var. Biz onları gıda olarak kullanmıyorduk, onlarsa bize büyü yapmıyordu. Yakın zamana kadar.”

“Yani cadıların yanındayken rahatsız oluyorsunuz.”

“Sanırım.”

“Aynı zamanda Fae’yle savaştasınız.”

“Evet.”

“Ve goblinlerden nefret ediyorsunuz.”

“Akli olan herkes eder.”

Vampirler herhangi birileriyle dost muydu? Yani güvenilir koruyucuları kurtadamlar dışında.

Belki de yanlış takıma katılmışsındır.

Bu düşünce aklında aniden belirdi ve Mary Ann gözlerini kırp-tı. Hayır! Doğru takıma katılmıştı. Riley’nin takımına katılmıştı. Ne cüretle başka bir şey düşünürdü.

Cidden kendi beynine mi kıızıyorsun?

O alaycı iç sestten nefret ediyordu. Hem başka hangi takıma katılırdı ki? Cadılara mı? Evet, bu çok hoş olurdu. Onları her sinirlendirdiğinde Mary Ann’i lanetleyecek değillerdi tabii.

Ah. Bir dakika. Lanetleyebilirlerdi.

Ama Tanrım, keşke bir cadıyla konuşabilseydi. Birkaç soru sorup bu işi çözebilseydi. Ama nasıl? Cadılar boyunlarına ne olduklarını duyuran tabelalar asıyor ya da okulda veya bu çiftlikte ortaya çıkıp Mary Ann için yapabilecekleri bir şey olup olmadığını soruyor değillerdi.

Ancak Victoria ve Riley onları bir bakışta tanıyabiliyordu. Ya kasabaya gitseler –yaratıkların çoğunun bir araya toplandığı, Cross-roads’a nasıl çağrıldıklarını anlamaya çalıştıkları ve henüz kaynağın Aden olduğunu anlamadıkları kasabaya– ve bir cadıyı kaçırsalardı?

Mary Ann’in gözleri kocaman açıldı. Tabii ya. Bir cadıyı kaçır, sorular sor, cevaplar al ve gülm. Başarı. Ölüm laneti geri alınsın.

Şu anda dans edebilirdi.

Tabii bugüne kadar kimseyi kaçırmamıştı ve bu işi nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ama bir şeyler düşünürdü.

Kimsin sen böyle?

Eski Mary Ann böylesine riskli bir planı asla aklından geçirmezdi. Fakat bu yeni bir dünyaydı ve Mary Ann’in uyum sağlaması gerekiyordu. Ya da ölmesi. Ölmeye hazır değildi.

“Cadılar konusuna dönelim...” Planını Victoria’ya özetledikten sonra vampir, Mary Ann odaya girdiğinden beri ona ilk defa baktı ve düşünceli bir şekilde başını salladı.

“Harika.”

Mary Ann'in gözleri sevinçle parladı.

"Senin bu kadar çıkarıcı biri olduğunu düşünmemiştim, Mary Ann."

Mary Ann'in gözlerindeki "parlaklık" yavaşça söndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece planımı onayladığımı. Bilgi almak için adam kaçırıp işkence etmek. Ve görüşmeden sonra tutsağımızın salınması için pazarlık bile yapabiliriz. Cadılar bize bir daha asla lanet etmeyeceklerine yemin ederlerse, tutsak yaşar."

Peki ya böyle bir yemin etmeyi reddederlerse? Mary Ann'in midesi kasıldı. Cinayet işlemesi mümkün değildi. Ya işkence? Hayır! O kafasında cadının özgürlüğü karşılığında yanıtlar sunacağını düşünmüştü. Kolay işti. Bu kadar basitti. Belli ki Victoria farklı düşünüyordu. Ve vampirin barbarlığa bu kadar kolayca ve vicdan azabı belirtisi bile göstermeden başvurabileceği gerçeği...

Birincisi, Riley'nin He-man gibi davranmasını önemsemedi. İkincisi, Victoria bir vampir, unuttun mu? Tarihteki en korkunç adamlardan biri tarafından yetiştirilmiş bir vampirdi. Yani seksen yıl boyunca, kendisinin de kabul ettiği gibi Victoria insanları yemek olarak görmüştü, ne daha fazlası ne daha azı. Onun için hayatın gerçek bir değeri yoktu. Bunun yanı sıra, Mary Ann cadıların insan olduğunu sanmıyordu fakat vampirler için gerçekten de bir öfke kaynağıydılar. Öfke de muhtemelen hemen sona erdirilmek üzere vardı. Acılı bir şekilde.

Kazıklı Voyvoda'nın yaptığı büyük ihtimalle buydu ve Victoria da bunu yapması gerektiğini farz ediyordu. Birilerinin ona farklı yolları öğretmesi gerekecekti.

Evet. Mary Ann'in devamlı büyüyen listesine eklenecek bir görev daha. Victoria'ya diğer türlere saygı duymayı öğret. Riley'nin de aynı derse ihtiyaç duymayacağını umuyordu. Fakat duyarsa, Mary Ann ona da bu dersi verirdi. Kesinlikle gerekli olmadıkça kimse öldürülmeyecekti.

Kesinlikle gerekli olmadıkça mı? *Kimsin sen?* diye merak etti Mary Ann tekrar. Ayrıca Mary Ann'den çok daha yaşlı ve hayal bile

edemeyeceği, ömür dolusu deneyimleri olan bir vampir ve kurtadama herhangi bir şeyi nasıl öğretecekti ki?

“Aden ne zaman uyanacak?” diye sordu Victoria aniden.

Mary Ann düşüncelerden sıyrıldı. “Sanırım vücudu hazır olduğunda. Dinlenmek iyileştirir.”

“Keşke... Keşke Aden’ı bir vampire dönüştürebilseydim. O zaman derisi tahrip edilemezdi.”

Victoria’nın o iki kelimeyi gerçekten de kelime haznesinden çıkarması gerekiyordu. Vampir derisi *je la nune*’la yakılabiliyordu; en azından Aden’in onu böyle adlandırdığını sanıyordu. Ayrıca *je la nune*’un aside batırılmış, sonra da zehre sarılıp üzerine radyasyon serpiştirilmiş ateş olduğunu da söylemişti. Ya da onun gibi bir şey. Victoria’nın yüzüğünün içinde saklı duran şey buydu.

Ne kadar acılı bir ölüm şekliydi. Mary Ann, Aden’in bunu şu anda sahip olduğu birkaç kesik ve çürüğe tercih edeceğinden emin değildi.

“O ölecek, biliyorsun, değil mi?” dedi Victoria yavaşça. Kalp atışlarını dinliyormuş gibi başını Aden’in göğsüne yasladı. İpeksi siyah saçlar omuzlarına yayıldı ve Aden’in karnına doladığı kolunun üzerinden sarktı. Birlikte lüks bir parfümün dergi reklamı gibi görünüyorlardı. “Sana bunu söyledi mi?”

“Söylenecek ne var ki? Bütün insanlar ölür.”

“Hayır. O ölecek. Yakında.”

Başta Mary Ann yanlış duyduğundan emin bir halde Victoria’ya şaşkınlıkla sadece gözlerini kırpabildi. Sonra sözcükler zihnine nüfuz ettiğinde –*O ölecek. Yakında.*– gerçek hale geldiler. Ağzındaki bütün nem kurudu, kolları bacakları titredi ve kalbi gümbürdemeye başladı. “Öleceğini nereden biliyor?”

“Kafasındaki ruhlardan biri kâhin. Ölüm kâhini.”

“B-bu ne zaman olacak? Nasıl olacak?”

“Kalbine girecek bir bıçakla. Diğerini, zamanlamasını... Aden bilmiyor. Sadece sana söylediğim gibi yakında olacağını biliyor.”

Yakında. Yakında ne demektir ki? Bir gün mü? Bir hafta mı? Bir yıl mı? Ve lanet kalbine bıçak mı yiyecekti? Yüce Tanrım. *Je la*

nune'dan ölmekten de daha beter bir ölümdü. Aden'in gerçekten de dayanıklı vampir derisine ihtiyacı vardı.

Aden bunu Mary Ann'e neden söylememiști?

"Neden onu vampire dönüştüremiyorsun?"

"Geçmişte insanları dönüştürmek için girişimlerde bulunuldu. Hiçbiri başarılı olmadı."

"Peki, biz..."

"Artık bildiğimize göre olmasını engelleyemez miyiz?" Victoria hiçbir keyif belirtisi olmadan güldü. "Hayır. Görünüşe göre bu, Aden için işleri sadece daha da kötü hale getirecek. Bana bir defasında öngörölmüş bir ölümü durdurmanın sonucu değil, sadece o sonuca ulaşma şeklini değiştirdiğini söylemişti. Ve değiştirildiği zaman o sonuç çok daha dayanılmaz hale geliyormuş."

Aden. Ölü. Yakında. Hayır! Yaşlar Mary Ann'in gözlerini yakıyor, yanaklarını sıplatıyordu. "Böyle bir bilgiyle nasıl yaşayabiliyor?" *Böyle konuşma. Bir şeyler yapılabilir. Muhakkak.*

"Bilmiyorum. Ama aynısını ben yapamazdım. O bir insan fakat benim olabileceğimden çok daha güçlü." Victoria, Aden'in göğsüne bir şekil çizdi ama Mary Ann bunun ne olduğunu anlayamayacak kadar dalmıştı. Fakat bir tahminde bulunsaydı, bunun Victoria'nın kafeteryadaki masanın üzerine çizdiği şeyin aynısı olduğunu söylerdi.

"Peki onu bir vampir yapamayacağından emin misin?" Aden'i kurtarmanın bir yolu olmak zorundaydı.

"Eminim. Bizim kanımız... sizinkinden farklı ve birini dönüştürmek için gerekli olan yüksek dozlarda insanları deliliğe ve ölüme sürüklüyor. Bazen dönüştürmeye çalışan vampir de ölüyor ancak kimse nedenini bilmiyor."

Aden'in, Victoria'nın hayatını tehlikeye atmasının imkânı yoktu. Mary Ann bu kadarını biliyordu. "Öyleyse sen nasıl vampir oldun?" Soru ağzından yıklmış, boğuk bir sesle çıkmıştı.

"Ben böyle doğdum. Yani benim babam ilk dönüştü. Bir insanken bile kan içicisiymiş ve yavaş yavaş değiştiğini görmüş. Derisi kalınlaşmış, diğer her şeye olan açlığı kaybolmuş. Bedeni artık yaşlan-

mıyormuş. En güvenilir adamlarına ve onların eşlerine de kendisinin yaptığı gibi kan içirmiş ve onlar da değişmiş. Daha sonra en sevdiği evcil hayvanı olan kurtlara da içirmiş. Onlar da değişmiş fakat çok saldırgan olmuşlar. Şu anda gördüğün insan şekline girebilen Riley gibiler, onların çocukları.

“Neden Aden o kanı içemiyor? Babanın ve halkının içtiği kanı?”

“Babam insanlardan içti, Mary Ann ve o insanlar öleli çok oldu. Mezarlarında çoktan toprağa karıştılar.”

“Ama Aden insanlardan içseydi... belki...”

“O da denendi. O da başarısız oldu.”

Yani bu kadar mıydı? Vazgeçip Aden’in ölüşünü mü izleyeceklerdi? *Hem de yakında?* Hayır. Kesinlikle olmaz. Mary Ann bunu reddediyordu. Onu kurtarmanın bir yolu olması gerektiğini düşündü yeniden. *Lütfen onu kurtarmanın bir yolu olsun.*

Riley aniden ellerini ovuşturup dikkatlerini çekerek, dolaptan uzun adımlarla çıktı. Şimdi tamamen giyinik haldeydi. Giysileri buruşuk, yırtık ve kan lekeliydi ve yüzüyle ellerinde kir izleri vardı.

“Halloldu,” dedi Riley, sesinde hiçbir duygu yoktu. “Kimse Aden’in evinde bir prens öldürüldüğünü bilmeyecek.” Aden ve Victoria’nın yanına gitmeden önce iyi olduğundan emin olmak için Mary Ann’e dikkatle baktı. “Aden nasıl?”

“Daha iyi.”

Aden sanki soruyu duymuş gibi inledi.

Çabucak yatağa koşup Aden’in yanına çömelmeden önce hem Mary Ann hem de Riley donup kaldı. Mary Ann, Aden’in elini yakalayıp sıktı.

Victoria dizlerinin üzerinde Aden’in üzerine eğilerek yanaklarını okşadı. “Bizi duyabiliyor musun, Aden?”

Aden gözlerini yavaşça kırptırarak açtı. Hep birlikte beklemeye devam ederlerken topluca nefeslerini içlerine çektiler. Aden gözlerini odakladı ancak kahverengi, mavi ve yeşilin bir karışımı olan çok renkli göz bebekleri donuktu.

“Victoria?” diye sordu uykü sersemliğiyle.

“Buradayım. Nasılsın? Sana getirebileceğim bir şey var mı?”

Aden kaşlarını çattı, başı bir yana doğru eğildi. Tekrar gözlerini kırptı ve kaşlarını daha fazla çattı. Ardından dizlerinin üzerine fırlayarak, Victoria’yı omuzlarından tutup arkasına atarken, “Hayır!” diye gürlmesiyle herkesi şoka uğrattı. “Sakın ona dokunmaya kalkışma!”

İrkilen Mary Ann, Aden’in baktığı yeri takip etti. Hiç kimseyi görmedi. “Aden?”

“Hâlâ nasıl hayatta oluyorsun?” diye sordu Aden. “Riley seni öldürdü. Öldüğünü hissettim!”

“Aden?” Victoria tekrar ona yaklaştı ve parmaklarını Aden’in kollarına sararak oturması için zorladı. “Kiminle konuşuyorsun?”

“Prens’le.” Aden olduğu yerde kaldı ve ellerini yumruk yapıp saldırmaya hazır halde havaya kaldırdı. “Gitse iyi olacak olan Prens’le.”

“O burada mı?” diye sordu Riley.

“Evet.”

“Ama bu imkânsız. Yani gerçekten imkânsız. Onu daha yeni gömdüm.”

ALTI

Onu gömdüm.

Kelimeler Aden'in kafasında toplanmış sisin içine işledi ve Aden titreyen eliyle yüzünü ovuşturdu. Bunlar yaşanmıyordu. Bunlar keşkilikle yaşanmıyordu.

Onu gömdüm.

Victoria'yı tekrar arkasına geçirdi fakat Thomas devamlı içinden uzanıyor, Victoria'ya dokunmaya çalışıyordu. Hayır, sadece dokunmaya çalışmıyordu. Onu öldürmeye çalışıyordu. Perinin gözlerinde nefret vardı. Tek iyi haber, her deneyişinde Thomas'ın elinin Aden ve Victoria'nın içinden hayalet gibi geçiyor olmasıydı.

Riley çoktan Mary Ann'i yakalamış ve duvara doğru itmişti, vücudu onu bir zırh gibi koruyordu. Yırtıcı bakışları yatak odasında dolaşiyor, arıyor, bedeni harekete geçmeyi bekliyordu.

Onu gömdüm.

Bu akla yatkındı çünkü Aden perinin yerine öldürücü bir darbe almıştı. Hatırlayarak ürperdi. Acı... Hiç buna benzer bir şey yaşamamıştı. Aslında bunu tanımlayacak bir kelime yoktu. *İşkence gibi* demek bile, bununla karşılaştırıldığında nazik bir masaj gibi kalırdı.

Ve Aden bu şekilde ölecekti.

Bu da aynısını tekrar yaşamak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Göğüs yarılarak açılacak, organlar parçalanacak, kan akacaktı. Soğuk onu tüketecek, kemiklerini ince buzlara çevirecekti. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Reddediyordu. Kimse bu tür bir ölüme katlanmak zorunda kalmamalıydı. Hem de iki defa mı? Bunu önlemek için bir şeyler düşünür, *ne olursa* yapardı.

Evet, geçmişte insanları kurtarmaya çalışmış, Elijah'nın ona gösterdiği ölümleri atlatmayı ummuştu. Ve evet, o zaman da insanlar başka, daha acılı şekillerde ölmüşlerdi. Ancak Aden için kalbe giren bir bıçaktan daha acılı bir şey yoktu. Başka ne olsa kabul ederdi. Hem de göz açıp kapayıncaya kadar.

"Neden ona dokunamıyorum?" diye hırıldadı Thomas.

"Geri çekil. Yoksa..." Bir periye ne tür bir tehdit korkuturdu? "Yoksa buna pişman olursun." Çok iyi değildi ama Aden'in bulanık beyninin bulabildiği tek şeydi.

Prens en sonunda nefes nefese ve teni terle parlar halde hareketsiz kaldı. "Bana ne yaptın?"

İyi bir soruydu. "Sadece onu rahat bırak." Aden yavaşça yataktan uzaklaştı... Bacakları ona yardımcı olsa hiç fena olmazdı... Ayakta durdu, kolları yeni bir girişimi engellemek için açılmıştı. "Burayı terk et."

Aklına bir fikir geldiğinde kaskatı kesildi. Bıçak saplanmadan önce Thomas, *Sana bunu ödeteceğim, mezardan bile olsa*, demişti. Ödetmek. Mezar. Mezar. Ah... kahretsin. Aden kinci bir peri-hayalet-yancı mı edinmişti?

Prens, "Yapamıyorum! Denedim," diye bağırırken Victoria, "Aden? Neler oluyor?" diye sordu. Aden onu durduramadan Victoria, Aden'in kötü ruhlarıyla onun yerine savaşmak için önüne geçti. "Bana ne yapılacağını söyle ve olmuş bil."

"Victoria," dedi Aden. Onun incinmesi fikrine dayanamıyordu. Ve her şeye rağmen bu bir hile olabilirdi. Aden periler ve ölümden sonra yaşam hakkında ne biliyordu ki? Thomas saldırmak için doğru zamanı bekliyor olabilirdi. Gerçek anlamda.

"Burada kimse yok, Aden. Sadece biziz. Prens öldü. Riley sana söylediği gibi cesedi gömdü. Ama sen hâlâ onu görüyor musun?"

"Evet. Ama siz göremiyor musunuz? Duyamıyor musunuz?"

Koro halinde bir "Hayır" yankılandı.

Demek öyle. Aden'in dışında kimse Thomas'ı görüp duyamıyordu ve Thomas kimseye dokunamıyordu. Öyleyse belki de bu bir hile değildi. Bunun yanı sıra Thomas Victoria'nın ve onun bütün

alesinin öldüğünü görmek istiyordu ve saldırmak için doğru zamanı beklemezdi. Doğrudan saldırırdı. Aden bunu daha önce göz önünde bulundurmalıydı.

Prens gerçekten de bir hayaletti.

En azından onu kafanın içine çekmedin, dedi Julian yardımcı olmaya çalışarak.

Dostum, dedi Caleb. *Sanki bu bir umut ışığıymış gibi konuşuyorsun.*

Aden'in o bıçağı göğsüne yemesinden beri ruhlar sessizdi. Onları gölündi sanki hiçbir şey olmamış gibi duymak, hem bir avuntu hem de lanetti. Hayatta ve iyidiler ancak Aden'in şu anda dikkatinin dağılmasına ihtiyacı yoktu.

Thomas ona musallat olmak için buradaydı.

Midesi bulantıyla çalkalandı. Daha önce hayaletlerle karşılaşmıştı. Hatta içindeki ruhlar da bedensiz hayaletlerdi. Ve evet, artık Thomas'ın Victoria'yı incitemeyeceğini biliyordu fakat bu, kaygısını azaltmıyordu. Bu hayalet basit bir insan değildi. Thomas'ın ne yapabileceğini bilmenin imkânı yoktu.

"Git buradan," dedi Victoria'ya. Kolunu yakalayıp onu döndürdü, sonra da elini Victoria'nın beline koyup Riley'ye doğru itti.

"N-ne?" Victoria'nın, Aden'in sözleri ve hareketlerinden dolayı büyük şokta olduğu için hiçbir itirazda bulunmadığını biliyordu.

"Gitmen gerekiyor." Bir kere olsun gözlerini Thomas'tan ayırmadı. Ne olur ne olmaz.

"Anlamıyorum."

"Sen de, Riley. Victoria'yı al ve git." Açıklamak istiyordu ama başka perilerin onu görüyor ve duyabiliyor olması ihtimaline karşı Thomas'ın, Mary Ann'in doğaüstü yetenekleri engellediğini duymasını istemiyordu. Mary Ann'in, Aden'in bile yeteneklerini engellediğini bilmelerini istemiyordu. Onun yanında olduğunda Aden'm sesleri duymadığını. Hayaletleri görüp ölüleri uyandırmadığını. Mary Ann'in yanında Riley'nin de bulunduğu zamanlar hariç. Bir şekilde Riley, Mary Ann'in bastırma yeteneğini, eh, bastırıyordu. Günün birinde

Aden bunun nasıl olduğunu çözecekti. O zamana kadar... “Hadi gidin artık!”

Riley kaşlarını çatı ama başını salladı. “Peki, kralım. Her iki kızı da koruyacağım.”

“Bana öyle hitap etmemeni sana söylediğimi sanıyordum.” Aden kimsenin kralı değildi. “Ve Mary Ann’in kalması gerekiyor.”

“Hayır.” Yeşil gözler ona bakarken kısıldı. “Mary Ann benimle gelecek, o kadar.”

Bir tartışma mı? Şimdi mi? Aden en azından bu sefer kendisine saygı gösterilmesini tercih ederdi. “Aslında Mary Ann kalacak. Bu bir emirdir.”

Mary Ann’in kafası Riley’nin omzunun arkasından yavaşça belirdi. Boğazında bir kesme hareketi yaparak sessizce Aden’a o kadar ileri gitmemesini işaret etti. Thomas olayı izlerken değerlendirme yapıyordu. Bir sonraki adımda ne yapacağına mı karar veriyordu?

Ağır ve gerilimle yüklü bir duraksama oldu. En sonunda Riley gürlledi. “Evet. *Kralım*. Emrettiğiniz gibi olsun.”

Aden sert bir yanıt vermekten kaçınmak için dudaklarını sımsıkı kapadı. İstedliğini alıyordu; iğneleme es geçilebilirdi.

“Aden?” dedi Victoria ve Aden onun ahenkli sesindeki –*neden bunu yapıyorsun?*– sorusunu duyabiliyordu. Daha da kötüsü, üzüntüyü duyabiliyordu.

Birden kendinden nefret etti. Victoria son zamanlarda yeterince üzüntü çekmişti ve bu karışıma bir de kendisinin ekleme yapmasından hoşlanmıyordu.

Ona karşı bu kadar katı olma, Aden, diye azarladı onu Caleb. *Victoria’ya sadece güzel zaman geçirtmek istediğimi biliyorsun.*

Güzel zamanlar. Evet. Aden’ın Victoria’ya tek yaşatmak istediği buydu. Daima. Victoria hayatını kural üstüne kuralla uymakla, korunarak ve gülmesine pek izin verilmeden geçirmişti fakat Aden durmuş, açıklama bile yapmadan onu uzaklaştırıyordu.

Güvende oldukları anda Aden ona nedenini anlatacaktı. Sonra da Victoria gülene kadar onunla şakalaşacaktı. Onun güldüğünü

Andece bir kere duymuştu ve hâlâ o çınlayan sesi tekrar duymayı hayal ediyordu.

Lütfen bana artık Caleb'ı dinlediğini söyleme, diye tersledi Julian. Yapmamız gereken işler var.

Evet. Seksi işler.

Tam bir sapıksın.

Çocuklar. Elijah iç geçirdi. Tartışmanız gerekli mi? Hem de şimdi?

Artık Eve olmadığına göre anaçlık rolünü Elijah üstlenmiş gibi görünüyordu.

"Aden," diye tekrar etti Victoria, Aden'ı o ana geri döndürerek.

Aden kendisine sinirlenmiş bir halde dişlerini sıktı. Büyük tehlike zamanlarında bile konsantrasyonu çok kötüydü. Tek söylediği, "Beni daha sonra ara," oldu, Thomas duyabilecekken açıklama yapmaya hâlâ niyeti yoktu.

"Ondan daha fazlasını yapacağım. Bu akşam senin için geri döneceğim." Victoria, kurt karşı çıkamadan önce Riley'nin elini tuttu. "Ailem seninle tanışmak istiyor ve onların istekleri göz ardı edileceğin bir şey değildir."

Bununla beraber ikisi de gitmişti.

Bir saniye sonra Thomas da gözden kayboldu. Ondan bir saniye sonra ise Mary Ann'in onları her bastırduğunda olduğu gibi Aden'in içindeki ruhların nefesi kesildi, aklından kayboldular ve bir zamanlar ona bahsettikleri kara deliğe düştüler.

O kara delikten nefret ediyorlardı ancak şikâyet etmiyorlardı. Aden'ı seviyorlardı. Onun mutlu olmasını istiyorlardı ve bu özel anların gerekli olduğunu biliyorlardı.

Onları bırakmak kadar gerekli, diye düşündü Aden yine kendini suçlu hissederek.

Sırtı duvara sürtünerek yere çöktü. Evet, onları ne kadar yanında tutmak isterse istesin özgür bırakmak zorunda kalacaktı. Fakat öncelikle insanken tam olarak kim olduklarını bulması gerekiyordu. Daha sonra onları dünyaya, Aden'a bağlı tutan her ne idiyse o işi bitirmelerine yardım etmesi gerekiyordu.

Eve’i bu şekilde kaybetmişti. Eve’in insan halinin en çok istediği şeyi –kızıyla bir gün– ona verdiği anda, Eve ortadan kaybolmuştu.

Yapılacak çok şey var, diye düşündü. *Bunaltıcı*. Görünüşe göre birincisi Victoria’nın ailesiyle tanışmaktı. O imgelemde çoktan görmüş olduğu kız kardeşlerle. Laurel ve... hayır, bu doğru değildi. Aden hatırlamaya çalıştı. Kardeşlerin isimleri dilinin ucundaydı.

“Yoksa peri...” diye söze başladı Mary Ann.

“Evet. Gitti.” Ama Thomas büyük ihtimalle Mary Ann çiftlikten gittiği anda geri dönecekti. O zaman Aden ne yapacaktı? Mary Ann’i sabah akşam burada tutamazdı.

“Güzel. Şimdi bunu yanlış anlama, olur mu?” Mary Ann yatağa doğru yürüdü ve kendini yatağa attı. “Ama gerçekten duş yapman lazım.”

Aden, yanaklarındaki sıcaklıkla yüzüne renk gelirken kendine baktı. Göğsünü kan izleri süslüyordu ve ter kuruyunca boxer’ı tenine yapışmıştı. “Banyo koridorun sonunda. Burada kalacak mısın? Ben acele ederim.”

“Kalacağım,” dedi Mary Ann afacan bir sırıtmayla. “Şimdi daha az konuşalım, daha çok yıkanalım bakalım.”

Aden o kadar güçsüzdü ki kendini yerden zorla ayırıp ayağa kalkmak için duvardan destek almak zorunda kaldı. Ve giysi bulmak için dolabı karıştırırken dalgalar halinde gelen baş dönmesiyle savaştı. Neyse ki sonunda koridordan diğer çocukların hiçbirine denk gelmeden gizlice geçmeyi başardı. Banyodaydı, sıcak su vücuduna çarpıyor ve her yanını temizliyordu.

İlk kendine özel duşu olduğunu düşündü. Mary Ann’in yeteneğinin ne kadar uzağa yayıldığını merak etti... ve yalnızlığın daha fazla keyfini sürebilmeyi diledi. Evet, *gerçekten* keyfini sürmek. Bunun yerine söz verdiği gibi acele etmek zorundaydı.

İşi bittiğinde bir tişört ile kot pantolon giydi ve yatak odasına döndü. Kapıya uzanmadan hemen önce fıstık ezmeli sandviçlerin kokusu onu mutfığa çekti. Bu sandviçlerin bir yığın oluşturduğu

bir tepsi vardı ama görünürde kimse yoktu. Burada ders çalışıyor olmalıydılar.

Onların öğretmenini öldürdün, unuttun mu?

Yeniden kendini üzgün ve suçlu hisseden Aden sandviçlerden iki tanesine el koydu ve her ikisini de ikişer ısırmakta yiyerek kulübenin kalan kısımlarını araştırdı. Günlük bütün işler yapılmıştı, yani çocuklar buraya gelmişlerdi. Ahşap yerler cilalanmış, meşe masa ve eski sandalyelerin tozu alınmıştı. Duvarlar tertemiz oluncaya dek ovulmuştu ve sabun kokuyordu.

Birkaç ay önce bu duvarlar at nalları ve çiftliğin ilk kurulduğu yaklaşık yüzyıl öncesindeki halinin fotoğraflarıyla doluydu. Ama ardından çocuklardan ikisi kavgaya tutuşmuş ve içlerinden biri diğerini başat etmek için metal bir nal kullanmıştı. Ya da en azından Aden böyle duymuştu. Çiftliğin sahibi ve çocukların bakımından sorumlu olan Dan her şeyi duvarlardan indirmişti.

Hiçbir yerde çocuklardan iz yoktu. İyiler miydi? Nereye...

Aniden bir kahkaha cınladı.

Girişte, en uzaktaki pencerenin perdelerini çekip dışarı baktı. Çocuklar ana ev ile baraka arasındaki alanda futbol oynarken D ve M'nin üzerinde kapalı bir gökyüzü uzanıyordu.

Aden anlık bir kıskançlık sızısı hissetti. Bir zamanlar tek arzulanı bu olmuştu. Arkadaşlar, oyunlar. Kabul görme. Şimdi genel olarak buna sahipti fakat aynı zamanda da tadını çıkaramayacağı kadar çok işi vardı.

Onlara duyamasalar da, "Başınızı derde sokacaksınız," dedi. Dan burada değildi -kamyonu yoktu- ama eşi Meg ana evden nadiren ayrılırdı ve olan biteni rapor ederdi.

Fakat Aden, özel hocanın olmamasının dersin de olmaması demek olduğunu tahmin etti ve suçluluk duygusu arttı. Bay Thomas'ın neden ortaya çıktığı kadar büyük bir hızla "ayrıldığına" dair hiçbir fikri olmayacak Dan'ın yeni bir hoca bulması gerekecekti.

Aden, Dan'i seviyordu. Ona saygı duyuyordu. Hem de çok. Adam gerefliydi ve buradaki çocuklara gerçekten de daha iyi bir hayat ver-

mek istiyordu. Ancak zaman zaman Aden onun hayatını daha çok zorlaştırıyordu. *Şimdi bunu düşünme.*

Aden yatak odasına geri döndüğünde Mary Ann'i yine yatakta buldu ama bu sefer yatak başlığına dayanmış ve Shannon'ın kitaplarından birini okuyordu. Kapı arkasından tıklayarak kapandı –gerçi Dan söktüğünden beri kilit yoktu– ve Mary Ann başını kaldırıp baktı.

“Çok daha iyi,” dedi başını sallayarak.

“Kaldığın için sağ ol.”

“Rica ederim.” Mary Ann kitabı bir kenara bıraktı ve dik oturdu. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Koktuğum kadar iyi.”

Mary Ann tıpkı Victoria'nın gülmesini istediği gibi güldü. “O kadar iyi demek, öyle mi?”

“Buradan ayrılmaman gerekiyordu, üzgünüm.”

“Önemli değil. Nasıl olsa ben de seninle bir konu hakkında konuşmak istiyordum.”

Aden odanın mükemmel oluşuna, her şeyin yerli yerinde olmasına hayret ederek masanın yanında oturdu. Riley ve Thomas o diğer boyutta –ki bu hâlâ Aden'in ödünü patlatıyordu– bütün binayı yıktıktan sonra, olanların biraz da olsa izinin olmasını beklerdi. Ama hiçbir şey yoktu. Tek bir kan damlası bile.

“Beni dinliyor musun?” diye sordu Mary Ann yine gülerek. “Ben seninleyken ruhların sessiz olduğunu sanıyordum.”

Aden mahcupça gülümsedi. “Üzgünüm. Kendi kafamın içinde olmaya o kadar alışkınım ki sıklıkla orada kayboluyorum.”

“Peki, ben de nasıl savaşılabacağını bildiğini söylüyordum.”

“Evet.” Bilmesi gerekirdi. Hayatı boyunca savaşımişti. Diğer akıl hastalarıyla, doktorlarla, diğer evlatlık çocuklarla. Cesetlere fısıldayan adam Julian'ın sonsuz uykularından uyandırdığı zombilerle.

“Peki,” dedi Mary Ann omuzlarını dik tutarak. “Bana öğretmeni istiyorum.”

Aden anladığından emin olamayarak bir kaşını kaldırdı. “Sana birini nasıl benzeteceğini, yani nasıl savaşaacağını mı öğretmemi istiyorsun?”

“Kendimi nasıl savunacağımı ve nasıl saldıracağımı, evet.”

İnsanların kendilerini savunmak için ne yapmaları gerektiğiyle bir başkasına saldırmak için ne yapmaları gerektiği arasında büyük bir fark vardı. Büyük, *tehlikeli* bir fark. “Riley bundan hoşlanmayacak.”

Mary Ann bir parmağıyla pamuk yorganda daireler çizerken omuzlarını silkti. “Üstesinden gelmesi gerekecek. Bunu yapmam *gerekliyor*. Artık yük olmak istemiyorum.”

İşte Aden bunu anlıyordu. Mükemmel bir şekilde. “Sana öğreteceğim.”

Sanki Aden ona az önce piyangoyu kazandığını söylemiş gibi Mary Ann ellerini çırpı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedi Aden, Mary Ann’in önceki sözlerini tekrarlayarak. “Peki, ne zaman başlamak istiyorsun?”

Mary Ann arka cebinden cep telefonunu çıkardı ve saate baktı. “Okuldan eve dönmeme birkaç saat. Ve hızla sınıfa geri dönmek yerine bunu söylediğime inanamıyorum ama... neden şimdi olmasın?”

O sandviçler Aden’a güç vermişti ancak tüm gücü yerinde değildi. Yine de başıyla onayladı. Bu kız Aden’ı olduğu kişi ve olduğu şey olarak kabul eden ilk kişiydi; ona borçluydu. “Arka tarafa geçmemiz gerekecek. Çocuklar ön tarafta ve bizi görmezlerse daha iyi olur.”

“Benim için uygun.”

Dışarıda bulutlar, Aden’ın birkaç dakika önce pencereden baktığında olduğundan çok daha yoğundu, hava buz gibiydi, yerlere çiy düşmüştü. Fırtına yaklaşıyordu.

Çimenlerde Mary Ann’i belli bir şekilde durdurdu, sonra önüne geçti. “Öncelikle, savunma. Ve bunu yapmak için insanların sana nasıl saldıracağını öğrenmen gerekiyor. Bu da benim sana saldırmam gerekeceği anlamına geliyor.”

Mary Ann kararlı bir şekilde başını salladı. “Tamam. Hazırım.”

Sonraki birkaç saat çabucak geçti; sonunda terlemiş, çimen lekeleriyle kirlenmiş ve yorgun düşmüşlerdi fakat genel olarak ıslak ve çamurluydular. On beş dakika önce ince yağmur başlamıştı. Mary Ann oldukça yara bere içinde kalmıştı. Pekâlâ, Aden da öyleydi. Aden itilmiş, yumruklanmış, dirsek yemiş ve yere düşürülmüştü. Ve evet, o da aynısını Mary Ann'e yapmıştı. Öğrenmenin tek yolu deneyimdi. Çünkü acıdan korkarsa harekete geçmek yerine sinerdi. Bu yüzden de Aden'in Mary Ann'e, her şeye karşı direnebileceğini göstermesi gerekmişti.

O da şaşırtıcı bir şekilde direnmışti. Aden'in beklediğinden daha iyi bir biçimde.

"Hadi bana şimdiye kadar ne öğrendiğini söyle," dedi Aden, tekrar Mary Ann'in karşısında durarak.

"Çılgılık atmak iyidir. Ve insanların boğazına yumruk atmak, yüzlerine ya da karınlarına atmaktan çok daha etkilidir. Artı, boğaz yumruklamak, orada hasara sebep olmak çok fazla güç gerektirmediği için herkesin, hatta narin küçük kızların bile yapabileceği bir şeydir." Bu sonuncusu, Aden'i taklit eden kalın bir sesle, alay edercesine söylenmişti. Mary Ann ödünç aldığı ceketini beline bağladı. Çalışmayı bıraktıkları tek an, Aden'in Mary Ann için dolabından o ceketini almak üzere gittiği zaman olmuştu. "Yumruklarımı sanki birer çekiçmiş gibi kullanmalıyım ve hatta açık avcumla vurmalıyım."

"Güzel. Başka?"

"Her şey silah olarak kullanılabilir. Taşlar. Anahtarlar. Bir çanta." Aden başını salladı. "Başka?"

"Tekme attığım zaman ayak parmaklarımı kullanmamalıyım. Orada yeterince güç yok. Ayağımın düz kısmını kullanmalıyım. Ah ve saldırganımın kasığına diz atmak kabul edilir bir şey. Hatta teşvik edilen bir şeydir. Parmağı göze sokmak da. Bu kişinin asıl amacı bana zarar vermek olduğu için ona acı çekirtmekten korkmamalıyım." Mary Ann sanki İncil'i ezberden okuyormuş gibi konuşuyordu. "Onlara arkam dönükse adamın -ya da kızın- yüzüne dirsek atmaya

alışmayım. Bu büyük bir acıya sebep olur ve onları sersemleterek benim kaçmama imkân verir.”

“Güzel. Haydi, şimdi bu bilgilerin bazılarını test edelim. Bu kez boynuna saldıracağım,” diye uyardı Aden onu. “Planım seni boğmak. Ne yapacağını hatırlıyor musun?”

Mary Ann başını salladı. “En hızlı şekilde her iki kolumu da kollalarının arasına sokacağım ve kendi dirseklerimle seninkilere vuracağım.”

“Ve?”

“Ve kasığına diz atacağım.”

“Evet ama o sonuncusunu numaradan yapalım. Bu arada, bir saldırgan sana önceden uyarı vermeyecektir.”

Mary Ann’in dudaklarının kenarları yukarı kalktı. “Her ne kadar tersini dilesem de.”

Bir dahaki sefere Aden ne yapacağına dair onu uyarmayacaktı. Yalnızca harekete geçecek ve Mary Ann önceden düşünmeden ne yapacağını kendisi bulacaktı. “Hazır mısınız?”

“Hazır...”

Birkaç metre ötede yapraklar hışırdadı ve ikisi de döndü.

“Aden? Mary Ann?” Shannon bir omzunda, sırt çantasıyla az önce ormandan çıkmıştı.

“Hey,” diye seslendiler.

“Ben... Ben de öğlen yemeğinden sonra nereye gittiğini merak etmişim,” dedi Shannon, Mary Ann’e.

Mary Ann’in gözlerinde suçluluk dans etti. “Gideceğimi sana söylemeliydim. Üzgünüm. Ama sen evdeysen bu, okulun bittiği ve benim de gitmem gerektiği anlamına gelir.” Aden’la aralarındaki mesafeyi kapadı ve yanağından öptü. “Sen iyi olacak mısınız?” diye fısıldadı. “Çünkü peri geri dönecek. Ben gittiğim anda geri dönecek.”

“Biliyorum. Ve evet, iyi olacağım,” diye yalan söyledi Aden. Thomas’la nasıl baş edeceğine ya da Thomas’ın ne kadar uzağa gidebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Yine de Mary Ann’i nazikçe ormana doğru itti. “Babanla başın derde girmeden eve git.”

“Onu arayıp kütüphaneye gittiğimi söyleyeceğim. Bu da doğru. Biraz araştırıp büyülerle, buna benzer şeylerle ilgili kitaplar bulup bulamayacağıma bakmak istiyorum. Seni haberdar ederim.”

“Teşekkürler.”

“Bir şey değil. Ve dersler için ben sana teşekkür ederim. Gerçi minnettarlığım, seni bir sonraki dersimiz sırasındaki şiddetli gazabımdan kurtarmayacak.”

“Bunlar savaşçı sözleri, kızım,” dedi Aden gülererek. “Ama belki de kütüphaneye gitmeden önce eve uğrayıp üstünü değiştirmelisin.” İmalı bir şekilde Mary Ann’in çamurlu kot pantolonuna baktı.

“Öyle yapacağım!” Mary Ann de gülererek yürümeye başladı, sadece Shannon’ı yanağından öpmek üzere durdu. Ağaçların hizasına vardığında, kalın çalılıklarda bir çift yeşil göz ve beyaz dişler parladı.

Saklanan... bir hayvan. Bunu kavramasıyla Aden sarsıldı ve ileri atıldı. Fakat ardından Mary Ann bir daha güldü, yine aynı şekilde özgür ve mutlu bir sestti.

Aden bunun Riley olduğunu anlayarak durdu. Hem de kızgın bir Riley. O sert bakışlardan nasibini alması gerekenin kendisi olduğundan emindi. Kurt savunma dersini izlemiş miydi? Yoksa Mary Ann’in, Aden’in yanağına kondurduğu öpücüğe mi şahit olmuştu?

Öğrenirdi. Daha sonra. Önce Riley’nin Mary Ann’i evine bırakacağını biliyordu.

Neyse ki, dedi Julian. *Geri döndük.*

Biz yokken neler oldu? diye sordu Caleb. *Neden dışarıdayız?*

Sen... kavga mı ediyordun? diye yanıt istedi Elijah.

“Millet,” diye homurdandı Aden. “Daha sonra açıklamam gerekecek.”

Shannon endişesi açıkça görülür bir halde Aden’a uzandı. “B-bu gün n-neredeydin? Bu sabah Dan’e senin çoktan okula gitmek için çıktığını söyledim, yani o açıdan rahatsın.”

“Teşekkür ederim.” Aden hâlâ Shannon’la arkadaş olmalarına hayret ediyordu. İlişkileri bu şekilde başlamamıştı ama şu an oldukça sıkı dosttular. Ve bu güzeldi. Buna rağmen Shannon’a gerçekleri

anlatamazdı. Çocuk gerçek dünya ve üzerinde yaşayan yaratıklarla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ve en iyisi buydu. “Haydi. İçeri girelim de bana her şeyi anlatayım.” *Hiçbir şeyi anlatmayarak.*

Diğerlerinin çoktan yıkanıp kuru giysiler giydikleri, sanki okul ödevlerini yeni bitirmiş uslu çocuklar gibi oturma odasında televizyon izledikleri kulübeye girdiler.

Aden onlara el sallayıp yürümeye devam etti. Shannon’la konuşmaları gerekiyordu ancak hâlâ ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ondan sonra da ruhlarla konuşmak üzere tek başına zamana ihtiyacı vardı. Fakat nereye gideceğini bilmiyordu.

“Vay vay,” dedi bir başka tanıdık ses, Aden odasına girince. “Bil bakalım kim geri döndü. Ben.”

Harika, diye söylendi Caleb.

Hiç iyi değil, dedi Elijah içini çekerek.

Hayalet Prens’in hakikaten de geri döndüğünü anlaması için Aden’in etrafına bakmasına gerek yoktu. Hiç normal bir hayat yaşayıp yaşayamayacağını merak ederken ellerini yumruk yaptı.

“Aden?” dedi Shannon yanında. “İyi misin? Çocuklar senin onlarla Sports Center seyretmek isteyip istemediğini sordular.”

Aynı anda Thomas konuştu. “Bana ne yaptığını söyle. Neden burada olduğumu, neden halkımın beni göremediğini, duyamadığını söyle. Neden senin dışında kimse yapamıyor? Söyle bana!”

Sesler birbirine karışarak sözcükleri anlaşılmaz kıldı. Aden o zaman Shannon’la yakın zamanda sohbet edemeyeceğini anladı. Ne de ruhlara ayıracağı özel bir zaman bulabilecekti.

Başka ne yapacağını bilemeden kulaklarını kapayarak fırtınanın geçmesini beklemek üzere kendini yatağa attı.

YEDİ

Tucker Harbor karanlık ve tüyler ürpertici ortamlarla çevrelenmiş halde, loş, nemli bir mezarın köşesinde büzüştü. Az önce başının üzerinden bir örümcek sürünerek geçmiş olabilirdi ve şu da... bir farenin tiz sesi miydi? *Görebilmek* için her şeyini verirdi.

Buraya gelmek istememişti. Bir hastane sedyesinde yatmış, her çeşit monitöre bağlanmıştı, ilaçlar doğrudan damarlarına giderek acıyı gidermekteydi. Ancak zihnine sürüklenen ses onu çağırmıştı ve o da kendini serum borularını söker, kalkar, yürür ve en sonunda ses onun nerede olmasını istiyorsa orada olmak için çaresizce koşarken bulmuştu.

Maalesef buraya gelmek o kadar zor olmamıştı. Kimse onu durdurmaya çalışmamıştı ve “yeteneği” de arıza yapmamıştı. Tucker illüzyon büyütücü yapmıştı... bu, hayatı boyunca yapabildiği bir şeydi. Kafasında ne canlandırırsa çevresinde de yaratabiliyordu. Ya da daha doğrusu, insanların çevresinde bunun olduğunu düşünmelerini sağlıyordu.

Eğer bir su oluğu hayal ederse, bir oluğa gömülmüş gibi görünüyordu. Eğer bir sirk hayal ederse, çevresinde, kendisinin merkezinde durduğu bir sirk ortaya çıkardı. Hastaneden dışarı çıkarken kendini yanındaki duvar olarak hayal etmişti. Dışarıdayken kendini bu incecik hastane önlüğü yerine tişört ve kot pantolon giyerken hayal etmişti.

Ve şimdi işte buradaydı. Yine acı içindeydi; hâlâ birkaç gün önce ya da birkaç saat önceydi, Tucker artık bilmiyordu— dayanmak zorunda kaldığı vampir ısırtıklarından güçsüz düşmüş haldeydi. Zaman yalnızca... zamandı. Akıp gidiyordu fakat artık farkındalığının bir parçası değildi. Belki de umurunda olmadığı için böyleydi.

Tucker bunu anlamıyordu. Sanki bir tatlı gibi masaya bağlanmıştı ve vampirlerin de –gerçek lanet kan emiciler– düpedüz eğilip onu ısırmaya izinleri vardı. Nereden isterlerse. Tucker ölmek istemişti. Ama ardından, kanı vücudundan emilirken, bedeni soğurken, bilinci kararırken yaşamak istemişti. Aşırı derecede.

Daha sonra yardımına Aden Stone ve Mary Ann gelmişti. Tucker minnettardı. *Hayatımı yola sokacağım. Artık sorun yaratmayacağım. Yumruğumu elimden geldiğince çok surata geçirmek, kanın akışını izlemek ve çığlıkların yankılanmasını dinlemek gibi, çalmak, kavga etmek ve sırf ağladığını duymak için annemi alçakça sözlerle incitmek gibi kötü şeyler yapmak istediğimde, bu arzuları kulak ardı edeceğim, diye düşünmüştü.*

Ancak şimdi başında bir ölüm tehdidi yokken, kesin bir acizlik içinde değilken, ilaçlar yokken bütün bunları yine yapmak istiyordu. Ve arzularını da kulak ardı edemiyordu. Buraya gelirken yolda hiç tanımadığı orta yaşlı bir adama yumruk atmış, adamın dişlerinin kendi eklemelerini kestiğini hissetmiş ve gülmüştü. Gülmüştü. Çünkü acı çektiirmek hoşuna gitmişti.

Ben bir canavarım.

Bu tür arzuların onu rahat bıraktığı tek zaman, Mary Ann'le birlikte olduğu zamanlardı. Birkaç ay boyunca çıkmışlardı ve o birkaç ay keyifli bir mutluluk yaşamıştı. Elbette Tucker olduğu için her şeyi mahvetmeyi başarmıştı.

Mary Ann bir gece yoktu, Tucker da onun komşusu ve en iyi arkadaşı Penny Parks'ı ziyaret etmişti. Tucker ve Penny birkaç bira yuvarlamış, aptalca, korunmasız seks yapmıştı ve şimdi de Penny onun çocuğuna hamileydi. Ya da öyle olduğunu söylüyordu.

Tucker'ın bir yanı ona inanıyordu. Bir manyak gibi davranmasından nefret eden insan yanı. Diğer yanı, tüm o arzuların köpürdüğü yanı ona inanmak istemiyordu.

Tekrar Mary Ann'e ihtiyacı vardı. Kız arkadaş olarak değil. Sadece arkadaş olarak. Mary Ann'i şimdiye kadar romantik açıdan arzula-
dığından emin değildi. Yalnızca Mary Ann'in ona hissettirdiklerini

seviyordu. Mary Ann onu düzeltir, yine daha iyi olmasını sağlardı. Ve belki de o zaman Tucker kendi çocuğuna, babasının ona karşı olduğundan daha iyi bir baba olabilirdi.

Karanlıkta bir yerlerde kumaşın tende çıkardığı hışırtıyı duydu, bu ses nedense o farenin ciyaklamasından daha tiksindiriciydi. Ardından karanlığın içinden sert, duygusuz bir ses, "Geldin," dedi. "Uslu çocuk."

O ses. Sadece bu kez kafasının içinde değildi.

Kalbi zapt edilemez bir biçimde çarparken Tucker doğruldu. Halâ hiçbir şey göremiyordu. Bu mezarda tek bir ışık hüzmesi yoktu ve toz havada katmanlar halindeydi. Toz ve ölüm. "E-evet. Öyle olmaya çalışıyorum." Bu adamın olmasını istediği her şeyi olurdu. "Sen kimsin?"

"Ben senin kralınım."

Üç basit kelimeydi ama Tucker'ın hayatını değiştirmişlerdi. Geri alınamaz bir şekilde. Evet. Tucker, o sesin sahibine aitti. Bu güçlü, kudretli bir sesti, nerdeyse her heceden sihir akıyor, Tucker'ı sarıyor, mıkıyor... sıkıyor... kontrol ediyormuş gibiydi. Bu adamın istediği şey olmaktan da çok, Tucker kendisinden istenen her şeyi, ne zaman istenirse istensin yapardı. Memnuniyetle.

"Voyvoda," dedi Tucker, ismi ruhunun derinliklerinde bilerek. Görülemeyecek olsa da saygılı bir selamla başını eğdi. Yoksa Voyvoda'nın bakışları karanlığı delebilir miydi?

"Evet. Ben Voyvoda'yım. Ve senin tanıdığın başka biri daha var, Tucker. Son derece ilgilendiğim biri. Aden Stone."

Bu bir beyandı, soru değildi fakat Tucker yine de cevapladı. "Evet." Kendine engel olamıyordu. Voyvoda'yı memnun etmek zorundaydı. Voyvoda'yı daima memnun etmek zorundaydı. "Onu tanıyorum."

"Onu izleyeceksin."

"Evet." Tereddüt yoktu.

"Öğrendiğin her şeyi bana anlatacaksın."

"Evet." Ne olursa. Her şeyi.

“Bu iyi. Sana güveniyorum, Tucker. Beni hayal kırıklığına uğratma. Çünkü görüyorsun ya, o benim tacımı aldı ve doğru zaman geldiğinde o tacı geri alacağım.”

Aden’in hayatındaki sonraki birkaç saat bulanıklık halinde geçti. Shannon onda bir sorun olduğunu anladı ve ona kendi gününü ve test şişelerinden birini düşürdüğü için kimya öğretmenleri Bay Klien’in onu sınıfın karşısında durdurup bütün ders boyunca parmak güçlendirme egzersizleri yaptırdığını anlatarak oyalamaya çalıştı.

Aynı zamanda Thomas onu bitmek bilmeyen sorularıyla yayılım ateşine tutuyordu. “Neden artık benim türüm beni görüp duyamıyor? Vampir ve kurtadam gittikten sonra neden bir kara deliğe düşüp kayboldum?”

Aynı zamanda Elijah, yaklaşmakta olan vampir toplantısını tartışmaları talebinde bulunuyordu. Planlar yapılması gerekiyordu. Ya bir isyan çıkar ve birileri Aden’i tahtından indirmeye kalkarsa?

Aynı zamanda Caleb, Victoria’nın onunla oynamasına yetecek kadar etkilemesi için Aden’in ne giymesi gerektiğini özetliyordu. Siyah deri en önde geliyordu. Kremşanti de öyle.

Aynı zamanda Julian, Aden’in Victoria’ya vermesi için bir “özür dilerim” şiiri yazıyordu. *Ah, tath sevgili, kalbim kan ağlıyor. Ama sen seversin kanı. Ve lütfen affet bu balcığı.*

Caleb bunun üstüne dalga geçmeye başlamış, Elijah öfkelenmişti. Vesaire vesaire.

Aden bütün bunların arasında, arka planda kurtların da uluduğunu duyduğunu düşünüyordu. *Hav hav hav*, diye düşündü alaycı bir şekilde.

Başı zonkluyordu. Bu gevezeliğe ayak uyduramıyordu, kelimeler ve sesler birbirine karışmaktan çok daha fazlasına neden oluyordu. Kafatasına çekiç gibi inen, devamlı yükselen bir uğultu yaratıyorlardı.

En sonunda vazgeçti. Yan tarafına döndü, gözlerini kapadı ve hepsini duymazdan gelmeye çalıştı. Huzur. Sadece biraz huzura ihtiyacı vardı.

Kısa zamanda dinlenme eksikliği ve iki defa ölmüş olmasının etkileri ona yetiştii ve tedirgin, hafif bir uykuya dalıp çıkmaya başladı. Hayır, uyku doğru kelime değildi. Uyumuyordu ama hareket edemiyordu. Shannon onu sarstığında bile ne kıpırdayabilmiş ne de cevap verebilmişti. Sanki birileri kollarını ve bacaklarını yatağı bağlamış gibiydi. Göz kapakları bantla yapıştırılmış ve gözleri kuruyup yansa bile gözlerini kırpmayacakmış gibiydi.

Onun neyi vardı?

Shannon'ın odadan çıkıp Dan'le birlikte geri döndüğünü hayal meyal fark etti. Dan, ona endişeyle baktıktan sonra Aden'in giysilerini çıkarıp yatak örtüsünün altına sokarken onunla konuşmaya çalışıyordu ancak Aden yanıtlamıyordu. Birincisi, çenesi de vücudunun geri kalanı gibi işe yaramazdı ve ikincisi, farkındalığı çok farklı yönlerde doğru çekilmekteyken bu ses denizini kolayca aşamazdı.

Bunun yanı sıra, eğer bir şeye yanlış cevap verirse Dan, -herkesin ona daima söylediğı gibi- Aden'in deli olduğunu düşünürdü.

Dan nihayet gitti ve Aden rahatlayarak nefes aldı. Bu kısa süreli bir rahatlamaydı. Ruhlar gevezelik etmeye devam ediyordu. Thomas talepler kismaya devam ediyordu. Ardından Dan, Aden'in en son terapisti Dr. Hennessy'yle geri dönerek bu karışma ilavede bulundu.

Dr. Hennessy de onu inceledi, kaşlarını çatmıştı ama kaygılı değildi. Tel çerçeveli gözlüklü ve soğuk, kahverengi gözlü, kısa boylu, kelleşmekte olan bir adamdı ve asla hiçbir duygusunu göstermezdi. Tarafsız, soğuktu ve her zaman çevresine cin gibi bir uyanıklık yayardı.

Soru yağmuruna tutuldu. Aden sadece üç kelimenin anlamını çözebildi: *katatonik ve kötüye gitmiş*.

Kendisi hakkında mı konuşuyorlardı?

Elbette öyle yapıyorlardı. Aden'in ağzına haplar tıkalı ve o da hapları tükürmeye çalıştı. Dr. Hennessy amacını belli ederek Aden'in burnunu tıkadı ve çenesini sabit tuttu. Aden nefes almak isterse yutmak zorunda kalacaktı.

"Uslu bir çocuk gibi ilacım iç, Aden," dedi doktor kesin bir şekilde. "Bunları daha önce de aldın. Sana yeni bir şey vermiyorum." Bir iç

geçiriş. “Hâlâ karşı koymaya kararlı mısın? Peki, eğer ilaçları almazsan ben de sana iğne yaparım. İğneden kaçınmayı tercih etmez miydin?”

Aden ancak ciğerleri itiraz ederek çığlık atınca ve boğazı şiddetle kasılınca yutkundu. Bir saniye sonra soluk alabiliyordu.

Derin derin nefesler aldı fakat “yaşayacağım” mutluluğu, ne yuttuğunu fark ettiğinde un ufak oldu. O haplar daima Aden’in beynini sisle kaplar ve ruhları sersemleştirirdi, bunlar da Aden’in nefret ettiği iki şeydi. *Onların* nefret ettiği iki şeydi. Bundan da önemlisi, bu gece aklının başında olması gerekiyordu. Aden’in ihtiyacı olan... Kan-beyin bariyeri neredeyse anında yıkıldı ve Aden’i bir baş dönmesi sardı.

Korktuğu sis, gözlerinin ardında belirdi ve kahnlaşıp yayılırken düşüncelerini bulanıklaştırdı.

Çenesi yeniden hareket edebildiğinde, “Üzgünüm,” demeyi başardı boğuk bir sesle. “Çok üzgünüm.”

İlk sessizleşen Julian oldu. Sonra Caleb, ardından da sesinin işitilmesi için en çok mücadele eden Elijah. *Bana ihtiyacın olacak, Aden. Bu gece... bu gece...*

Hatta Dr. Hennessy’nin yanında duran, Aden’a tepeden kötü kötü bakan Thomas bile titreşmeye, parıldamaya başladı, oradaydı ama değildi, cismi olmayan ana hatlardan ibaretti.

Dr. Hennessy, Dan’e, “Yarın sabah bana uğraması gerekecek,” diyordu, yerinden doğrulup güzelce halledilmiş bir işin ardından ellerini ovuştururken. “İlk iş olarak.”

Dan kollarım devasa göğsünde kavuşturdu. Eski profesyonel futbolcuydu, uzun boylu, yapılıydı ve açık renk saçları, koyu renk gözleriyle saf bir gözdağıydı. “Yeterince iyi olursa ki öyle olacağını sanıyorum, okula gitmeli. Kendini her zaman çabucak toparlamıştır.”

“Bir gün kaçırabilir.”

“Hayır, aslında kaçıramaz. Dersleri de tedavisi kadar önemli.”

Aden, *Teşekkür ederim*, demek istiyordu ama sözcüklerin dudaklarından öteye çıkmasına izin vermedi. Dikkati üzerine çekmenin veya farkında olmadan neler konuşulduğunu anladığını itiraf

etmenin gereği yoktu. Dan buradaki çocukları önemsiyordu. Sahiden önemsiyordu. Bu ısrarının kanıtladığı gibi Aden'ı bile önemsiyordu.

"Onu size okuldan hemen sonra getireceğim," diye devam etti Dan. "Buna ne dersiniz?"

"Bunu tekrar düşünmenizi tavsiye ederim. Bu çocuğun okulda, normal çocukların arasında olmasına gerek yok. Onu devralıp..."

"Affedersiniz, Dr. Hennessy," dedi Dan gergin bir şekilde. "Gösterişli bir diplomam olmayabilir ama bu çocuğu sizden daha iyi tanıyorum. O büyük bir yüreği olan iyi bir çocuk ve burada durumu iyi. O sözde normal çocukları okulda gölgede bırakıyor, hatta yeni arkadaşlar edindi ve kendine güvenini kazandı. Hiç olmadığı kadar iyi gidiyor ve ben de bu ilerlemeyi bozmayacağım."

"Evet ama hâlâ kendi kendine konuşuyor. Ve bugün kendi kafasının içinde kayboldu. Ben buna biraz zor 'hiç olmadığı kadar iyi' derim, Bay Reeves. Ya siz?"

Dan ellerini ceplerine sokup doktora karşı "artık yeter" tavrını takındı, bu, Aden'in artmakta olan can sıkıntısı olarak tanıdığı bir belirtiydi. "Sizin de dediğiniz gibi hepimiz ara sıra kötüye gideriz fakat Aden kendini toparlıyor."

"Bunu yapan haplar."

"Bunu yapan çocuğun irade gücü."

Aden yavaşça gevşedi, eliyle yüzünü sildi. Görüşü hafifçe bulanık, hareketleri cansızdı ama en azından aklı sessizdi. Yine de, ruhlara hüzünlüyordu.

En sonunda Aden'in derse gireceği, ardından da bir seans için derhal Dr. Hennessy'nin muayenehanesine götürüleceği kararı verilene kadar iki adam konuşmalarını bir süre daha devam ettirdiler.

Harika. Bu seanslar sıkıntı vermekten başka bir işe yaramıyordu. Bu iyi doktor hep Aden'a dokunmak istiyordu. Çok bariz, ürkütücü bir şey değildi, sadece el tutma, teninin tenine değme durumuydu. Hem bu hem de terapiye gitmesi gerektiği gerçeği, Aden'ı çileden çıkarıyordu.

Nihayet adamlar oradan ayrıldı ve Aden dikkatli bir şekilde oturdu. Midesi alev alev yanıyordu ve o yanma boğazına, sonra da beynine yükseldi. Daha çok sis, daha çok baş dönmesi. Gözlerini kapadı. Uzaklarda bir kurt uludu.

Demek ulumaları hayal etmemiştir. Riley yakınlarda olmalıydı. Shannon'ın, "Üzgünüm, dostum," dediğini duydu.

Aden'in göz kapakları güçlkle açıldı ve Shannon'ın, yüz hatları endişeyle kasılmış bir halde yatağın yanında, Aden'in önünde çömelmiş olduğunu gördü.

"D-Dan'i getirmek istemedim ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Gerçekten k-kendinde değildin. Seni h-hiç öyle görmemiştim."

"Önemli değil." Aden gözlerini kırparak elinden geldiğince odaklanmaya çalıştı. "Saat kaç?"

"On buçuk civarı."

O kadar geç miydi? Vay canına. Riley hakikaten de her an burada olabiliirdi. Aden şimdi nasıl gizlice sıvışacaktı? Dan gece boyunca onu kontrol ederdi, Aden öyle yapacağını biliyordu. Görünüşe göre birileri seni önemsiyorsa böyle yapıyordu. Seni kontrol ediyorlardı. Bu yeni ve muhteşem bir şeydi ancak sosyal hayat için bir felaketti.

Bir şey pencerede tangırtı yapınca Aden ile Shannon o yana döndü. Cam yukarı kalktı, ardından Riley göründü, pencereye so-runsuzca tırmanmıştı. Siyah bir takım elbise giymiş, tıraş olmuş ve saçları mükemmel bir şekilde diken diken yapılmıştı. Kollarıyla giysi çantası gibi görünen bir şeyi sıkıca tutuyordu.

"Shannon," diye tanıdığını belli ederek sert bir şekilde başını salladı.

Aden'in gece ziyaretçilerine alışkın Shannon da başını salladı. "Riley."

"Dostumuzu bir süreliğine ödünç almalıyım."

Shannon kaşlarını çatı. "Aden h-hasta ve d-dinlenmeye ihtiyacı var."

Riley de kaşlarını çatarak gözlerini Aden'a çevirdi. "Hasta mı? Yine mi? Nasıl oldu?"

"Yine mi?" Shannon'ın dikkati tekrar Aden'a döndü. "Daha önce ne zaman h-hasta oldun? Neyin vardı?"

Ah, tabii. Aden açıklama yapmamış –ya da planladığı gibi yalan söylememişti– bu yüzden de Shannon'ın Aden'in durumuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Shannon," dedi ahenkli bir dişi sesi pencerenin hemen ardından. Victoria gelmişti. "Yorgunsun. Şimdi uyumalısın."

"Uyku," diye mırıldandı çocuk esneyerek. "Evet, oldukça yorgunum." Tırmanarak ranzanın üst katına çıktı ve yattı. Birkaç saniye sonra hafifçe horluyordu.

Küçük bir seste bu kadar çok güç, diye düşündü Aden. Victoria'nın özgürce kullandığı bir sesti ama her zaman Aden'a yardım etmek için yapıyordu, bu yüzden de Aden şikâyet etmek istemiyordu. Her ne kadar bir yanı, o sesi bir gün kendisine karşı kullanmasından korksa da. Mesela Victoria'yı çok kızdırsa ve o da Aden'a trajik bir şey yapmasını söylese Aden onun istediğini yapma baskısına karşı nasıl savaşılabirdi?

Böyle düşünme. Victoria sana önem veriyor.

Bu düşünceleri için ilaçları suçladı.

Hâlâ dışarıda duran Victoria bir adım, sonra iki adım geri attı ancak odadan düşen ışık hüzmelerinin içinde kaldı. Aden, Victoria'nın koyu renk saçlarının başının tepesinde toplandığını ve birkaç saç lülesinin beyaz yüzünü çevrelediğini fark etti. Gözlerinin hatları siyahla çizilmiş ve göz kapaklarına siyah bir parlıltı serpiştirilmişti. Aden'in en sevdiği miydi? Victoria'nın dudakları kan kırmızısı rengine boyanmıştı.

Aden'in görebildiği kadarıyla, Victoria ince askıları ve ortadan çok aşağılara kadar açılan bir yakası olan, ipeksi bir siyah cübbe giyiyordu. *Yeni favorim,* diye düşündü Aden. Victoria'nın kol kaslarını saran ince, mücevherli yılanlar gibi kıvrılan metal bilezikleri bile beğenmişti.

Victoria nefes kesiyordu.

Benim. Bu düşünce Aden'a aitti, başka kimseye değil. Çünkü Victoria öyleydi. Onundu.

“Aden,” dedi Riley dikkatini çekerek. “Hasta mıydın?”

Aden başıyla onaylayınca aniden çarpan baş dönmesine karşı gözlerini kırpma zorunda kaldı. Aptal haplar. Neler olduğunu, ona neler yapıldığını açıkladı. Ona nasıl ilaç verildiğini.

Riley başını iki yana salladı. “Bütün o seslerle nasıl baş ettiğini zaten anlamıyorum. Ama kendini bu konuda hırpalama. Çok uzun zaman sonra ilk kez olmuyor mu bu? Bir öncekinin üstünden bir seneden daha fazla zaman geçmedi mi? Bu kutlama sebebi. Mesela bir vampir malikânesinde. Mesela şimdi.”

En azından kurt ona hırlamıyordu.

“Giyinmesine yardım et, ben de Dan’ın gecenin geri kalanında bu odadan uzak duracağından emin olayım,” dedi Victoria dışarıdaki nöbet yerinden ve ardından gitti.

Riley elinde tuttuğu çantanın fermuarını açtı. “Gerçekten bütün işi bana yaptırmayacağımı umuyorum.”

“Lütfen. Ellerini üzerimde gezdirmene izin vermem için ölü olmam gerekir.” Aden ayağa kalktı ama dizleri o kadar güçsüzdü ki neredeyse yatağının üzerine geri yuvarlanıyordu fakat ayakta kalmayı başardı ve ellerini uzattı. Birkaç parça giysi ellerine tutuşturuldu.

Aden hızla giyindi ve şimdi neredeyse Riley’ninkiyle aynı bir takım elbise giydiğini fark etti. Siyah, ipek, pahalı. Saçlarını tarayıp dişlerini fırçaladı, ardından kollarını kocaman açıp sessizce bir denetleme rica etti.

“Daha iyi ama henüz bitmedi.” Riley açık avcunu uzattı.

Aden avcunun ortasında ne durduğunu gördü ve gerçekten de geri çekildi. “Hayır. Mümkün değil.”

“Mecbursun.”

Yüzük – *Voyvoda’nın* yüzüğü– ışıktaki berrak bir parıltıyla ışıldıyordu. Bu her açıdan kötü bir fikirdi.

“Taç giyme törenin on üç gün sonra yapılacak ve...”

“On üç gün,” diye araya girdi Aden. Bu nedense anlamlı geliyordu. Tanıdık. “Öyleyse neden şimdi takıyorum?”

“Gücünün bir simgesi olarak.”

Güç mü? Lütfen. Hiçbir gücü yoktu. Önem taşıyan hiçbir gücü yoktu.

“Gitmeliyiz,” dedi Victoria aniden, yine penceredeydi. “Herkes bekliyor.”

Riley Aden’a bakarak bir kaşını kaldırdı ve yüzüğü salladı. “Tören olan olmasın sen bir kralısın ve vampir kralı bu yüzüğü takar. Daima. Bu olmadan halk seni ciddiye almayacak ve zaten insan olduğun için ciddiye alınma konusunda zorlanacaksın.”

“Son dakika haberi için teşekkür ederim.” *Kral olmak istemiyorum*, diye düşündü Aden ama yüzüğü isteksizce iki parmağının arasında tutup yerine oturttu. Ona aşağıdan büyük bir opal taş bakıyor, çok tonlu hüzmelerini her yana saçıyordu. Bulanık beyni bu hüzmeleri konuştukça dek, içinde kaybolmuş bir halde inceleyebilirdi.

Bu gece bu yüzüğü takacaktı çünkü onların kafasında Aden gerçekten de kraldı. Onların yasalarına göre –ki Aden sadece bu yasayı biliyordu– kralı öldüren kişi kral oluyordu. Ancak Aden başka birini, hak eden birini, ehil ve donanımlı birini görevlendirmeyi planlıyordu. Ve çok yakında. Kendini *öldürtmeden*.

“Yürü.” Riley’nin itmesiyle Aden açık pencereye doğru tökezlemeye başladı.

Pencerenin dışına çıkıp ikilinin çiftlikten birkaç metre öteye sakladığı arabaya doğru yürürken, Aden’ı soğuk bir hava sardı. Araba hiç şüphesiz çalıntıydı. Bir arabaları yoktu, bu yüzden Victoria bir yere arabayla gitmesi gerektiğinde bir araba “ödünç alırdı”. Daha doğrusu Aden’in onu arabayla bir yere götürmesi gerektiğinde. Bu arada cırcırböcekleri ötmeye, kurtlar ulumaya devam ediyordu.

“Bu gece goblinler dışarıda,” diye açıkladı Riley, şoför koltuğuna yerleşirken. “Gerçi sayıları azalıyor ve yakında kontrol altına alınmış olacaklardır.”

Goblinler. İnsan eti yemeyi seven küçük canavarlar. Aden henüz bir tanesine denk gelmemişti ama yağı kesen bıçak gibi, insan vücudunu yaran keskin dişlerle ilgili hikâyeleri duymuştu. Bu tanışmayı olabildiğince uzun süre ertelemek istemesi çok şaşırtıcı değildi.

Aden ve Victoria arka koltuğu sahiplenmişlerdi. Victoria önde, Riley'nin yanındaki yolcu koltuğunda oturmaya çalışmış fakat Aden onu elinden yakalayıp yanına çekmişti. Victoria ona karşı çıkabilirdi ama sessizce bu kısıtlamaya izin vermişti.

Yola çıktıklarında, Victoria bir parfüm çıkardı ve Aden'a tepeden turnağa sıktı. Az sonra Aden havayı dolduran kokulu sisten boğuluyordu.

"Yeter," dedi elini yüzünün önünde sallayarak.

"Bu gerekli. İnan bana, halkımla yüz yüze geldiğinde Fae gibi kokmak istemezsin."

"Yani hâlâ onun gibi mi kokuyorum?"

"Evet," dedi Victoria ve Riley birlikte.

Harika. Aklen çok iyi durumda sayılmazdı ve pis kokuyordu. Ne geceydi ama. "Peki, Mary Ann nerede?"

"Evde," dedi Riley, ses tonunda büsbütün hiddet vardı. Kurt geldiğinden beri Aden'ın beklediği türden bir hiddet. Bu da Aden'ın az önce saçmalık kutusunu açtığı anlamına geliyordu. "Mary Ann'in bu işe karışması için hiçbir sebep yok. Artı, kütüphaneden bazı kitaplar seçti ve şu an onları okuyarak cadılarla ilgili her şeyi öğrenebilmeyi umuyor. Ve hazır Mary Ann'den bahsetmişken," Riley'nin sesi her kelimeyle birlikte yükseliyordu, "bugün onu neden itip kakıyordun?"

Evet. Saçmalık. "Ona sorduğundan ve kendini nasıl savunacağını öğrettiğimi sana açıkladığından eminim."

"Hayır, ona sormadım. Savunma konusunu kendi başıma çözdüm ama bu konuyu önce *seninle* konuşmak istedim. O kadar sert olmak zorunda mıydın? O sadece bir insan."

"*Ben de* sadece bir insanım. Ve evet. Sert olmak zorundaydım. Öğrenmenin tek yolu bu."

"Hayır, değil. Aslında onun derslerini ben devralıyorum."

Demek öyle? "Üzgünüm ama senden istemedi. Benden istedi. Yani onun derslerini sürdüren ben olacağım." Aden pes edebilirdi. Onun ders vermesini umursadığı yoktu. Fakat Riley'nin ona patronluk taslamasına izin vermek? "Hayatta olmaz"ı "rüyanda görürsün"le çarp, "dene de gör"e böl ve cevap "kurt gidip geberebilir" olurdu.

Bu Aden'a ciddi ve ağır bir sessizlik kazandırdı.

Aden içini çekti ve başını koltuğa yasladı. Bu gece Riley'nin yanında olmasına ihtiyacı vardı. Dahası, cevaplanması gereken bin tane soru vardı. Bu toplantı nasıl geçecekti? Ondan ne bekleniyordu? Söylemesi ya da söylememesi gereken bir şey var mıydı? Yapıp yapmaması gereken bir şey? Fakat orada oturmuş, arabanın tavanına bakar ve aklı belirsizce sürüklenir, çalkalanırken kendini yalnızca Victoria'ya önemsemeye zorlayabiliyordu.

Riley'yle bu karşılıklı atışma sırasında Victoria sanki bir şeyleri laçılabileceği için nefes almaya bile cüret etmiyormuş gibi kaskatı ve fazlasıyla sessiz bir şekilde oturmuştu. Aden'in, onun Riley'yle geçirdiği zamanı kıskandığı gibi o da Aden'in Mary Ann'le geçirdiği zamanı mı kıskanıyordu? Yoksa daha öncesi yüzünden hâlâ kırgın mıydı? Yoksa ikisi de miydi?

Her iki durumda da bu, Aden'in hoşuna gitmiyordu.

Aden onunla tanışmasından altı ay öncesinden beri Victoria'nın hayalini kuruyordu ve bu sırada, Victoria hayatının en önemli parçası olmuştu. İhtiyaç duyduğu, arzuladığı bir parçası. Tıpkı Mary Ann gibi Victoria da onu olduğu şey, olduğu kişi olarak kabul ediyordu ve başından beri de öyle kabul etmişti... Hatta Victoria'nın türü Aden'i değersiz gördüğü halde. Aden'in kendi türünden bahsetmeye gerek bile yoktu. Victoria farklı görülmenin nasıl bir duygu olduğunu anlıyordu. O ayrı tutulmuş bir prensesti. Ve daha bugün Aden bu prensesi sadece güldüreceğine dair ant içmemiş miydi?

"Haberin olsun," dedi dışlerinin arasından Riley. "Eğer Mary Ann'in canını tekrar yakarsan..."

"Bana kötü bir isim mi takacaksın?" diye sertçe yanıtladı Aden. "Yoksa arkadaşlarına beni sevmemelerini mi söyleyeceksin?" Kurdu kaşırtmaması gerektiğini biliyordu. Riley'nin pençeleri, kemiği göz açıp kapayana kadar parçalayabilirdi. Ama yine de, *git geber, kurt*.

Riley gırtlaktan derin bir sesle hırladı. Beklendiği gibi. Beklenmeyen neydi? Victoria gülmüştü, içten bir gülüş.

“Üzgünüm,” dedi Victoria, Riley ona doğru kötü bir bakış atınca. “Ama bu komikti. Öyle olduğunu biliyorsun.”

“Her neyse,” diye cevapladı Riley ama sesinde şimdi bastırılmış bir keyif vardı.

Aden’in göğsü kabardı. Bunu o yapmıştı. Denemediği halde bu tepkiye neden olmuştu. Ama ardından Victoria sustu ve yine Aden’a bakmayı reddetti.

Daha çok. Daha çok istiyordu. “Victoria,” diye söze başladı Aden. “Olanlar konusunda...”

“Biliyorum,” dedi Victoria titrek bir nefes vererek. “Beni çiftlikten yollamanın nedenlerini çoktan anladım.”

Tanrım. Ağlayacak mıydı? “Seni yollamadım, yemin ederim.”

“Evet, onu da biliyorum.”

Aden şaşkın bir halde başını salladı. Bu kez sesinde titreme olmamıştı. “Bir dakika. Az önce böyle yaptığımı söyledin. Yani... bana kızgın değil misin?”

“Başta kızgındım ama sonra değildim. Anlamıyor musun?” Victoria sırtarak ellerini çırpı, kendisiyle gurur duyduğu açıktı. “Seni aldığımızdan beri sana takılıyorum. Abartıyordum. Bir insan gibi. Başarabildim mi? Seni kandırdım mı?”

Aden’in dudakları içinin rahatlaması ve zevkle kıpırdandı. Espri konusunda üzerinde çalışmaları gereken çok şey vardı ama “Başardın,” dedi. Gerçekten başarmıştı. Victoria şu devamlı kasvetli olan havasını yok etmeye çalışıyordu. Aden için. “Bu arada çok güzel görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim. Sen de öyle. Tam yemelik görünüyorsun.”

Aden’in yine dudakları kıpırdandı. Yemelik... bir vampirden gelebilecek en büyük övgü.

Victoria elini Aden’in içinin üzerine koydu ve parmaklarını birbirlerine geçirdiler. Her zamanki gibi Victoria’nın teni sıcak, pürüzsüzdü. Mükemmeldi. “Bu arada teşekkür ederim. Peri konusunda yaptıkların için,” dedi Victoria aniden ciddi bir şekilde.

“Bir şey değil.”

“Keşke seni ödüllendirebilseydim ama bunun yerine seni olası bir savaş alanına götürüyorum. Korkuyor musun?”

“Hayır.” Fakat korkmalıydı ve bunu biliyordu. “İlaçlar beni biraz olaylardan kopardı.”

“Belki de bu bir nimettir. Korkunun kokusu alınabilir ve çoğu vampir bunun tadını çok sever.”

Aden kabaca güldü. “Bebeğim, korkuyor olsaydım bile parfümüm dışında herhangi bir şeyin kokusunun alınabileceğinden şüphe duyarım.”

Victoria’dan çanların çınlaması gibi bir gülme daha yükseldi ve Aden sırttı. Bir günde iki defa. Kendisiyle daha çok gurur duyamazdı.

“Sana söylediğim gibi kız kardeşlerim şehirde,” dedi Victoria. Sonra da on dört günlük bekleme süreciyle ilgili bir şey açıkladı. Aden ona kız kardeşleriyle imgeleminde çoktan tanışmış olduğunu söylemedi. Daha fazlasını da hatırlamıyordu. Fakat bu düşünceyle birlikte bir başka düşünce belirdi. Victoria’ya anlatması gereken bir şey vardı. Acil bir şey. Ancak ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ne olduğunu hatırlamıyordu. “Lauren...”

“Sabit fikirlidir,” diye Victoria’nın cümlesini tamamladı Riley.

Victoria gözlerini devirdi. “Değildir. Riley’nin bunu söylemesinin tek sebebi eskiden çıkıyor olmaları ama Lauren ondan ayrıldı. Her neyse. Lauren güçlü, dik kafalı ve senden hoşlanmamaya kararlı. O bir savaşçıdır, aramızdaki en acımasız savaşçılardan biridir. Ama yola gelecektir. Diğer kız kardeşim Stephanie insan gibidir. Eskiden babamı kızdırarak evimizden gizlice sıvışır ve babamın söylediği şekilde, yiyeceklerle sosyalleşirdi. Senin en büyük destekçin olabilir.”

“Bir destekçim olduğunu bilmek güzel. Annen geldi mi?” Aden, Victoria’nın annesinin insanlara vampir sırlarını açıklamasının cezası olarak kilit altında tutulduğunu biliyordu. Ancak Voyvoda’nın ölümü üzerine Aden kadının özgür olduğu hükmünü vermişti. Kral olarak ilk eylemiydi.

Bu unvan başını iki yana sallamasına neden oldu. Garipti ve ona hiç de yakışmıyordu. Kendi hayatını bile zorla idare edebiliyordu.

“Hayır,” diye cevapladı Victoria. “Benim gibi ışınlanamıyor ve bu yüzden de Crossroads’a gelmeye razı olsaydı insan yöntemleriyle seyahat edecekti. Ama razı olmadı, Romanya’da kalmayı tercih etti.”

Hükümdarlığına itiraz olarak mı? diye merak etti Aden.

“Bilirsin, böyle bir şey daha önce hiç olmadı. Bizi daima babam yönetmiştir. Sonuç olarak o bizim ilkimizdi ve insanların yiyecek ya da kan kölesi olarak yeterince iyi olduklarına inanırdı, daha fazlası değil.” Victoria parmağıyla Aden’in çenesine dokundu. “Üzgünüm ama bu gece mücadele edeceğin zihniyet bu.”

Yüksek, demir bir kapı görünüp parmaklıklar onları karşılamak üzere açılırken, araba yavaşladı. Kapının iki yanında iki kurt durmuş izliyordu. Bekçi miydiler? Daha ileride beş katlı, gittikçe büyüyen malikâne arazinin çoğunu kaplıyordu. Siyah tuğla ve siyah örtülü pencereler, uğursuz ne kadar basmakalıp hikâye varsa hepsini tatmin ediyordu ama belki de bu kasıtlı olarak yapılmıştı. İnsanları uzak tutmanın bir yoluydu.

Çatı birkaç noktada alçalıp yükseliyor, ayın sanki evin içine bakmaktan korkuyormuş gibi uzaklaşmış gibi durduğu, başka yöne baktığı gökyüzüne doğru bıçak gibi sivriliyordu. Belki de en iyisi buydu.

Aden buraya en son geldiğinde, bir vampir onu katletmeye çalışmıştı. Aynı vampir gerçekten de tanıdığı birini öldürmüştü. Kendisini bu kez içeride neyin beklediğini merak etti.

SEKİZ

Bu gece evde kalmanı istiyorum.

Ama ben seninle gelmek istiyorum. Seninle olmak. Aden'a yardım etmek istiyorum.

Güvende olmanı tercih ederim.

Ve Riley konuşmayı burada sonlandırmıştı. Aramış, “evde kal” bombasını patlatmış ve Mary Ann tekrar itiraz edemeden önce telefonu kapamıştı. Şimdi, saat on bire gelirken Mary Ann yatak odasında bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu. Duvarlarından her biri farklı bir renge boyanmıştı – pembe, mavi, yeşil, kırmızı– ve bu renkler birbirine karışıp bulanıklaşıyordu. Ahşap döşemesinin yarısı çok renkli, bir şekilde duvarlarla uyumsuz olmayı başaran bir kilimle kaplıydı. Annesinin –gerçek annesinin– sevdiği ve onu büyüten kadın olan teyzesinin devam ettirdiği bir dekorasyon şeması.

O vampir malikânesinde neler oluyordu? Herkes iyi miydi? Vampirler Aden’i karşı çıkmadan kabul etmişler miydi?

Riley’nin Mary Ann’i zayıf gördüğü belliydi. Bir ayak bağı. Bundan şüphelenmişti ama bu... bu kanıttıydı. Ve Mary Ann bundan hoşlanmıyordu. Buna müsaade edemezdi. Ama ne yapabilirdi?

Kendi başına bir cadıyı kaçıramazdı. Bu sadece delilikti. Birincisi, güçlerinin kapsamını ya da bu gücü nasıl kullandıklarını bilmiyordu. Her ne kadar son birkaç saatini kütüphaneden aldığı bütün kitapları çalışarak ve yine belirsiz ayrıntıları, herhangi bir şeyi arayarak interneti taramakla geçirmiş olsa da. Orada bir yığın bilgi vardı, çoğu ise çelişkiliydi.

Cadılar güçlerini elementlerden alıyordu. Cadılar güçlerini kendi içlerinden alıyordu. Cadılar iyiydi, yardımseverdi. Cadılar kötüydü,

canavardı, şeytanın uşaklarıydı. Cadılar ayinlerde kurban vermeyi seviyordu. Cadılar sadece bir kuruntuydu.

Asıl amacından sapıyorsun. Bir cadıyı neden kaçıramayacağını düşünüyordun. Ah ve ikincisi, henüz birini fiziksel olarak zapt edebileceğinden kuşkuluydu. Ve üçüncüsü, cadıyı nerede tutacaktı? Dolabında mı? Babası bunun garip olduğunu düşünmezdi. Evet. Tabii.

Yine de bir şeyler yapmak için Riley'yi, Victoria'yı ve Aden'i beklemek sinirlerini bozuyordu.

Cadıları saptamada en iyisi o değildi ama bunu yapabiliirdi. Riley ona nasıl yapılacağını göstermişti. Yani kasabaya gidebilir ve orada kaç cadı olduğunu sayıp ne yaptıklarını ve tam olarak nerede toplandıklarını keşfedebilirdi. Ya da hiçbirinin orada olmadığını öğrenebilirdi. Yarın bulgularını bildirebilir, grubunu perişan etmektense onlara yardım edebilirdi.

Haydi, kendi sırtını sıvazla. Çünkü bu mükemmel bir plandı. Tabii ki arabadan çıkmayacaktı. O kadar aptal değildi. Sadece ortalıkta biraz dolanır, içeriden insanları –ya da daha doğrusu yaratıkları izler– ve notlar alırdı. Ve daha da iyisi, yardımcısı olarak yanma Penny'yi alırdı.

Evet. Mükemmel bir plan.

Mary Ann askılı bluzu ve şort pijamasını üzerinden çıkarmadı ve üstüne uzun kollu bir bluz, kot pantolon ve bir ceket geçirdi. Saçlarını atkuyruğu yaparak tutturdı, spor ayakkabılarını ayağına geçirdi, el çantasını aldı ve cep telefonunu, anahtarlarını ve –düşüncelerinin kaydını tutmasına yardım etmesi için babasından bir hediye olan– ses kayıt cihazını içine koydu, sonra uzun kayışı omzu ve kalçasına geçirdi.

Heyecanlı ve tedirgin bir şekilde lambasını kapadı ve yatağını sanki içinde yatıyormuş gibi görünmesi için düzeltti. Odanın tek penceresindeki camını açıp aşağı baktı. Yatak odası üst kattaydı ve yakınlarda tırmanacak bir ağaç yoktu. Zeki babası aşağıya inebileceği sözde tek yolu kaldırmıştı. Fakat çatının şeklini değiştirmeyi başaramamıştı. Eğer biraz aşağı atlarsa ilk kata düşerdi. Oradan da kendini atıp aşağıdaki yumuşak çimenlerde yuvarlanabilirdi.

Basit. Kolay. *Lütfen basit ve kolay ol.* Daha önce hiç evden gizlice kaçmamıştı. Daha önce hiç gerçek anlamda kuralları çiğnememişti. Şimdiyse her birini çiğnemekteydi. *Ama bu yeni bir dünya,* diye hatırlattı kendine, bu da yeni kurallar gerektiği anlamına gelirdi. Ve yürürlüğe koyduğu ilk yeni kural, takımının hayatta kalmasının Mary Ann'in sokağa çıkma yasağından daha önemli olduğuydu.

Babam buna katılmazdı, diye bağırdı vicdanı.

Ama babası bütün gerçekleri bilmiyordu.

Mary Ann avuçları terleyerek kendini yukarı çekti. Pencerenin kenarına kısmen sağlam bir şekilde tutunmayı sürdürmek, bacaklarının aşağıya sarkmasına olanak verdi. *Derin nefes al, derin nefesi bırak.* Hava artık yoğun bir şekilde sisli değildi ama buna rağmen buz gibiydi.

Mary Ann ellerini bıraktı. Ayakları yere çarptı --pat-- ve dizleri büküldü. Çatının kiremitleri boyunca kaydıktan sonra sere serpe, derisi sıyrılmış ve bereli bir halde yağmur oluğunu yakaladı. Yani daha çok derisi sıyrılmış ve bereli bir halde. Aden'la yaptığı antrenman onu inanılmaz bir şekilde ağrı içinde bırakmıştı. Hem de sahip olduğunu bile bilmediği yerlerinde!

Nefes nefese babasının ışığının yanmasını ve kafasını pencere-
sinden çıkarmasını beklerken gölgelere minnettardı. Bir dakika geçti, sonra iki. Kolları titredi. Hiçbir şey, hiçbir hareket yoktu.

Uzakta birkaç kurt uludu.

Mary Ann yutkundu. Riley? Onu görmüş müydü?

Muhtemelen görmemiştir, diye karar verdi çabucak. Cep telefonunu arar, mesaj çeker, bir şeyler yapardı. Peki, geriye kim kalıyordu? Riley'nin erkek kardeşleri mi? Mary Ann onların dışarıda, bölgede devriye gezip goblinlerle savaştıklarını biliyordu ama onlarla hiç tanışmamıştı. Ve Mary Ann'i görmüş olsalardı Riley'yle irtibata geçerlerdi. Doğru mu? Doğru. Yani yine ona telefon edilmiş ya da mesaj çekilmiş olurdu. Bunun gerçekleşmemiş olması, kimsenin onu izlemediği anlamına geliyor olmalıydı.

Tamam. Bunu başarabilirsin. Yavaşça son kenara doğru ilerledi. Yeniden kenardan sarkarken kollarındaki titreme şiddetlendi. İlk kattaki çatı hep bu kadar yüksek miydi? Olamazdı. Fark ederdi. Yap şunu.

Mary Ann ellerini bıraktı ve düştü.

Düştüğünde diz kapakları bükülmeden hızla yere çarpmıştı. Niyetlendiğinden çok daha kaba bir biçimde yuvarlanarak geriye döndü, ciğerlerindeki hava boşaldı ve ağzını çimenler doldurdu.

Neyse ki henüz bir şey yememişti. Kesin kusardı. Fakat bu iş-tahsızlığı garipti. Yemekten gittikçe daha da... iğreniyordu. Yemeğin düşüncesinden, kokusundan. Öğk. Daha da garip olan, beslenme eksikliğinden dolayı zayıf düşmüyordu.

İki gün geçmişti. Güçsüz olması gerekmez miydi?

Bunu daha sonra düşün. Ayağa kalktı ve yan komşusu Penny'nin evine doğru sendeleyip penceresinin yanındaki büyük meşe ağacının yanında durdu. Şanslı kız.

Birkaç küçük çakıl taşı toplayıp atarken, yıldızlar Mary Ann'in gözlerinin üzerinde parlıyordu. *Çıt. Çat.* Bir saniye geçti. Hiçbir şey yoktu. Ne sinir bozucu. "Yangın var" diye bağırırsa insanlar uyanır mıydı? Çünkü bu gülünç bir durumdu.

Camın kalkıp Penny'nin sarı kafasını dışarı çıkarmasından önce üç taş daha atması gerekti. Penny uykulu gözlerini ovuşturdu ve onu rahatsız eden şeyi bulmak için gecenin karanlığını araştırırken es-nedi. Genellikle düz ve hoş bir şekilde parlıdayan saçları, yüzünün çevresinde karmakarışık haldeydi.

Mary Ann'i görünce ağzı açık kaldı. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı sert bir şekilde.

"Yardıma ihtiyacım var. Giyin. Ve anahtarlarını da getir." Penny'nin Mustang GT'sini alacaklardı. Mary Ann kendine araba almak için hâlâ para biriktiriyordu.

Penny hiç soru sormadı. Parlayan mavi gözleriyle sadece gülümsedi ve başını salladı. "Bana beş dakika ver," dedi ve pencereyi kapadı.

Mary Ann bu zamanı soluklanmak için kullandı. Ciğerleri o kadar minnettardı ki sonunda yanmayı bıraktılar. Sonra havayı başka bir uluma sesi yırttı, bu seferki daha yakındaydı ve Mary Ann ciğerlerini unuttu. Hızla arkasını dönüp tedirgince çakıllı yolu, evleri, ağaçları inceledi. Sanki bir şeyler –veya birileri– oradaymış, atıştırma zamanını bekliyormuş gibi yapraklar ve dallar çıtırdadı.

Acele et, Pen.

Birkaç dakika sonra evin ön kapısı gıcırdayarak açıldı, ardından da çarparak kapandı. Mary Ann çabucak arkasına döndü. Karşısında Penny duruyordu, en sevdiği oyuncak bebek elbiselerinden birini giymiş –beyaz dantelli, pembe renkli– ayaklarında parmak arası terlikleri, saçları yine düz ve parlak bir halde, tasasız bir şekilde rahat rahat yürüyordu. Sanki okula gidiyorlarmış gibi. Sanki hava buz gibi değilmiş, saat de gece yarısına gelmiyormuş gibi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Mary Ann sessizce, arkadaşına doğru koşarken. Etrafını pahalı bir parfüm bulutu sardı. “Ailenin...”

“Umurunda olmayacak, inan bana. Yeni ‘durumumun’ şoku geçti ve beni affettiler. Artık hayat boyu cezalı değilim. Hem artık nadiren uyuyorum, bu yüzden de her saat evde sessizce yürüdüğümü duyuyorlar. Bazen sıkılıp çıkıyorum.” Penny omuzlarını silkti. “Büyütülecek bir şey değil. Eee, nereye gidiyoruz?”

“Isınalım, sonra konuşuruz.”

Arabanın koltuklarına yerleşip kemerlerini taktıklarında, motora ara gaz verildi ve hoparlörlerden bas bas Lady Gaga bağırdı. Penny sesi kısıtı ve evin garajından çıktı.

Mary Ann konuştu: “Seni uyandırdığım için üzgünüm. Eğer uyumakta sorun yaşadığını bilseydim...”

Penny güldü. “Endişelenme, kızım. Sana yıllardır yanlış eğitim vermeye çalışıyordum. Benden gizlice sıvışmamı istemiş olman paha biçilemez bir durum. O yüzden tekrar soruyorum. Nereye gidiyoruz?”

“Tri City’ye.”

“Gerçekten mi? Neden? Gecenin bu saatinde ölü olacaktır.”

Olabilirdi. Ama belki de olmazdı. “Sadece arabayla gezip kimsenin dışarıda olup olmadığını görmek istiyorum.”

“Bir daha dene. Sana inanmıyorum. Başka bir şey var... belirli birisinin orada olmasını mı bekliyorsun? Mesela, ah, ne bileyim, o enfes Riley’nin?” Sonuncusu melodik bir sesle söylenmişti. “Çünkü Aksi Mary’nin en sonunda dışarı çıkıp oynamasını sağlayabileceğini düşünebildiğim tek kişi o.”

“Aksi Mary” Penny’nin Mary Ann için kullandığı çocukluk lakabıydı. Ve Mary Ann öyleydi de. Çok aksi. Ailesinin uysallaştırmayı başaramadığı bir enerji küpü. Ta ki annesi –teyzesi– ölünceye kadar... ardından Mary Ann değişmişti. Mutlu gülücükler... gitmişti. Kahkahalar... gitmişti. O haşarı ruh... kırılmıştı. Onların yerinde babasını memnun etme ihtiyacı oluşmuştu. Ağırbaşlı, biraz da çekingen olmuştu. Hatta hayatı için on beş senelik bir plan geliştirmişti. Üniversite, doktora, staj, kendi muayenehanesini açma. Babası gibi. Şimdi ise... elveda, on beş senelik plan. Gelecek sene bir kenara, yarın bile ne yapacağına dair bilgisi yoktu. Ve bu konuda mutluydu. Sonunda özgürdü.

“Evet?” diye hatırlattı Penny.

Mary Ann soruyu duymazdan geldi. Riley konusunu Penny’yle tartışmak istemiyordu ve bunun da sebebi Penny’nin, Mary Ann’in son erkek arkadaşıyla yatmış olması değildi. Bu aslında Mary Ann’i şaşırtsa da öğlen yemeğinde olduğundan çok daha küçük bir meseleydi. Sadece Riley’ye olan hisleri çok yeni, çok... yoğun. Bu duyguları kendisi bile zor kavrayabiliyordu ve başka kimsenin kavramaya çalışmasını istemiyordu.

“Seni bebek mi uyutmuyor?” diye sordu.

“Muhtemelen,” diye cevapladı Penny, yorum yapmadan konunun değişmesine izin vererek.

“Tucker’dan haber var mı?”

Arkadaşının bebek mavisi gözleri parlaklığını yitirdi. “Gıkı bile çıkmadı.”

Tucker tam bir aptaldı.

Vampir Balosu'ndan sonra Mary Ann, Aden, Riley ve Victoria, Tucker'ı çok gerekli olan kan nakli için yakındaki –ama çok yakında olmayan– bir hastaneye götürmüşlerdi. Daha önce Mary Ann onu kontrol etmek için odasını aramıştı ve kendisine Tucker'ın çıktığı söylenmişti. Şimdi dışarıda bir yerlerdeydi ve Mary Ann'in arkadaşları için tehlikeli olabilecek bilgilerle silahlanmış haldeydi.

Tucker kimseye vampirlerin gerçek olduğunu söylemiş miydi? Riley ona söylememesi için yemin ettirmişti –Victoria ona Ses Büyüsü yapabiliirdi ancak vampir gücü görünüşe göre iblislerin üzerinde işe yaramıyordu– ve Tucker bu anlaşmada çok kararlı görünüyordu. Fakat Mary Ann'in gayet iyi bildiği şekilde Tucker çok iyi bir yalancıydı. Ne yapıyordu? Nereye gitmişti?

“Haberleri Grant nasıl karşıladı?” Grant, Penny'nin bir ayrılıp bir barıştığı erkek arkadaşıydı. Şu anda ayrılardı. Artık Penny bir başkasının çocuğuna hamile olduğu için büyük ihtimalle sonsuza kadar ayrı olacaktı.

“Benimle konuşmuyor. Senin aksine, o bağışlayıcı değil.”

“Üzüldüm.”

“Büyütülecek bir şey değil,” dedi yeniden Penny ama sesindeki acıyı saklayamadı.

Yolun geri kalanında sessizdiler, her ikisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. Ancak nihayet gidecekleri yere vardılar. Ardı arkasına kırmızı tuğla binalar görünmeye başladı, bazıları dökülüyordu, bazıları yepyeniydi ama her biri gereğinden büyük otoparklar sebebiyle aralıklı yapılmıştı. Yollar kıvrımlı, her iki taraftaki lambalar parlaktı. Şu an bütün trafik lambaları yeşildi.

Trafığın aktığı söylenemezdi. Aslında tam tersiydi.

“Vay canına,” dedi Penny. “Söylemeliyim ki bu biraz beklenmedik bir şey. Cidden. Şu benim trigonometri öğretmenim Bay Hayward mı?”

Muhtemelen. İnsanlar her yerdeydi. İnsan olan olmayan. Ancak eğitimsiz bir göz aradaki farkı anlayamazdı.

Dükkânların hiçbiri açık değildi fakat sokaklarda gezinenler için bunun önemi yoktu. Katlanır sandalyeleri, bira soğutucuları vardı ve

müzik bangır bangır çalıyordu... hepsi de apaçık bir şekilde giysilerin çıkarılmasını içeren çok sayıda günaha özendiriyordu. Katlanan sandalyeler... uluorta sevişenler. Soğutucular... kızlardan bazıları için striptizci platformları. Müzik...seks olarak nitelendirilebilecek dans.

Şok edici. Mary Ann hayal gördüğünden emin bir şekilde başını iki yana salladı ve gözlerini ovuşturdu. Bu onun da beklediği bir şey değildi. Her şey çok... üniversitelilere özgüydü. Yani en azından onun üniversitelilere özgü anlayışına göre. Büyük bir parti, bir seks âlemi. Masal ve efsane yaratıklarının biraz daha... ağırbaşlı olması gerekmez miydi?

"Bu insanlara ne olmuş böyle ve kim bunlar?" diye sordu Penny dehşet içinde.

Mary Ann ilk soruya kulak asmadı ve ikinci soruyu yanıtladı. "Hiçbir fikrim yok." Ve teknik olarak yoktu da. İnsanların içine karışmayı seçen yaratıklarla doğru düzgün tanıştırılmamıştı.

"Kenara çekeyim mi?"

"Evet ama biz herkesi görebilirken onların bizi göremeyeceği bir yere park et."

Penny ışıkları kapayıp arabayı gölgelerin içine daldırarak Dairy Mart'ın yanına çekti. Durdu ve Mary Ann de kalabalığı dikkatle inceledi. İlk bakışta herkes insan gibi görünüyordu ama şimdiden küçük farklılıkları seçmeye başlamıştı.

Birkaç vampir vardı, tenleri açık renk, dudakları kan kırmızıydı. Attıkları her adımda ruhani bir zarafetle hareket ediyorlardı. Vampirlerden güvenli bir mesafede durmaya özen gösteren, tenleri ay ışığında hafifçe parlayan periler vardı. Ayrıca her biri insanın ağzının suyunu akıtacak derecede enfesti. Riley gibi biçim değiştirenlerin bir amaca yönelik yürüyüşleri vardı, bütün dünya onların yemek masasıymış gibi görünen yüz ifadeleriyle avcıya benziyorlardı.

Öteki dünya ya da adına her ne deniyorsa, görüşe göre bütünüyle Crossroads'a inmişti. Ve her ne kadar gerçekten neler olup bittiğine dair hiçbir fikirleri olmasa da insanlar bu duruma bağlıyorlardı. Ama...

Cadılar, cadılar, cadılar neredeydi?

"Cadılar konusunda dikkatli olmalısın," demişti bir seferinde Victoria kendisine. "Gülümserken bile lanet yağdırabilirler."

Cadılar ayrıca kendilerini büyüyle gizleyebiliyorlardı, böylece onlara bakan biri sadece sıradan, kolaylıkla unutulabilecek bir kadının görüyordu.

"Dış görünüşün altındakileri görebilmek için gözlerini eğitmelisin," diye açıklamıştı Riley.

Mary Ann dış görünüşün altını, sihirli maskesinin ötesini göremediğini fark etti. Beş dakika sonra görmesine gerek olmadığını anladı. Tanıdığı bir çehre gördü ve nefesi kesildi.

"Ne?" diye sordu Penny.

"Yok bir şey, yok bir şey." Suçluluk duymadığı bir yalan. "Bu çok garip, o kadar." Gerçek.

"Kesinlikle. Çok garip."

Ölüm lanetini yapan cadılardan biri sokak lambasının altında duruyor, altın rengi ışık üzerine yağıyordu. Uzun, sarı saçları bir çarşafın üzerinde kıvrılmış, paltosunun siyahlığına karşı keskin bir yeşilde parlıyordu. Bir esinti çıkmış, paltonun kapüşonunu arkaya atıp cadının tatlı, tanıdık yüzünü ortaya çıkarmıştı. Daha önce maske takmamıştı ve şimdi de takmıyordu, çevresindeki karmaşayı içiçümseyerek izliyordu.

"Şu kızı daha önce hiç gördün mü?" diye sordu Penny'ye, parmağıyla işaret ederek.

"Güzel biri ama hayır. Ya sen?"

"Belki," diye kaçamak bir yanıt verdi Mary Ann. Tam bir açıklama yapmak gibi bir seçeneği yoktu. Mary Ann'in öncelikle Riley ile Victoria'nın iznini alması gerekirdi. Yoksa konuşmasını engellemek için arkadaşını öldürmek isteyebilirlerdi. Gerçi sırları ortada sayılırdı. Nasıl olmazdı ki? Aptal kimya öğretmeni Bay Klien, vücudu garip dövmelerle kaplı, yarı çıplak bir kadınla flört ediyordu.

"Sana karşı dürüst olabilir miyim?" diye sordu Penny aniden.

"Lütfen." *Yalnızca benden aynısını bekleme.*

“Bu benim ödümü koparıyor. Ama ne bileyim, onlara katılsak mı? Sevimli küçük dedektifler gibi davranıp neler olduğunu öğrensek mi?”

“Hayır!”

“Tamam, tamam. Kötü bir öneriydi.” Penny hafifçe yuvarlak olan karnını sıvazladı. “Sadece çok eğleniyormuş gibi görünüyorlar ve bana da sanki ezelden beri eğlenmemişim gibi geliyor.” Sesi özlem doluydu. “Peki, planımız nedir? Sadece burada oturup onları mı izleyeceğiz?”

“Evet. Polis gelip civardaki herkesi uluorta teşhirden dolayı tutukladığında,” dedi Mary Ann hızla düşünerek, “arabada olursak kaçma şansımız daha yüksek olur.”

“Şey, Mary Ann? Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama polis zaten burada. Gömleğini havada çeviren göbekli adamı görüyor musun? O Memur Swanson.”

“Yine de burada kalıyoruz.” Uzun lafın kısıası, Mary Ann arkadaşını tehlikeye atmayacaktı. Yaratıklar terbiyeli davranıyor, kimseyi incitmiyormuş gibi görünüyorlardı fakat bu göz açıp kapayana dek değişebilirdi. Ayrıca ya birileri Penny’nin karnındaki bebeğin iblis bir babası olduğunu sezinleseydi? O zaman ne olacaktı? Penny’nin kanını akıtmak isterler miydi? Bebeği yok etmek isterler miydi?

Mary Ann’in tüyleri ürperdi. Bir şeyi biliyordu: Farklı “mitolojik” türler savaşıyordu. Vampirler ve periler gibi. Ve Mary Ann’in hangi türlerin iblisleri sevdiğine, hangilerinin sevmediğine dair hiçbir fikri yoktu.

“İyi. Gizemi buradan çözeriz,” dedi Penny hayal kırıklığını saklayamadan. “Dedektif Dilber görev başında.”

“Güzel. Takıma hoş geldin.” Sayılır.

Ancak birkaç dakika sonra Penny homurdandı. “Bu berbat bir şey. Resmen sıkıldım. Onlar hâlâ eğleniyor ve biz hâlâ burada oturmuş izliyoruz.”

“Üzgünüm. Beş dakika daha geçsin, sonra eve gideriz. Söz veriyorum.” Mary Ann şimdiye kadar yeni bir şey öğrenmemişti.

Kahretsin! Cadı her gece buraya mı geliyordu? Her gece bir parti oluyor muydu? Oluyorsa kadını bin tane olası şahidin önünde incelemesi gerekcekti.

Peki, birisini bu kadar kalabalık bir yerden kaçırmanın en iyi yolu nedir? diye merak etti Mary Ann. Yanıtlar, sanki hayatı boyunca bir suçluymuş gibi kolay bir şekilde yerli yerine oturdu. İlk iş, gürültü kontrolü olurdu. Bir çığlık her türlü dikkati üzerine çekerti.

İkinci iş, dirençli ve baygın bedeni kalabalığın arasında taşı-maktı. Yine hiçbir türden dikkati üzerine çekmeden. Üçüncü iş ise kaçırmadan sonra yüklerini depolamaktı.

Mary Ann seçenekler ve ardından gelecek sonuçlar üzerine kafa yorarken, içini sıcak bir şeylerin akıntısı doldurdu. Teni ürperdi ve midesi guruldadı. Saniyeler içinde o “şey” Mary Ann’i yatıştırdı, ürpermeyi yoğunlaştırırken guruldamayı bastırdı ve Mary Ann bu duyguların tadını çıkardı; daha fazlasını istiyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Sıcak, çok sıcaktı. Kaşlarını çatarak kendini düşüncele-rinden sıyırdı. *Neler oluyor...*

Cadının, Penny’nin arabasına doğru yürüdüğünü, adımlarında bir maksat taşıdığını fark etti.

“Çabuk,” diye bağırdı, arabanın ön paneline vurarak. “Çabuk gidelim!”

“Ne? Niye?”

“Kıpırda!”

Penny arabayı geri vitesine taktı ve gaza bastı. Lastikler çığlık attı. Çakıl taşları püskürdü. Araba bir köşeden kavrıldı ve Mary Ann yanındaki pencereye çarptı. Düz yolda gitmeye başlayarak hızlandılar, kalabalık meydan bir süre sonra dikiz aynasındaki uzak bir beneğe dönüştü.

Tek problem neydi? Şimdi yanlarında iki kurt koşuyordu...ve ikisi de Riley değildi. Birinin kürkü kar gibi beyazdı, diğerinin ise kaliverengi ve kıızıl. Dost muydular? Düşman mı? Düşünüp taşınma-ya vakit yoktu. Ne kadar yol alırlarsa, kurtlar da arabadan o kadar uzaklaşıyordu. En sonunda Mary Ann onları göremez oldu.

“Tamam. Bu da neyin nesiydi?” diye cevap bekledi Penny, fiziksel hiçbir şey yapmamış olmalarına rağmen nefes nefeseydi.

“Bil-bilmiyorum,” diye yalan söyledi Mary Ann. Kahretsin! Her şeyi eline yüzüne mi bulaştırmıştı? Muhtemelen. Artık cadılar onun orada olduğunu, izlediğini biliyorlardı. Cadının yarın oraya geri dönme ihtimali neydi?

Mary Ann umutsuzluğa kapılmamaya çalışarak içini çekti. Zaten öğrenecekti. Elbette yaptıklarını Riley, Aden ve Victoria’ya anlatıp onlar da Mary Ann’e aptallığı yüzünden fırça attıktan sonra.

Penny haklıydı. Bu berbat bir şeydi.

DOKUZ

Victoria başını dik tutarak, pahalı giysili vampirlerden oluşan upuzun bir sıradan Aden'ı yönlendirdi. Aden dişilerin üzerinden dökülen siyah kadife ciübbeleri, kumaşa dikilmiş her renk mücevheri ve erkeklerin üzerindeki ipek gömleklerle pantolonları gördü. Havayı kaplayan tatlı bir parfüm kokusu vardı, koyu abanoz rengi tahtın durduğu yerin doğru ilerlerken ağırlaşan bir koku. Neyse ki kendi parfümünün etkisini yok eden bir koku.

Tahtın her noktasına garip semboller oyulmuştu, güçle uğulduyormuş gibi görünen, oturduğu zaman Aden'ı saran, sonra da el ve ayak bileklerine dolanan kelepçelermiş gibi onu olduğu yerde tutan semboller.

Victoria sağ tarafına, Riley soluna yerleşti ve sıra öne doğru ilerlemeye başladı. Takdim üstüne takdimler yapıldı. Erkek, kadın, genç, yaşlı. Hatırlanacak çok fazla isim ve yüz vardı, özellikle de şu anki sersem haliyle.

Bazıları Aden'a umutla, bazıları küçümsemeyle baktı. Bazıları Aden'ın arkasına, duvar boyunca asılı duran halıya baktı. O halıya hangi resmin dokunduğunu bilmesi için arkasına dönmesine gerek yoktu; sonsuza dek beynine kazınmıştı. Resimde Kazıklı Voyvoda öfkeli, kararlı bir güruhla acımazsızca savaşıyordu. Onların dirgenleri, Voyvoda'nın kanlı bir kılıcı vardı. Voyvoda'nın yanında sayısız kuzma vardı... her birinin üzerine birer insan kellesi oturtulmuştu. Bu vampirlerin Aden'dan beklentileri bu mu olacaktı?

Büyük ihtimalle. Bunu umursaması gerektiğini düşündü. O andaysa hiçbir şeyi umursamıyordu.

Takdimler devam ederken Aden kendini sesleri duymazdan gelip etrafı incelerken buldu. Birkaç saniyede bir *her şey* hakkında fikir belirten Elijah, Julian ve Caleb olmadığında bile Aden'in dikkati hâlâ dağınmıyordu, odaklanamıyordu. Platformdan çiftli ön kapılara doğru uzun, kırmızı bir halı serilmişti. Tahtı süsleyen girdap şeklindeki sembollerin aynısı halıyı da süslüyordu.

Ortada hiç lamba yoktu, sadece titreşen altın rengi alevler ve siyah duman şeritleri çıkaran büyük şamdanlar vardı. Salonun her iki yanında, tuhaftır ki sadece kubbeli tavana uzanan dört yuvarlak sütunla kesilen taş basamaklar –ya da tribünler– vardı. Yanlarına kayışlarla bağlanmış kılıçları olan üniformalı muhafızların durduğu bir platforma çıkıyorlardı.

İnsanlar basamaklarda oturuyordu. Aden onların insan olduğunu biliyordu çünkü ten renkleri hafif bronzdan koyu kahverengiye kadar çeşitlilik gösteriyordu. Ayrıca yüz hatları vampirlerin mükemmelliğine sahip değildi. Onlar da cübbe giyiyordu ancak onlarınki hem taşsız hem de kolsuzdu. Aden bu şekilde nabız noktalarına daha kolay ulaşılabileceğini tahmin etti. Ve onlara burada olmak isteyip istemediklerini sormak zorunda değildi. Vampirleri gözlerinde utanmaz bir arzuyla izliyorlardı.

O zaman onların kan köleleri olduklarını düşündü. Victoria bir zamanlar ona insanların vampir ısırığına çabucak bağımlı olduğunu söylemişti. Aden o zamanlar ona inanmamıştı. Şimdi inanıyordu. O zamandan beri Victoria onu iki defa ısırılmıştı ve iki seferde de... kendini cennette hissetmişti. Victoria'nın dişleri insanın derisini hissizleştiren bir çeşit kimyasal ya da uyuşturucu üretiyor, ardından da kanını tatlı bir şekilde yakıyordu.

“Ve nihayet,” dedi Victoria yanından, Aden'in düşüncelerini şimdiki zamana döndürerek, “seni kız kardeşlerimle tanıştırmaktan memnuniyet duyuyum.”

Şimdiden kuyruğun sonuna varmışlar mıydı? Aden ne zamandır salonu dikizliyordu?

“İlki,” diye devam etti Victoria, “Prenses Stephanie.”

Güzel bir sarışın öne doğru bir adım attı ve selamlamak üzere başını eğdi. Diğerleri gibi o da cübbe giyyordu. Ta ki uzanıp kumaşı omuzlarından atıncaya ve kumaş hışırdayarak yere düşüp ayaklarının dibinde toplanıncaya kadar. Stephanie çenesini kaldırıp buna karşı çıkmayı için resmen Aden'a kafa tuttu. En azından cübbenin altında giysileri vardı. Şimdi ortasında mücevher kakmalı bir gökkuşağı olan siyah bir tişört –yüzündeki makyaj mükemmel bir biçimde uyumluydu– ve bunun yanı sıra siyah kot pantolon ile dizlerine gelen parlak kırmızı çizmeler giyyordu.

Aden kıyafet değişikliğiyle ilgili hiçbir şey söylemeyince Stephanie gevşedi.

Sakız çiğnerken yeşil gözlerini Aden'ın üzerinde gezdirdi. “Sevinli,” dedi. “Ve bebek yüzlü çocuk, gerçekten de çevrene güçlü bir his yayıyorsun, değil mi? Sana dokunmak istememe neden oluyor.”

Bahse girerim dışlerindedir. “Şey, teşekkürler,” dedi Aden. Diğer herkes ya sadece, “Kralım,” demiş ya da hiçbir şey söylememişti. Yani en azından hatırladıkları. “Lütfen gücenme ama... dokunmamı istiyorum.”

Stephanie olabildiğince belirsiz bir şekilde sırttı. “Demek Dimitri'yi yenen sensin, ha?”

“Öyle görünüyor.” Yumruklar iner ve kılıçlar keserken, Aden beklenmesi durumunda onu bekleyenin bu olduğunu bilmiyordu. Bilseydi... *Hayır*, diye düşündü o zaman. Ne olursa olsun yaptığı şeyi yine yapardı. Dürtüleri onu ele geçirmiş ve sadece Riley ile Mary Ann'i saf dışı bırakmayı uman kişiyi saf dışı bırakmak istemişti. Ve evet, Victoria'yla evlenmeyi planlamış bu adamın canına okumak da istemişti.

Stephanie bir kaşını kaldırdı. “Peki, bizi nasıl yönetmeyi umuyorsun, insan çocuk?”

İnsan çocuk. Aden omuzlarını silkti, ona daha kötü isimler de takılmıştı. “Açıkgası bilmiyorum.”

Stephanie yine sırttı. “Dürüstlük. Bunu sevdim. Farklı bir şey.”
Voyvoda, kızlarına yalan mı söylemişti? Hangi konuda?

“Tamam, dinle,” dedi Stephanie. “Zaferine... kadeh kaldırmayı çok isterim. Ne dersin birlikte...”

Victoria kaskatı kesildi, hatta koruyucu bir hareketle Aden’in kollarını tuttu. Diğer tarafında oturan Riley ise sadece kendi kendine güldü.

“Kralımızdan kan içmeyiz,” dedi Victoria sert bir şekilde.

Ne? Aden’in boynunu meyve suyu kutusu olarak kullanarak mı zaferine kadeh kaldırmayı planlıyordu?

Stephanie kollarını havaya kaldırdı. “Hiç mi?”

“Aynen,” dedi Riley.

Al dudaklar aşağıya doğru kıvrıldı, alt dudak biraz dışa doğru çıktı. Omuzları çöktü. “İyi o zaman ama müstakbel kralımız için başkaları sorularım var. Mesela...”

“Şimdi bunun zamanı değil ve sen de bunu biliyorsun,” diye araya girdi Riley nazikçe. “Daha sonra, Prenses.”

Bir saniye sessizlikle geçti. Sonra, “İyi,” dediği duyuldu. “Ama sorularımı yakında soracağım. *Önemliler.*”

Riley geri adım atmadı. “Eminim öyledirler. Ama şimdilik, güle.”

Stephanie sinirli bir şekilde bir yana atılmış cübbesini aldı, hızlı döndü ve paldır küldür yürüyerek salondan çıktı. Bir kapı çarptı.

Sırada tek bir kişi kalmıştı. Aden bunun diğer kız kardeş olduğunu düşündü, narin yüzü nedense Aden’a tanıdık geliyordu.

Victoria onun öne çıkması için işaret etti. “Bu Prenses Lauren.”

Kristal gözlü soğuk sarışın selamlamak üzere başını eğdi. O da Stephanie gibi geleneksel cübbeden kurtulmuştu. Stephanie’nin aksine tene yapışan siyah deri bir göbeği açık bluz ve uyumlu bir pantolon giyiyordu. Bileklerine sarılı gerçek dikenli teller takıyordu ve vücudunun her yerine silahlar asılmıştı.

“Demek sen hakkında çok şey duyduğum insan Aden Stone’sun. Stephanie’nin de dediği gibi sende bir çeşit çekim olduğunu itiraf ediyorum ama babamla hiçbir alakan yok.”

Aden başını onaylayarak salladı. “Teşekkür ederim.”

"Bu bir iltifat değildi, seni aptal!"

Aden omuzlarını silktilti. Kız istediği şeyi söyleyebilirdi, Aden umursamıyordu.

Lauren gözlerini kıstı. "Küçük kardeşim gibi benim de sorularım var, insan. Kardeşimin aksine cevapları bu gece bekliyorum, hayır, talep ediyorum."

"Kral," diye tersledi onu Riley. "Kralım. Şu andan itibaren ona bu şekilde hitap edeceksin."

Lauren'ın çenesi havaya kalktı ancak ilgisini Aden'in üzerinden hiç ayırmadı. "On üç gün sonra ona kral diyeceğim. O zamana kadar..."

Aden bir an Lauren'ın bıçaklarından birini kınından çekip kalbine saplamayı düşündüğünü sandı ve teninden soğuk terler boşanmaya başladı. *Bıçaklama olmasın. Yine olmasın.*

Fakat Lauren olduğu yerde kaldı ve "Ayrıca ona itaat edip etmeyeceğime karar vermedim," dedi.

Riley tam önünde, Lauren'la burun buruna durmak üzere kürsüden indi. "Meydan mı okuyorsun?"

Yukarıda kılıçlı muhafızlar saldırıya hazır halde belirdiler. Aden'a mı, Riley'ye mi yoksa Lauren'a mı saldıracaklarından emin değildi. "Yeter," dedi Aden, başka ne yapacağını bilemeden. *Ben kral değilim, Kral olmak istemiyorum.* Ama bir şeyler yapılması gerekiyordu. "Bu konuyu daha sonra tartışırız. Şimdilik Victoria'nın ailesinin bir üyesiyle tanışmaktan ne kadar memnun olursam olayım, takdimler lütfen. Gidebilirsin." Bu kulağa yeterince kralımsı geliyor muydu?

Şaşırtıcı bir şekilde, evet. Sert bir baş sallama ve ölüm saçan ters bakışlarla Lauren döndü ve salondan yavaşça çıktı. Kapı bir kez daha çarpılarak kapatıldı. Aden insanların da gitmiş olduğunu fark etti. Ayrıldıklarını hiç duymamıştı fakat bir şekilde sessizce uçup gitmişlerdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu ayağa kalkarak. Baş dönünce dik durmak için tahtın kolunu yakalaması gerekti. Tam olarak ne zamandır oturuyordu?

“Onuruna bir kabul töreni var.” Victoria, Aden’in alnındaki saçları düzeltti, okşayışı nazik, sıcaktı. “İyi misin?”

Hayır. Evet. Belki. “Saat kaç?”

“Üç geliyor.”

Demek Aden dört saattir buradaydı. Ve üç saat sonra okula gitmek için hazırlanmak üzere “uyanması” gerekecekti. “Yakında çiftliğe dönmem gerekiyor. Yarın okul var ve dersleri tekrar kaçırمام.” Victoria’nın sesiyle işleri düzeltbileceğini, orada olmadığı halde herkesin Aden’in orada olduğunu düşünmesini sağlayabileceğini biliyordu ama gitmek istiyordu. Okula katılabilmek için savaşmak zorunda kalmıştı ve öğrenme, kendini geliştirme fırsatını boşa harcamayacaktı.

Gerçi muhtemelen bütün dersleri uyuyarak geçirecekti çünkü şu anda bile esnememeye çalışıyordu fakat yine de gidecekti. Belki dersler bilinçaltına işlerdi.

“Biraz dayan, sonra seni eve götürürüm.” Victoria avuçlarını Aden’in omuzlarına yasladıktan sonra kaydırarak ensesini tuttu. Aden’a yaslandı. “Söz veriyorum.”

Onu öpmeyi mi planlamıştı? Daha önce öpüşmüşlerdi ama sadece kibarca ve kesinlikle yeterince uzun değil. O zamanlar daha fazlasını istemişti ve haline rağmen, şimdi de daha fazlasını isteyeceğini biliyordu. Victoria’nın dilini, tadını ve dişlerini isteyecekti.

Bir dakika geçti, ardından bir dakika daha ancak Victoria onu sadece tutuyordu. Aden hayal kırıklığına saplanıp kalmamaya çalıştı. En azından şimdi bir şeyleri umursadığını düşündü.

“Burası tamamıyla basmakalıp bir yer, bunu biliyor muydun?” dedi kendini oyalamaya çalışarak. “Bütün bu siyahlar. Cübbeler. Ürkütücü etkenler.”

“Babam basmakalıpları severdi. Onları kullanmayı severdi.”

Babası. Aden, bu adamla ilgili bir şeyler bilmesi gerektiğini düşündü, Victoria’ya bir şeyleri söylemesi gerektiğini... ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. “Neden onları kullanmayı seviyordu?”

Victoria narin bir tavırla omzunu silkti. “Bizimle karşılaşan insanlar bizim sadece vampirmişiz gibi yapan insanlar olduğumuzu

dişünüyor. Bize garip gözle bakılıyor ama tehdit olarak algılanmıyoruz.”

Aden anlıyordu. Garip olanlardan kaçınılır, kendi başlarına bırakılırdı. Tehditler ise avlanır, saf dışı bırakılırdı.

“Aynı şey şu anda senin için de söylenebilir, Aden Stone.” Victoria’nın sesi keyifle doluydu. “Benim halkım seni tehdit olarak algılamıyor, garip gözüyle bakıyor.”

“Peki, sen bunu nereden biliyorsun?”

“Kimse seni öldürmeye çalışmadı.”

“Doğru,” dedi Aden gülümseyerek.

“Bu arada seninle gurur duyuyorum,” dedi Victoria kısık bir sesle, bakışlarını Aden’in dudaklarına, sonra boynuna çevirerek.

Susamış mıydı? Lütfen...

Riley öksürdü.

Onu dikkate almadılar.

Övgü, Aden’in hayatında nadir tecrübe ettiği bir olay olmuştu ve Victoria’nın övgülerini sünger gibi çekiyordu. Tımarhanelerde doktorlar ancak ona sorular sormuş, diğer hastalarsa kendi sorunlarına saplanmışlardı. Koruyucu ailelerin evlerinde ne iyi niyetli ne de umursamaz aileler onunla nasıl başa çıkacaklarını bilmiş, hatta ondan korkmuşlardı. Çiftlikte ise diğer çocuklar başta onunla dalga geçmişlerdi.

“Benim zayıf bir insan olmamdan dolayı utanmıyor musun?” diye sordu Victoria’ya. Çünkü Victoria bunu itiraf etmese bile onun halkının kendisini böyle gördüğünü biliyordu. Muhtemelen de hep böyle göreceğini.

Victoria ona kendi sorusunu sorarak karşılık verdi: “Benim kana susamış bir ifrit olmamdan utanmıyor musun?” Victoria konuşurken bile gözleri tekrar Aden’in şiddetle atmakta olan boynunun alt tarafındaki nabzına çevrildi. Dudaklarını yaladı.

“Benim ifritim susadı mı?”

“Hayır,” dedi çatlak bir sesle Victoria ve kollarını geri çekti. Geri adım atarak aralarına mesafe koydu.

“Yalancı,” dedi Aden ama üstelemedi. Victoria ondan kan içmeyi reddediyordu çünkü onu bir kan kölesine çevirmek istemiyordu. Aden bunu anlıyordu ancak Victoria’nın güzel ağzının bir başkasının üzerinde olması düşüncesinden de nefret ediyordu.

Fakat şimdi bu konuyu tartışmayacaklardı. Zaman yoktu.

“Gel.” Victoria kararlı bir şekilde elini uzattı. “Parti bizi bekliyor.”

Aden parmaklarını onun parmaklarına geçirdi. Victoria’nın kendisine halı boyunca yol göstermesine izin verirken Riley birkaç adım arkalarından onları izliyordu. Kapılara ne kadar yaklaşırlarsa Aden o kadar çok gürültü duyuyordu. Fakat kalın, metal kemerleri geçtiklerinde, antrede kimsenin olmadığını fark etti. Sadece insan ve hayvanların kaymak taşından yapılmış heykelleri ve hepsi açık ve boş olan karmaşık oymalı sandıklar vardı. Öyleyse bunlar ne içindi?

Ancak bir başka kapı aralığının ardında vampirler, onların kurt tadam korumaları ve insanlarla dolup taşan bir balo salonu vardı. Vampirler konuşup gülüyor, hayvan biçimindeki kurtlar salonu baştan başa sinsice dolaşıyor ve insanlar yine kenarlarda durmuş, çağrılmayı hevesle bekliyordu.

Taş duvarlar siyahtı, tekdüzelikleri sadece uzun, oval aynalarla bölünüyordu ve yine tek ışık kaynağı, mumların altın rengi parlaltısıydı. Yukarıda tavanın görüntüsü sanki... Aden kaşlarını çatı. Elbette. Bir örümcek ağı. Ağın ortasında bir şamdan asılıydı. Ve o şamdanın uzanmış ayakları vardı, sanki tavanda bir örümcek geziyormuş gibiydi.

Biri onu gördü ve sohbetler kesildi, ani sessizlik Aden’in hayran bakışlarını yarıda kesti. Bütün kafalar ona doğru döndü. Aden rahatsız bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Aynen bu şekilde birkaç dakika –bir sonsuzluk– geçti. Kimse hareket edip konuşmuyor, sadece Aden’i izliyor, yargılıyordu.

Bir şey mi yapmalıydı? Bir şey mi söylemeliydi?

Onlar yalnızca Voyvoda tarafından yönetildiler, diye hatırlattı kendine. Bu durumda kendisi kadar bilgisizdiler. Tabii Aden onları yönetmeyi planlamıyordu. Bu işten kaçmanın bir yolunu bulurdu. Yakında.

"Görmeye hazır mı? Bilmeye?" diye mırıldandı birisi. Muhabbetler yeniden başladı, sesler çabucak yükseldi. Aden *yaratık* –belki *karanlık*– ve *sürü* gibi kelimeler duyduğunu düşündü. Belki de *yürü* demişlerdi.

"Taç giyme töreninin sonrasına kadar beklesek mi?" diye sordu bir başkası.

"Neyi görmek için bekleyeceğiz?" diye sordu Victoria'ya yarım ağızla.

Victoria da onun gibi yerinde rahatsızca kıpırdandı ve fısıldadı: "Sana söylemek istedikleri... Bilmeni istiyorlar ki... Ah, bu çok zor. Beninle bu konuyu hiç konuşmak zorunda kalmamayı umut etmiştim fakat kral olarak bilmen gerektiği kararına varıldı."

"Neyi bilmem?"

"Bizim... yalnız olmadığımızı."

Gerçek anlamda mı? Çünkü bunu kendi başına da anlayabilirdi. İtalya aynı şeyden bahsetmedikleri belliydi. "Ne demek istediğini bana açıklamak ister misin?"

"Hayır."

"Yine de açıkla."

Victoria iç geçirdi. "Bizim... bir şeyimiz var."

Pekâlâ. Başka bir yöntem deneme vaktiydi. "Eğer ben... işleri yöneteceksem..." Tanrım, sırf yanıt almak için bile olsa bunu söylediğine inanamıyordu... "Her şeyi bilmem gerekir. O zaman tekrar deneyelim. Sizin *neyiniz* var?"

Victoria'nın yanakları pembeleşti. "Bu çok utanç verici ve öğrendiğin zaman çığlıklar atarak benden kaçabilirsin."

"Senin yemek yiyişini gördüm ve çığlıklar atarak kaçmadım."

"Evet ama bu daha kötü."

Aden vazgeçmedi. "Sana söz veriyorum, hiçbir şey benim senden kaçmama neden olamaz," dedi Victoria'nın elini sıkarak. "Ve senden olduğun gibi hoşlandığımı biliyorsun."

"Peki, o zaman bu düşünceni unutma." Victoria ayaklarına baktı ve sanki görünmez bir taş oynatıyormuş gibi tekme attı. "Öncelikle

şuna dikkat etmelisin ki burada gördüğün tanıdık tuzaklara rağmen, kitaplar ve filmlerden vampirlerle ilgili bildiğini düşündüğün ne varsa gerçeklerin yakınından bile geçmez.”

“Not ettim,” dedi Aden alaycı bir şekilde.

Victoria’nın gözleri kocaman açıldı. “Ciddi olabilir misin?”

“Sen gevşersen ben de ciddi olurum.”

Victoria’nın dilinin pembe ucu ağzından çıktı, dudaklarının üzerinde kayıp bir nem pırıltısı bıraktı. Tabii ki gevşememişti. “Eğer bilmek için ısrar ediyorsan...”

“Ediyorum.”

“Öyleyse söylüyorum. Gerçekleri. Biz... kan emen vampirlerden daha fazlasıyız.” Victoria’nın çenesi inatla havaya kalktı. Tıpkı daha önce kız kardeşinin yaptığı gibi Aden’a karşı çıkması için resmen kafa tutuyordu. “İşte. Artık biliyorsun.”

“Pek sayılmaz. Açıkla.”

Victoria yeniden dudaklarını yaladı, yaydığı inatçı hava tedirgin bir enerjiye dönüşüyordu. “Aden...”

“Victoria. Söyle şunu. Çıkar ağzındaki baklayı.”

Victoria’nın omuzları yenilgiyle çöktü. “Pekâlâ. Kan emicilerden daha fazlasıyız çünkü bizim... bizim içimizde canavarlar yaşıyor.”

Canavarlar mı? “Tekrar ediyorum. Anlamıyorum.”

“Biz ele geçirilmiş... Bekle.” Başını iki yana salladı, koyu renk saçları omuzlarında dans ediyordu. “Farklı bir şekilde açıklayacağım. Ama önce iyi haber.”

Aden bunun bir oyalama taktiği olduğunu biliyordu ancak onu durdurmadı.

“Duvarlarda gördüğün desenler var ya? İşte, onları derilerimize yaktırdık. Hepimiz.”

“Bu işaretler sende var mı?” Aden, Victoria’yla yüzmüştü –ve sadece iç çamaşırlarını giiyorlardı– fakat Victoria’nın üzerinde hiçbir işaret gördüğünü hatırlamıyordu. Ve bakmıştı da. Hem de dikkatle.

“Evet. Bende var.”

“Nerede? Ve neden?”

“Göğsümde. Ve bunlar... kilit.”

Aden sözlerinin ilk kısmını dikkate almadı çünkü evet, söz konusu bölgeye bakmak istiyordu ve ikinci kısma odaklandı. “Kilit mi?” Aden bu çılgın yapbozun parçalarını bir araya getirme beceriksizliği için hapları suçluyordu.

“Dediğim gibi, hepimizin içinde birer canavar var ve bunlar gerçek, labustan çıkma yaratıklar. İnsanlar muhtemelen bizim durumumuza içe şeytan girmesine benzetirler. Her neyse, derimizdeki kilitler canavarların dünyada gezmeleri yerine içimizde zapt edilmesini ve sessiz olmalarını sağlıyorlar.” Şimdi Victoria, Aden’in elini sıkıyordu. “İnan bana, bu yaratıklardan biriyle karşılaşmak istemezsin. Vahşidirler, gaddardırlar ve kanını içtiklerimizin ölümünü arzularlar. Tek bildikleri yıkımdır.”

Aden, Victoria’nın sözlerini sindirmeye çalışırken bir saniyeliğine sessiz kaldı. “Onları nasıl edindiniz? Ayrıca *senin* içinde de bir tane var mı?”

Victoria cevap vermeye başlarken, beş adam Aden’in çevresinde bir yarım ay oluşturacak şekilde öne çıktı, her biri beklentiyle ona bakıyordu. İçinde yoğun, kırmızı bir sıvının döndüğü mücevherlerle kaplı kadehleri sıkıca tutuyorlardı. Bu hiç şüphesiz ki kandı. Aden bakırımı kokuyu duyabiliyordu.

“Eminim meclisini hatırlıyorsunuzdur,” dedi Victoria, sesi canavarlarla ilgili sohbetlerinin bitmesinden ötürü rahatlamış gibi çıkıyordu.

Azıcık olsun hatırlamıyorum. “Tabii ki.” Aden, Victoria’yla göz göze geldi, ona canavarları tekrar tartışacaklarını sessizce söyledi. Çok yakında. Sonra meclis üyelerine döndü, unvanlarının bu olduğunu zannediyordu. Daha yaşlıydılar, gümüşü saçları, güçlü yapıları ve sadece hafifçe kırışık tenleriyle tıpkı birbirlerine benziyorlardı. Ayrıca vampir dişleri görünüyor, dudaklarından dışarı çıkıyordu.

Aç mıydılar? Aden’i mi istiyorlardı? Aklı yerinde olsaydı korkabilirdi. Beş kararlı vampiri aynı anda savuşturmasına imkân yoktu. Elbette, bıçakları her zamanki gibi botlarının içinde güvenle duruyordu ama o bıçaklar bu tür yaratıklara karşı işe yaramazdı.

Aden'in sahip olduğu tek kullanışlı silah Voyvoda'nın yüzüğüydü. Ah, evet. Başını eğip sağ eline baktı ve opalin ışıktaki göz kırptığını gördü. Birden takması konusunda ısrar ettiği için Riley'ye minnettardı.

"Artık Victoria yaratıkları açıkladığına göre daha ivedi konuları geçelim," dedi meclis üyelerinden biri. Aden neyin canavarlardan daha ivedi olabileceğini soramadan lafına devam etti: "Karar vermemiz gereken çok şey var."

"Örneğin, nerede yaşayacaksınız?" dedi bir diğeri. "Burada mı yoksa insanlarınla mı?"

Geri kalanlar hemen lafa daldı ve daha önce Thomas'ın yaptığı kadar canlı bir şekilde Aden'i sorulara boğdu.

"Hakikaten de insanlarınla birlikte kalacaksınız, size ihtiyacımız olduğunda nasıl başvuracağız?"

"Ayrıca müttefiklerimizle tanıştırılmalısınız. Toplantıyı ne zaman ayarlayayım?"

"Ayrıca bir kraliçe seçmelisiniz."

"Ve siz..."

"Ona yetişmesi için bir şans verin," diye bağırdı Riley, onları susturarak.

Adamlar hemen uyum sağlayarak başlarını eğince Aden şaşırdı. İki tanesi özür bile diledi. Riley bir korumaydı, kesinlikle bir prens ya da vampir değildi fakat ona çıkışmadan itaat etmişlerdi. Çok ilginçti.

"Peki, sorularınızı yanıtlarsak. Daha önce olduğu gibi D ve M Çiftliği'nde yaşayacağım," dedi ve tüm gözler yeniden ona döndü. Aden başparmağını yüzüğün üzerinde gezdirdi. "Müttefiklerinizle önümüzdeki hafta bir ara buluşacağım," bu hafta cadılara ayrılmıştı, "ancak okuldan sonra olması gerekecek. Sadece bana ne zaman olduğunu bildirin, ben de orada olayım." Ya da burada. Neresi olursa. Ayrıca müttefikleri kimlerdi? Aden'in bildiği kadarıyla vampirler ve kurtadamlar herkesle savaşıyordu. "Kraliçeye gelince, bu Victoria olacak." Şüphesiz. Tabii ki evlenmeye hazır değildi. Uzun zaman kral kalacak da değildi.

Victoria yine Aden'in elini sıktı.

Beş meclis üyesi de ona kaşlarını çattı. “Öyle kolay bir şekilde prenses Victoria’yı seçemezsiniz. Diğer dişilerimizle henüz zaman geçirmediniz,” dedi bir tanesi.

“Onlarla zaman geçirmeme gerek yok,” diye cevapladı Aden. “Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

“Şikâyetler dile getirilecek,” dedi bir başkası, sinirli bir şekilde. Aden omuzlarını silkti. “Umurumda değil.”

“Uygun kızların babaları, kraliyet hanedanıyla en azından bir ittifak kurma şansı istedikleri için başkaldıracak. Hükümdarlığınızın bu kadar başında bir başkaldırıya neden olmak istemezsiniz, değil mi?”

“Hayır ama ben...”

“Güzel, güzel. Öyleyse kararlaştırıldı.” Beşi de gülümseyerek kadehlerini kaldırdı.

Aden başını iki yana salladı. “Anlamıyorum. Kararlaştırılan nedir?”

“Babalarının başkaldırmaması için kalan dişilerimizle tanışacaksınız.”

Aden burnunun direğini tuttu. “Hayır,” diye ısrar etti. “Tanışmayacağım.”

Adamlar başlarını sallayıp ona dönmeden önce birkaç dakika boyunca kendi aralarında mırıldandılar. Ne kadar kararlı oldukları belliydi.

“Anlaşma yapacağız,” dedi içlerinden en uzun olan. “Victoria hariç sadece beş dişi vampirle tanışacaksınız, her biri meclisin bir üyesi tarafından seçilmiş olacak. Her bir kızla randevulaşacaksınız ve taç giyme töreninizin olduğu gün gözdenizin adını söyleyeceksiniz. O gözde, kraliçeniz olacak.”

Ne? Randevunun çıkmakla eş anlamlı olduğunu tahmin ediyordu ve kimseyle çıkmak istemiyordu. Ve beş tane mi?

“Anlaşmanızı kabul ediyor,” dedi Victoria, en ufak bir duygusunu bile belli etmeden.

Aden onun bu iddiasını reddetmek için ağzını açtı fakat adamlar iyi iş başarmışlar gibi birbirlerinin sırtlarını sıvazlayarak uzaklaştılar.

“Aden,” dedi Victoria.

Kısılmış gözlerini Victoria'ya çevirdi. "Onlara ne söylediğin umurumda değil. Başka kimseyle çıkmıyorum." İsteddiği tek kız Victoria'ydı. Hayalini kurduğu, arzuladığı...

Victoria'nın yüzü tıpkı daha önce çiftliğe vardığında olduğu gibi ifadesizdi. Ancak bu sefer Aden onun daha insan gibi olmak için "abarttığından" şüphe duyuyordu. Bu "haha, şakalaşalım" türünden bir konu değildi.

"Haklıydılar." Victoria, Aden'in elini bırakarak bütün teması kesti. "Eğer başkalarıyla çıkmayı reddedersen aileler şikâyet edecek ve şikâyetler huzursuzluğa neden olacak. Huzursuzluk da tehlikeye. Buna şimdiden yeterince göğüs geriyorsun."

Victoria yine Aden'i korumaya mı çalışıyordu? Yoksa başka kızlarla görüşmesi fikriyle gerçekten mi bir sorunu yoktu? Çünkü Aden, Victoria'ya bakacak herhangi bir adamın pestilini çıkarırdı. Sonra da o pestile tükürürdü. Sonra da o pestili tuvalete atıp sifonu çekerti.

"Tehlikeyle uğraşmayı tercih ederim," dedi Aden sıkıdığı dişlerinin arasından.

"Evet ama ben etmem." Victoria'nın yüzündeki amansız ifade değişmedi, ses tonu ölü gibiydi.

"Umurumda değil." Aden, Victoria'nın onu ruhsal olarak kendinden uzaklaştırdığını fark etti. Bir an onu avutuyor, bir an görünüşe göre onunla işi bitiyordu ve bu Aden'in hoşuna gitmiyordu. Kendi iyiliği için olsun olmasın.

"Bunun yapılması şart, Aden."

"Hayır. Ben..."

"Harika. Sevgililer ağız dalaşı yapıyor. Bunun yerine milletle kaynaşalım," dedi Riley, Aden'i iterek. "Ve sonra ağız kavgası yapalım."

Aden ve Victoria birbirlerine bir süre ters ters baktılar. Ardından Victoria sertçe başını salladı ve Aden da aynısını yaptı. Ama bu iş bitmemişti. Hiçbir açıdan. Aden başka vampirlerle çıkmayacaktı. Ve Victoria da umursamıyormuş gibi davrandığı için özür dileyecekti.

Tabii eğer rol yapmıyorsa başka. Belki de vampirler bir kişiden fazlasıyla çıkmakta bir sakınca görmüyordu.

Aden ne biliyordu ki?

Sonuçta Victoria onu Dimitri'yle nişanlyken öpmüştü. Ama Dimitri'den nefret ediyordu ve onunla hiçbir alakasının olmasını istemiyordu. Yine de durum buysa şu anda başka biriyle görüşüyor olabilirdi. Ve böyle bir şey söz konusuysa Aden ne yapacağını bilmiyordu. Tabii kendini büyük bir meydan kavgasına bulaştırmak dışında.

"Bu konuyu sonra konuşacağız," dedi Aden ona arkasını dönmekten önce sessizce, şiddetle.

Victoria tekrar başını sertçe salladı.

Sessizce büyük halk kitlesinin arasına girdiler. Aden'a birçok el dokundu. Biri eline bir kadeh tutuşturdu ve Aden da kadeh yere düşüp parçalanmadan yakaladı. *İçinde ne olduğunu unutup yanlışlıkla içme.*

"Ben... peri kokusu mu alıyorum?" diye gürledi biri aniden.

Aden donup kaldı, Victoria ve Riley onu yandan kuşatmak için yaklaştılar.

Burun delikleri açılıp kapanmaya başladı. Çoğu vampir korkuyla sındı. Yine bütün salon sessizliğe gömüldü ve bütün gözler ona döndü. Ancak bu sefer o gözler dehşet ve nefretle doluydu.

Harika. Parfümün kokusu geçiyor olmalıydı.

Aden ve arkadaşları kapalı, sıkı bir çember içinde kalıncaya kadar vampirler ondan uzaklaştı. Riley kaskatı duruyordu, saldırmaya hazırdı. Victoria en sonunda duygu belirtisi veriyordu... korku. Ta ki kurtadam muhafızlar kalabalığı iterek geçip, çemberde Riley'ye katılıp vampirlerle yüzleşerek uzak durmaları için hırlayınca kadar.

Tereddütsüz, kayıtsız şartsız destek. *Benim için. Ne garip.*

En sonunda Aden'ın yaşında gibi görünen, koyu renk saçlı bir vampir öne çıktı. Kurtları dikkate almadan gözlerini Aden'a dikti.

"Şimdiden düşmanımızla fingerdeşen bir hain misin?"

Aden güldü. Kendine engel olamıyordu. Eğer tekrar tekrar ölüm teşebbüslerinden kaçmak fingirdeşmek sayılıyorsa o zaman evet, fingirdeşiyordu.

“Gülmeye cüret mi ediyorsun?” dedi çocuk, nefessiz kalarak.

“Liderini sorgulamaya cüret mi ediyorsun?” diye tersledi Riley.

Çocuk omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. Riley’yle konuşuyor olsa da gözlerini Aden’dan hiç ayırmadı. “Çoğumuzun düşündüğü şeyi söyleyeceğim. Bizi yönetemeyecek kadar güçsüz. Bu salondaki herkes onu dakikalar içinde köleleştirebilir.”

Nihayet. Aden’in beklediği tehditler. “Bu salondaki herkes bunu deneyebilir.” Cesur sözler, budalaca sözler... fakat samimiydi. Kaybedeceği şüphesizdi ama sonuna kadar savaşırdı. Aden hep bu tarzda biri olmuştu.

“Düşmanlarımız bizim de senin kadar güçsüz olduğumuzu farz edip saldıracak,” diye sözüne devam etti Aden’ı suçlayan vampir. “Bu mevkiyi asla kabul etmemeliydin.”

Kabul etmek mi? Hah! Bu mevki ona zorla verilmişti ve hâlâ da istemiyordu ancak şimdi yeni birini bulmaya çalışmanın vakti değildi. “Güçsüz” olduğu için bunu yaptığını sanıyorlardı. “Bana anlatıldığı kadarıyla, periler insanları koruyor. Belki de artık çok sevdikleri o güçsüz insanlardan biri tarafından yönetildiğinize göre aynı periler sizinle müttefik olmak isteyecek.”

Tabii ki Aden bu vampirleri yönetecek değildi, bunu kendine hatırlattı. Yeniden. Tanrım, sırf şerefli bir şekilde ayrılmak için kendini daha da batırıyordu.

Rakibi inat etmeye devam etti. “Ya goblinler? Onlarla nasıl başa çıkılacağını biliyor musun?”

“Evet. Voyvoda’nın yaptığı gibi. Kurtları geceleyin onlarla savaşmak için ormana göndererek.”

“Peki, sen hiçbiriyle savaşmamışken kurtları nasıl onlarla savaşmaya göndereceksin? Bunun altında korkaklık yatıyor.”

“Bir goblinle savaşmamış olabilirim ama bir vampirle *savaştım*. Buna bunun sonucunu hatırlatmama gerek var mı?”

Bir uğultu yükseldi. Çember daraldı. Kurtların hâlâ ortada olan dişlerinden salyalar aktı.

Çocuk sonunda hızla başını sallayıp tekrar kalabalığa katıldı. Sohbetler yeniden devam etti ve çember genişledi. Aden krizin önüne geçildiğini düşündü ama yine de içi rahatlamıyordu. Bu dile getirilmemiş ateşkes tam olarak ne kadar sürecekti?

ON

Riley bu seferlik okula götürmek üzere Mary Ann'i almamıştı.

Dün geceyi çoktan duymuş muydu? Mary Ann'e kızgın mıydı? Yoksa vampir malikânesinde yaralanmış mıydı?

Midem çalkalanıyor...

Mary Ann, Riley'nin gelmeyeceğini fark ettiğinde Penny çoktan gitmişti. Bu da Mary Ann'e iki seçenek veriyordu. Tek başına yürüyüp ilk dersin çoğunu kaçırmaması ve yok sayılması ya da babasının onu arabayla götürmesine izin vermesi ve gecikme kâğıdıyla uğraşması. Her iki yol da tam bir zihinsel işkence vadediyordu.

Mary Ann bir sabah kuşuydu. Eğer on dakika erkenci değilse kendini geç kalmış sayardı. Fakat babasıyla sohbet etmeye çalışmak... of, Riley'yle işlerin nasıl gittiğini soracaktı; kendine engel olamayacaktı. Mary Ann'in bir cevabı olmayacaktı. Şimdi değil. Babası da kendini belksten, prezervatiflerden ve cinsel ilişkiyle bulaşan hastalıklardan bahsetmeye mecbur hissedecekti. Yine. Mary Ann utançtan ölecekti ve ölü olacağı için okula sonsuza dek geç kalmış olacaktı.

Sonunda yürümeye karar verdi. Babası onu durdurmaya çalışmadı ama Mary Ann kapıdan hızla çıkarken eline bir elma tutuşturdu. Mary Ann hâlâ aç değildi, bu yüzden de mahalleden çıkar çıkmaz parlak kırmızı meyveyi bir kenara fırlattı. Bir sokak köpeği, bir ısırık alma düşüncesinden bile kusmak yerine elmanın gerçekten değerini bilirdi.

Kısa süre içinde iştahı açılmazsa birileriyle konuşmak zorunda kalacaktı.

Mary Ann içini çekerek adımlarını hızlandırdı. Ana caddelerden ayrılmadı, bu da yürüyüş zamanından en az on dakika azaltacaktı. Hayatına Riley daldığında beri bu yoldan gitmeyi bırakmıştı.

Neredesin, Riley? İyi misin? Aden takdimleri nasıl idare etmişti? Ona kimse saldırmış mıydı? Mary Ann geride bırakılmaktan nefret ediyordu. Bir dahaki sefere o... *Ne yapacaksın?* diye düşündü alaycı bir şekilde. Onu da yanlarına almalarını talep edecek yoksa tepkisini sessiz kalarak mı gösterecekti? Odasında yalnız başına ağlayacak mıydı?

Mary Ann vardığında okulun otoparkı doluydu ancak okulun önünde kimse yoktu ve koridorlar boştu. Bu da gecikmeli ders zilinin bir süre önce çaldığı anlamına gelirdi. Mary Ann giriş kapısına uzanırken duraksadı. Kaşlarını çatı. Ilık ve güçlü bir şey içinde dalgalanıyor, burnuna, ağzına doluyor ve tatlı bir şekilde midesine iniyordu.

Lzzetli. Mary Ann bir saniyeliğine gözlerini kapayıp tadını çıkardı. Bunu tecrübe ettikten sonra yemek yemenin gerçekten hiçbir nedeni olamazdı. İçine çektiği her nefesle daha güçlü, daha iyi, daha mutluydu. Ardından dün gece aynı hissin ardından neyin geldiğini anımsadı ve içini bir dehşet kapladı.

Cadı yakınlardaydı.

Mary Ann yutkundu ve Aden'in ona öğrettiği gibi elleri yumruk haline gelirken hızla döndü. Etrafım kolaçan etti. Güneş ışığı parlak bir şekilde ışıyordu, tepede o aptal karatavuklar şakıyordu.

Önünde sadece büyük bir meşe ağacıyla kesilen sararmış çimenler uzanıyordu. Belki de yanılmıştı. Belki de düşüncesi yersiz ve...

Cadı ağaç gövdesinin ardından çıktı ve göz göze geldiler, bakışları kenetlendi ve çarpıştı. Mary Ann'in kalbi küt küt atıyordu. Bu sabah cadı düz kırmızı bir tişört ve kot pantolon giyiyordu. Uzun sarı saçları omuzlarının üzerinde kıvrılıyor, belinde son buluyordu. Güneşte yanmış cildi, etrafında bir hale oluşturan parlak ışığı emiyordu.

"Seni bekliyordum." Hoş bir sestir ama yine de içinden öfke akıyordu.

Mary Ann'in sahip olduğu bütün içgüdüleri ona kaçmasını emretti. Bu kadınla son konuştuğunda ölümle lanetlenmişti. Yine de geri çekilmedi. Bir cadıyı sorguya çekmek istemişti. Şimdi bunu yapabiliirdi. Kaçırmaya gerek kalmadan. "Niçin?"

“Ah, hayır. Cevap alacak olan sen değilsin. Benim. Dün gece neden beni gözetliyordun?”

Mary Ann omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. Bedeli ne olursa olsun biraz yiğitlik zamanıydı. “Bana bir ölüm laneti yaptın. Seni neden gözetlemeyeyim?”

Cadının gözlerini bir hayranlık ışıltısı parlattı. “Doğru.”

“Ve cevap *alacağım*. Arkadaşıma toplantılarınızdan birine katılmasını emrettin fakat bu toplantının ne zaman ve nerede olacağını söylemedin. Bana söyle ki ben de ona söyleyeyim.” *Lütfen, lütfen, lütfen.*

“Aradığın bilgi bende değil.” Cadı tek bir adım atmamıştı ama aralarındaki mesafe aniden yarıya inmişti.

Mary Ann çenesini biraz daha kaldırdı. “Yalan söylüyorsun.”

“Öyle mi?”

Evet, söylüyor olmalıydı. “Ölmemizi mi istiyorsun?”

“Belki.”

“Niye?”

“Her ikisi de benim türümün düşmanı olan bir vampirle, bir kurtadamlı ve daha önce hiç karşılaşmadığımız bir güçle bizi çeken bir çocukla arkadaşsın. Sorunu tekrarlamak gerekirse, neden ölmenizi *istemeyeyim*?”

Stratejisi kendisine karşı kullanılırken, Mary Ann dişlerini sıkı. *Yeni bir yol deneme zamanı*, diye düşündü. Yüz ifadesini netleşmeye, ses tonunu nazik çıkmaya zorladı. “Adın ne?”

“Marie.”

Mary Ann basit bir şekilde verilmiş yanıt karşısında şaşırılmıştı. “Peki, Marie, hayatta kalmak için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı bilmelisin.”

“Benim de yapacağım gibi.” Marie’nin başı yana doğru eğilirken daha ciddi bir şekilde incelemeye başladı. “Kendinin ne olduğunu biliyor musun, Mary Ann Gray?”

Asla belirtmediği halde kendi isminin kullanılması sarsıcıydı. “Benim mi?” Güldü; kendine engel olamamıştı. “Ben insanım.” Her açıdan sıradan biri.

“Hayır. Daha fazlasısın. Benimle beslendiğini hissedebiliyorum.”

Mary Ann’in gözleri dehşet içinde açıldı. “Seninle beslenmek mi? Şaka mı yapıyorsun? Ben bir vampir *değilim*.”

“Öyle olduğunu söylemedim. Ama benim enerjimi gerçekten de emmeye çalışıyorsun ve ben buna izin vermeyeceğim.” Marie’nin sesi her kelimeyle keskinleşmişti.

Onun enerjisini emmek mi? Ne... Ah. Evet. “Enerji emmek” cadı dilinde “bastırmak” anlamına geliyor olmalıydı. “Doğal yetenekleri bastırmıyorum, yani senin...”

“Beni kasten mi yanlış anlıyorsun? Bastırmakla ilgili hiçbir şey söylemedim. Yaşam gücümü bir vakum gibi emiyor, her şeyi alıp geriye sadece bir kabuk bırakmaya çalışıyorsun.”

“Hayır. Yapmıyorum.”

“Bana yalan söylemeye devam edersen sana bir dürüstlük büyüü yapacağım.” Şimdi cadının sesi aşırı keskindi. “Bir daha asla kimseye hiçbir şey konusunda yalan söyleyemeyeceksin. Hiçbir zaman.”

Bunu gerçekten de yapabilir miydi? Mary Ann bir hiddet, hüsrana ve çaresizlik dalgası hissetti. Ve bu duygularla, o tatlı güçten daha fazlası içinde kabarıyor, içini dolduruyor, bir şekilde onu yatıştırıyordu. “Şu anda yalan söylemiyorum. Seni... emmiyorum.”

“Öyleyse belki de henüz ne olduğunu anlamadın.” Geri çekilip ormana doğru giderken, Marie’nin gözleri kısıldı. Garip. Şimdi sol-gundu, güzel bronz teni belirgin bir şekilde gözden kayboluyordu. “Kasabaya geri dönersen, bu işi bitirmek için orada olduğunu farz edeceğim.”

Aralarındaki bu kavgayı bitirmeyi kastetmişti. “Doğru farz edeceksin.” *Kapa çeneni. O saldırımadan önce kapa şu çeneni!*

Ancak Mary Ann çenesini kapayamazdı. Artık zayıf halka olmayacaktı.

Marie dal ve yaprakların gerisinde kayboldu ve Mary Ann arkasını dönüp hızla binanın içine koştu. Güvenliğe. “Belki de henüz ne olduğunu anlamadın” derken ne demek istemişti?

Riley biliyor olabiliirdi. Programını Mary Ann’inkine uyması için düzenlemişti, yani okula gelmişse onunla ders sırasında konuşabiliirdi.

Birden ikinci ders zili çaldı.

Kapılar hızla açıldı ve çocuklar koridorlara koşturdu. Kilitli dolaplar gıcırdayarak açıldı ve çarpılarak kapatıldı. Mary Ann kalabalığın içinden mücadele ederek geçmek zorunda kaldı. Harika. İlk dersi tamamıyla kaçırmıştı ve yarın bir sınavı vardı. Dün gece kendinden geçmişçesine dans eden Bay Klien okula gelmişse bugün bir ders tekrarı olacaktı. O ders tekrarı olmadan Mary Ann sınavda çuvallardı.

Okul ödevleri ona kolay gelmiyordu. Her A notu için çalışmak, hem de yoğun bir şekilde çalışmak zorundaydı ancak son birkaç haftadır ders çalışmamıştı, dikkatini fazlasıyla hayatta kalmaya vermiş durumdaydı. Son sınavdan B almıştı. İlk B notu. Ya son habersiz sınavdan? Tam bir D. Bu da nefret ettiği bir başka ilkti.

Henüz babasına söylememişti. Söylediği zaman babası aklını kaçıracaktı. Ya da *söylerse*. Mary Ann kendine babasının bilmemesinin daha iyi olacağını söyleyip duruyordu. Uğraşması gereken yeterince iş vardı. Ayrıca bir sonraki sınavdan en iyi notu alırdı ve genel notu etkilenmemiş olurdu.

Ah, kimi kandırıyordu ki? Yaşıtları bir sonraki derse girerken Mary Ann en sonunda gerçekleri kabul etti. Babasına söylememişti çünkü nutuk çekilmesinin, hatta belki de cezalandırılmanın getireceği tartışmayı yaşamak istemiyordu. Belki Marie ona gerçekten de bir dürüstlük büyüsü yapmıştı. Artık kendine bile yalan söyleyemiyordu.

“Hey, Mary Ann.” Brittany Buchanan koridorda sırtarak canlı bir şekilde yürüdü, elindeki kâğıdı uzatıyordu. Çene hizasındaki kızıl saçlarına okuldaki her kız gıpta ediyordu. Gerçi ikiz kız kardeşi etmiyordu. Brianna’nın saçları tam olarak aynı renkti, sadece daha uzundu. “Sana rastladığıma sevindim. Riley benden kimya dersinde benim için not almamı istedi.”

“Riley burada mı?” diye sordu Mary Ann kâğıdı alarak.

“Evet.” Kızıl saçlı kız rüyadaymış gibi içini çekti. “Benimle konuş-
tuğunda neredeyse bayılıyordum. O çocuğun sesi gerçekten kalın.”

Neyse ki Riley buradaydı. Buradaysa iyi demekti. “Nerede?”
Ve neden notları o teslim etmemişti? Neden bu sabah Mary Ann’i
almamıştı?

“Bilmiyorum. Ama şey, siz ikiniz çıkıyor gibi misiniz çünkü...”
Brittany alt dudağını ısırırdı.

“Evet.” *Çek ellerini!* “Çıkıyoruz.” Mary Ann öyle umuyordu.
Ancak dün gecedен sonra Riley fikrini değiştirmiş olabilirdi. Mary
Ann kendinden çok emin olmuş, çok aptalca davranmıştı. Her şeyi
mahvetmiş olabilirdi. Şimdi cadılar okulu bile ziyaret ediyorlardı.
“Notlar için teşekkür ederim. Sana borçluyum. Hem de çok.”

“Sorun değil. Ve borcunu ödemek için Riley’nin bir erkek kardeşi
varsa benimle tanıştırebilirsin.” Brittany tekrar dudağını ısırmaya
başladı.

“İki tane var.” Ve Mary Ann her ikisinin de kendi lanetleriyle
uğraştığını hatırladı. Çekici buldukları herkes onların çirkin olduğunu
düşünecekti. Çekici bulmadıkları herkes ise onların muhteşem oldu-
ğunu düşünecekti. “Boş olup olmadıklarına bir bakarım.”

“Teşekkürler!” Sırttan Brittany hızla uzaklaştı.

Mary Ann kilitli dolabına koştu, çantasını içine attı ve kitabı ile
klasörünü aldı. Şimdi koridorlar neredeyse boştu, zil bir dakikadan
kısa süre içinde çalacaktı. Çene çalarak çok zaman geçirdiğini düşündü;
şimdi poposunu kaldırıp üç yüz binasına sürüklemek zorundaydı.

Bir köşeyi uçarak dönerken, önündeki bir kapı beklenmedik şe-
kilde açıldı. Mary Ann kapının yanından fırlarken –ya da fırlamaya
çalışırken– sendeledi. Bir kol uzandı, sert parmaklar bileğini sardı
ve onu karanlık odaya çekti. İçeri girdiği anda kapı kapanarak Mary
Ann’i saldırganıyla içeriye kilitledi.

Ders kitabı pat diye yere düştü. *Kahretsin!* Onu silah olarak
kullanabilirdi. *Bir şeyler yap. Çabuk!* Panikle, titremeyle savaşıyor

ıkkıldır, tıpkı Aden'in öğrettiği gibi avcunun sert kısmını adamın burnuna geçirdi.

Adam uludu.

Mary Ann o ulumayı tanıyarak hareketsiz kaldı. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi. "Riley?"

"Galiba burnumu kırdın," dedi ama sesi keyifliymiş gibi geliyordu. Ancak bu keyif çok uzun sürmedi. Riley gölgeleri savuşturarak ışığı açtı ve Mary Ann onun yüzündeki ifadede şiddet izlerini gördü. Gözleri kısılmış, dudakları geri çekilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Burnundan kan akmasının da yardımı olmuyordu.

"Üzgünüm. Beni korkuttun!"

Gecikmeli ders zili çaldı. Mary Ann küfretmek istiyordu.

"Üzülme," diye gürledi Riley. "Gurur duy. Ve seni korkuttuğum için üzgünüm."

Sesi özür diliyormuş gibi gelmiyordu. Göründüğü kadar hiddetli çıkıyordu. Sakinleşmek için bir saniyeye ihtiyaç duyan Mary Ann gözlerini kaçırdı ve bir malzeme deposunun içinde olduklarını gördü. Dezenfektan kokusu havaya işlemişti. Raflara temizlik malzemeleri dizilmişti.

Derin nefes al, ver. Sonunda titremesi azaldı ve kalp atışları yavaşladı. "Neden bu kadar sinirlisin?" diye sordu Mary Ann, gözlerini Riley'ye çevirmeden.

"Değilim."

Mary Ann dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Birilerinin dürüstlük büyüüne ihtiyacı vardı ama bu kendisi değildi. "Peki, bu sabah neredeydin? Bekledim." *Ve beklemeye devam ettim.* Tanrım. Riley ailesindeki sızlanmayı duymuş muydu?

"Vampir gösterisinden sonra Aden'a eve giderken eşlik etmek zorundaydım. Yeni vatandaşları ona karşı birazcık muhalefet olduğu için birilerinin onu takip edip öldürmeye çalışacağından korktum, sonuç olarak bütün gece ve bütün sabah penceresinin dışında kamp kurdum."

Mary Ann'in gözleri bir kez daha Riley'ninkilerle karşılaşırken eli boğazına gitti. "Bunu yaptılar mı? Yani onu öldürmeye çalıştılar mı?"

"Hayır."

"Yani iyi mi?"

"İyi ama yorgun. Hâlâ peri hayaleti görüyor ve o hayalet de uyumasını engelledi."

Yorgun olmak ve hayaletlerle fısıldaşmak, ölümcül yara almaktan çok daha iyiydi. "Şimdi nerede?"

"Burada."

"Victoria'yla," dedi Mary Ann başını sallayarak. Bu gerçeklerin bir ifadesiydi, soru değildi. O ikisi daima birlikteydi.

"Hayır. Victoria bugün gelmedi."

"Neden? O mu yaralandı?" Ve neden Riley, Victoria'yla birlikte değildi? Genellikle Riley vampirin yanma yapışırdı, önceliği onu korumaktı.

Mary Ann'in içinde kıskançlık filizleri açtı, bunu suçluluk filizleri izledi. Onların ilişkisi canını sıkınamalıydı. Prenses ile korumasıydılar. Victoria yaralanırsa Riley cezalandırılırdı. Beki de öldürülürdü.

Belki Aden'in hükümdarlığı altında işler artık farklı işlerdi.

"Victoria fiziksel olarak iyi," dedi Riley. "Meclis üyeleri, Aden'in başkalarıyla çıkabilmesi için Victoria'nın ondan uzak durmasını istiyor."

Ne? "Ve Victoria'nın bununla bir sorunu yok mu?"

Riley'nin dudakları kıpırdandı. "Ona sorman gerekecek."

"Eğer Aden kralsa, meclis üyeleri nasıl oluyor da Victoria'ya ne yapacağını söyleyebiliyor? Aden buna izin vermezdi." Değil mi?

"Aden bizim evimizde yaşamıyor. O yeni biri ve kimse onunla ilgili ne düşüneceğini bilmiyor. Herkes cevaplar için meclis üyelerine güveniyor ve şu anda onlar Aden'i destekliyor. Bunun değişmesini istemiyoruz, bu yüzden de onların isteklerini karşılıyoruz. Ayrıca onları geri çevirmek halkın arasında huzursuzluğa yol açar. Bu huzursuzluk da Aden için tehlikeli olur."

Yine de erkek arkadaşının başka kızlarla çıkmasını izlemek zorunda kalmak? Katıksız bir işkenceydi! Riley'nin başka biriyle olması fikri...

Mary Ann'in parmakları kıvrıldı, tırnakları keserek derisinin içine geçti. "Eh, beni arayabilirdin. Bana gelmeyeceğini haber verebilirdin."

Riley bir elini koyu renk saçlarına daldırdı, tüm keyif belirtileri kayboldu. Öfkesi geri dönerek yüz ifadesini kararttı. "Hayır, yapamazdım. Bağırırdım."

"Şu an bağıryorsun!" Ve Mary Ann'in görebildiği kadarıyla iyi bir nedeni de yoktu.

"Evet," dedi Riley yine öfkeyle ama şimdi o öfkeye başka bir şey karışmıştı. Derin ve boğuk bir şey. Parmak ucuyla Mary Ann'in burnunu okşarken göz kapakları yarıya indi. "Ama şimdi öpüşüp barışacağız." Sesi bile alçalmıştı.

Evet, lütfen. "Birincisi, neden bağırdın?" Belli ki birileri ona Mary Ann'in ne yaptığını söylemişti fakat Mary Ann içini dökmeden önce Riley'nin bunu itiraf etmesini istiyordu. "İkincisi, öpüşemeyiz." Riley'den geri geri giderek uzaklaştı, kapıya çarpıncaya kadar durmadı. Ne kadar yakın olurlarsa, Riley'nin vahşi kokusu o kadar çarpıcı oluyordu. Ne kadar yakın olurlarsa, Mary Ann, Riley'den yayılan sıcaklığı o kadar iyi hissedebiliyordu. Ne kadar yakın olurlarsa, Mary o kadar yaklaşmak istiyordu. "Derse girmem gerekiyor."

"Aslında kaçırman gerekecek. Konuşuyoruz."

Eyvah. Kelimeler Mary Ann'in çevresinde yankılandı, bu bir tehditti. "Derslerimi savsaklamaya devam edemem, Riley. Evet, şu anda geometri dersini kaçırmaya bir itirazım yok ama ya ondan sonrakiler? Hayır. Bildiğin gibi İspanyolca benim en kötü dersim ve olabildiğince çok yardım almalıyım."

"Ben sana sonra özel ders veririm. Si?"

Evet, tabii. Sanki Mary Ann'in odasında yalnız olduklarında kitaplarına hakikaten aldırış edeceklermiş gibi. "No." Mary Ann'in şu anda anımsayabildiği diğer tek İspanyolca söz: *No hay tenedor limpio, tenemos que lavar la* idi. Temiz çatal yok. Birkaç tane yıkamalıyız.

Buraya pek uyarlanabilir değildi.

"Eh, bazı konuları tartışmadığımız sürece sınıfa gitmeyeceksin. Mesela dün gece kasabaya gitmen gibi," dedi Riley dişlerini sıkarak.

Ve işte. İtiraf. Mary Ann yutkundu. “Evet.”

“Yalnız başına.”

“Evet. Nasıl öğrendin?”

“Kardeşlerim. Seni takip etmişler.”

Penny’nin arabasının peşinden gelen iki kurt. Elbette. Tahmin etmeliydi.

“Bir cadıyla karşılaştığımı söylediler. Söyle bana, Mary Ann. Neden kendini bu şekilde tehlikeye attın?”

Sen zayıf halka değilsin. Sen lanet bir zayıf halka değilsin.
“Kardeşlerin sana arabanın içinde kaldığımı da söylediler mi? Marie bize ulaşmadan önce Penny’yle oradan arabayla uzaklaştığımızı söylediler mi?”

Riley’nin burun delikleri büyük bir öfkeyle açıldı. “Artık ismini biliyorsun.”

Eyvah.

“Onunla konuştun.” Bu yine bir soru değildi.

“Evet,” diye itiraf etti Mary Ann yavaşça.

Riley, Mary Ann’in şakaklarının yan tarafından duvara vurarak onu kafes içine aldı. Bunu dün okula yürürlerken de yapmış ve Mary Ann buna bayılmıştı. Sonuçta Riley onu öpmüştü. Şimdi ise Mary Ann’i sadece boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. Komik olan, Mary Ann’in buna yine bayılmasıydı. Sadece parmak uçlarına kalkması gerekiyordu ve böylece Mary Ann, onu öpebilirdi.

“Bir cadının sana büyü yapması için yakınında olması gerekmez, Mary Ann.” Riley, Mary Ann’in düşüncelerinin kaydığı istikameti biliyorsa bile hiç belli etmiyordu. “Sadece seni görmesi gerekir. Evinden ayrıldığın anda tehlikeydedin. Sana büyülerle ilgili ne söylediğimi anımsamıyor musun?”

“Anımsıyorum,” dedi Mary Ann başını sallayarak.

“Anlat bana.”

Mary Ann’in omurgasından bir ürperti geçti. “Bir büyü dile getirildiğinde o büyü canlanır, varlığının tek nedeni amacını yerine

getirmektir. Bunu bozmanın yolu yoktur. Asla. Büyüyü yapan cadı tarafından bile.”

Mary Ann konuşurken Riley’nin bakışları aşağı kaymış ve dudaklarına odaklanmıştı. Sonra tekrar dikkatini zorla Mary Ann’in yüzüne çevirdi. “Doğru,” dedi boğuk bir sesle. “Ve sana değişik bir tür ölüm büyüsü yapılsaydı ne olurdu?”

“İki defa mı ölürdüm?” diye sordu Mary Ann alaycı bir şekilde.

“Evet, çokbilmiş. Tam olarak bu olurdu ve her ikisi de hoş olmazdı.”

Riley’yi hiç bu kadar sert, bu kadar ciddi görmemişti ama tıpkı Marie’ye karşı geldiği gibi ona da karşı gelmeyi planlıyordu. Bu fazlasıyla önemliydi. “Ama ne var biliyor musun?” dedi, avuçlarını Riley’nin göğsüne bastırarak. Kalbi, Mary Ann’ininkiyle aynı düzensiz ritimle gümbürdüyordu. “Bu riski göze alacağım. Ben bu takımın bir parçasıyım ve elimden gelen her şekilde yardımcı olacağım. Benim tehlikede olmamın, senin tehlikede olmandan ne farkı var?”

Riley her ne kadar Mary Ann’in vücuduna daha da fazla dayan- sa da, gözleri tehlikeli bir şekilde kısılarak çizgi şeklini aldı. “Ben iyileşiyorum.”

“Ben de!”

“Ölümden değil!”

Ya Riley’nin cinsi ölümden geri döndürülebilir miydi? *Pek sağlamaz*, diye düşündü Mary Ann.

Duraksadı. Bir dakika. *Riley* geri getirilmişti. Ona erkek kardeşlerinin lanetini anlattığı geceyi hatırladı. Riley de bu şekilde lanetlenmiş olmalıydı, arzuladığı herkese çirkin görünecekti ancak onun açısından, yapılan büyünün gerektirdikleri karşılanmıştı. Ölmüştü ve kurtadamların modern tıp versiyonu onu geri getirmişti. Mary Ann meydan okurcasına modern tıbbın onu da geri getirebileceğini düşündü.

Yine de Riley’nin ölümünü düşünmek içini bir korku kaplamasına neden oldu. Onu kaybedemezdi. Ona ihtiyacı vardı.

Mary Ann ellerini Riley’nin ensesine sardı ve ses tonunu yumuşattı. “Seninle bu konu hakkında tartışmayacağım, Riley. Kasabaya

gittim, evet ama pişman değilim. Marie bu gece orada olacak ve ben nerede olduğunu biliyorum.” Marie, Mary Ann’i tehdit etmiş, âdeta oraya geri dönmemesini söylemişti. Bu da Mary Ann’in onu dinleyip dinlemediğini bilmek isteyeceği anlamına geliyordu. Bu da Marie’nin orada olacağı, izleyeceği, bekleyeceği anlamına geliyordu. “Onu esir alabiliriz.”

“Hayır, alamayız.” Riley’nin elleri Mary Ann’in belinde durarak onu olduğu yerde tuttu. “Artık hazırlıklı olacak. Bir tuzağın tam içine düşeceğiz.”

Mary Ann başını iki yana sallayarak pes etmeyi reddetti. “Beni uyardığını sanıyor. Gözümü korkuttuğunu.” Riley’ye Marie’yle ettikleri sohbetin bir kısmını anlattı fakat beslenmeyle ilgili kısmı atladı; Mary Ann bunu anlamamıştı ve anlayıncaya kadar da detayları kimseyle paylaşmayacaktı. Ayrıca her ne kadar Marie’ye göre kendisinin “ne olduğu” konusunu Riley’yle konuşmayı düşünmüş olsa da, o kısmı da atladı. Şimdi zamanı değildi. “İhmalkâr davranacak.”

“Öyle olacağını umuyorsun,” dedi Riley onu daha sıkı tutarak.

Doğruydı. “Haklı olsan bile yine de biz avantajlıyız. Bir tuzağa karşı hazırlıklı olacağız. Her halükârda sınırim bunu bu gece öğreneceğiz. Ve Riley, beni arkada bırakmayı sakın aklından bile geçireyim deme.”

“Yapılması gereken neyse onu yapacağım, Mary Ann.”

Sonunda Mary Ann parmaklarının ucuna basarak yükseldi ve onu öptü. Riley karşılık vermedi ve Mary Ann de buna önem vermemeye çalıştı. “Ben de öyle. Ve bil bakalım ne oldu? Fikrimi değiştirdim. İkinci derse giriyorum.” Bununla birlikte Mary Ann dönüp kapıyı açtı. Riley onu karşı koymadan saldı ve Mary Ann uzun adımlarla koridora çıkarak bir kez olsun ardına bakmadı.

ON BİR

Bugünü tuvalete atıp üzerine sifonu çekmeli, diye düşündü Aden, Shannon'la birlikte okuldan eve yürürken.

Bir tarafta arabalar yanlarından vızır vızır geçiyor, diğer taraflarında ağaçlar uzanıyordu. Bugün orman yerine ana yollardan gidiyorlardı. Riley ısrar etmişti ve ondan kurtulmanın tek yolu kabullenmek olmuştu.

Aden öğretmenlerini dinleyemeyecek kadar yorgun düşmüştü. Hangi konunun işlendiğine dair hiçbir fikri yoktu ve dikkatini verse bile ilaçların neden olduğu uykularından yeni uyanan ruhlar, Aden'in odaklanmasına izin vermeyecek kadar çok çene çalmışlardı. Vampirler konusunda ne olduğunu bilmek istiyorlardı ama Aden'in yanıt verme şansı olmamıştı.

Aden kafasını duvara vurmak isteyinceye kadar *-hâlâ* istiyordu- devamlı sorup durmuşlardı... *hâlâ* da soruyorlardı. Öyleyse Riley ve Mary Ann'in öğle yemeğinde onunla konuşmamış olmaları muhtemelen iyi bir şeydi. Aslında Mary Ann öğle yemeğinde kimseyle konuşmamıştı. Önünde el sürülmemiş yemeğiyle birlikte masada oturmuş, geçen *herkese* kaşlarını çatmıştı. Aden ona sorununun ne olduğunu sorabilirdi fakat muhabbeti sürdürmeye çalışmak akılcıca görünmemişti.

Özellikle de kurt, kız arkadaşı yerine Aden'ı eve bırakacağını duyurduğunda Riley'nin kafasına bir şey fırlatmaya hazırmış gibi görüldüğü için. Ancak Aden onun kendisine eşlik etmesini başını kesin bir şekilde sallayarak reddetmişti. Yanında bir arkadaş olması, güzel zaman geçirmek demekti. Ama bir bebek bakıcısı? *Hayır, sağ ol.*

Riley onu şaşırtarak bu reddi sadece gönülsüz birkaç itirazdan sonra kabul etmişti. Sonuçta Mary Ann'le gitmekte özgürdü. Küçük gruplarının, buluşup bir cadıyı avlamak –ve kaçırmak– için kasabaya gitmesi gereken geceyarısına kadar sorunlarını çözmüş olacaklarını umuyordu.

Aden'in o konuda kafası karıştı. *Kaçırmak mı? Gerçekten mi?*

Bu konuyu da tartışma fırsatı olmamıştı. Sadece ruhlardan değil, izleyicilerden de dolayı. Ve şimdi de Dan'ın onu acil seansları için Dr. Hennessy'nin ofisine yetiştirmesi için hızla çiftliğe gitmesi gerekiyordu.

"Bu berbat bir şey," dedi Aden.

"N-ne berbat?" diye sordu Shannon ona kısa bir bakış atarak.

Soru, kafasının içindeki diğer gürültülere karıştı ve Aden soruyu çözümleyebilmek için bir saniye düşündü. "Doktor randevum. Gitmek istemiyorum."

Eğer o aptal doktor boğazına daha fazla ilaç tıkarsa kendimi vuracağım, diye homurdandı Caleb.

Bu konuda iyi şanslar, diye cevapladı Julian alaycı bir şekilde. *Size bunu söylediğimi sanmıyorum ama bedeni olmayan bir ruhun silah tuttuğunu izlemek hep hayalim olmuştur.*

Eh, bedenimiz olsun olmasın bugünkü seanstan sonra keşke kendimizi vurabilseydik diye düşünebiliriz, dedi Elijah gaddarca.

"Bir şey mi biliyorsun?" diye sordu Aden. Elijah'nın tahminleri asla boş çıkmazdı. Ruhun olacağını düşündüğü şey olurdu. Genelde sadece insanların ne zaman öleceğini bilirdi. Ancak son zamanlarda gittikçe daha sık başka şeyler bilmeye başlamıştı. Korkutucu şeyler. Nehirler gibi akan kanlar gibi.

"Ne b-biliyorum?" diye sordu Shannon.

Bu kez Aden'in kelimeleri algılaması için duraksamasına gerek kalmadı. Farklı konuşmalar nihayet düzene giriyor, netleşiyordu. "Üzgünüm," dedi Shannon'a yanakları kızarak. "Bugünün Mary Ann'in sessizliği, Riley'nin kötü ruh hali ve bahsettiğim gibi doktor ziyareti sayesinde çok rezil bir gün olduğunu kastettim."

“Evet. Dün senin n-neyin vardı, dostum? Seni daha önce h-hiç öyle görmemiştim.”

Aden itiraf etmek istiyordu. Shannon’a tam olarak güvenmek istiyordu. Gerçekten istiyordu. Fakat çocuğun vampirlere, kurtadamlara ve hayaletlere vereceği tepkiyi tahmin edemiyordu, bu da tek bir kelime edemeyeceği anlamına geliyordu. Eğer Shannon, Dan’e söylerse, Dan Aden’in deli –şimdi düşündüğünden daha deli– olduğunu düşünür ve onu çocuk islahevine veya başka bir tımarhaneye gönderirdi. “Yardım” alması için.

“Stres,” dedi Aden ve konuyu kapadı. Bir anlamda gerçektir.

“Ne demek istediğini biliyorum. Bazen hayat ç-çok ağır geliyor.”

“Bir sıkıntı mı yaşıyorsun?” Aden çocukların Shannon’a kekemeliği konusunda takılmayı sevdiklerini ve bunun da çocuğu dayanılmaz bir şekilde utandırdığını biliyordu.

“Ya s-sana b-benim...” Shannon ensesini ovuşturdu, rahatsız olduğu belliydi. Kekelemesi şimdi daha barizdi, bu da duygularının yoğunlaştığı anlamına gelirdi. “B-benim ailem f-farklı olduğumu biliyordu ve...” Shannon dudaklarını sıkıca kapadı, şimdi suskundu.

“Haydi.” Aden onu kolundan yakaladı ve medeniyeti geride bırakarak tamamen ağaçların arasına çekti. Evet, Riley’ye ana yollardan ayrılmayacağını söylemişti. Hayır, kendini suçlu hissetmiyordu. Bir dost sana ihtiyaç duyduğunda, o ihtiyacını karşılardın. “Sorun değil, dostum. Bana her şeyi anlatabilirsin. İnan bana.” Aden hayatı boyunca farklı olmuştu. Sesler duymuş, sözde orada olmayan insanlarla konuşmuştu. Şimdi de peri masalları ve kâbuslardan yaratıkları çağırıyordu.

“Evet ama ben senin gibi f-farklı değilim.” Shannon’ın yüz ifadesini dehşet kapladı. “Ü-üzgünüm. B-bunu k-kötü anlamda s-söylemedim. Ben s-sadece...” Titrek bir nefes verdi. “Başka birine bunu h-hiç anlatmadım v-ve... Hayır, bu tam olarak doğru d-değil a-ama...”

Aden’in tanımadığı bir çocuk bir ağacın arkasından çıktı.

Aden ve Shannon aniden durdu.

Tanımadığı başka bir çocuk bir sonraki ağaç gövdesine tutunarak atladı. Her ikisi de rahattı, görünürde silahsızlardı. İlkinin açık renk

saçları, açık renk cildi ve açık mavi gözleri vardı. Diğerinin saçlarını kahverengi ve altın rengi birçok gölge renklendiriyor, aynı gölgeler gözlerinde bir girdap gibi dönüyordu. İkisi de uzundu, Aden'in bir seksen boyunu aşılıyorlardı. İnce ve kaslıydılar, ikisi de tişört ve yumuşak görünen kumaş pantolonlar giyiyordu.

Yine kavgaya olmasın, diye sızlandı Caleb.

Aden hançerlerine uzandı.

"Bizi Riley gönderdi, Majesteleri," dedi açık tenli olan, sesi kalın ve kısık. Selamlaşmak üzere avcunu kaldırdı. "Biz onun ağabeyleriyiz. Daha genç olan kardeşlerle tanışmadığına sevinmelisin. Ben Nathan."

"Maxwell," dedi diğeri başını sallayarak.

Neyse ki, dedi Julian içinin rahatlamasıyla nefesini bıraktıktan sonra. *Kurtadamlar.*

Shannon'ın yüzünü tekrar bir dehşet kapladı ama Aden bunun, sırrı her neyse onu yakınlarda yabancılar varken itiraf etmek üzere olmasından kaynaklandığını tahmin etti.

"Tanıştığımıza sevindim," diye yanıtladı Aden.

Shannon, Aden'a garip bir bakış attı. "M-majesteleri mi?"

"Bir lakap," diye mırıldandı Aden. Yeni gelen çocuklara ise, "Aden'ı tercih ederim," dedi.

Kurtadamlar rahat duruşlarını değiştirip dikleşirken başlarını salladılar.

"Neden buradasınız?" *Daha çok bebek bakıcılığı yapmak için mi?*

Maxwell kolunu sallayarak onları ilerlemeye davet etti. "Tabii ki seni eve güvenle götürmek için. Söz verdiğin rotandan sapman ihtimaline karşı."

Aden, Shannon'ı da beraberinde sürükleyerek ilerlerken, kendi kendine yine de suçlu hissetmeyeceğini söyledi. Karşı çıkmak için söyleyebileceği bir şey yoktu, şimdi değil. Fakat Riley daha sonra azarı işitecekti.

Keşke Riley bizi koruması için bir kız gönderseydi, dedi Caleb.

Hayatta kızlardan daha önemli şeyler var, dedi Elijah.

Bir tanesini söyle.

Bir saniye sessizlikle geçti.

Caleb güldü. *Gördün mü?*

Liste o kadar uzun ki dalıp gitmişim, diye homurdandı kâhin.

Evet. Tabii, dedi Julian, kendi gülüşü Caleb'inkine karışırken.

"Çocuklar. Lütfen."

Shannon ona garip bir bakış daha attı ve Aden da onlarla konuşuyormuş gibi yapmaya çalışarak refakatçilerini işaret etti.

Üzgünüm, dedi Caleb pişman bir halde. *Benim hatam. Ben galiba sadece Victoria'yı özlüyorum.*

Aden da onu özlüyordu. Canavarıyla bile, artık o ne demekse. Hâlâ tam olarak bilmiyordu. Victoria'nın içe şeytan girmesi örneği Aden'a pek bir şey ifade etmemişti. Gerçek bir yaratığa mı dönüşüyordu yoksa sadece yaratıklara özgü özellikler mi sergiliyordu? Her halükârda, Aden'a anlatırken çok utanmıştı.

Victoria ne olursa olsun Aden'ın ondan hoşlanacağını farkında değil miydi? Bunun, bu artık her ne idiyse, Victoria'nın Aden'ı ve onun farklılıklarını daha iyi anlamasını sağladığının ve birbirlerine ait olduklarına dair daha çok kanıt sunduğunun farkında değil miydi?

Aden'ın diğer kızlarla çıkması kesinlikle imkânsızdı. Victoria'nın bu fikirle sorunu olsa da olmasa da, bu iş kesinlikle gerçekleşmeyecekti.

Yeni gelenler ormanın ucuna vardıklarında ve çiftlik gözler önüne serildiğinde bile tekrar konuşmadı. Sadece geldikleri yoldan geri döndüler ve kısa süre içinde gözden kayboldular. Ancak Aden, Shannon'a problemini sorma fırsatı bulamadı. Ryder ve Seth arazinin kenarında durmuş, sigara içiyorlardı.

Shannon onları gördüğünde yine aniden durdu. Ama bu sefer yüzüne hafifçe bir renk geldi. Yüzü mü... kızarıyordu? Gerçekten mi? Niye?

Aden kalan mesafeyi kapadı. "Neden içeride değilsiniz?" Genellikle günün bu saatlerinde günlük işleri yapıyor olurlardı.

"Bay Thomas bugün de gelmedi," dedi Seth omuzlarını silkerek. Sigaranın izmaritini dudaklarına götürüp içine çekti, bileği, Aden'ın

oradaki sivri dişli yılan dövmesini tam olarak görebileceği şekilde dönmüştü. “Günlük işlerimizi erken yaptık ve paydos ettik.”

Sonra da sigara içmek için gizlice dışarı çıkmışlardı. Dan onları “kanser çubukları” olarak adlandırdığı şeylerden içerken görse küplere binerdi.

“İster misin?” diye sordu Ryder, izmaritten tutup Aden’a teklif ederek.

“Hayır, teşekkürler.”

Shannon en sonunda yanaştı ancak küçük yarım dairenin dışında kaldı. “D-Dan nerede?”

Ryder derhal ayakkabalarına baktı. Sigarayı Seth’e geri verdi ve bir elini saçlarına daldırdı. “İneklerini mi ne kontrol etmesi gerekiyormuş, hemen döneceğini söyledi.”

Belki Aden’in şansı yaver giderdi de Dan onu Dr. Hennessy’ye götüremeyecek kadar geç gelirdi. *Sanki o kadar şanslısın da.*

Shannon elini sallayarak sigarayı işaret etti. “O-o zaman belki de şunu söndürmelisin.”

Ryder’in başı aniden kalktı, gözleri kısıldı. “Belki de bana bunu yaptırmalısın.”

“Davetin için t-teşekkür ederim ama pas geçeceğim. Yani neden z-zahmet edeyim ki?” Shannon’ın elleri yumruk haline geldi ve görüntü... sanki önemli bir şeymiş gibi Aden’in dikkatini çekti. Sanki... hayatı değiştiren bir olaymış gibi. Neden? “Zaten kül tablası gibi kokuyorsun.”

Aralarında gerilim çıtırdadı, yoğun ve belirgindi. Normalde gayet iyi anlaşırlardı. Fakat belli ki bir şeyler değişmişti.

“Peki, şey, Dan, Thomas konusunda ne yapacak?” diye sordu Aden, onlara öfkelerini unutturup dikkatlerini dağıtmayı umarak. Tedirginliğini bir kenara bıraktı. Şimdi bunu uzun uzadıya düşünecek zaman yoktu.

Seth omuzlarını silkti. “Adamı aramaya çalıştı ama başka biri cevap verdi, Bayan Brendal diye biri. Kız kardeşi olduğunu ve Tho-

mas'ın kaybolduğunu söyledi. Ayrıca bizimle konuşmak için daha sonra burada olacağını da söyledi. Dua edelim de seksi biri olsun.”

Suçluluk duygusu Aden'ı yiyip bitiriyordu. Suçluluk ve korku. Bayan Brendal. Thomas'ın kız kardeşi olduğunu iddia ediyordu. Doğru söylüyorsa bir periydi. Bu da vampirlerin başka bir düşmanının çiftliğe geleceği anlamına geliyordu. Sorular soracağı. Aden başka birini daha öldürmek zorunda kalır mıydı? Hem de bu defa bir kadını? Ürperdi. *Lütfen, Tanrım, hayır.*

İleride aniden çakıl taşları çatırdadı ve Aden, Dan'ın kamyonunun uzun araba yolundan geldiğini gördü. Hayır. O kadar şanslı değildi. Hayal kırıklığıyla midesine bir ağırlı oturdu.

Seth sigarayı yere attı ve izmariti ayakkabısıyla ezdi. Ryder çabucak cebinden ufak bir deodorant çıkarıp herkese bolca sıktı. Shannon öksürüp ters ters baktı ama karşı koymadı.

“Gitsem iyi olur,” dedi Aden, korkusuyla savaşıp ileriye doğru güçlükle yürüyerek. Rüzgârın sesini çocuklara taşımayacağından emin olduğunda, “Elijah, bu işten sağ salim çıkacak mıyız?” diye mırıldandı. Sessizlik.

Aden donup kaldı, tökezledi.

Sen çıkabilirsin, dedi en sonunda kâhin, ama bizden emin değilim.

“Bana sesleri anlat, Aden.”

“Artık ses duymuyorum, Dr. Hennessy.”

“Bana yalan söylüyorsun, Aden ve ben yalancılardan hoşlanmam. Bana. Sesleri. Anlat.”

“Artık ses duymuyorum, Dr. Hennessy.”

Aralarında bir saatten uzun süredir aynı sohbet dönüyordu. Aden yorgundu ve uyumamaya çalışıyordu, doktorun pelüş koltuğuna uzanmıştı, ışıklar loşlaştırılmıştı ve düz beyaz tavana bakıyordu. Göz kapakları ağırlaşmıştı, onları açık tutmak zor işti. Arka planda yavaş bir müziğin çalması da yardımcı olmuyordu. Dr. Hennessy arkasında oturuyor, kâğıtlar arada sırada hışırıyordu ama onun bile teskin edici bir etkisi vardı.

Çok sıkıcı, dedi Caleb esneyerek.

Yavan, diye hemfikir oldu Julian.

Lütfen tetikte kalın, dedi Elijah fakat onun bile sesi yorulmuş gibi çıkıyordu. *Bu adama güvenmiyorum.*

Ben her zaman tetikteyim, diye karşılık verdi Caleb.

Bu sefer Julian esnedi. *Sen bir yalancısın, Dr. Hen ise ısrarcı. İyi bir birleşim değil.*

Aden katılıyordu.

“...ve bildiğin gibi diğer doktorlarının raporlarını okudum.”

Harika. Konuşmayı takip edememişti. “Yani?”

“Yani daha küçükken, bazılarına bu seslerin ruh olduğunu ve bu ruhların özel güçlere sahip olduğunu söylemişsin.”

“Yalan söyledim.” Dr. Hennessy’ye gerçekleri söyleyecek kadar güvenmesine imkân yoktu. Bu Aden’a ancak daha çok ilaç, bunun gibi daha çok seans kazandırır. “Kimsenin özel güçleri yok.”

“Öyleyse ruhların olduğunu itiraf ediyor musun? Sadece hiçbir uhrevi güce mi sahip değiller?”

Aden dişlerini sıktı. “Hayır. Böyle bir şey söylemedim.”

“Bana ruhlardan birinin artık zaman yolculuğu yapamadığını mı söylüyorsun?”

Aden kaskatı kesildi. Zaman yolcusu olan Eve’di, bazen Aden’ı kendisinin daha küçük bir halinin içine gönderiyordu. Tek bir yanlış kelime etse geleceği değiştirir, bazen ayrıldığından daha farklı bir gerçekliğe geri dönerdi.

Artık Eve gittiği için zaman yolculuğu yapabileceğini sanmıyordu ve zaten denemeyecek kadar da çok korkuyordu. Doğabilecek sonuçlar çok fazlaydı ve Aden kendi hayatından memnundu. Yani çoğundan.

“Aden,” dedi doktor.

“Zaman yolculuğu masaldır,” Aden’ın tek söylediği şey oldu.

“Diğer insanların ne zaman öleceklerini tahmin etmek kadar mı masaldır?”

“Evet,” dedi Aden boğuk bir sesle. “Bununla nereye varmaya çalışıyorsunuz, Dr. Hennessy?”

“Ah, üzgünüm. Sende beni sorgulamanın sorun olmadığına dair yanlış bir izlenim bırakmış olmalıyım. Ama öyle değil. Ben sorarım. Sen yanıtlarsın.”

Aden ellerini yumuk yaptı. Yıllar boyunca pek çok doktoru olmuştu ama bu açık ara farkla en kötüsüydü. Bu kadar hor görmesine bakılırsa, Aden adamın bir diploması bile olup olmadığını merak ediyordu. “Daha iyisi, ben hiç konuşmayayım, ne dersiniz?”

Dr. Hennessy, “Bu da olur,” dedi sanki başından beri istediği buymuş gibi rahatlıkla. Aden’i şaşırtmıştı. “Sessizlik yalanlardan iyidir.”

Bunun sonuçlarını bekleyip görecekerdi.

Tek bir kelime konuşulmadan dakikalar geçti. Bir süre sonra Aden’in göz kapakları daha da ağırlaştı. Tavan dev bir beyaz leke haline gelerek bulanıklaşmaya başladı. Aden tetikte kalmaya çalışarak gözlerini hızla kırptırdı fakat arka plandaki hafif müzik çalmaya devam ediyordu. Melodiyi tanıdığım düşündü. “Sus Küçük Bebeğim”. Yetişkin hastalar için ne garip bir şarkı seçimiydi. Ancak sesler bile suskunlaşmıştı, dinliyorlar, uykuya dalıyorlardı...

“Çok bitkinsin, Aden.”

“Evet,” diye cevaplarırken buldu kendini siyah bir denizden. Siyah mı? *Evet*, diye düşündü. Havada süzülüyordu, beyaz gitmişti, her yanında karanlık vardı. Öyleyse göz kapakları tümüyle kapanmış olmalıydı. Açmaya çalıştı ama birbirlerine yapışmışlardı.

“Gevşemiş durumdasın.”

“Evet.” Ve öyleydi de. Kayıptı, hâlâ havada süzülüyordu. Tasa yoktu. Sırlar ve sorunlar yoktu. Sadece... özgürlük.

Dr. Hennessy ona başka bir soru sordu ama Aden sözcüklerden anlam çıkaramadı. Karmakarışıklılar. Yine de cevap vermesi garipti. Ama ne söylediğinden emin olamıyordu. Bu da garipti. Ve yine de umursamıyordu. Ne büyük huzur.

Burası cennet, diye düşündü. Bütün o siyahlık. Çok sakindi. Çok sessizdi. Orada sonsuza dek kalmak istiyordu. Hatta belki Victoria bile ona katılırdı. Evet. Bu ne harika olurdu. Yalnızca ikisi, süzülür, sürüklenir ve gevşerdi.

Victoria.

Kaşlarını çattı. İşte bir tasa. Hoşuna giden bir tasa. Victoria düşüncesi denizin ince bir çizgi halinde ayrılmasına, farkındalığına hafif bir ışık sızmasına neden oldu. Victoria neredeydi? Ne yapıyordu? Onu tekrar ne zaman görecekti? Bu gece olduğunu umuyordu. Buluşmaları gerekiyordu, değil mi? Ama ya okulda yaptığı gibi uzak durursa?

Yine konuştuğunu fark etti ama kelimeler ona karışık geliyordu.

Siyahlıktan ayrılmalıydı. Victoria buraya gelemezdi. Hiç kapı yoktu, sadece o ufacık çizgi halindeki boşluk vardı. Bir dakika. Eğer kapı yoksa, Aden buraya nasıl gelmişti? Ve nasıl ayrılacaktı?

Küçük bir panik kıvılcımı çizginin genişlemesine neden oldu ve o sonsuz siyah denize daha fazla beyazlık doldu. Bir tasa daha. Bu seferkinden nefret ediyordu fakat yine de üzerinden silkip atmak da istemiyordu. Bu doğru değildi. Yanlış giden bir şeyler vardı.

Aden.

Ses onu çağırdı, yankılanıyordu. İçinde panik yükselirken sesi tanınması gerektiğini düşündü. Burada kim vardı? Soru ile cevap arasındaki uçurum arasında bağlantı kuramıyordu.

Aden.

Bu sefer adı daha ısrarcı dile getirilmişti. Bu belki de... Elijah'ydı?

Aden!

Evet, evet. Bu Elijah'ydı. Elijah'nın burada ne işi vardı? Elijah ona nasıl katılmıştı?

ADEN!

"Ne var?" diye homurdanırken buldu kendini; bu sefer kendi sesini duymuştu. Sesi kafatasının içinde zangırdadı. Beynine inen bir yumruk gibiydi, Aden'a şaşkına çevirdi.

Aden, uyanmalısın. Sanırım seni hipnotize etti.

"Ne!" Göz kapakları neredeyse dikiş yerlerini yırtarcasına aniden açıldı. Gözleri çılgınca etrafında gezindi. Dr. Hennessy koltuğun ucunda oturmuş, bir eli Aden'ın dizlerinin yanından destek alıyor, diğeri bir ses kaydedicisini sımsıkı tutuyordu. O kayıt cihazını Aden'ın ağzından yalnızca birkaç santim uzağa uzatmış bir halde ileriye doğru eğilmişti.

O anda doktorda... tuhaf bir şeyler vardı. Normal, insani dış görünüşünün altında Aden yumuşak, neredeyse ıslıl ıslıl bir şeyler gördü. Güzel... bir şeyler. Sanki daha uzun, daha kalın saçları varmış gibi. Kar taneleri gibi beyaz. Donuk ve cansız olanlar yerine pırıl pırıl kahverengi gözleri ve dolgun, sevimli bir şekilde öfkeli dudakları varmış gibi.

Aden'in midesi bulandı. Doktorunu çekici *bulmuyordu*.

İçgüdüsel olarak adamı itti ve doktor sandalyeden düşüp nefesi kesilerek yere çarptı. Neler oluyordu? "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

Dr. Hennessy olabildiği kadar haysiyetini toplayarak ayağa kalktı. Hâlâ o kayıt cihazını sımsıkı tutuyordu fakat küçük, siyah cihazı çabucak cebine soktu, burnundaki gözlüğü kaldırdı ve gömleğiyle pantolonunu silkti.

"Bence bir seans için bu kadarı yeterli. Bay Reeves lobide seni bekliyor."

Aden'in boğazında asit gibi yakan bir öfke yükseldi. *Ne dedim? Ona ne söyledim?* O ses kayıt cihazını alması gerekiyordu. Ne hari-kaydı, değil mi? Yapılacaklar listesi her gün uzuyordu.

Dr. Hennessy, Aden'in düşüncelerinin kaydığı doğrultuyu hissetmiş olmalıydı çünkü uzun adımlarla masasına gidip telefonundaki bir tuşa sertçe vurdu.

"Evet?" diye sordu bir kadın sesi hoparlörden.

"Lütfen Bay Reeves'e Aden'la işimizin bittiğini haber verin. Artık çocuğu alabilir."

Kartlarını iyi oynadın. Aden doğrulurken gözlerini kıstı. Şimdi yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir olay çıkarmadan yapamazdı. Ama geri dönecekti. Ve o kayıt cihazını alacaktı. Ne yapmak zorunda kalırsa kalsın.

ON İKİ

Aden çiftlikte bir tane sandviç yedi. Ya da beş tane. Daha sonra Bay Thomas kabinin arkasında durup ona bağırırken, o duş aldı. Kollarıyla duş başlığının kenarlarından destek alıyor, sıcak serpinti doğrudan yüzüne çapıyordu. Bir çift olarak aldığı ilk duşunun başka bir erkekle olmasını umursamamaya çalıştı.

“Kız kardeşim gibi kokuyorsun,” diye homurdandı peri hayalet. “Neredeydin?”

Demek Bayan Brendal doğru söylüyordu. “Bana onu anlat. Kız kardeşini.” Mesela önce saldırıp sonra mı soru sorardı? Ve haberi olmadan Aden’i izliyor muydu? Hayalet Prens dışında Aden –bildiği kadarıyla– bir perinin yanında bulunmamıştı.

“Ona dokunmayacaksın! Beni duyuyor musun? Önce seni öldürürüm.”

“Seni duyuyorum. Sadece ölü olduğun için o tehdidin sonunu getirmenin zor olacağını biliyorum.” Bir sohbet açılmasını teşvik etmemeliydi ancak gerçekten de Thomas’ın ne olduğunu kabullenip sessizleşmesini umuyordu. “Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kız kardeşini incitmek gibi bir niyetim yok.”

Ağır bir duraksama oldu. Her zamanki gibi bir anlıktı. “Gitmek istiyorum. Neden gidemiyorum?”

“Bu dünyadan ayrılmak için hayattayken yapmadığın için pişmanlık duyduğun şeyi ölümden yapmalısın,” dedi Aden dönerek. Tatlı, anaç Eve’i bu şekilde kaybettiğinden, bunu kesin olarak biliyordu.

Thomas kollarını göğsünde kavuşturdu. “Son dileğim seni öldürmekti.”

“O zaman sanırım birbirimizin başına kaldık çünkü eline silah alamıyorsun.” Aden düşün kolunu çevirdi, suyun tazyiki önce azaldı, sonra kesildi. Duş kabininden çıkıp bir havlu aldı.

Thomas atıp tutmaya devam etti ama Aden onu rahatça duymazdan gelebildi. Ve bunun nedeni de herhangi bir ilaç değildi.

Arabayla eve giderken, Dan ona sırf dünkü gibi bir korku yaşamayı engellemek için yeni haplarını almaya devam etmesini söylemişti. Hatta Aden’la odasına kadar yürümüş ve dilinin üzerine küçük, beyaz hapı koyup yutmasını izlemişti. Tabii Dan ayrıldığı anda Aden hapı çöpe tükürmüştü. Bugün Shannon’la ormanda yaptığı gibi dikkatini dağıtan her şeyi kategorilere ayırma konusunda iyiye gidiyor olmalıydı. Belki de dinleyemeyecek kadar dikkati dağınmıyordu.

Dr. Hennessy ona ne yapmıştı? Zorla hipnotize edilmesini Dan’e anlatmaya başlamıştı fakat Dan, İlaçlarını Alma Operasyonu’nun bir destekçisi haline gelince fikrini değiştirmişti.

Aden kaşlarını çatarak üzerine hafifçe vurarak kuruttu ve havluyu beline doladı. Sessizce koridordan yatak odasına geçti. İçerisi boştu. Shannon neredeydi? Diğer odalardan mırıltılar duymuştu, bazı sesler öfkeliydi ama kapılar kapalıydı ve kimin kiminle kavgaya ettiğini anlayamamıştı. Akşamın bu kadar geç saatlerinde çocuklar genellikle köşelerine çekilir ve oda arkadaşlarıyla takılırdı.

Aden iç geçirerek bir tişört ve geleneksel kot pantolonunu giydi.

“Yine dışarı mı çıkıyorsun?” diye sığıttığı dişlerinin arasından konuştu Thomas, Aden’in dikkatini çekerek. Hayalet, yatak odasının bir ucundan diğerine yürüyordu. “Nereye gidiyorsun? Beni burada bırakamazsın!”

Daha seksi bir şeyler giy, dedi Caleb. Victoria’yı göreceğiz.

Onu rahat bırak, diye karşılık verdi Elijah. Göz önünde bulundurmamız gereken daha önemli şeyler var. Yani gerçekten... Kimse günlerdir Aden’in ailesinden bahsetmedi. Onları ne zaman aramaya başlayacağız? Onları bulmak hepimizin yararına olacak.

Ailesi. Aden günlerce “Unut Onları” yolundan yürümeyi başarmıştı ve Elijah’nın anımsatması, hızla gelen bir otobüsün önüne itilmek gibiydi.

Ailesi onu yeni yeni yürümeye başlarken bırakmış ve o zamandan beri de kontrol etmemişti. Bunun için onlardan nefret ediyordu. Yine de onlarla konuşması gerekiyordu. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Aden’in niye böyle olduğunu biliyor olabilirlerdi. Tıpkı Aden gibi bir akrabaları olabilir.

Ancak bundan da önemlisi Elijah, Caleb ve Julian’la ilgili bilgileri daha iyi araştırabilirdi. Mesela eskiden kim oldukları, son dileklerinin ne olduğu gibi. Sonra onları özgür bırakabilirdi. Eğer hâlâ gitmek istiyorlarsa.

Ölmeye can mı atıyorsun? diye sordu Julian kâhine.

Aden’in bu konuşmayı yapmaktan ödü kopuyordu, yanıtlardan çok korkuyordu.

Evet. Hayır. Bilmiyorum. Sadece kim olduğumu merak ediyorum. Belki Eve gibi ben de Aden’in ailesini tanıyordum. Belki hayatımda muhteşem şeyler yaptım. Bilmek... güzel olurdu. Ve başka bir şey olmasa da en azından Aden’in yetenekleriyle ilgili ne kadar çok şey öğrenirsek, bu aralar çevresinde olan her şey konusunda ona yardım edebilmek için daha donanımlı oluruz.

Eh, ben acıktım, dedi Caleb ve Aden bunun sebebinin ruhun kendisi kadar korkması olduğundan şüphelendi. *Bana bir iyilik yap da mutfakta fazladan sandviç olup olmadığına bak.*

“Bana bir dakika ver,” diye cevapladı Aden botlarını çekerken.

“Sana bir soru sordum,” diye hırıldadı Thomas. “Nereye gidiyorsun? Bu kez bana cevap ver!”

“Yoksa ne yaparsın? Beni tokatlamaya mı çalışırsın?” diye sordu Aden alaycı bir şekilde.

Menteşeler gıcırdadı, ardından Shannon odaya girdi. Aden’a dikkatle bakarak durdu. “Güzel.” Ardından tıpkı daha önce olduğu gibi yanakları kızardı. “D-demek i-istediğim...”

“Biliyorum,” dedi Aden gülerken. “Endişelenme.”

Kulak misafiri olmayı seven Thomas hareketsizleşip suskunlaştı.

“Seni yakaladığıma s-sevindim.” Shannon kapıyı kapayıp onları içeri hapsetti ve başı arkaya atılı, gözleri kapalı bir halde tahtaya dayandı. İçini çekti, bu bezgin bir sestti.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Aden.

Shannon’ın göz kapakları yavaşça açıldı. Yeşil gözleri kaygıyla parlıyordu. “S-sana bir şey s-söylemeliyim. Bilmen g-gerekıyor ve bunu i-içimde tutmak...”

“Evet, biliyorum.” Sırlar insanı yer bitirirdi. Kanıt: Aden şu anda delik deşik haldeydi. “Her neyse bana söyleyebilirsin. Seni yargılamam. Zaten sanki yargılayabilmişim gibi...” Aden kalçasını masanın kenarına dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Hâlâ dinleyen Thomas’a bir göz attı ve yine de devam etmeye karar verdi. “Ben Deli Aden’ım, unuttun mu?”

“Sen d-deli değilsin.”

“Teşekkürler.”

Shannon nefesini bıraktı. “B-biz oda arkadaşınız ve eğer s-sonra öğrenirsen k-kızacaksın ve s-sonra da beni ö-öldürmek isteyeceksin.”

Ciddi bir şeye benziyor. Sence... diye homurdandı Caleb. Sizce sevgilimiz Victoria’ya mı sarktı?

Yok canım. Son oda arkadaşımı öldürdüğüne bahse girerim, dedi Julian.

“Söyle!” Aden bağırarak istememişti ancak Shannon’la Victoria’nın birlikte olması düşüncesi bile onu...

“B-ben e-eşcinselim,” dedi Shannon. Kelimeler utanç, pişmanlık ve her çeşit suçluluk duygusuyla söylenmişti.

Eşcinsel. Aden gözlerini kırptırdı. Hepsi bu muydu? Cidden mi? “Peki.”

O yeşil gözler kocaman açıldı. “P-peki mi?”

“Evet.”

“Ama b-beni d-dinlemiyor muydun? Ben geyim.”

Aden gözlerini devirdi. “Onu bilmem. Bazen tam bir baş belası oluyorsun ama o kadar.”

“Ne demek i-istediğimi biliyorsun,” diye geldi ters yanıt.

“Yani şaka yapmak için çok mu erken?”

Bu Aden’a sert bir bakış kazandırdı.

“Shannon. Cidden. Eşcinselsin, hasta değil. Bunda bir şey yok. Bundan kaygı duymuyorum.”

Sert bakışlar kayboldu, yerini büyük bir şaşkınlık aldı. “Ama biz bir odayı p-paylaşıyoruz.”

“Ne olmuş? Ellerime hâkim olamayacağımdan mı korkuyorsun?”

Dostunun dudaklarının kenarında bir gülücük kıpırdandı, üzerinden beş kilo gerginlik atmış gibi görünüyordu. “Gerçekten senin için s-sorun değil mi?”

“Hayır, gerçekten değil.”

“Teşekkür ederim.”

“Bilen tek kişi ben miyim?” diye sordu Aden. “Sessiz kalmamı ister misin?”

“R-Ryder biliyor.”

Bugün ormandaki o yüz kızarması, Ryder’ın Shannon’a bakamaması... Ah. Şimdi anlaşılmıştı.

Shannon ayaklarına baktı, bir nefes daha bıraktı, sonra iki defa başını kapıya vurdu. “Onun da ö-öyle olduğunu sanmıştım ama değil. Öyle t-takılmıyor.”

Ancak Shannon’ın umut beslediği açıktı. “Ailenin seni evden atmasının nedeni eşcinsel olman mı?” diye sordu Aden.

Başıyla onayladı. “Sayılır. D-Dan’ın çiftliğini duyup aramışlar. Başımı d-derde sokmaya başlamıştım, dükkân soyuyor, içiyor, o-o tür şeyler yapıyordum ve y-ya buraya gelecek ya da s-sokaklara düşecektim. Buraya geldim.”

“İyi seçim.”

Yüzünde bir gülümseme daha özgürce belirmeye başlamıştı. “Ben de öyle düşünüyorum.”

Pencereden kararsız bir tıklama sesi geldi ve Thomas nefesini sinirle içine çekti. Shannon doğruldu ve Aden döndü. Orada, camın

ardında sarışın bir vampir duruyordu. Victoria'nın sakız çiğneyen kız kardeşi.

Aden kaşlarını çatıp endişelenerek pencereye yaklaştı ve ola-bildiğince çabuk açtı. Serin akşam havası bir anda içeriye doldu. "Stephanie?"

Stephanie bir balon patlattı. Ay ışığı onu sarıyor, teninin beyaz-lığına ışık tutuyordu. "Ta kendisi."

"Voyvoda'ya ait bir vampir prenses daha. O. Ölmek. Zorunda." Thomas tamamen saldırma amacıyla ileri atıldı. Ancak Aden'in onun dünyasındayken karşılaştığı görünmez duvarın aynısına çarptı. En-gellendiğini fark ettiğinde yumruklarıyla duvara vurdu.

Aden kendini vampire odaklanmaya zorladı. "Burada ne arıyor-sun? Victoria'ya bir şey mi oldu?"

"Fiziksel olarak değil ama ben seninle çıkmak üzere seçilen kızlardan biri olduğum için zihinsel olarak bir şey oldu diyebiliriz."

Aden bunu duymaktan hoşlanmamıştı. "Beni ona götür. Benim..."

"Sakin ol, kovboy. Victoria iyi olacak."

İyi olmak. Bu yeterince iyi değildi. "Beni yine de ona götürüyor-sun. Ve bilgin olsun, seninle çıkmayacağım."

"Çünkü sadece Vic'i istiyorsun. Evet, evet, biliyorum." Step-hanie gözlerini devirdi, ellerini cama dayadı ve Aden'a doğru uzandı. "Ayrıca Victoria'nın senden hoşlandığını ve özellikle de seni ısırıp köle etmeyeceklerine güvenemezken yabancıların sana asılmasını istemediğini biliyorum. O yüzden buradayım. Seçildim ama buna karşı çıkmıyorum." Bunun üstüne kollarını açıp dönerek, parlak kırmızı kolsuz bluzunu ve mikroskobik mini eteğini Aden'in gözle-ri önüne serdi. "Bütün ihtişamımla ben. Ne kadar şanslı olduğumu biliyor musun? Lauren ile ben başkalarıyla sözlendirilmiştik ama Voyvoda'nın ölümüyle her şey mümkün ve benimle olma şansın var. Ve buyruklarınızı feshetmek isteyebilirsiniz, yüce kralım. Çünkü seni şimdi ona götürürsem listeden çıkarılacağım ve o listede kalmam herkes için daha iyi olur."

Aden'ın midesi yüzlerce küçük düğüm atlıyormuş gibi kasıldı. "Öyleyse beş kızın hepsi de seçildi mi?"

"Evet. Meclis senin Voyvoda'nın diğer kızlarıyla çıkmanı istemedi fakat her ne kadar babaları şu kraliyet bağlantısını kurmak isteseler de kızların çoğunu seni görmeye razı etmeleri gerekti -üzgünüm ama yapacak bir şey yok, ne de olsa insansın- ve ben gönüllü olduğum için... Bu arada listedeki bütün kızlarla tanıştım. Bu yüzden de fikrimi değiştiriyorum. Sen şanslı bir çocuk değilsin."

"Hiç fark etmemiştim," diye karşılık verdi Aden alaycı bir şekilde. Stephanie güldü, bu ahenkli bir sestti.

Bu, Victoria'dan günde en az bir kere duymak istediği tarzda bir gülüştü. *Yakında*, diye düşündü Aden özlemle...ve ardından kendini suçlu hissetti. Victoria olduğu gibi mükemmeldi. Akıllı, azimliydi ve Aden'ı ve geçmişini anlıyordu. Yargılamadan. Kabullenerek. Ve Aden onun güzel gülücüklerinden birini görebilmek için uğraşmayı kafasına takmıyordu. Hatta bunu yapmak zorunda kalmaktan hoşlanıyordu. Ve bir gülücük kazandığında gururlanmış ve heyecanlanmıştı. Fakat Victoria devamlı mutlu olmayı hak ediyordu ve Aden onu muhtemelen şu anda perişan ediyordu.

En azından biraz ettiğini umuyordu.

İçini daha büyük bir suçluluk kapladı. Victoria'nın kıskanmasını istememeliydi ama Victoria'nın ona vampir malikânesinde gösterdiği umursamazlıktansa kıskançlığı fazlasıyla tercih ederdi.

"Beni içeriye davet etmeyecek misin?" diye sordu Stephanie.

Aden omzunun üzerinden bir göz attı. Shannon hâlâ kapı aralığında duruyordu, yüzünde meraklı bir ifade vardı. Thomas hâlâ o görünmez duvara vuruyordu. "Aslında," dedi tekrar Stephanie'ye dönerek, "seninle dışarıda buluşayım." Nasıl olsa ormanda Riley, Victoria ve Mary Ann'le buluşacaktı. Saate göz atınca... daha iki saat olduğunu fark etti. Yeterince çabuk değildi. Stephanie'den hoşlanmıyor değildi ancak bu durumdan rahatsızdı. "Shannon," dedi fakat sözü kesildi.

"Evet, ne yapılacağını b-biliyorum. Git. Ben seni gözetirim."

"Teşekkür ederim."

Aden bıçaklarını ayak bileğindeki kılıflarının içine sokarken Stephanie, “Yüzüğünü unutma,” dedi.

Voyvoda’nın yüzüğü. Ah, evet. Opal taşı vampir malikânesinden döndükten sonra tıktığı çekmecedен çıkardı, metali parmağına geçirdi ve pencereden çıktı. Tanrım, hava çok soğuktu. O kadar soğuktu ki her nefes verişinde yüzünün önünde buhar oluşuyordu.

Ormana doğru yan yana yürüdüler fakat tam ağaç sıralarına varmadan önce Stephanie, Aden’in kolunu yakalayıp durdurdu.

“Orada goblinler ve kurtlar var.” Stephanie konuşurken bile havada bir uluma yankılandı. Ulumayı çabucak yüksek perdeden, keskin bir çığlık izledi... hiçbir insanın çıkaramayacağı bir ses. Aden korkudan büzüldü.

“Nereye gitmeliyiz?” diye sordu.

“Romantiklik gibi saçmalıklar yapıp burada, yıldızların altında oturacağız. Bilirsin, rapor vermek zorundayım yani bunu gerçekmiş gibi göstermemiz gerekiyor.” Stephanie sırtıp kolunu sallayarak, Aden’in ayaklarını işaret etti. “İşte.”

Aden yere baktığında yayılmış ve kadife yumuşaklığında siyah bir örtü buldu. Demek gerçekten de “romantiklik gibi saçmalıklar” yapacaklardı. Aden iç geçirerek kendini yere bırakıp uzandı ve gökyüzüne baktı, yıldızlar asıldıkları yerden elmas gibi ışıldıyorlardı.

Stephanie yanına yattı. “Peki, ne hakkında konuşmak istersin?”

Bahse girerim ki bu kız yumuşacıktır, dedi Caleb.

Başımızı derde sokacaksın, diye tersledi Elijah.

“Victoria hakkında konuşmak istiyorum.”

Stephanie kabaca güldü. “Şok oldum. Gerçekten. Peki, ne bilmek istiyorsun?”

“Onunla çıkmam senin için sorun değil mi?”

“Neden olsun? Tatlısın.”

Bir iltifat. Şaşırtıcı. “Evet ama diğer kız kardeşin benden nefret ediyor.”

“Hakikaten de ediyor. Bir kaşıntıdan ettiği gibi.”

Aden gülümsedi; kendine engel olamamıştı. “Duygularımı incitmemeye çalıştığın için teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.”

“Sen... farklısın,” dedi Aden. Bunun onları ısıtacağını umarak ellerini başının altına koydu. “Diğerleri gibi değilsin.”

“Biliyorum. Bu muhteşem bir şey değil mi?” diye sordu Stephanie, omzuyla Aden’i dürterek. Ondan yayılan sıcaklık Aden’i sardı.

Aden’in gülümseyişi yüzüne yayıldı. “Victoria senin eskiden gizlice kaçtığını söyledi.”

“Evet. Elime geçen her fırsatta.”

“Babandan korkmuyor muydun?”

“Tabii ki korkuyordum. Hepimiz korkuyorduk. Cezanın, birini eğitmenin tek yolu olduğuna inanırdı ve adamın tek derdi, insanken arzuladığı yenilmez ordu olmamız için bizi eğitmektir. Ancak Lauren onun gözdesi, asıl ilgi odağıydı. Sonuçta Lauren tepeden tırnağa savaşçıdır, bu yüzden babam genel olarak onunla ilgileniyordu. Bana gelince, ben çok... *ilgisizdim*, sanırım doğru kelime bu fakat babam annemin mutlu olmasını isterdi. Kadınlar onun zaafiydi, tabii bunu asla dile getirerek itiraf etmezdi. Hiçbir zaafını kabul etmezdi. Neyse, benimle ilişkisini kesti, bana bir kurt koruma bile vermedi ve beni annemin sevgi dolu himayesine bıraktı.”

Stephanie sanki babasının onu terk etmesi canını sıkıyormuş, sanki adam ona bir iyilik yapmış gibi konuşuyordu. “Peki ya Victoria?”

“Ne olmuş ona?”

“Onunla ilişkisini kesmedi mi?”

“Annelerimiz aynı değil ve babam, onun annesini mutlu etmeyi önemsemiyordu. Yani hayır, ilişik kesme olmadı.” Stephanie yuvarlanarak yan döndü, ellerini yanağının altına koyarak Aden’a dikkatle baktı. “Victoria’yı bir sonraki Lauren olmaya zorladı. Gülerse cezalandırılıyordu. Babamla hemfikir olmazsa ne oluyordu? Cezalandırılıyordu.”

Victoria’nın bu kadar ciddi olmasına şaşmamalıydı. Nadiren gevşemesine şaşmamalıydı. Aden birden adamın ölmesine sevinmişti.

Bu düşüncedeki bir şeyler onu rahatsız etti, ensesindeki tüylerin diken diken olmasına ve beyninin ağrmasına neden oldu. Voyvoda'yı her düşüncesinde böyle hissediyordu? Niçin?

"Peki, bizim için planların nedir?" diye sordu Stephanie. "Bütün vampirler için?"

"Size yeni bir kral bulmak," diye cevapladı Aden dürüstçe. "Ama ondan öncesini bilmiyorum."

Stephanie'nin gözleri kocaman açıldı, yüzündeki ifade saf bir şaşkınlıktı. "Kral olmak istemiyor musun? Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Ama bu... Yani vay canına. Kim gezegendeki en iyi vampirleri yönetmek istemez ki?"

"Ben."

Stephanie sakızın balonunu patlattı. "Sanırım bu bilgece. Yani sen sadece bir insansın. Fakat bu arada, eğer taç giyme törenine kadar dayanırsan bazı tavsiyelerim var."

"Bekle. Bana taç giyme töreninin ne zaman olacağını anımsat."

"On iki gün, arkadaşım. On iki uzun mu uzun gün."

Uzun mu? Zaman onun zar zor takip edebildiği kadar hızlı ve acımasızca akıp giderken mi? Yine de cadılarla ilgilendikten sonra yerine geçecek kişiyi bulması için... aşağı yukarı bir haftası olacaktı. Bu mümkündü. Öyle umuyordu.

"Bu süre içinde yetkili sensin, yani senin sözün mutlaklır. Peki, benim önerilerimi dinleyecek misin dinlemeyecek misin?"

"Duyalım bakalım."

"Birincisi, artık siyah cübbeler olmasın. Kendi cübbemi attığımda kriz geçirmedin, şu anki düzgün elbise eksikliğim konusunda bir şey demedin ve sana bunun için teşekkür ediyorum. Her neyse, bizim renge ihtiyacımız var. Yığınla renge. Sadece benim değil, hepimizin. Fakat diğer herkes onay olmadan hareket ederek cezalandırılma riskine giremeyecek kadar korkuyor."

"Renk. Tamamdır." Victoria'nın gizliden gizliye pembe rengi sevdiğini biliyordu.

Stephanie ellerini çırpı. "Mükemmel. Geri döndüğümde gelişmeleri bildiririm. Şimdi. İkinci öneri." O tiz çılgınlardan bir tanesi daha çınladı, bu kez daha yakındaydı ve Aden doğrulup oturdu. Stephanie de öyle yaptı. "Şey, belki de örtümüzü çiftliğe daha yakın bir yere taşımalıyız."

Üçüncü keskin çılgılık yankılandı, bu seferki daha da yakındaydı. Ayaa fırladılar ancak Aden hançerlerini avuçlarında sımsıkı tutana kadar değil. Birkaç metre ötede yapraklar ve dallar hışırdadı. Aden, Stephanie'nin önüne geçerken ufak, şekilsiz bir adam aniden çalılıklardan çıktı ve sanki görünmez bir iple çekiliyormuş gibi doğrudan Aden'in üzerine ilerledi.

"Goblin," diye bağırdı Stephanie.

Demek bir insan değildi. Biçimsiz yaratık Aden'in diz kapaklarıyla aynı boydaydı. Sivri kulakları, sarı bir benzi ve kıızıl alev rengi gözleri vardı. Daha da beteri, dişleri keskin kılıçlar gibiydi. Goblin her ne kadar kıyafet giyiyor olsa da, kumaş şeritler halinde kesilmiş, kalbinin olması gereken yerde açılmış deliği gözler önüne seriyordu.

Harika. Yalnızca bir goblin değil, ölü bir goblindi.

"Julian," diye homurdandı Aden. Eğer ruh ölü bir bedene yakınsa o beden uyanıyordu. Daima. Ve ardından tabii ki bu yeni uyanmış ceset onun etini arzulayarak Aden'a saldırıyordu. Yine daima.

Benim hatam.

Aden daha önce cesetlerle binlerce defa savaşmıştı ve onları durdurmanın tek yolunun kafalarını kesmek olduğunu biliyordu. Fakat daha önce hiç insan olmayanıla savaşmamıştı. Bu sefer başını kesmek işe yarar mıydı? Galiba bunu öğrenecekti.

Yaratık ona ulaştığında, Aden bıçaklarından birini yaratığın boğazına doğru bir yay çizerek salladı ancak değmeden hemen önce goblin eğilip Aden'in diz kapağını ısırdı.

Aden acı acı bağırdı, bacağına derhal bir ateş almıştı ve yaylıyordu. Vücudunda adrenalin de salgılanıyor ve alevleri söndürerek ayakta kalmasını sağlıyordu. Yaratığın şakağına yumruk atarak dişlerini

yerinden söktü –bu arada kendi kot pantolonu ve etini de kesti– ve küçük şeytanın yan tarafa doğru uçmasına neden oldu.

Goblin, Aden’in derisinin kanayan bir parçasını çiğnerken bir anlığına orada yattı; kırmızı gözlerini zevkle birlikte daha fazlasını bulma arzusu bürümüştü. Aden goblinin üzerine çullandı ve her iki bıçağını kullanıp kollarını makas gibi çapraz sallayarak kesti. Goblin önünden çok hızlı bir şekilde yuvarlanarak ölümcül darbeden kaçtı.

Yakala onu! diye tezahürat yaptı Julian.

Bunu yapabilirsin, dedi Caleb. *Belki.*

Sakin ol, diye ilave etti Elijah. *Eğer onu oyalayabilirsen...*

Goblin, Aden’in üzerine sıçradı. Aden döndü ve yaratık yanından ok gibi geçip yere çarptıktan sonra ayağa fırladı. Aden, hançerleri bir kez daha havaya kaldırarak öne atılıp aradaki mesafeyi kapadı. Bu defa başaracaktı. Onu hiçbir şey durduramazdı.

Belki de bir şey durdurabilirdi.

Ağaçlardan birden koyu renkli bir kurt çıktı, yanından uçarak geçti ve goblina hızla çarparak karnını iştahla ısırmağa başladı. Ancak bu goblini yavaşlatmadı. Yaratık kızgın, aç ve acıyı umursamaz bir şekilde tırmalayıp ısırды. Cesetler umursamazdı. Belki de sadece hissetmiyorlardı.

Kurt keskin pençelerle goblinin yüzünü tırmaladı. Eti cızırdadı, sahiden de yanyordu ve siyah kan fışkırdı.

“Bu onu durdurmayacak,” diye bağırdı Aden öne atılarak.

Kurt ona sinirli bir bakış attı. Yüzündeki koyu kahverengi ve altın rengi kürk matlaşmış, gözlerinden biri şişerek neredeyse kapanmıştı. Bir uyarı hırlaması geldi.

Uzaklaş!

Sert erkek sesi Aden’in kafasında yankılandı, tanıdık değildi... galiba.

“Onu yerde tut.” Aden her ne kadar araya girdiği için bu kurt her kimse ona saldıracağını tahmin etse de, bıçağını kaldırıp saldırdı. Sonunda. Başarı. Goblinin başı vücudundan ayrıldı ve yuvarlandı. Vücut kıpırdandı, ardından hareketsiz kaldı.

Aden kollarını ağır bir biçimde indirirken nefes nefeseydi.

“İyi iş çıkardınız, çocuklar,” dedi Stephanie onlara doğru sekerek gelirken. “Bir an hepimizin hapı yuttuğunu sandım.”

Kurt, Stephanie’ye odaklanmadan önce açık mavi gözlerini Aden’a çevirdi... Aden birden onun Riley’nin kardeşi Nathan olduğunu fark etti. Sessizlik içinde bir saniye geçti.

Stephanie’nin rengi attı, başını iki yana salladı. “Hayır.”

Kurt yine hırladı.

Stephanie bir iki adım geri çekildi. “Ama benim burada olmam gerekiyor. Meclis üyeleri bana...”

Daha çok sessizlik. Bir hırlama daha.

“İyi,” diye tersledi Stephanie ve gözden kayboldu, bir an oradayken az sonra yoktu.

Tamam. Az önce ne olmuştu?

Nathan öfkeli bakışlarını Aden’a çevirdi. *O şeyi öldürmüştüm ama birkaç dakika sonra hayata geri döndü. Nasıl oldu?*

Aden kurdun kendi kafasının içinde konuştuğunu fark etti. Bu fazladan sestен hoşlanmamıştı ancak şikâyet etmeyecekti. “Ben yaptım,” diye itiraf etti. “Ölüleri diriltiyorum ama yalnızca onlara yakinken,” diye ekledi aceleyle. “Yani bu gece ormanda daha çok ölü goblin varsa, senin yerinde olsam onlardan çabucak kurtulurdum.”

Nathan başını salladı. *Teşekkürler. Prensese koruduğun için.* Övgü istemeye istemeye söylenmişti.

“Zevkle. Ama şey, onun gitmesini sağlamak için ne söyledin?” Kurdun *bir şeyler* söylediğini biliyordu. Sadece aslında yetkili olmalarına rağmen neden vampirlerin kurtlara boyun eğip durduklarını bilmiyordu.

Majesteleri, kurtların karada en korkulan yaratıklar olduğunu keşfedeceksiniz. Hatta müttefiklerinin bile korktuğu yaratıklar. Şimdi lütfen. Bölgeyi terk edin. Ne olur ne olmaz. Bununla birlikte Nathan sıçrayarak uzaklaştı.

“O haklı.” Aniden etrafında Riley’nin sesi yankılandı. “Pençerimiz yüzüğünde bulunan *je la nune*’un aynısını üretir. Vampirler

bizi kızdırmamak için bu yüzden dikkatli davranır. Aynı zamanda pençelerimizi diğer yaratıklar üzerinde kullanmamaya çalışmamızın nedeni de bu. Buradaki önemli kelime *çalışmak* oluyor. Zehri ellerine geçirmelerini istemeyiz.”

Aden döndü. Beklediği gibi Riley, Victoria ve Mary Ann uzun adımlarla ilerliyorlardı. Üçü de kaşlarını çatmıştı. Riley aciliyet dolayısıyla. Mary Ann korkuyla. Ve Victoria... endişeyle mi? “Ama yine de onlara hizmet ediyorsunuz,” dedi.

“Evet.” Riley daha fazla açıklama getirmedi. “Şimdi gel.” Aden nedenini sormadan Riley onu eliyle yanma çağırdı. “Bu kadar tembellik yeter. Yapacak işlerimiz var... ve bir cadıyı kaçırmak bunlardan biri değil. Lauren çoktan bir tanesini yakaladı.”

ON ÜÇ

Victoria herkesi cadının tutulduğu yere ışınladı. İlk önce “dünyanın öbür ucuna bir bez bebek gibi fırlatılmaktansa” geride bırakılmak için yalvaran Mary Ann’i. Ardından Riley’yi. Sonunda sadece Aden kaldı. Victoria elini tutmak için uzandığında Aden erişemeyeceği kadar uzağa çekildi. Paramparça olmuş diz kapağı karşı çıkarak çığlık atıyordu ama Aden acısının en ufak bir belirtisinin görünmesine izin vermedi.

“Önce seninle konuşmak istiyorum,” dedi.

Konuşmak mı? Önce onu öp, sonra konuş! diye yalvardı Caleb.

Çocuğa biraz rahat ver, diye karşı geldi Elijah.

Aden davasını desteklediği için ona teşekkür ederdi fakat kâhin sözlerini, *Böylece Victoria’ya Dr. Hennessy’den bahsedebilir,* diyerek bitirdi.

Hayatta olmazdı. Bunun keyifleri kaçıracağı kesindi ve şu anda daha önemli meseleleri vardı. İlişki meseleleri.

“Burada güvende değiliz,” dedi Victoria.

Aden’in arkasında, ağaçların arasında bir kurt uludu. Nathan. Kendisinin ve Victoria’nın gerçekten de düzgün bir şekilde korunmakta olduğunu mu haber veriyordu? Yakınlarda ölü bedenler olmadığını mı? Aden öyle umuyordu ancak böyle değilse, eğer uluma yakında başka cesetler olacağı için onu kaçırmak içinse bile bunu umursamazdı. Bu çok önemliydi. Sonunda bu konuyu Victoria’yla çözüme kavuşturma fırsatı için herkesle ve her şeyle savaşırdı.

“Bize bir şey olmayacak.”

“Ama bunun için zaman yok,” dedi o zaman Victoria, parmaklarını Aden’i kendine yaklaştırmak için sallayarak.

Ben Caleb’a katılıyorum. Öp onu, diye söze girdi Julian.

Aden inatçı bir biçimde bir ağaç gövdesine yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Hareket her ne kadar hafif olsa da dizine şiddetli bir acı daha soktu. Bir ceset tarafından ısırılmıştı, bu daha önce bin defa yaşadığı bir şeydi, yani Aden bunun daha başlangıç olduğunu biliyordu. Bu ceset tabii ki bir gobline aitti ama kaynağı ne olursa olsun ceset salyası her zaman aynıydı. Zehir. Ve şu anda bile o zehir içinde işliyor, onu yakıyordu.

Yarın ölmüş olmayı dileyecekti. Yine.

Neredeyse gülüyordu. Hiç nefes alabilecek miydi?

“Aden.” Victoria’nın sesi onu korkunç düşüncelerinden aniden çıkardı.

“Elbette konuşmak için zamanımız var. Diğerleri cadıyı sorguluyor olacak, yani bunun için bize ihtiyaç yok.”

Victoria’nın gözleri kısıldı ve çenesini kaldırdı. “Tamam. Konuşacağız. Neden ben başlamıyorum?” O da kollarını kavuşturdu. Altın rengi ay ışığı üzerine düşüyor, kusursuz tenini aydınlatıyordu. Heyecan verici mavi gözleri Aden’i delip geçiyor ve o kötü kız dudakları onu çağırıyordu. Çocukların Victoria’yı önce öpüp sonra konuşmasını istemelerine şaşmamalıydı. *Çok güzel.*

“Bana kız kardeşimle olan randevunu anlat,” diye buyurdu Victoria.

Of. Aden, Victoria’nın o konudan başlayacağını tahmin etmesi gerektiğini düşündü. “Ben ona randevu demezdim. Senin halkına yarar sağlayacak muhtemel değişiklikleri konuştuk. Siyah yerine pembe kullanmak gerektiği gibi. Sonra seni konuştuk.” Ya da goblin baskın yapmasaydı konuşacaklardı. “Seni ne kadar... sevdiğimi.” İşte. Söylemişti. O kelimeleri söylemişti. Ona bunun söyleneceği bir zaman vardysa, o da şu andı. Victoria’nın onun duygularıyla ilgili endişelenmesini ya da güvensiz olmasını istemiyordu. “Sen cesur ve şefkatlisin ve beni dengin görüyorsun, bir ayak bağı olarak değil. Seninle birlikteyken kendimi daha iyi hissediyorum. Kendimle ilgili daha iyi, her şeyle ilgili daha iyi.”

Victoria’nın ağzı açık kaldı. “Beni seviyor musun?”

“Evet, seviyorum. Seni seviyorum,” diye tekrarladı Aden. “Sen de bana söylemek zorunda değilsin. Henüz oraya varmadıysan bunu anlaram.” Evet, anlardı... ama bundan kesinlikle hoşlanmazdı.

Victoria’nın yüz ifadesi yumuşadı ve ellerini ovuştururken ayaklarına baktı. Şimdi yanaklarında pembemsi bir renk vardı. Aden’in itirafı dolayısıyla utanmış mıydı yoksa yakın zamanda beslenmiş miydi? Eğer öyleyse, kimden?

Aden’in göğsüne kıskançlık bir yumruk gibi indi. *Bu konuyu aşmalısın, dedi kendi kendine. O bir vampir. Hayatta kalmak için yapması gereken şey bu.*

“Ben... Ben de seni seviyorum, Aden.”

Tanrı’ya şükürler olsun. Kıskançlığının her bir damlası kurudu. Victoria onu seviyordu. Onu gerçekten seviyordu. “Bir daha söyle.” Daha önce Aden’i kimse sevmemişti. Kimse.

“Ben de seni seviyorum. Hem de çok. Sen güçlü ve sadıksın ve beni, benim kendimi anladığımı düşündüğümünden daha iyi anlıyorsun. Yani evet, seni seviyorum,” dedi yeniden Victoria.

Aden bu sözcüklerden asla usanmayacaktı.

“Ve seni bu kadar çok sevdiğim için,” dedi Victoria yavaşça, “diğer kızların basitçe onlarla konuşmana izin vermeyeceklerini söylemeliyim. Daha doğrusu babaları izin vermeyecek. Onlarla romantik anlar yaşamalısın. Yani kızlarla, babalarıyla değil. Of, bu işi yüzüme gözüme bulaştırıyorum. Demeye çalıştığım şey, bunun başka bir yolu olmadığı. Onlarla uygun bir şekilde çıkmak zorundasın.”

“Hayır. Değilim. Onları görmeyi reddedebilirim.” Bu kadar basitti. O Victoria’yı seviyor, Victoria da onu seviyordu.

Evet, bu sözcüklerden asla usanmayacaktı.

“Reddedemezsin. Sana söyledim. Bu problemlere neden olur. Şiddetli problemlere.”

“Umurumda değil. Sen daha önemlisin.”

Victoria kirpiklerini kaldırdı ve bir anlığına gözlerinde umut vardı. Fakat sonra Aden’a o boşluğu biraz daha göstererek yüzünü ifadesiz-

leştirdi. Aden'in nefret ettiği o boşluğu. "Aslında değilim. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın sen artık kralsın. Halkım için önemli olan sensin."

Babasının onu büyütürken inandırdığı şey bu muydu? Önemli olan tek kişinin kral olduğu muydu? Aden o herifi yeniden öldürmek istiyordu.

Yeniden mi? İkinci defa katletme mümkün olabilirmiş gibi mi?

Aden kaşlarını çatı. "Bak, çok fazla zamanım yok, Victoria ve bu zamanı seninle tartışarak harcamak istemiyorum. Özellikle de şimdi."

Victoria dilini fazlasıyla keskin dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Benim söylediğim de buydu ama sen sonra dedin ki..."

"Hayatta demek istedim," diye sözünü kesti Aden. "Bu gece değil."

Bu hatırlatma Victoria'yı ayılttı. Elijah'nın kehanetini biliyordu; Aden'in hayatının çok yakında sona ereceğini biliyordu. "Ah."

"Halkının nasıl olsa yeni bir krala ihtiyacı olacak ve ben de onlara bir kral bulacağım." Mesela Riley gibi. Vampirler Aden'in, bir insanın onları yönetmesine izin vermeye razıydılar. Öyleyse neden bir kurtadam... vampirlerin çoktan boyun eğdiği bir kurtadam olmasın? Aden bu düşünceyi beğenerek başını salladı. Çok beğenmişti. Bu gerçekten de mükemmel bir plandı. Ancak... unvandan vazgeçme düşüncesi onu yeniden... kızdırdı ve bu hiç mantıklı değildi.

Beynini halihazırdaki konuya odaklanmaya zorladı. Bu an için savaşıyordu; dikkatinin dağılmasına ve bu anın mahvolmasına izin veremezdi. "Dediğim gibi, kalan zamanımı seninle tartışarak geçirmek istemiyorum. Ve anlamadığım nedenlerden dolayı dışlanarak geçirmek de istemiyorum."

Victoria orada öylece, sessizce durup Aden'i izledi... ne arıyordu? Aden bilmiyordu. En sonunda Victoria içini çekti. "Ne bilmek istiyorsun? Konuşacağım, açıklayacağım."

"Şu anda ne hissediyorsun? Diğer kızlarla çıkmam konusunda?"

Caleb güldü. *Dostum! Duygularını falan paylaşmak isteyen bir kız gibi konuşuyorsun.*

Yeni başlayanlar için çıkma dersleri, dedi Julian ruha. Kız gibi konuş, kızı kap. Sen nerelerdeydin? Ben de senin uzman olduğunu sanıyordum.

Victoria'nın kolları yanlarına düştü ve avuçlarını kalçalarına sildi. "Şey, ben... çok öfkeliyim."

Aden'a mı öfkeliydi? "Çok öfkeliymiş gibi konuşmuyorsun. Çok öfkeliymiş gibi görünmüyorsun."

Çenesi biraz daha kalktı. "Stephanie duygularımı bastırdığımı söylüyor."

"O zaman serbest bırak. Söz veriyorum, kendini daha iyi hissedeceksin." Ah, iyy. Pek çok doktorundan birinin karakterini takınmış olmalıydı.

Victoria başını hızla iki yana salladı, koyu renk saçları omuzlarının üzerinde yine o dansı yapıyordu. "Bu çok tehlikeli."

"Kimin için?"

"Senin için."

"Bir dene." Tabii... "İçindeki canavar..."

Victoria şimdi yutkunarak iki adım geri çekildi. "Ne olmuş ona?"

"Duygularını serbest bırakırsan canavarın bana zarar verir mi? Sorun bu mu?"

"Hayır. Kilitlerim var," dedi fakat ses tonundan ikna olmuşa benzemiyordu. "Her neyse, yaratığım konusunda riske girmem. Hiç-birimiz girmeyiz."

"Yani her vampirin bir yaratığı mı var?"

"Evet."

"Ve yıllar içinde birkaç vampir kendi yaratıklarının kontrolünü mü kaybetti?" diye sordu Aden.

"Evet. Bu... korkunç bir şey. Verdikleri zarar... Meydana gelen dehşetleri açıklayacak kelime yok."

Evet. En azından bir gizem açıklığa kavuşmuştu. Victoria'nın karşı çıkmasına ve teminine rağmen, korkusu açıkça o esrarengiz canavarın Aden'a yapacağını düşündüğü şeylerden kaynaklanıyordu.

“Bana bu yaratıkları anlat. Neden bu kadar korktuğunu... ve neden benim de korkmam gerektiğini.”

Çenesi biraz miktar daha kalktı. Biraz daha kalkacak olursa Victoria yıldızlara bakıyor olacaktı. “Bilmek istediğinden emin misin?”

Öğrendiği zaman artık birlikte olamayacaklarını mı düşünüyordu? Budala kız. Yanıldığını ona kanıtlamanın tek bir yolu vardı. “Evet. Eminim.”

“Pekâlâ, o zaman. Biz kurtlar gibi biçim değiştirenlerden değiliz. Başka bir şekle girmiyoruz.” Ses tonu soğuk ve tekdüzeydi. “Fakat canavar bizden ayrı bir varlık olarak içimizden gerçekten de çıkıyor ve bu varlık bedenlerimizin dışında ne kadar uzun süre kalırsa kendi bedeni o kadar sağlamlaşıyor. Ve bedeni somut hale gelirken onu bir zamanlar bize bağlayan ip çürüyüp yok oluyor.”

“Ama bunun size yardımı olmaz mıydı? Yani yaratıktan kurtulmak için?”

“Yardı mı?” Victoria keyifsizce güldü; bu güzel bir ses değildi. “Hayır. Somut hale gelirken güçleniyor ve önceden bizim daha karanlık yarımız olanın hedefi haline geliyoruz. Sonuçta bizi, onları bedenlerimizin içine hapsedmekle suçluyorlar. Aslında kimse güvende değil. Ve bilmelisin ki benim yaratığım seninle tanıştığımdan beri çıkmak isteyerek kafamın içine vurup duruyor, hem de bir arada olduğumuzda çok daha gürültülü bir şekilde.”

Bunu bilmek güzel... ve dehşet vericiydi. Ancak Aden korkunun, Victoria’nın Victoria’nın ona söyleyeceğı herhangi bir şeyin altından kalkabileceğini ispatlamasına engel olmasına izin vermeyecekti. Bunun anlamı Beyaz Atlı Prens gibi davranıp Victoria’nın ejderhasını katletmek olsa bile. Gerçek anlamda.

“Bu yaratık seninle konuşuyor mu?” diye sordu Aden.

“Hayır. Genelde sessizdir ve asla kelime kullanmaz. En azından seninle benim kullandığımız gibi değil ama bazen kükrer ve ben aç olduğumda, onun kana susamışlığını hissedebiliyorum. Son zamanlarda da çok açız.”

Aden'in kafası hızla çalıştı. Vampirler içlerindeki bu yaratıkları nasıl edinmişlerdi? Büyük ihtimalle Victoria kendi yaratığıyla birlikte doğmuştu. Babası ve onun bazı takipçileri gibi bozuk kanla dönüşmüş bir insan olmak yerine, Victoria bir vampir birleşmesinin ürünüydü.

Bu yıllardır kimsenin yapamadığı bir dönüşümdü.

Başkaları asırlar boyunca yapamazken, onların değişmesinin –ve bu değişimden sağ çıkmalarının– nedeni yaratıklar mıydı?

“Seni sessizliğe gömecek kadar mı korkuttum?” diye sordu Victoria soğukkanlı bir şekilde.

“Pek sayılmaz.” Aden'in fark ettiğinden bile çok birbirlerine benziyorlardı. Victoria kafasının içindeki gürültüyle savaşmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Kontrolü kaybetmekten korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. “Fakat bir şeyi açıklığa kavuşturmalıyız.”

Victoria şaşırmış bir halde Aden'a bakarak gözlerini kırptı. Aden daha önce ona karşı hiç bu kadar sert bir ses tonu kullanmamıştı.

Aden bunu gerçekten yapacak mıydı? Gerçekten bu yola mı başvuracaktı?

Victoria onun kendisini kabul etmesine yardım etmişti. Aden da ona aynı yardımı yapacaktı. Yani evet, bu yola başvuruyordu.

“Ben senin kralın mıyım?” diye sorguladı. En azından şu anda. Caleb heyecanla haykırdı. *Ah, tathm, buna bayıldım.*

Dikkatli ol yoksa canavarı seni yer, diye uyardı Julian. *Bu konuda bilgi aldın mı, E?*

Üzgünüm, bende bir şey yok.

Victoria'nın kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı. “Evet. Öyle olduğunu biliyorsun.”

“Ve ben ne dersem onu yapmak zorundasın. Değil mi?”

“Evet.” Sözcük sanki bir kıyma makinesinden çekilmiş gibi zorla söylenmişti. Az sonra Aden'in ne söylemeyi planladığını bildiği açıktı.

“O zaman kralın olarak sana duygularını serbest bırakmayı emrediyorum. Burada. Şimdi. Bırak onları.”

Başta Victoria hiç tepki vermedi. Ardından, “Bu emirden pişman olacaksın,” dedi. Sonra şok edici bir şekilde çığlık attı. Uzun ve

yüksek sesliydi, o kadar yüksekti ki Aden kulak zarlarının kanadığından emindi fakat kendini büzülüp kalmaktan men etti. Victoria'nın cesaretini kırmak istemiyordu.

Victoria suskunlaştığında nefes nefeseydi. Etrafına çıldırmış gözlerle baktıktan sonra iri, yuvarlak bir kaya parçasına doğru ilerledi ve sanki bir tüyden daha ağır değilmiş gibi kollarıyla kaldırdı. Bir saniye sonra o kaya parçası ormana fırlatılmış ve bir ağaç gövdesine çarpmıştı. Ağaç ikiye bölünerek yarıldı, üst tarafı düşerek yere çarptı.

Aden sessiz kaldı ama eee, belki bu çok da iyi bir fikir *değildi*. Birileri –muhtemelen Dan– gürültüyü duyacak ve tam gaz buraya gelecekti. Aden'in bunu açıklamasının imkânı yoktu.

Tanrım, dedi Julian. *Ne güç ama...*

Düşünüyorum da, ne bileyim, mesela topuklayabiliriz, dedi Caleb. *Hani hayatlarımızı kurtarmak için bir nasihat.*

Elijah, Aden kadar sessizdi.

Victoria kaşlarını çatarak önündeki ağacı yumrukladı. “Seni kurtaramıyorum.” Yine yumrukladı. “Öleceksin. Beni terk edeceksin. O kızlar... Güzel ve akıllılar ve ya onlardan daha çok hoşlanırsan? Şimdi beni sevdiğini söylüyorsun ama henüz diğerleriyle zaman geçirmedin. Seni etkileyebilirler. Onlar benden... daha insan. Veya ya seni incitirlerse? Onları öldürmek zorunda kalırım. Onları *öldürürüm*. Sen benimsin!”

“Bir konuda haklısın. Ben seninim. Bu konuda fikrimi değiştirmeyeceğim. Ne kadar etkileyici oldukları, ne kadar insan gibi davrandıkları umurumda değil. Ben seni seviyorum.”

Victoria ya onu duymamıştı ya da inanmamıştı. Yumrukları yavaşlamadı. Bu ağaç da tıpkı diğeri gibi bölünerek üst kısmı yere yığıldı. Sonra parlayan mavi gözler nihayet Aden’a odaklandı.

Aden, dinle beni, dostum. Kaç. Lütfen. Bu, Caleb'in ilk yalvarışıydı. *Ya Victoria tüm o öfkeyi senin takımlarına yöneltirse ne olacak? En sevdiğimiz vücut parçamızı kaybedebiliriz!*

Victoria daha da şiddetli solumaya başladı, hava ağzına hırıltıyla girip çıkıyor, büyük ihtimalle ciğerlerini yakıyordu. Aden'a doğru

yavaşça, tehditkâr bir şekilde yürüdü. Aden, Victoria'nın ellerinin sıvri ağaç kabuklarından kesilmediğini ve kanamadığını fark etti. Morarmamışlardı bile.

"Aden," diye hırladı Victoria, Aden'in tanımadığı bir sesle. Katmanlı bir sestti, iki kişi aynı anda konuşuyor gibiydi. Kulak tırmalayıcı. Ofkeli. Güçlü. Bu, Victoria'nın yarattığı mıydı?

Aden yüzünün ifadesiz kalmasını sağladı ancak dehşetin soğuk parmaklarının omurgasında sürünmesini engelleyemedi. Bunu o istemişti, emretmişti. Gülü seven dikenine katlanacaktı. "Evet?" Victoria onu ağaçlar gibi ikiye bölmek istiyorsa, buna izin verecekti. Onunla savaşmayacaktı çünkü Victoria'ya zarar verme riskine giremezdi.

"Bunu talep etmemeliydin." Victoria ona doğru bir, sonra iki tehditkâr adımla yaklaşmaya devam etti. Daha yakın... Daha da yakın...

Aden'in gözleri kocaman açıldı. Bu... olabilir miydi?.. Öyleydi, böyle olmalıydı. Victoria yanına gelmek üzereydi ve omuzlarının üzerinden yükselen bir şey vardı. Canavar gibi bir şey. Aden yutkundu. Victoria'nın sırtından parlak kanatların ana hatları uzanıyordu ve başının üzerinde büyük delikli, uzun bir hayvan burnu, siyah pul-lar ve gelecek yıllar boyunca kâbuslarında göreceği gözler olduğunu fark etti. O gözlerde fırl fırl bir yangın dönüyordu. Acılı bir ölümün sözüyle çatırdayan turuncu-altın rengi alevler.

Şeytan pençelerini açarak Aden'a uzandı. Aden şok içinde bunun tehditkâr bir biçimde olmadığını fark etti, daha çok... bir yalvarış mıydı? Olamazdı herhalde.

Yine de Aden, Victoria ona ulaştığı anda öldürülmeyi bekliyordu. Beklemediği şey ise kız arkadaşının onun bileğini yakalayıp onu kendi bedeninin sıcaklığına doğru çekmesiydi. Etrafında dünya kaybolur, ayakları demirlediği sağlam yeri kaybeder, akli bir açıklama bulabilmek için çırpınırken burnundan nefes verdi. Neler oluyordu?

Aniden yanında bir araba belirdi. Kendisi direksiyonda, Victoria yanındaki yolcu koltuğundaydı. Victoria hâlâ nefes nefeseydi ve hâlâ omuzlarına tünemiş olan yaratık, pençelerini havada hızla savurarak defalarca ona erişmeye çalışıyordu.

Victoria'nın uyardığı gibi yaratık somutlaşırsa ne olurdu?

"Şey, sanırım kilitlerinin etkisi geçti," dedi Aden, içindeki ruhlar kaygıyla bağırırken.

Victoria tek kelime etmeden bluzunu, sütyenini çıkararak belden yukarısını çıplak bıraktı. Aden'in ağzı bir karış açıldı. Victoria'nın kalbinin üzerinde Aden'in sonsuza dek izleyebileceği, girdap şeklinde, iki ufak siyah ve kırmızı dövme vardı.

Caleb bayıldı.

Elijah ve Julian'ınsa sadece nefesleri kesildi.

"Hayır. Hâlâ oradalar." Victoria'nın sesi halen katmanlıydı. "Şimdi beni öp," diye emretti, konsolun üzerinden geçip kendini Aden'in kucağına göre ayarlarken. Victoria'nın sırtındaki direksiyon yüzünden sıkışmışlardı ama Aden bunu sevmişti. Victoria'nın dizleri Aden'in beline bastırıyordu ve elleri saçlarına dolanmış, tırnakları kafa derisini sıırıyordu.

Victoria'nın dudakları onun dudaklarına değince Aden'in tüm kalbiyle memnuniyetle karşıladığı dili ağzının içine daldı. Sıcaktı, dağlıyordu. Kollarını Victoria'ya sardı, avuçlarını omuzlarına yaslayarak belinde gezdirdi. Çok sıcaktı... Victoria'nın teni de dili kadar sıcaktı ve Aden yanmak istiyordu.

Öpüşmeye durmaksızın devam ettiler, ta ki Aden'in her nefesi Victoria'yla doluncaya kadar. Tek bildiği şey onun kirazımsı tadı oluncaya kadar. Victoria mırıldanıncaya, küçük tatlı inlemeleri Aden'in iç çekmelerine karşılıncaya kadar. Arabadaki pencereler buğulanalı çok olmuştu.

Elijah ve Julian neyse ki sessizdiler, bunun Victoria için nasıl daha zevkli hale getirileceğine dair hiçbir "yardımcı" tavsiyede bulunmuyor, Aden'in yanlış yaptığı her şeyi ona söylemiyorlardı. Muhtemelen Aden kadar huşu içindeydiler. Onun kadar kendilerini kaybetmişlerdi.

Victoria onun çenesini, boynunu öpüp deli gibi çarpan nabzını yalamak için durduğunda Aden, "Susadın mı?" demeyi başardı. Gözlerini açtı ve yaratığın artık ortada olmadığını fark etti.

"Hayır." Nabızı bir kere daha yalandı.

Aden'in kıskançlık filizleri yeniden açtı. "Kimden içtin?"

"Kimseden. Torbalardan içiyorum."

Gerginliği ortadan kalktı. Aden'in, onun dudaklarının –onun muhteşem, yumuşak, zevk verici dudaklarının– başkalarının üzerinde olmasından ne kadar nefret ettiğini biliyordu. "Tadı taze kan kadar güzel olamaz."

"Değil." Kelime ağızda yuvarlanarak söylenmişti.

"O halde benden içmeye başla." *Lütfen*.

"Beni sevdiğin için benimle birlikte olduğunu bilmek istiyorum, ısırtığıma müptela olduğun için değil."

Eh, Victoria'yı bu konuda kınayamazdı. Ne yapabildiğin değil, olduğun kişi için arzulanmak nadir ve muhteşem bir şeydi. Aden biliyordu çünkü o madalyonun diğer yüzünü yaşamıştı. Hayatı boyunca yapabildiği şeyler için bir kenara atılmış, olduğu kişi asla hesaba katılmamıştı.

"Daha çok öpüşelim," dedi Victoria.

Aden bu konuda tartışacak değildi. Dudakları yeniden buluştu ve kendini yine kaybetti, elleri dolaşüyor, keşfediyordu. Victoria'nın elleri de aynı şeyi yapıyordu ve Aden bunun belki de ilk cenneti tadışı olduğunu düşündü.

Victoria hâlâ nefes nefese bir halde, dudakları parlarken fazlasıyla erken geri çekilerek öpüşmeyi sona erdirdi. "Ben... Ben artık sakinim. Yaratığımın tekrar içeri girdiğini hissedebiliyorum. Durmalıyız."

Aden başını kaldırıp ona bakarken kafası koltuk başlığına düştü. Nabız noktalarından her biri deli gibi çarpıyordu. Kanı damarlarında erimişti, dokunduğu her şeyi kabartıyordu ve ciğerleri için için yanıp küle dönüşeli çok olmuştu.

"Sakinleşmek için mi beni öptün?" diye sordu.

Victoria tereddütle onayladı.

Bir yanı sinirlenmek istiyordu. Diğer yanı ise bu yaşandığı için sadece mutluydu. "Eh, senin duygularını daha çok serbest bırakmalıyız," dedi ortamı gevşetmeye çalışarak.

Victoria'nın ağzından bir kahkaha kaçtı ve sanki böylesine dehşet verici bir konuyu komik bulmuş olmasına inanamıyormuş gibi bir eliyle ağzını kapadı.

Aden'in umurunda değildi. Göğsü gururla kabardı. Bunu o yapmıştı. Umduğu gibi Victoria'yı tekrar güldürmüştü. Öpüşme kadar istediği bir diğer şey işte buydu.

"Peki, neden bizi bu arabaya ışınladın?" diye sordu Aden elini sallayarak. "Buna ihtiyacımız yok, değil mi?"

"Riley'yle bir arabayı ne olur ne olmaz diye daima yakınlarda bulundururuz ama hayır, buna ihtiyacımız olmayacak. Biraz yalnız kalmak istedim."

"Akıllıca." Aden uzanıp Victoria'nın yüzünü ellerine aldı. "Beni bir daha dışlama. Olur mu? Bence senin yaratığınla baş edebileceğimi ispatladım."

"Dışlamayacağım." Victoria'nın ifadesi kararırken Aden'in tişörtünü sıkarak elini yumruk yaptı ve Aden'in kalbi âdetâ onun dokunuşuyla buluşmak için yerinden fırladı. "Ama huzuru korumak için o kızlarla çıkmak zorunda kalacaksın ve bu da beni öfkeli edilecek."

"Belki de bunu bana söylememelisin. Senin öfkenden hoşlanıyorum."

Arabayı, çınlayan bir kahkaha daha doldurdu. "Ciddi ol."

"Ciddiyim. Ben baban değilim. Düşünce ve hislerini ifade etmekten korkmanı istemiyorum. Ayrıca yaratığından da korkmuyorum." Aslına bakılırsa bir yanı yaratığın ondan sahiden hoşlandığını, onu okşamasını... ya da okşanmak istediğini düşünüyordu. Ki bu da delilikti. "Ve dinle. Sana yemin ederim o vampirlerle hiçbir şey yapmayacağım. Tek istediğim sensin."

Victoria sıcak parmağının ucunu Aden'in burnunda gezdirdi. "Nasıl bu kadar muhteşem olabiliyorsun, Haden Stone?"

Tam adını Victoria'nın dudaklarından duymayı sevmişti. "Muhteşem olan sensin. Şimdi giyin de Riley'yle buluşalım. Muhtemelen senin için endişeleniyordur."

Victoria tekrar yolcu koltuğuna geçerken gözlerini devirdi ve bluzunu üzerine çekti. “Bugünlerde senin için endişeleniyor.”

Victoria’nın ağırlığının, sıcaklığının ve çıplak teninin görüntüsünün kaybı Aden’in sızlanmasına neden oldu. Konuşmasına devam etmesini sağlayan tek şey yoğun bir konsantrasyondur. “Riley’nin güzelce pataklanmaya ihtiyacı var ve dikkatli olmazsa bunu benden yiyecek.”

“Lütfen. Onu seviyorsun. Sevgisini biliyorsun.”

Nihayet Caleb uyandı. *Neler oldu? Ne kaçırdım?*

Dostum. Bebekler Ülkesi’nin Kutsal Kâsesi’ni kaçırdın. Julian’ın mesinde hayranlık vardı. Hiç ayrılmak istemedim.

Caleb inledi.

Aden yine bir kıskançlık hissetti. “Çocuklar, lütfen. Victoria benim.”

“Ruhlar mı?” diye sordu Victoria gülümseyerek.

Aden başını salladı.

“Düşünüyordum da,” dedi Victoria düz kesilmiş, gümüşü turnağın çenesine vurarak. Aslında gümüş değildi ama opal yüzüğüyle aynı metaldendi. Bu şekilde kendini yaralamadan bir parmağını je la nune’a sokabiliyordu. “Bendeki bu kilitler canavarı uzak tutuyor. Ya sana kilit dövmelelerinden yaparsak? Ruhların susmasını sağlayabilir.”

Aden’in aklı bir anlığına, sadece bir anlığına çelinmişti. Victoria’nın tamamen ona kalması, onu bu şekilde öpmek, hiçbir müdahale olmadan, her seferinde...

Ruhlar derhal karşı çıkmaya başladı.

“Hayır,” dedi Aden. “Önerin için sağ ol ama ben ruhları seviyorum ve onlara zarar vermek istemiyorum.”

Ruhlar sakinleşti ancak sadece birazcık.

Belki de yeni bir kız arkadaş edinme vaktidir, dedi Elijah gücenmiş bir şekilde.

Victoria yine parmağıyla çenesine vurmaya başladı. “O zaman belki de seni cadılara karşı koruruz. Seni onların bütün büyülerinden koruyamayız –o kadar çok dövme için teninde yeterince yer yok– fakat temelleri, en tehlikeli olanları halledebiliriz. Mary Ann’i de. Elbette çoktan yapılmış bir büyüye karşı kimse korunamaz ancak

toplantıdan sonra, ölüm büyüsü etkisini kaybettiğinde Mary Ann'i başka ölüm büyülerine karşı koruyabiliriz. O zamana kadar onu diğer lanetlerden korumak akıllıca olur."

Aden dövmelelele kaplanmış bir halde eve dönse Dan sinir krizi geçirirdi. Ve Mary Ann derisine herhangi bir şey, bir gül kadar maaum bir şey bile yaptırsa, babası muhtemelen kalp krizi geçirirdi. "Bunu düşüneneğiz. Peki, sen neden büyülere karşı korumalı değilsin? Neden Riley değil?" Aden uzanıp parmaklarını Victoria'nın parmaklarına geçirdi.

"Bazı vampirler korumalı ama bununla meşgul olacak kadar cadıların etrafında değiliz. Genellikle onlar bizden kaçınıyor, biz de onlardan kaçınıyoruz. Fakat kurtlar korunamaz. Hayvan biçimleri mürekkebi tutmadığından işe yaramıyor. Biçim değıştirdikleri anda koruma kilitleri kayboluyor. Sanırım insan şeklinde olacağı için Riley'yi toplantıda belli başlı büyülere karşı koruyabiliriz. Onu tanıyorum ve seninle birlikte gelmek için ısrar edecektir."

Aden, Victoria'nın elini kaldırıp bileğini öptü. "Neden *Riley'nin* vampir klanının yönetimini eline almadığını anlamıyorum. Mükemmel bir kral olurdu."

Ve... işte yine ortaya çıkmıştı. Yeni bir kralı taçlandırma konuşmasına her zaman eşlik eden o öfke kıvılcımı. Cidden. Bu da neydi böyle?

"Kurtların diğer bütün ırklardan daha fazla sadakati vardır. Korumaya ihtiyacı onların içine işlenmiştir."

"Evet ama yönetmek de korumanın bir başka şekli. Ama bunu sonra konuşuruz. Bir defa da biz onu koruyalım. Ne dersin?" Aden, Victoria'yı tekrar kucağına çekme isteğıyle savaşıyordu. Burada kalırlarsa onu yeniden öpecekti. Bu kesindi. "Şu cadı muhtemelen Riley'yi çileden çıkarıyordur."

Victoria başını salladı ve bir an sonra Aden'in etrafındaki dünya gözden kayboldu.

Kasabadan, her şeyden kilometrelerce ötede terk edilmiş bir kulübe. Yalnızca kurtlar, bir vampir ve silahlarla dolu. Tabii bunun dışında boş bir yatak odasının ortasında gözleri bağlı, sandalyeye bağlanmış bir cadı vardı. Mary Ann buraya ilk vardığında cadının Marie olmadığını fark etti. Bu cadının saçları çok kısaydı ve koyu sarıydı. Bu kendisini rahatlıyor muydu yoksa rahatsız mı ediyordu, emin değildi.

Riley hemen sorgulamaya başlamış ve işler şöyle gelişmişti:

Riley: Senin ırkınla Aden Stone arasındaki toplantı nerede yapılacak?

Cadı: Git kendini becer.

Riley: Belki daha sonra. Toplantı?

Cadı: Ölümün tadını çıkar.

Riley: Zaten bir kere çıkardım. Şimdi, ya konuşma kararı alırsın ya da vücudunun bir parçasını kaybedersin.

Cadı: Bir parmak tavsiye edebilir miyim?

Riley: Olur. Ben o çok gerekli ellerinden birini aldıktan sonra.

Cadı: Bak, seni uyuz köpek. Yaşlılar her an burada olabilirler. Sizinle iletişime geçmeyi planlamışlardı. Bundan sonra ise, şöyle diyelim, davetiyenizin postada kaybolacağından eminim.

Bununla birlikte oda gerginlikle dolmuştu. Mary Ann'i suçluluk duygusu kaplamıştı. Bu onun fikriydi ve yarardan çok zarara neden olmuştu.

Aynı nafile konuşma üç defa tekrarlandı.

"Ben deneyeyim," dedi en sonunda Lauren, cadının arkasına geçip ellerini kızın omuzlarına koyarak. Vampir dişleri bir saniye öncesinde olduğundan daha uzundu ve gözlerinde öyle bir açlık vardı ki bu *Mary Ann'in* canını yakıyordu. O anda Mary Ann kolunu uzatıp vampirin keyif yapmasına izin vermeye hazırdı. Kimse böylesine aç olmamalıydı.

Ama sonra Victoria'nın sözlerini anımsadı. Daha dün sarf edilmiş sözlerdi fakat o zamandan beri sonsuz bir zaman geçmiş gibi geliyordu. Cadı kanı, vampirler için uyuşturucu gibiydi. Lauren bir kez cadıyı tattığında, onu oradan çekip almanın imkânı yoktu. Ve

ardından Victoria buraya vardığında –o neredeydi? Ne yapıyordu?– o da muhtemelen ziyafete katılacaktı.

“Sadece birazcık içeceğim,” dedi Lauren, sözcükler şimdi ağzında yuvarlanıyordu. “Çok az alacağım. O zaman konuşmaya başlayacak. Yemin ederim.”

“Hayır!” diye bağırды Riley ve Mary Ann cadının irkildiğini gördüğünü düşündü.

Victoria ve Aden işte o zaman ortaya çıktılar. Her ikisinin de yüzü kızarmıştı, dudakları şişmişti, kırmızıydı ve parlıyordu.

Ah. Demek öpüşüyorlardı.

Mary Ann ve Riley’nin aksine. Temizlik dolabının içindeki tartışmalarından sonra pek konuşmamışlardı. Aslına bakılırsa, birbirlerine bile çok az bakmışlardı.

Burada oldukları yarım saat içinde Riley, Lauren’a Mary Ann’den daha çok dikkatini vermişti ve Mary Ann neredeyse Riley’nin aralarındaki bu gittikçe artan mesafeden hoşlandığından korkmuştu. Ve bu canını yakıyordu. Lauren tek kelimeyle güçlüydü ve tam anlamıyla kendine güveniyordu. Silahlar yüklenmiş olması ve o silahları nasıl kullanacağını bildiğinin aşikâr olması da işe yarıyordu. Acımasız, cesur, güvenilir, kendi başının çaresine gayet bakabilirdi. Mary Ann’in aksine.

Riley’yi çoktan kaybetmiş miydi yoksa? Öfke ve çaresizlik, keder ve tasa birbirine karıştı ve Mary Ann’in içini kapladı. Duygularının coşmasıyla, ona doğru ılık, tatlı bir esinti geldi. Nefesini alıp verdi, o esinti ciğerlerine doluyor, damarlarına sızıyor, her tarafını sakinleştiriyordu. Tıpkı kasabadaki o gece gibi, tıpkı bu sabah Marie’yle olduğu gibi, bu hissi memnuniyetle karşıladı. Çok güzeldi. Ve tadı... şeker gibiydi. Şekerle kaplı, ılık ılık, köpüklü.

Riley, Lauren’ı cadıdan uzaklaşmaya zorlarken, Aden ve Victoria’ya neler olduğunu anlattı.

“Onun üzerinde sesini kullan,” diye öneride bulundu Aden, Victoria’ya. “Bilirsin, güçlü olanı.” Ardından, “Kapa çeneni, Caleb! Şaka yapmıyorum. Onun bluzu üzerinde kalacak.”

Kiminle... Ah. Ruhlardan biri. Caleb kimi soyamak istiyordu?

“Ses buyrukları cadılarda işe yaramaz,” diye yanıtladı Victoria. Aden’in yanına yaklaştı, ondan ayrı kalmaya dayanamıyormuş gibi iyice sokuldu. “Büyüleri bunu engeller.”

Büyü. Evet. Mary Ann tadını aldığı şeyin bu olduğunu anladı. Büyü, güç demektir ve içinde kabaran şey sarhoş edici bir güç hissiydi. Mary Ann gözlerini kapadı ve tadını çıkardı. O sıcaklığın, o tatlılığın daha fazlasının kendisini yakıp kül ettiğini hissetti.

Riley’ye ihtiyacı olmadığını düşündü. Bu. Tek ihtiyacı olan buydu. Onu besliyordu. Tamamlıyordu. Aptal fikirlerini değiştirmiyordu.

Bu büyüyü nasıl emdiğini bilmiyor ve umursamıyordu. Asla durmadığı sürece mutluydu.

“Tamam, soracağım ama ondan sonra yatışman gerekecek,” dedi Aden iç geçirerek. Hâlâ Victoria’yla mı konuşuyordu? Yoksa ruhlardan biriyle mi? “Eskiden Caleb adlı bir adam tanıyor muydun?” Aden cadıya odaklandı.

“Hayır,” diye cevapladı bağlı kız küstahça. “Tanımalı mıydım?”

“Eskiden başka bedenleri ele geçirebilen bir adam tanıyor muydun? On altı seneden biraz daha uzun zaman önce ölmüş bir adam?”

Gerilimle yüklü bir duraksama. “Kimsin sen? Bizi çağıran çocuk mu? İnkâr etme, senin çekimini hissedebiliyorum. Neden bedenleri ele geçireni öğrenmek istiyorsun?”

Aden aniden hem heyecanlı hem de gergin göründü. “Yani onu tanıyor muydun?”

“Öyle demedim,” diye tersledi cadı. “Şimdi bana bilmek istediklerimi söyle!”

“Öncelikle, bazı gerçekleri açığa kavuşturalım. Çağrı kazara oldu. Benim öyle bir niyetim...”

Aden cümlesini bitiremeden cadı hırıldadı ve bu hırıldama biçim değiştirenlerin çıkardığı bütün seslerden çok daha göz korkutucuydu. “Şu anda benim büyümden beslenen sen misin? Söyle bana! Bilmek istiyorum! Ve derhal durmanı emrediyorum yoksa özgür kaldığım

anda seni derinin kemiklerinden ayrılmasıyla lanetleyeceğim! Beni duyuyor musun? Dur!”

Odadaki herkes hareketsiz kaldı. Biri dehşet içinde nefesini tuttu.

“Büyünden beslenmek mi?” dedi Lauren kaşlarını çatarak. “Kimse buna cüret edemez. Aramızda hiçbir Enerji Emici yok, cadı. Yoksa suçluyu çoktan öldürmüş olurduk.”

Enerji emici mi? Öldürmek mi?

Beslenmek... Marie’nin kullandığı kelimenin aynısıydı. *Bastırmak* değil, *beslenmek*. Bir vakum gibi emmek.

Mary Ann alt dudağını çiğnedi. *Ben değilim. Ben olamam.* Ama... o sıcaklık, o tatlılık. İçini doldurup, onu yakıp kül eden o büyü. *Eğer bensem, beni öldürmek mi isteyecekler? Neden?*

Titrerken bir adım geriledi ve sağlam bir duvara tosladı. Gözleri kocaman açılmış bir halde dönmesiyle, Riley’nin arkasında durduğunu fark etti. Ne zaman hareket etmişti? Lauren’ın yanından ayrıldığını hiç görmemişti. Riley şiddetle kaşlarını çatıyor, neredeyse öfkeden titriyordu. Mary Ann’e mi öfkeliydi? Onun bir... bir Enerji Emici olduğunu düşündüğü için miydi? Mary Ann bu kelime üzerinde daha doğru düzgün düşünememişti bile. Bu her ne idiye, vampirler onları öldürüyor ve cadılar onlardan nefret ediyordu. Yani hayır, Mary Ann bunlardan biri olamazdı. Olamazdı işte.

“Victoria,” dedi Riley, sesi gergindi. Çelikten bakışları Mary Ann’den hiç ayrılmadı... daha önce hiç onu hedef almamış bakışlardı. Genellikle sevdiği kişilere kötülük yapanlar için ayırdığı bakışlar. “Cadıyı ikna edebilecek misin bir bak. Mary Ann ve benim bir molaya ihtiyacımız var.” Mary Ann’in karşı çıkmasına fırsat vermedi. Sadece onu bileğinden tutup dışarı sürükledi.

ON DÖRT

Toprak ve çam ağacı kokulu soğuk hava sıcaklık ve gücün tatlı hissini kovarak Mary Ann'i sardı. Lambanın ışığının yerini ay ışığı almıştı, yumuşak ve hafifti, tek ışık kaynağıydı. Riley onu serbest bırakıp sert bakışlarla ona döndüğünde, Mary Ann süveterinin yakalarını birbirine doğru çekti. Riley'nin yeşil gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Mary Ann.

Riley bir saniye sonra Mary Ann'in yüzünün dibindeydi, burnunu onunkine yaslamış, nefesi yüzünde geziyordu. "Seni izliyordum. Bir dakikalığına bir çikolata yiyor ve tadını çıkarıyormuşsun gibi göründün." Bu ifadeyi bir suçlama gibi savurmuştu. "Onun büyüsünden besleniyordun, değil mi?" diye eklemedi ancak bu kelimeler yine de bir şekilde aralarında yankılandı.

Mary Ann sakinleşmeye çabalayarak yutkundu. "Ne olmuş?"

"Şu olmuş. Son zamanlarda yemek yemiyorsun. Hem de hiç."

"Benim ne yapıp ne yapmadığımı nereden biliyorsun? Yanımda değildin." *İncinmiş duygularının belli olmasına izin verme. Şu an bunun için uygun bir zaman değil.*

Riley'nin gözbebekleri genişledi, hemen ardından ince çizgiler halinde küçüldü. "Yiyeceğin kokusunu alabilirim, Mary Ann. Yemeğin kokusu insanın gözeneklerinden kaçır. Birkaç gündür hiç yemek yemedin." Riley, Mary Ann'in inkâr etmesini bekledi. Mary Ann inkâr etmedi. "Başta senin ölüm laneti yüzünden sinirlerinin çok gergin olduğunu sandım çünkü evet, onun da kokusunu alabiliyorum. Sonra merkeze gittiğin için sana kızgındım ve seni yemek konusunda sorgulamayı unuttum. Şimdi unutmam mümkün değil. Neden yemek yemediğini bana anlatmak ister misin?"

“Ben... Ben aç değildim.” Gerçek. “Ben de senin gibi bunun gerginlikten kaynaklandığını düşündüm. Hâlâ öyle düşünüyorum. Yani ben yapamam... Yapmam...” *Kapa çeneni, boşboğaz!* “Hem bir E-Enerji Emici olmanın nesi o kadar kötü ki? Bastırıcı olmaktan daha kötü değil, öyle değil mi?”

Riley çenesini kastı. “En son ne zaman yedin?” diye sordu, Mary Ann’in sorusunu duymazdan gelerek.

Mary Ann tekrar yutkundu. “Ben... Cadıların bizi lanetlediği gün olabilir. Bilmiyorum.” Sözcükler ağzından fısıltıyla çıkmıştı, utanç ve suçluluk duygusuyla kaplıydı. Kendi kendine, *Utanç ya da suçluluk duyacak hiçbir şeyin yok*, dedi. Yanlış bir şey yapmamıştı.

Riley dimdik durmak üzere doğrulurken gözleri kocaman açıldı, artık hiçbir şekilde Mary Ann’e dokunmuyordu. “Su içtin mi?”

“Hayır.”

“İnsanlar su olmadan çok uzun süre yaşayamazlar, Mary Ann.”

“Eve gider gitmez dev bir bardak içmeyi planlıyorum.”

“Zayıf düştün mü?”

Şimdi soğuktan, bir korku akınından titreyen Mary Ann başını iki yana salladı. Birkaç saç tutamı yanaklarına çarptı. “Hayır. Ama bu çok önemli bir şey değil,” diye aceleyle ekledi. “Adrenalinle yaşıyorum.”

“Bu, açlığı uzun zaman geçiştiremezdi.”

“Diyet yapanlar uzun zaman yemeksiz yaşayabiliyorlar.”

“Diyet mi yapıyorsun?”

Riley’nin her şey için bir sorusu vardı. “H-hayır ama bu bir anlama gelmiyor.”

“Şu anda bile aç değil misin?”

“Değilim.”

Riley’nin gözbebekleri o garip genişleme/küçülme işini yaptı. “Cadının yakınında olmaktan hoşlandın, değil mi? Kendini sıcak ve güvende mi hissettin?”

“E-evet.” *Kekelemeyi kes.* “Benim bir şeyim mi var? Yani benim bir şeyim yok. Ben...”

“Evet, senin bir şeyin var.” Riley bir eliyle yüzünü ovarak geride kırmızı izler bıraktı. “Cadının büyüsünden besleniyordun, bu da senin gerçekten de bir Enerji Emici olduğun anlamına gelir.”

Riley’nin sesindeki dehşet Mary Ann’in midesinin çalkalanmasına neden oldu. “Yeniden soruyorum, bir E-Enerji Emici olmanın nesi bu kadar kötü?”

“Her şeyi! Vampir yasalarına, hatta bu öteki dünyadaki bütün yasalara göre bulduğum her Enerji Emici’yi öldürmem gerekli. Hepimizin öldürmesi gerekli.”

Mary Ann bir adım geri attı. Riley’nin onu öldürmesi mi? *Hayır, asla*, dedi kendi kendine. Onu öldürmezdi. Çıkıyorlardı. “Öylece gidip insanları öldüremezsin. Ayrıca neden E-enerji Emicileri öldürmen gereksin ki?” Ve Neden Mary Ann bu kelimeleri söylemekte bu kadar zorlanıyordu? “Ki ben Enerji Emici değilim. Bunu kesin olarak bilemezsin.”

Riley’nin gözleri, sanki içlerinde bir kibrit yakılmış gibi kıvılcım atıyordu. “O odada bir Enerji Emici vardı, Mary Ann. Onları ilk sezen daima cadılar olur çünkü hayatta kalmaları, Enerji Emicilerin yok edilmesine bağlıdır. Victoria ve Lauren değiller. Bütün vampirler gibi cadı kanını arzulayabilirler fakat bir damardan içmek ile mideni enerjile doldurmak arasında büyük fark var. Artı, onlarla uzun zaman birlikte yaşadım ve öyle olsa bilirdim. Bunun anlamı, diğer tek seçeneğin Aden olması. Ancak yakın zamanda fıstık ezmeli ve marmelatlı bir sandviç yedi, yani onun da adını listeden çıkarabilirim. Geriye kim kalıyor, Mary Ann? Haydi. Söyle bana.”

Mary Ann aniden Riley’den uzaklaşmak istiyordu. Tüm bu öğrenme... tüm bu nefret... her ikisi de Riley’den yayılıyordu. Geriye doğru sendeledi ama Riley onu tehdit etmek dışında her şeyi yaptığı halde kaçmaya çalışmadı. Uzaklaşırsa, Riley’nin karanlık ve baharatlı kokusunu duymadan, onun tarafından damgalanmış hissetmeden nefes alabilecekti. Riley onun hakkında yanılıyordu. Yanılıyor olmalıydı.

“Bir Enerji Emici tam olarak nedir?” İşte. Kelimeleri kekeleyen söylemişti. Bunu birlikte düşünüp taşıyacaklar ve Mary Ann’in her zaman olduğundan daha farklı olmadığını anlayacaklardı.

Riley bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı. “Zaten söylemedim mi? Başkalarının enerjisiyle yaşayan biri.”

Bu kulağa çok da korkunç gelmiyordu.

“Auranı görebiliyorum ve ne düşündüğünü biliyorum ama dinle. Enerji Emiciler sadece çaldıkları enerjiyle hayatlarını sürdürürler. Bu olmadan güçten düşer ve ölürlər. Fakat enerjiyi alırken de öldürürler. Ve eğer bu yeterince kötü gelmediyse, büyüye karşı iştahları her beslendiklerinde artar.”

Mary Ann insanları mı öldürecek? Hayır. Hayır, hayır, hayır. Ama... sonrasında gelen düşünceyi durduramadı. Annesi. Annesi Mary Ann doğduğu anda ölmüştü çünkü Mary Ann onun gücünü emmişti. Ah, Tanrım. Cadılar ve Riley’nin ona suç atmalarından bile önce Mary Ann kendi annesine yaptığını tanımlamak için tam olarak bu kelimeyi kullanmıştı. Gücünü emmek.

Hayatı boyunca bir Enerji Emici mi olmuştu?

“Yakında büyü yeterli olmayacak. Yakında vampirlerden almaya başlayacaksın ve onlar da artık beslenemeyecekler.” Riley’nin adımları hızlandı, ayakları yeri dövüyordu. “Ondan hemen sonra ise kurtlardan alacaksın ve onlar da biçim değiştirme yeteneklerini kaybedecekler. Onun ardından insanlardan alacaksın. Ardından tabiatan. Her şeyi ve herkesi imha edeceksin.”

“Bunu asla yapmam!” diye bağırdı Mary Ann. Sonra omuzları düştü. Kendi annesini öldürmüştü. Her şeyi yapabilme kapasitesine sahipti. *Kes! Böyle düşünme. O zamanlar yemek yiyordun. Gerçek yemek.* Riley, Enerji Emicilerin enerjiyle beslendiğini söyledi. “Ben Enerji Emici olamam. Başka bir açıklaması olmalı.”

Riley adımlarını hiç yavaşlatmadan Mary Ann’e tehditkâr bir bakış attı. “Öyle yapmak istemeyeceksin ama yapacaksın. Enerji Emiciler kendilerine engel olamazlar ve kesinlikle duramazlar. Yoksa dediğim gibi, güçsüzleşip ölürlər.”

Riley, Mary Ann'in –sözde– bir parazit olduğunu söylüyordu. Bir katil olduğunu. Sanki bira fiçılarımışlar gibi canlılardan istifade edip kurutana dek içen biri olduğunu. Mary Ann'in ağızındaki nem kayboldu ve kalbi sıkıştı. “Yanılıyorsun. Benim annem... Ben o sıralar...”

Riley'nin yüz ifadesi yumuşadı. “Anneni sen öldürmedin. Doğumundan sonra neden güçsüzleştiğini bilmiyorum ama bununla senin ilgin yok.” Sesi ikna olmuş gibi çıkmıyordu. “Bu enerji emme olayı muhtemelen öteki dünyayla ilk karşılaşmada devreye girdi.”

“Doğru değil.” Mary Ann başını şiddetle iki yana salladı, o saç tutamlarından çok daha fazlası yüzüne çarpıyordu. “Tucker'la çıktım ve bana onun yarı iblis olduğunu söyleyen sensin. Ben onun kendini daha iyi hissetmesini sağladım, daha kötü değil.” Bir Enerji Emici olmasına imkân olmadığının kanıtıydı, öyle değil mi?

Riley ensesini ovuşturmak için duraksadı. “Ve ardından Aden'la tanıştın. Ve ardından ikiniz birlikte hepimizi buraya çağırdınız. Ve ardından lanetlendin ve ilk büyüünün tadını almış oldun.”

Hepsi mükemmel ve su götürmez noktalar. “Öyleyse ne olur?” *Böyle söyleme. Kanıtlar ne olursa olsun, sen öyle olamazsın.* “Yani ben bir Enerji Emiciysem ne olur?”

“Bilmiyorum.” Riley eğilip küçük, yuvarlak bir taş aldı, sonra da ağaçlara fırlattı. Bir dal çatırdadı; pat sesi duyuldu.

Mary Ann yalnızca çok kederli bir şekilde onu seyredebiliyordu. “Hem sen hem de Lauren, Enerji Emicileri... öldürdüğünüzden bahsettiniz.”

“Öldürüyoruz,” dedi Riley, ses tonu ölü gibiydi.

Mary Ann'in de yakında olacağı kadar mı ölü?

Bu düşünceyle başı dönerken Mary Ann, elini ensesine atarak geriledi. “Beni öldürür müydün?”

“Hayır!” Riley hızla ona döndü, elleri yumruk olmuş, burun delikleri soluklanmasının gücüyle açılmıştı. “Ve başka kimsenin de sana zarar vermesine izin vermem. Tanrım, Mary Ann. Benim hakkımda bunu düşündüğüne bile inanamıyorum.”

Tamam, tamam. Riley haklıydı. Mary Ann ciğerlerinde kalan oksijeni bıraktı. “Bu benim için yeni bir şey, Riley ve bunun yanı sıra son zamanlarda aramız çok da iyi sayılmazdı, değil mi?”

Riley’nin öfkesi hafifledi ve yüz ifadesi yumuşadı. “Evet. Sayılmazdı.”

Her ne kadar bunu ilk söyleyen o olsa da, Riley’nin hemfikir olduğunu duymak, Mary Ann’in tokatlanmış gibi hissetmesine neden olmuştu. “Yani sen... ayrılmak mı istiyorsun? Tabii eğer çıkıyorduksak demek istiyorum.” Belki Riley sadece onunla oyalanıyordu. Tanrım. Mary Ann kusmak istiyordu.

“Çıkıyorduk,” dedi Riley, şimdi sert ve boyun eğmezdi.

Çıkıyorduk, demişti. Mary Ann’in damarlarında küçük buz kristalleri oluşmuş gibi kanı dondu. “Ve artık çıkmıyor muyuz?” Bu muhtaç ses gerçekten de ona mı aitti?

“Çıkıyoruz, Mary Ann.” Riley’nin başı arkaya düştü ve yıldız dolu gökyüzüne baktı. “Sadece zor bir dönemden geçiyoruz.”

Çıkıyoruz. Tamam, evet, bu iyiydi. Çok iyiydi. Mary Ann’in her tarafına yayılan rahatlamaya elle dokunulabilirdi.

Ardından Riley, “Yani en azından çıktığımızı sanıyorum,” diye ekledi ve o rahatlama bir vakumla emilmiş gibi bitti.

Vakumla emilmiş gibi. Mary Ann keyifsizce gülerek bunun iyi bir kelime seçimi olmadığını düşündü. Çünkü eğer Riley’nin daha önce söylediği şey, Enerji Emicilerin yok ettiğiyle ilgili söylediği şey... bu doğruysa, bunun anlamı... hayır. Hayır. Hayır! Aklını bu yola sokma riskine girmeyecekti. Hastalık hastaları gibi, kendini sadece “septomlarının” gerçek olduğuna ikna edecekti yoksa.

Riley ağır adımlarla verandanın basamaklarını çıktı ve kendini yere bırakıp dirseklerini dizlerine dayadı. “Gerçekten de bir Enerji Emiciysen sevdiğim herkesi öldüreceksin.” Mary Ann’in aurasını okumuş, düşüncelerinin saptığı yönü fark etmiş olmalıydı. “Hatta bir gün beni öldüreceksin.”

Riley’nin ölümünün –o ölüme sebep olmanın– düşüncesiyle Mary Ann’in içini tam bir panik kapladı. “Seni asla incitmem. Hiçbir zaman!”

“İncitmek istemezsin ama...” Riley’nin başı, kaldırdığı ellerine düştü. “Kahretsin! Bunun olduğuna inanamıyorum.”

“Bu doğru olamaz, Riley. Yani çok hızlı gerçekleşiyor. Ben iyiydim, daha birkaç gün önce bendim, kendimdim.” Şimdi her şey yıkılıyor, Mary Ann’in etrafında sadece harabeler bırakıyordu.

Riley’nin gülüşü daha önce Mary Ann’inki kadar keyifsizdi. “Dünya böyle işler, Mary Ann. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar değişir.”

Böyle olmazdı. Mary Ann için olmazdı.

Sonra, *Hayır, doğru değil*, diye düşündü. Aden’la tanışmış ve saniyeler içinde tüm dünyası değişmişti. Tucker’ın onu Penny’yle aldat-
tığını öğrenmiş ve saniyeler içinde tüm dünyası değişmişti. Annesiyle ilgili gerçekleri öğrenmiş ve saniyeler içinde tüm dünyası değişmişti.

Riley’yle tanışmış ve saniyeler içinde tüm lanet olası dünyası değişmişti.

“Bunu durdurabilmemin bir yolu var mı? Tersine çevirmemin?” dedi Mary Ann boğuk bir sesle. “Yani doğruysa demek istiyorum.”

“Yok.” Riley’nin boyun eğmez ses tonu şüphe ya da tartışmaya yer bırakmıyordu.

Mary Ann yine de ısrar etti. “Denedin mi?”

“Evet.”

“Ve?”

“Ve Enerji Emiciler öldü.”

“Nasıl?”

“Deneyler yoluyla.” Riley başını kaldırıp çabucak arkasına baktı. Gerginleşti ve içini çekti. “Şimdi bunu tartışacak zaman değil.”

Mary Ann bu konuşmayı bu kadar kötü bir şekilde sonlandıramazdı. “Henüz içeri girmek istemiyorum.” Her şey yolundaymış gibi davranamazdı. Yaşlar gözlerini yakarken değil, bir nöbet geçiriyor olabilecek kadar çok titrerken değil. “Ve gerçekten de bana neler olduğunu kesin olarak bilemeyiz.” Eve gittiğinde midesinin kaldırabileceğinden daha fazla yemek yemeyi planlıyordu. Bu onun masumiyetini kanıtlardı. Değil mi?

“Evet,” dedi Riley ancak ikna olmuş gibi konuşmuyordu. “Ayrıca ben de içeri girmek istemiyorum. Öyleyse başka bir şeyden bahsedelim. Aden’a sordum ama şimdi sana soracağım. Kendini savunmayı öğretmesi için neden onu seçtin? Neden beni seçmedin?”

Bu önemli miydi? *Şimdi mi?* diye düşündü Mary Ann. Fakat karşı koymaktansa bu konu değişikliğine can simidiymiş gibi sarıldı. Bu normaldi. Bu, Riley’nin hâlâ umursadığının kanıtıydı.

Mary Ann yalan söyleyebilirdi, lime lime olmuş duygularını daha fazla yara almaktan kurtarabilirdi ama yapmadı. “Aden’ı seçtim çünkü öğreten sen olsaydın dikkatimi vermeyeceğimi biliyordum. Ellerimin üzerinde olmasını ya da senin ellerinin benim üzerimde olmasını isterdim. Seni öpmek isterdim. Bana ne anlattığını önemsemezdim.”

Riley’nin gerginliği azaldı ve Mary Ann’e yandan bir gülümseme gösterdi. “Tamam, o zaman. Doğru tercih yapmışsın.”

Mary Ann de rahatladı. O gülümseme ne kadar da içtendi... Riley bu gülücüklerden birini Mary Ann’e ezelden beri armağan etmiyordu. Fakat bu gülümseme aynı zamanda Mary Ann’in keyfini kaçırıyordu... çünkü Riley’ye aşırı derecede sormak istediği bir şeyi hatırlatıyordu. “Sana bir şey sormam lazım.”

“Pekâlâ.”

Bunu yapmak istediğine emin misin? Büyük ihtimalle bu geçici iyi ruh haline veda etmek zorunda kalacaksın. Evet. Yapmak zorundaydı; bilmek zorundaydı. “Sen ve Lauren meselesi nedir?”

Evet. Hoşça kal, güzel ruh hali. Riley bütün mutluluk belirtilerini kaybederek yeniden kaşlarını çattı. “Neden soruyorsun?”

Bu yeterli bir cevaptı. “Sadece ikimizin de söyleyeceğini bildiğimiz şeyi söyle.” *Lütfen söyleme.*

Riley’nin gözünün altındaki bir kas seğirdi. “Lauren ve ben eskiden çıkıyorduk.”

Tam da Mary Ann’in tahmin ettiği gibi. Ancak bu haber yine de kahrediciydi. İddialara göre bir Enerji Emici olan Mary Ann böylesine güçlü, enfes bir vampirle nasıl rekabet edebilirdi? Basitçe söylemek

gerekirse, edemezdi. “Ne kadar zaman önce ayrıldınız?” *Lütfen yıllar önce de.*

“Bunu yapmayalım, Mary Ann.”

“Söyle bana.”

Riley iç geçirdi. “Buraya, Crossroads’a varmamdan kısa zaman önce ayrıldık. Zaten asla çıkmamalıydık. Voyvoda onu başka biriyle sözlendirmişti.”

Midem çalkalanıyor... “Yani ben ilişkiden toparlanırken kul-
landığın kız mıyım?”

Riley tam bir kurt gibi dişlerini ona doğru birbirine çarptı. “Mary Ann. Buraya geldiğimde sen Tucker’la çıkıyordun. İlişkiden toparlanmak için kullandığın erkek olup olmadığını ben sana sormalıyım.”

İyi bir nokta. Tamam, Mary Ann ilişkiden toparlanma korku-
sunu bir kenara bırakabilirdi. Riley’ye doğru yürüdü ve basamakta
yavaşça yanına oturdu. “Neden ayrıldınız?”

Riley’nin yeşil gözleri Mary Ann’i olduğu yere mıhladı. “Gerçekten
bilmek istiyor musun?”

Tanrım. *Hayır.* “Evet.”

“Lauren’ın tehlikede olması düşüncesini sevmiyordum ve o da
daima tehlikeye atılıyordu.”

Tıpkı kasabaya kendi başına giderek Mary Ann’in yaptığı gibi.
Ancak Mary Ann insandı, derisi hassastı. Karşıdan karşıya geçmek
bile onu tehlikeye atabilirdi. Aslında kendini hiç bu kadar ölüme yakın
hissetmemişti, umutları ve hayalleri çevresinde yanıp küle dönüyordu.

“Lauren’a karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?” diye sordu
yavaşça.

“Hayır.”

Çok hızlı bir cevap mıydı? Tanrım, bundan nefret ediyordu. Ken-
di şüphelerinden nefret ediyordu. Vampir ona karşı iyi davranmak
dışında hiçbir şey yapmamış olsa da Lauren’dan nefret ediyordu.
Ve iyi davranmak derken, Lauren’ın onu bıçaklamamış olmasından
bahsediyordu.

Hâlâ bana karşı bir şeyler hissediyor musun? Sormak istiyordu ama sormadı. Soramadı. Yanıt, Mary Ann'in tabutundaki son çivi olabilirdi. Riley evet derdi ancak Mary Ann sesindeki "ama" kelimesini duyardı. Duyacağını biliyordu.

"Eh, bu tehlike meselesi aşman gereken bir şey, Riley," dedi Mary Ann sanki hâlâ birliktelermiş, sadece koca bir belki değillermiş gibi. "Sürekli günü kurtaran kişi olamazsın. Her şeyi kendi başına yapamazsın. Yardımı kabul etmelisin. Bazen bu, işleri halletmenin tek yoludur."

"Biliyorum. Bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor," diye söylendi Riley.

En azından Mary Ann'i kesin bir şekilde reddetmemiştii. Bu da bir ilerlemeydi, değil mi?

"Şu anda bana kimseye, Aden'a, Victoria'ya yani *kimseye* enerji emme olayından bahsetmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum," diye buyurdu Riley. "Ben seni düzeltecek ya da olanları tersine çevirecek bir yol buluncaya kadar değil."

Ama bulabilir miydi? Başkaları onları düzeltmeye kalkıştığında Enerji Emicilerin öldüğünü çoktan itiraf etmişti. Hayır, bu doğru değildi. Enerji Emicilerin deneyler sırasında öldüğünü itiraf etmişti.

"Tamam mı?" diye üsteledi Riley.

İtiraf zamanı. Mary Ann bir an daha olduğu yerde duramayarak ayağa kalktı ve süveterinin kenarını bükerek ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Söylemeyeceğim." Sırtını Riley'ye dönük tuttu. "Ama... zaten bilen biri var."

Giysilerin hışırtısı geldi, ardından sert eller Mary Ann'in omuzlarına koyuldu ve onu çevirdi. Riley çakı gibi ayağa fırlamıştı ve inanılmaz bir şekilde birilerini öldürmeye hazır görünüyordu. "Kim?"

Söyle ona gitsin. Yara bandını çekip çıkar işte. "Cadı. Marie. Hani kasabada gördüğüm. Bu sabah... okulda ortaya çıkıp ondan beslendiğimi hissettiğini söyleyen."

Gözbebekleri... bir genişliyor, bir daralıyordu. Geniş, dar. Nabız gibi. “Neden bana söylemedin? Kahretsin, Mary Ann. Onu elime geçirebilirdim.”

Ve ona ne yapardın? “O sırada neyi kastettiğini bilmiyordum.”

“Seni öldürebilirdi!” Riley patladığı kadar çabuk rahatladı. Başına doğru düşünceli bir biçimde yattı. “Neden seni öldürmedi?”

“Bilmiyorum. Kalıp düşünme sürecini açıklamadı.”

Birkaç kalp atışlık zaman sessizlik içinde geçti. Ardından, “Birilerinin ağzından ukalalık akıyor.” Alaycı bir şekilde söylenmişti, öfke yoktu.

“Ağzımı sevdiğini sanıyordum,” diye karşılık verdi Mary Ann, spor ayakkabısının ucuyla bir taşa tekme atarak. *Lütfen, hâlâ ağzımı seviyor ol.*

Riley kendi kendine güldü ve bu ses Mary Ann’in içini ısıttı. “Seviyorum.”

Neyse ki. Mary Ann’in neredeyse dizleri çözülüyordu... ve Riley kollarını beline dolayıp, onu yakınında tutup kaldırmasa çözülürdü de.

“Ne istediğimi biliyor musun?” diye sordu Riley hafifçe.

Mary Ann başını kaldırarak Riley’yle göz göze geldi. Ürperdi. “Söyle.”

“Seninle bir randevuya çıkmak. Gerçek bir randevu. Sadece sen ve ben. Savaş yok, kovalanmak yok, cevap aramak yok. Sadece birbirimizi tanıyacağız.”

Evet, lütfen. “Bu hoşuma gider,” dedi Mary Ann titrek bir nefesle.

“Cadıları hallettiğimiz gibi yapacağımız ilk iş bu olacak.” Cümlesinin sonunda Riley’nin sesi sanki bunun mümkün olacağına inanmıyormuş gibi karamsar çıkmıştı. Sanki aralarından biri o zamana kadar ölecekmiş gibi.

Belki de Riley kendisinin Mary Ann’i o anda öldürdüğünü fark etmiyordu. Mary Ann’i bir yöne, daha sonra başka bir yöne çekiyor, umutlanmasına izin verdikten sonra hiçliğin içinde eziyordu. “Hayır. Cadılardan sonra Aden’in ailesini aramaya başlamamız gerekecek.”

Riley için, Mary Ann için bir hatırlatma. Aden hâlâ onların arkadaş-şydı ve hâlâ bir görevleri vardı.

“Hayır.” Riley başını iki yana salladı. “Aden’in henüz ailesini aramak için vakti olmayacak. Katılması gereken vampir toplantıları, geçirmesi gereken yasalar, vermesi gereken cezalar olacak. Sonrasında ailesine odaklanabilir.”

“Böyle giderse okuldan ayrılmak zorunda kalacak,” dedi Mary Ann. Kendisi de öyle.

“Hayır. İşler yakında sakinleşecek.”

“Ancak o zaman ikinci randevumuza çıkabiliriz.” *Dua edelim.* Dürüst olmak gerekirse aralarındaki hiçbir şey çözüme kavuşmamıştı. Değil mi? Çıkıyor olabilirlerdi, olmayabilirlerdi. Mary Ann bir Enerji Emici olabilir, olmayabilirdi. *Bunun için de dua edelim.*

Riley kendi kendine güldü ama son sözlerinden daha kendinden emin bir gülüş değildi.

Arkasındaki kapı gıcırdadı ve Riley, Mary Ann’i bırakarak döndü. Victoria ile Aden kulübeden çıktı. Her ikisinin de yüzü asıktı. Hatta Aden hasta gibi görünüyordu. Teninde yeşilimsi bir renk ve gözlerinin altında morluklar vardı. Ve topallıyordu, dizini kırmak canını yakıyormuş gibi bir bacağını arkasından sürüklüyordu. Belki de canı gerçekten yanıyordu. Kot pantolonu parçalanmış ve kurumuş kanla lekelenmişti.

“Sen iyi misin?” diye sordu Mary Ann ona.

“Evet, iyiyim.”

“Ben de ona aynı şeyi sordum ve bana da aynı cevabı verdi,” dedi Victoria.

Aden gülümsedi ve bir an çok daha iyi göründü. “Çünkü bu doğru. Ben iyiyim. Sadece yorgunum.”

“Yakında evde olacaksın, yemin ederim, kralım. Peki, cadı size bir şey söyledi mi?” diye sordu Riley. Mary Ann’i bırakmadı ancak yanına geçti.

“Hayır. Biz de onu tüm gece bağlı bırakacağız,” diye cevap verdi Victoria. “Belki sıkıntı, yarın bizimle konuşmaya daha hevesli olmasını sağlayabilir.”

Ama zamanları tükeniyordu, cadıların o aptal toplantılarına katılması için Aden’a verdikleri hafta sona eriyordu. “Peki, şimdi ne olacak?”

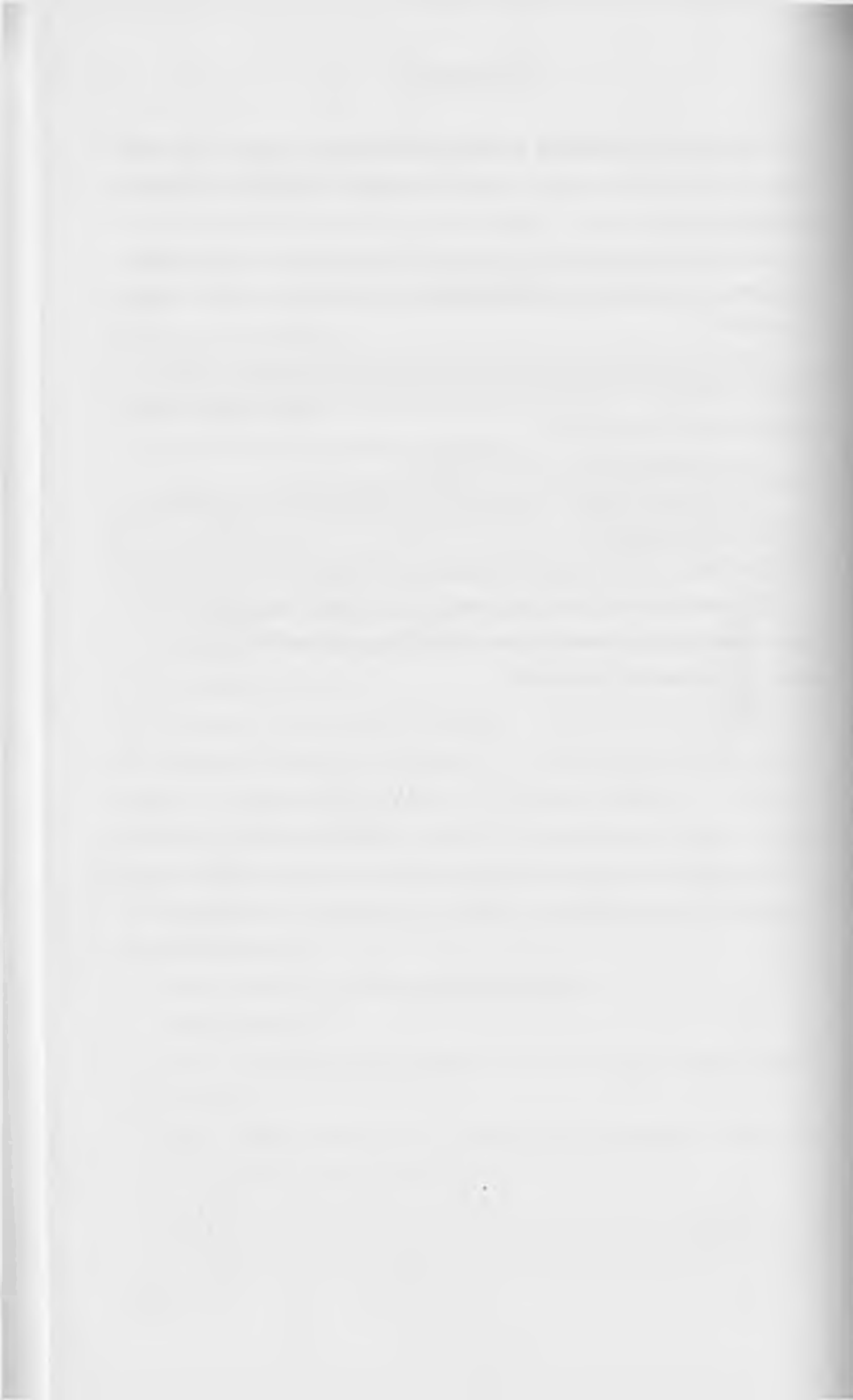
“Şimdi elimizde bir cadı olduğu haberini yayacağız,” dedi Riley katı bir biçimde. “Onu geri almak istiyorlarsa, toplantılarının başlayacağını duyuracaklardır.”

“Bizi lanetleyecekler,” dedi Victoria.

“Çoktan lanetlediler. Dolayısıyla, önerdiğim şeyi yapacaksınız ve haberi yayacaksınız.”

Victoria, Aden ve Mary Ann teker teker başlarını salladı.

“Bu gecenin kalan kısmına gelince, eve gidip dinleneceğiz.” Riley’nin sesi kadar sert olan gözleri Mary Ann’inkilerle buluştu. “Yakında gerçek savaş başlayacak.”

ON BEŞ

Tucker kendi illüzyonunun ağaçları, karanlığı ve gece kuşlarıyla ör-tülü bir şekilde uzun bir süre gölgelerde kaldı. Neyse ki kulübedeki kimse onu fark etmemişti.

O da izlemiş... ve dinlemişti...

Ona Aden'i izleme emri verilmişti, bu da Tucker, çocuğun gittiği her yeri bir şekilde sezebildiği için ona göre kolaydı ve bunu yapmıştı. Yani izlemişti. Ancak Mary Ann genellikle çocukla birlikteydi ve bu Tucker'ın sinirlerini bozsa bile zevk veriyordu.

Sadece ikisi, Aden ve Mary Ann olduğunda, Tucker illüzyon yaratma yeteneğini kaybediyor ve normal yöntemler aracılığıyla saklanmak zorunda kalıyordu. Onları koruması gerekirken takip ederek, izleyerek ve sırlarını dinleyerek ne yaptığını merak ediyordu. Ah, evet, korkunç hayatını kurtarmaktan sorumlu iki kişiyi korumak isteyen küçük bir parçası vardı ve yaptığı şey yüzünden kendinden nefret ediyor, artık yapmamaya ant içiyor ve oradan uzaklaşıyordu. Ama ne kadar uzağa giderse, Voyvoda'nın ona uzaktan fısıldayan, Aden'i gözetlemesini buyuran sesini o kadar çok duyuyordu ve Tucker da Aden'in yanına dönüyordu. Eğer Mary Ann gitmişse, kralını memnun etme isteği yeniden içine doluyordu. İzliyor, dinliyor ve bekliyordu. Çocuğu incitme dürtüsü yeşeriyor, büyüyordu.

Neyse ki bu geceki durum bu değildi.

Bu gece Mary Ann diğer çocuk Riley'yle birlikteydi. Bu ikisi bir arada olduğunda, Tucker illüzyon yaratabiliyordu. Her nedenle. Aden'in içeride olduğunu bilen Tucker da içeri girmeliydi. Ve girebilirdi, kimse bilmezdi –Aden, Mary Ann'le birlikte olduğunda bile Riley oradaysa, Tucker illüzyonlarını kullanabiliyordu– ancak

Tucker dışarıda kalmıştı. Mary Ann için kalmıştı, onu diğer çocuğun gazabından korumaya kararlıydı.

Onları izlerken, Mary Ann'in yeni bir erkek arkadaşı olmasına sevindiğini fark etti. Mutlu olmayı hak ediyordu. Sevgiyi hak ediyordu. O, Tucker'ın karanlığına karşı ışık, bozulmuşluğuna karşı saflıktı. Tucker asla onun için doğru kişi olmamıştı. Ama kahretsin, neden arkadaş kalamıyorlardı?

Ve neden Penny daha çok onun gibi olamıyordu?

Penny. Bazen –Mary Ann'in yanında sakinken– çoğunlukla so-ruumluluğu reddetse de bir bebek yaptıklarına seviniyordu. Penny onsuz daha iyi olurdu. Mary Ann'in aksine, Penny onun kendisini, davranışları ve geleceği konusunda daha iyi hissetmesini sağlımı-yordu. Tucker berbat bir baba olurdu.

Mary Ann olmadığı zaman çevresindekileri incitmek istiyordu. Penny'yi ve muhtemelen de bebeği.

Çocuk. Çocuğu takip et...

Voyvoda'nın emri kafasında yankılanırken, Tucker'ın dişleri gı-cırdadı. Vampir her zaman Tucker'ın ne yaptığını nereden biliyordu? Vampir böylesine kırlamaz bir kontrolü nasıl ustalıkla kullanabiliyordu?

Tucker hayal kırıklığına uğramış, öfkeli ve olacaklardan korkar bir halde, başka bir şey yapamayarak doğruldu ve güneye, Aden'in yaşadığı D ve M Çiftliği'ne doğru ilerledi. Göz açıp kapayana kadar gözden kaybolduklarında, vampir prenses Victoria'nın Aden'ı götür-düğü yer orasıydı. Tucker her zamanki gibi bunu seziyordu, onu o yöne doğru çeken bir kuvvet hissediyordu.

Şimdiye kadar Kral'a rapor edilecek çok fazla bir şey olmamıştı. Aden hastalanmış, sonra okula gitmişti. Aden –bir kraliyet üyesi gibi muamele gördüğü– vampir kalesine geri dönmüştü.

Bu sonuncusu Voyvoda'yı zıvanadan çıkarmıştı. O kadar ki Tucker kendi hayatı için korkmuştu. Çünkü eski kralın hışımıyla, görünmez eller Tucker'ın boynuna sarılmış, onu boğmuştu. Fakat en sonunda vampir onu serbest bırakmış ve daha çok casusluk görevi yapması için yoluna göndermişti.

'Vampirin esas amacı ne? diye merak etti. Niçin Tucker'ı böyle kullanıyordu? Neden tahtı üzerinde şimdi hak iddia etmiyordu? Ve bu Tucker'ın umurunda mıydı?

Kendisiyle Mary Ann arasına ne kadar mesafe koyarsa, cevap kafasında o kadar somutlaşıyordu. Hayır. Umurunda değildi. Kendisine söyleneni yapacaktı.

Goblin zehri Aden'a vahşice saldırdı, kanını lava, organlarını küle ve derisini dev bir köseleye çeviriyordu. Yandı, kaşındı, tekrar tekrar yoğun, siyah bir yapışkan madde kustı. Neyse ki Victoria'yı gitmeye ikna etmişti. Victoria karşı çıkmış fakat Aden gülümseyip o "Ben iyiyim" numarasını yapmış ve onu her şeyin yolunda olduğuna inandırmıştı.

Daha önce de bu yollardan geçtim, diye düşündü güçsüzce ancak bu ölçüde bir tepkiyi hiç yaşamamıştı. Evet, bu daha önce katlandığı diğer bütün ceset zehirlenmelerinden daha beterdı. Bu seferki ruhları bile etkilemişti. Kafasının içinde inliyorlar, bazen çığlık atıyorlar ve sürekli tutarsız konuşuyorlardı.

Elijah dışında. *Ölüm*, diye bağırdı kâhin. *Kan. Çok fazla kan. Kız ölüyor. Onun ölmesine izin veremeyiz.*

"Kim?" Kelime, Aden'in boğazında asit gibiydi.

Çocuk da ölüyor. Çok fazla ölüm.

"Kim ölüyor?" diye emretti Aden, daha ısrarcı bir şekilde.

Elijah, Aden'in sorularını duymamış gibi sözlerine devam etti. Belki de bilmiyordu. *Hayır. HAYIR! Hepsi ölüyor. Hepsi birden. Savaş. Savaş durdur. Savaş durdurmamız lazım.*

Ne savaş? Eğer bu bir kehanetse...

Bütün bunların arasında Thomas'm hayaleti Aden'in yanına yapışmış, volta atıyor, bağıırıyor, suçluyordu. Gitmek istediğini söylüyordu. Ailesi onu arıyor olmalıydı ve ne olduğunu öğreneceklerdi. Ve bu olduğunda da Aden en sonunda *gerçek* ızdırabı tadacaktı. *Vesaire, vesaire, vesaire.*

"A-Aden. Sen iyi misin, dostum?"

Gerçek olanı gürültü denizinden ayırt etmek hâlâ zordu fakat Aden yine de bu konuda daha iyiye gidiyordu ve şu anda birisinin onunla birlikte odanın içinde olduğunu biliyordu. Ağır kirpikleri açıldı ve bulanık bir sisin içinden, Shannon'ın yatağının yanında durduğunu gördü.

“Sana bir şeyler g-getireyim mi?” Shannon uzanıp Aden'in alnını tuttu.

Temas anında Aden'in bütün vücudu bir elektrik dalgalanmasıyla sarsıldı ve kendi gerçekliğiyle olan bağlantısını kaybetti. Şuuru kendisinden arkadaşına hızla geçti ve birden dünyayı Shannon'ın gözlerinden görmeye başladı. Şok ediciydi, garipti. Bir an yatakta yatarken, bir an sonra ayaktaydı. Acı hâlâ içinde cereyan etmeye devam ediyordu ve Aden inledi.

Midesi bu ayaktaki yeni pozisyona isyan ederek, onu eğilip kusmaya zorladı. Yine. Neyse ki birileri küçük, metal bir çöp kutusu bırakmıştı. Belki de Dan'di. Aden adamın onu birkaç defa kontrol ettiğini hatırladığını düşündü.

Boğuk bir sesle Caleb'a, “Çık,” demeyi başardı. Shannon'ın bedeninden çıkmak istiyordu.

Tek cevap, bir tane daha inlemeydi.

Genellikle bu iş ruhun kontrolü altında olurdu. Caleb kimin vücudunu ne zaman ele geçireceğine karar verirdi. Bazen Aden'in bile kontrolü altında olurdu. Caleb birinin bedenine girmek istemeyebilirdi ancak Aden yeterince odaklanırsa bunu kendisi yapabiliirdi. Bu sefer ikisinin de kontrolü yoktu ama yine de yapmışlardı.

Diğer herkese yaptığı gibi bedenden çıkmaya çalıştı fakat bir şey hareketlerini engelleyerek onu oraya bağlanmış halde tutuyordu. Yine de defalarca denedi. En sonunda güçsüz, bitkin, daha da ağır çeker bir halde vazgeçti ve tekrar kendini yatağa bıraktı. Shannon'ın düşüncelerini duyamıyordu, yani muhtemelen Shannon'ın aklının kontrolü ondaydı. Bu da arkadaşının bunları hatırlamayacağı anlamına gelirdi.

Aden öyle umuyordu.

Tanrım, ne yapacaktı?

Orada ne kadar uzun zaman sere serpe yatıp acıyla kıvrandığını bilmiyordu. Zaman ölçülemezdi, sonsuzdu. Ta ki *asıl* eğlence başlayıncaya kadar.

Aden, Shannon'ın gerçekliği üzerindeki hâkimiyetini de yitirdi ve yeniden gözlerini açtığında, kendini küçük bir erkek çocuğunun bedeninde buldu. Kolunun koyu renk tenini incelerken bunun Shannon olduğunu anladı. Shannon'ın daha küçük hali. Demek ki Shannon'm gerçekliğini yitirmemişti.

Fiziksel ayrımları fark etmemiş olsa bile anlardı. Derinlerdeki gerçeği sezmişti. Az önce zaman yolculuğu yapmıştı... ama *Shannon*'ın geçmişine.

Bu Eve olmadan ve kesinlikle bir başkasının hayatıyla mümkün olmamalıydı. Aden daha önce her zaman kendi hayatında geriye yolculuk etmişti. Şimdiyse Shannon'm gördüğü ve hissettiği şeyleri görüp hissediyordu. En azından fiziksel acı kaybolmuştu ve ruhlar çıldırmak yerine sessizdiler.

Bir salıncağa oturup ileri geri sallandı, sandaletli ufak ayaklar çakıl taşlarına basıp itiyordu. Küçük elleri yanlarındaki metal zincirleri sıkıca tutuyordu. Tek arkadaşı güneş ısıllı parlıyordu.

"Hey, Sh-Sh-Shannon," diye sataştı bir çocuk birkaç metre öteden. Çevresine pek çok çocuk toplanmış, gülüyordu. Aden bir okulun önünde ve teneffüste olduklarını içgüdüsel olarak biliyordu.

Bir kaydırak, atlıkarınca ve tırmanma merdiveni vardı fakat çocuklar bunlara aldırımıyormuş gibi görünüyordu. Dikkatlerini tamamen Shannon'a vermişlerdi.

"Annem diyor ki senin annen beyaz, baban zenci olduğu için çok garipmişsin," dedi en uzun boylu çocuk, Shannon'ın olduğu tarafa doğru bir taş atarken.

Taş, Shannon'ın karnına çarpıp canını yaktı. Shannon gözlerini yerden ayırmadı. Annesi hep, onları görmezden gelirsен giderler, derdi. Ama Shannon gitmeyeceklerini biliyordu. Asla gitmezlerdi. Tabii Bayan Snodgrass fark edip bağırmadığı sürece fakat o da Karen

Fisher'ın saçlarından çimen ayıklamakla meşguldü yani Shannon kuyruklu yıldız görüp dilek tutsa daha çok şansı olurdu.

Shannon'a bir taş daha çarptı, bu kez bacağına gelmişti. Acıyı hissetti ama yine tepki vermedi.

“Adın kız gibi, Kekeme, bunu biliyor muydun?”

Daha fazla gülüşme Shannon'ın içten içe ürkmesine neden oldu. Tabii bunu onların bilmesine asla izin vermezdi.

Aden yerinden fırlayıp ne kadar küçük olurlarsa olsunlar o çocukları çamura fırlatmak istiyordu. Ve bunu yapabiliyordu de. Hâlâ bedenini kontrolü ondaydı. Ancak geçmişi değiştirmek geleceği değiştirmek demekti ve bu her zaman daha iyiye bir değişim olmuyordu. Aslında asla daha iyi olmuyordu. Bu yüzden Shannon'ın utancıyla ve rezil bir yalnızlık duygusuyla kaplanmış halde, Shannon'm bunu yaptığını umut ederek orada oturdu.

Fakat ardından sahne değişti, çocuk parkı ortadan kayboldu ve etrafını kırmızı tuğlalar sardı. Bu duvarları grafitiler kaplıyordu ve uzaktan polis sireninin feryadını duydu.

Yüzüne duman sürüklendi ve öksürdü. Burnunun önünde biri elini salladı, ancak o zaman diğer elinde bir sigara durduğunu fark etti

“Eee?” dedi biri. “Ne düşünüyorsun?”

Aden dikkatini verdi. Hemen önünde bir erkek duruyordu. Muhtemelen on dört veya on beş yaşındaydı ve o da sigara içiyordu. Shannon gibi o da zenciydi fakat onun teni daha koyuydu ve gözleri kahverengiydi.

Shannon çocuğun tath olduğunu düşündü ancak tam olarak onun tipi değildi; yine de üç haftadır gizlice çıkıyorlardı. Tyler'ı bu kadar çekici yapan, Shannon'ın tanıdığı, diğer erkelerden hoşlandığını özgürce itiraf eden ilk çocuk olduğu gerçeğiydi.

Çoğu insan onu kabulleniyordu. Tyler'ın babası gibi bazıları kabullenmiyordu ve genelde Tyler gururla çürüklerini sergilerdi. Ama yine de Tyler eşcinsel olduğu gerçeğini ya da kadınsı bir yanının olduğunu saklamazdı, hatta dudak parlatıcılı ağzından fazlasıyla dar,

pembe tişörtüne, ondan kırmızıya boyanmış tırnaklarına kadar bununla gurur duyardı.

Shannon hâlâ kendi tercihlerini kimseye anlatmamıştı. Neyse ki babası tamamen bihaberdi ama annesi... şüphelenmiş olmalıydı. Akli ne kadar havada olursa olsun Shannon'ı kızlarla tanıştırtıp duruyor ve daha sonra onu acımazsızca sorguya çekiyordu. Shannon kızlarla ilgili ne düşünüyordu? Neden onlara çıkma teklif etmiyordu?

"Dünya'dan Shannon'a," dedi Tyler gülererek. "Beni dinliyor musun?"

"Şey, üzgünüm. Ne demiştin?"

Tyler'in keyfi göz açıp kapayıncaya dek kayboldu. "Bak. Sana şimdiye kadar bir milyon kez söylediğim gibi gizlice dolaşmaktan bıktım. Bu kez neden bahsettiğimi bilmiyormuşsun gibi davranmana da izin vermeyeceğim. Yani benden ya hoşlanıyorsun ya da hoşlanmıyorsundur. Tamam mı? Peki, hangisi?"

"Ben..." Aden çabucak çenesini kapadı. Shannon'ın nasıl yanıt verdiğini bilmiyordu, yalnızca bedenin içinde kabaran paniği hissediyordu.

"Bir şey söyle!"

"Ben... Ben..." Ve sonra artık önemi kalmamıştı. Sahne yeniden değişti ve bu kez bir açık hava basketbol sahasının ortasında duruyordu. Her yanında terli çocuklar vardı, sırtına vuruyor, ne kadar iyi bir iş çıkardığını söylüyorlardı.

Önlerinde, yerde baygın bir çocuk duruyordu. Tyler. Şişmiş, kanlı ve yumruklanmış olsa da Tyler'in yüzünü tanıdı. Shannon'ın elleri zonkluyordu. Aden onları inceledi. Eklemlerindeki deri lime lime olmuştu. Dişler tarafından. Tyler'in dişleri tarafından.

Tyler'ı Shannon mı dövmüştü? Niye?

Suçluluk ve utanç duyguları üzerine çullandı. Pişmanlık. Keder. Kendinden tikslenme.

Sahne tekrar değişirken duygular bir ağacın yaprakları gibi dö-küldü. Şimdi bir evin içinde, kanepede oturuyordu. Bol bol fotoğraf

vardı. Shannon'ın. Daha yaşlı zenci bir adam ve beyaz bir kadının. Anne ve babası olduğunu düşündü.

Yanakları kaşınıyordu, o da silmek için titreyen elini kaldırdı. Yanakları sıcak ve ıslaktı. Gözyaşlarından mı? Önünde birisi vardı, volta atıyor, bağıırıyordu. Shannon, Tyler'ı dövdüğü için mi?

Hayır, diye fark etti, Shannon'ın düşünceleri ve duyguları Aden'in farkındalığına nüfuz ederken. Shannon nihayet ailesine gerçekleri söylediği için. Eşcinseldi. Tyler'a yaptığı şeyden nefret etmişti. Geri dönebilmeyi, erkek arkadaşına öyle davranmamış olmayı diliyordu; sanki Tyler beş para etmezmiş gibi. Sanki utanç verici bir şeymiş gibi.

Babası durmadan bağırıp duruyordu. Bu yanlıştı. Bu bir günahı. Hatta annesi de ona katılmış, ne kadar utandığını isterik bir şekilde ağlayarak anlatıyordu. Shannon neden normal olamıyordu?

Shannon'la ikisi, Aden'in fark ettiğinden daha fazla birbirlerine benziyorlardı. Aden'a hayatı boyunca ucube denmiş, ailesi tarafından reddedilmiş, sistem içinde oradan oraya savrulmuş, kimse tarafından istenmemişti. Beş para etmez. Utanç verici.

"Shannon?" diye seslendi bir erkek sesi uzun, karanlık bir tünelden. Birileri onu sarsıyordu. "Sen de mi hastasın?"

Şimdiki zamana çekilmiş halde Aden gözlerini kırparak açtı –çok parlaktı, yakıyordu, gözleri doluyordu– ve kendini yatak odasında, hâlâ yatakta, yine acı içinde kıvrılır halde buldu, ruhlar kafasının içinde gürültü yapıyordu. Dan yukarıdan ona bakıyor, endişeyle kaşlarını çatıyordu.

"Yanıyorsun." Dan'ın bıraktığı nefes Aden'in yüzüne geldi ve o bile canını yaktı. "Bu da Aden'in nesi varsa bulaşıcı olduğu anlamına gelir." Dan etrafına bakındı. "Aden nerede? Bir doktora ihtiyacın var mı?"

Aden sersem gibi gerçekleri güçlkle gözden geçirirken birkaç saniye geçti. Hâlâ Shannon'ın bedenindeydi ve Dan, "Aden'in" nerede olduğunu bilmek istiyordu. "Hayır," demeyi başardı boğuk bir sesle. "Aden... iyi. Okulda. Ben de iyi olacağım." Sonra tekrar gözlerini kapadı ve yan tarafına döndü. "Lütfen git."

“Pekâlâ, gideceğim ama biraz dinlen. Bir süre sonra seni kontrol edeceğim ve sana Meg’in erişteli tavuk çorbasından getireceğim.” Meg. Dan’ın tatlı, güzel karısı. Ayak sesleri geldi, bir kapı gıcırdayarak açıldı, kapandı.

Çok fazla ölüm, diye inledi Elijah.

Yüce Tanrım, yine bu olmasın. Kâhin başka bir şey daha söyledi fakat başka bir ses de onunla karışıp Aden’in dikkatini çekti. Bir kız sesi.

“Shannon?” dedi kız. “Aden nerede?”

Victoria, diye düşündü. Gözlerini yine açılmaları için zorladı. Işıklar söndürülmüş, perdeler kapatılmıştı, böylece oda Aden’in memnuniyetle karşıladığı bir karanlığa gömülmüştü. Aden sırtüstü devrildi. Dan gibi Victoria da yatağın kenarında durmuş, tepeden ona bakıyordu.

Thomas ise onun yanında durmuş, izliyor, dinliyordu.

Victoria uzandığında Aden sürünerek geri çekildi. “Dokunma.”

Kolu Aden’in yanına düşerken, Victoria’nın yüzünü bir kırgınlık kapladı. “Niçin? Sorun nedir?”

“Ben Aden’im. Aden. Kapana kısıldım.” Victoria ona dokunsaydı, Aden, Shannon’ı beraberinde götürerek onun da bedenini ele geçirir miydi? Dan’e bunu yapmamıştı ve Victoria’nın ellerinin –daima– ona dokunmasını istiyordu ama bu riski göze almaya istekli değildi.

Victoria önce kafası karışmış, sonra ürkmüş gibi göründü. “Biliyordum! Seni asla bırakmamalıydım. Hasta olduğumu biliyordum ama dinlenmeni istedim ve kalırsam dinlenmeyeceğinden korktum ve ah şimdi de saçmalıyorum. Çok üzgünüm. Mary Ann’i getireceğim. Oldu mu? Seni yine bırakmak zorunda kalacağım ama yalnızca bir saniyelğine.”

Mary Ann. Mükemmel. O yetenekleri bastırabiliyordu. “Tamam.” Belki, bir ihtimal Mary Ann’in varlığı, onu Shannon’ın bedeninden çıkmaya zorlayabilirdi. Eğer olmazsa...

Tanrım. Burada sıkışıp kalacaktı. Sonsuza dek.

Mary Ann yatağındaki sıcak, yumuşak –garip bir şekilde büyük– ısıtıcı yastığa sokuldu. Daha önce hiç bu kadar derin ya da bu kadar huzurlu uyumamıştı. Belki de bunun nedeni ne zamandır çektiği ilk gerçek uyku olmasıydı, bu yüzden de vücudunun esaslı bir şeyler yapması gerekmişti. Belki de bunun nedeni onun son uykusu olabileceğiydi.

Hayır. Bir dakika. Bu şekilde düşünmek hiç mantıklı değildi. Korkmuş olması, bütün gece uyanık bir halde dönüp durması ve gerçekten bir Enerji Emici olup olmadığını, Riley'nin onunla işinin bitip bitmediğini, cadıların şimdi onun peşinden gelip gelmediğini merak etmesi gerekirdi.

İşte *şimdi* dönüp durmaya başlamıştı. Ne yapacaktı? Nasıl olacaktı da... Yine bir dakika. Nereye giderse gitsin ısıtıcı yastık yan tarafına dayalı duruyordu. Ne garipti. Daha da garibi, Mary Ann'in ısıtıcı yastığı yoktu. Var mıydı? Kirpikleri kırpışarak açıldı.

Yatağında büyük, siyah bir kurt vardı.

Mary Ann kalp atışları çığıından çıkmış bir şekilde hızlanırken, şaşkınlıkla keskin bir çığlık attı.

Şşş. Benim. Sorun yok.

Kelimeler Mary Ann'in kafasının içinde yankılandı, derin, boğuk ve tanıdıktı. "Riley?" İsmi, Mary Ann'in niyetlendiğinden daha büyük bir haykırış şeklinde çıkmıştı. Gözlerini ovuşturarak uykulu halinden kurtuldu ve dikkatle Riley'ye baktı. Işıklar kapalıydı ve güneş henüz tam doğmamıştı, bu yüzden de detaylar bulanıktı.

Kurt yanında uzanmıştı, koyu renk kürkü parlıyordu ve yeşil gözleri parlaktı.

"Riley," dedi, bu kez gerçeklerin bir beyanı olarak.

Ta kendisi.

"Burada ne arıyorsun?" Daha önemlisi, Mary Ann korkunç görünüyor muydu? Kendine bir göz attı. Mavi bir askılı bluz giyiyordu ve örtüler belinde toplanmış, vücudunun alt kısmını –erkek şortu ve çıplak bacaklar– Riley'nin gözlerinden saklıyordu. Elini saçlarına daldırdı. Birkaç düğüm vardı ama çok da korkunç bir şey yoktu.

Sen bir Enerji Emici olabilirsin ve o cadı, Marie bundan şüpheleniyor. Bir daha yalnız başına uyumanın imkânı yok.

Demek önemişiyordu. Hâlâ önemişiyordu. Ve “Enerji Emici olabilirsin” demişti, bu da Riley’nin cüretkâr bir şekilde, “Beni öldürebeksin,” dediği son sohbetlerinden sonra bir gelişmeydi. Mary Ann’in dudakları kenarlardan yukarı doğru kalktı. “Yani bütün gece burada mıydın?” Onu koruyordu.

Evet. Aden ve Victoria’ya evlerine kadar eşlik ettikten hemen sonra geldim.

“Sevindim. Ve teşekkür ederim.”

Zevkle.

Göz göze geldiler ve heyecanlı bir an boyunca Riley, Mary Ann’e en başta baktığı gibi bakıyordu, cadılardan ve beslenmeden önceki gibi, Mary Ann önemliymiş, dünyadaki diğer her şeyden daha çok önem taşıyormuş gibi. Bir kız buna alışabilirdi.

Mary Ann sırtıışı yüzüne yayılırken kendini yatağa bıraktı ve daha erken uyanmış olmayı diledi. “Artık ikimiz de uyanık olduğumuza göre muhtemelen dün geceyi konuşmalıyız. Bazı şeyler söyledik ki...”

Aniden yatak odasının kapısı hızla açılarak içeriye kaşlarını çatmakta olan babası daldı. “Neler oluyor, Mary Ann?”

“Baba!” Mary Ann paniklemiş ve suçüstü yakalanmış bir halde yerinden birden doğrularak yorganını da beraberinde çekti. “Ne yapıyorsun?”

“O çocuğun adını haykırdın. Ben de düşündüm ki...” Babasının gözleri Riley’ye döndü ve gözleri dehşetle kararırken kıpırdamadan durdu. Hâlâ pijamalarını giyiyordu, pazen bir bluz ve pantolonu vardı, yani doğrudan yataktan koşmuş olmalıydı. “Mary Ann, dinle beni, bebeğim. Yavaşça kalk. Ani hareketler yapma, olur mu? Yavaş yavaş arkama geçmeni istiyorum. Tamam mı? Şimdi yap, tatlım.”

Ah, Tanrım. Bu kesinlikle yaşanıyor olamazdı. “Baba. Bu şey, köpek, zararsız, yemin ederim.” Dünyanın. En. Büyük. Yalanı.

Riley “zararsızlığını” ispatlamak için Mary Ann’in avcunu yaladı. Mary Ann’in tüyleri diken diken oldu ve ardından yanaklarına

bir sıcaklık hücum etti. Babasının onu bir köpeğin tahrik ettiğini düşünmesini istemiyordu.

“O uyuz şeyin zararsız olduğunu nereden biliyorsun?” Babası daima hayvanlardan nefret etmiş, onlardan korkmuştu. “Şimdi, neden ondan uzaklaşıp bana doğru gelmiyorsun? Seni korkutmak istemem ama o senin suratını çiğneme oyuncağı olarak kullanabilir, tatlım.”

Riley kaskatı kesildi.

“Öyle işte. Biliyorum yani,” dedi Mary Ann. “Beni incitmeyecek. O benim... evcil hayvanım.” Riley’nin onu duyamayacağını bildiği halde, *Lütfen kızma, Riley*, diye düşündü. “Son birkaç haftadır öyle.”

Babasının mavi gözleri kocaman açıldı, panik ve korku, şaşkınlığa dönüşüyordu. “Hayır. Hayır, bu mümkün değil. Öyle olsa bilirdim.”

“Evet, öyle. Görüyor musun?” Mary Ann bir kolunu Riley’nin kocaman vücuduna doladı ve yüzünü onun yumuşak boynuna gömerek sıkıca kucakladı.

“Hayır,” diye diretti babası, başını iki yana sallayarak. “Bana söyledin. Bunu bilirdim.”

Ah, baba. Bilmediğin çok şey var. Mary Ann doğruldu, kalbi hâlâ göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atıyordu. “Senin aşırı bir hayvan fobin olduğunu biliyorum, ben de onu gizli tuttum. Ama görüyor musun? Eğitilmiş. Hiç sorun yaratmıyor. Yemin ederim.”

Mary Ann’in ağzından son sözcük çıkmadan önce babası yine başını iki yana sallıyordu. “O şey seni kahvaltı niyetine yiyebilir, Mary Ann. Onun dışarı çıkmasını istiyorum. Şimdi.”

“Baba, lütfen. Bırak, benimle kalsın,” dedi Mary Ann ve kendine, gözlerinde damla damla yaşların oluşması emrini verdi. Çok mu abartıyordu? Belki. Fakat babasının evet demesine ihtiyacı vardı. Bu şekilde Riley rahatça gelip gidebilirdi. Artık gizlice buluşmaları gerekmezdi. Gerçekten bunu daha önce düşünmesi gerekirdi. “O beni mutlu ediyor. Şeyden beri... bilirsin. Aramızda olanlardan.” Babasına kavgalarını hatırlatmak alçakça bir davranıştı ama Mary Ann çaresizdi.

Babasını en sonunda yumuşadı. “Bütün aşıları yapılmamış olabilir.”

Evet dememişti ancak Mary Ann biliyordu. Zafer onun olacaktı. Gülmek, ellerini çırpıp ve dans etmek istiyordu. “Onu veterinerine kendim götürceğim.”

Bir duraksama. Bir iç çekiş. Babası burnunun direğini parmaklarının arasına aldı. “Ona Riley diyorsun.”

Eyvah. “Evet.”

“Yani evcil hayvanına erkek arkadaşının ismini mi verdin?”

“Şey, evet.”

“Bunu neden yapasın?”

Bu olaydan çeşit çeşit psikolojik anlamlar mı çıkarmaya çalışıyor-du? “Bu sadece bana... uygun gibi geldi. İkisi de bana karşı koruyucu davranıyor.” İşte. Bir gerçek.

Babası biraz daha yumuşadı. “Riley biliyor mu?”

“Evet ve onaylıyor. Gurur duydu.”

“Bu sadece onun tuhaf olduğunu ve onunla takılmaman gerektiğini kanıtlar.”

“Bu senin *profesyonel* görüşün mü?” diye sordu Mary Ann anlamlı bir şekilde.

Babası uzun süre sessizdi. “Buna inanamıyorum. Bunca zaman evde uyuz bir köpek varmış. İyi. Sende kalsın. Ama eğer halıyı pisletirse gider.”

Mary Ann sırtıtmamak için dudaklarını sıkıca kapadı. “Anladım.”

Babası dönüp omzunun üzerinden konuştu. “Ve sana bir defa bile hırlarsa gider. Vahşiye benziyor.”

Vahşiyim, dedi ters bir şekilde Riley, Mary Ann’in kafasının içinde.

Gülme, dedi Mary Ann kendi kendine.

Babası kapıda duraksadı. “Sen okuldayken o şey nerede kalıyor?”

O şey. Güzel. “Dışarıda.”

“Evimize pireleri davet ediyor olabilirsin, Mary Ann.”

Gülmek. Yok. “O temiz, baba. Yemin ederim. Ama tek bir küçük böcek bile görürsem onu yıkarım.”

Bu ilginç bir tecrübe olabilir, dedi Riley.

“Ve teşekkür ederim,” diye ekledi Mary Ann. “Her şey için.”

“Bir şey değil.” Kapı kapanıp Mary Ann’i Rileyyle baş başa bıraktı. Sonunda keyfinin coşarak içinden çıkmasına izin veren Mary Ann kendini yatağa geri attı ve uyuz köpeğini kucakladı.

ON ALTI

Hahy pissetmek, diye hırladı Riley. Sanki yapardı da.

Mary Ann yanaklarından yaşlar akana kadar gülmeye devam etti. O kadar çok dehşet ve şüphe, kaçma ve bekleme yaşanmış, ne olacağından ve onları neyin beklediğinden korkularak o kadar çok zaman harcanmıştı ki o anda eğlenecek bir şey bulunca garip hissetti ama kendine engel olamıyordu. Aslında kendine engel olmak istemiyordu.

Riley de yardımcı olmuyordu. *Pireler. Uyuz.* Bir hırlama daha. *Diz kapağını çiğnediğimde benim hakkımda ne düşüneceğini göreceğiz.*

“Artık bunların hiçbirini yapmak yok,” dedi Mary Ann kıkırtılarının arasında, “yoksa dışarı atılırsın.”

Riley bir kere daha hırladı fakat yatakta, Mary Ann’in yanında gevşedi. *Benim kürküm ipek gibi, kahretsin.*

Mary Ann nihayet sakinleşti... ancak kocaman ve saklayamadığı bir sırtışı vardı. “Hem de çok.”

Riley iç geçirdi. *Sen uykuna dön. Olabildiğince dinlenmeye ihtiyacın var.*

Mary Ann karşı koymak istiyordu. Gerçekten de istiyordu. Fakat orada öylece Riley’yi okşayarak, onun bunu onaylayarak neredeyse mırıldamasını dinleyerek yatarken, sıcaklığı ve yumuşaklığı Mary Ann’i uyuşturup başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir şekilde yatıştırarak yeniden karanlığa sürükledi. Tasaları uçup gitti, geriye yalnızca bir mutluluk hissi bıraktı.

Bunu özlemişti ve tekrar uyandığında Riley’nin burada olacağını bilmek...

Esneyerek yine gözlerini açtığında Riley hâlâ yanındaydı. İşte! Hâlâ yanındaydı. Mary Ann komodinin üzerindeki cep telefonunu

kaldırdı ve saate bir göz attı. Kaşlarını çatı. Kalkıp okula gitmek için duş alması gereken saate daha on beş dakika vardı. Bir saat istiyordu. O ve Riley daha konuşmamışlardı.

Ah, ne yapalım. Faydası yoktu. Bu on beş dakikanın tadını son anlarıymış gibi çıkaracaktı. Ancak sabahın bu sert ışığında, dün gece kafasında defalarca canlanırken, tasalarının hepsi dönüp beynine üşüştü.

Çıkıyoruz, demişti Riley. En azından çıktığımızı sanıyorum.
Of.

Bir gün sevdiğim herkesi öldüreceksin, diye eklemişti. Hatta bir gün beni öldüreceksin.

İki kere of.

Hayır, tadını çıkarma filan olmayacaktı. Eğer Riley'nin düşündüğü gibi bir Enerji Emiciydiyse, bir gün onu öldürebilirdi. Mary Ann'i hayata döndüren, kendisi için yarattığı, asla gerçek anlamda hissetmediği, sadece otomatığe alarak işlediği güvenli dünyadan çekip çıkaran bu çocuğu öldürecekti. Buna izin vermesi mümkün değildi.

Eğer Riley'yi ve tanıdığı, sevdiği herkesi terk etmesi gerekecekse bunu yapardı. Ama. Bu büyük bir amaydı. Bu, bir Enerji Emici olmadığını kanıtlamak –ya da bir Enerji Emiciyse de, eski haline dönmek için ne gerekiyorsa yapmak– için gücü dâhilindeki her şeyi yapmaya istekli olmadığı anlamına gelmiyordu.

Aç mısın? diye sordu Riley umutla.

Vücudu kadar sıcak olan sesi Mary Ann'in kafasının içine usulca girdi. Mary Ann durumu değerlendirdi. Midesi boştu ancak kasılmıyor ya da guruldamıyordu. “Hayır,” diye itirafta bulundu fakat yalan söylemeyi gerçekten çok istemişti.

Riley iç geçirerek yataktan atladı ve orada zulaladığı kıyafetleri giymenin yanı sıra insan şekline de bürünmek üzere banyoya doğru sessizce yürüdü. Bu, Riley'nin Mary Ann'in yatak odasında ilk kalışı değildi. Umuyordu ki sonuncusu da olmayacaktı. Riley kalkmışken Mary Ann kapısına doğru çabucak koşturup kilitledi, ardından da Riley'nin çıkmasını beklemek üzere yatağın kenarına oturdu.

Uzun süre beklemesi gerekmedi. Birkaç dakika sonra banyonun kapısı gıcırdayarak açıldı, Riley içeriden üzerinde kot pantolondan başka bir şey olmadan çıktı ve onu görünce Mary Ann'ın nefesi ke-sildi. Öylesine bronz, öylesine ince ve kaslıydı ki her kızın fantezisi gibiydi. Cidden, o altılı karın kaslarına dokunmak için resmen bir kimliğe ihtiyacın olabilirdi.

Belki de bu yüzden Riley çevresine bu kadar karşı konulmaz bir kötü çocuk hissi yayıyordu.

Ve o benim, diye düşündü Mary Ann gururla.

Belki. Şimdilik.

Omuzlarını dikleştirip depresyona girmeyi reddederek ayağa kalktı. "Bir dakika sürer."

"Tamam."

Riley uzun adımlarla yatağa doğru yürüdü, Mary Ann ise banyoya ilerledi. Hızla dişlerini fırçalayıp saçlarını taradı ve işlerini halletti. Dün geceki huzurlu uykusuna rağmen gözlerinin altında morluklar vardı. Artı, yanakları biraz içe çökmüştü.

Bu ilk defa olmuyordu ama kendini yine Victoria kadar güzel olmayı dilerken buldu. Ya da Lauren gibi. Mary Ann somurttu. Ri-leyle çıkmış ve sadece yakınlarda ayrılmış olan Lauren. Muhtemelen daha iyi öpüşen, kesinlikle daha cesur, tamamen kendine daha fazla güvenen ve sonunda Riley'yi ve sevdiği herkesi öldürmeyecek olan Lauren.

Mary Ann'ın kendine olan saygısı bir darbe daha aldı.

Kendinden tiksинmiş bir halde ayaklarını vurarak odasına geri döndü. Riley yine yatakta arkasına yaslanmıştı ve Mary Ann onun yanına yerleşip başını omzuna dayadı. Bir kürkü olduğundaki hali kadar sıcaktı. Riley'nin kalbi onun şakağına doğru atarken Mary Ann tekrar, *O benim*, diye düşündü. Lauren'ın değildi. Başka kimsenin değildi.

Belki.

Mary Ann gerginleşti. Yine bu belki. Bu kelime beyninin içindeki bir kanser gibiydi, onu yiyip bitiriyor, mahvediyordu. Riley'yle ne

kadar çok zaman geçirirse ona o kadar vuruluyordu. Bu bir gerçektir. Bir başka gerçek neydi? Ona ne kadar vurulursa, onu kurtarmak için en sonunda yapmak zorunda kalacağı şey buysa, onu terk etmek de o kadar zor olacaktı. Ve Riley'yi kurtarmak için onu terk ederdi.

“Sorun nedir?” Riley'nin bir kolu Mary Ann'in altında kalmıştı ve o kol Mary Ann'e sarılırken parmak uçları alnındaki saçları düzeltti.

“Sadece düşünüyorum,” dedi Mary Ann.

“Hangi konuda?”

“Gerçekten bir Enerji Emici olup olmadığım konusunda. Kesin olarak ne zaman öğreneceğiz? Kesin olarak nasıl öğreneceğiz?”

Riley içini çekti ve tabii ki onun sorularını duymazdan geldi. “Dinle, dün gece sana bağırmasaydım. Panik yapmıştım ve ailem için endişeleniyordum. Ama sen de benim ailemsin ve özür dilerim. Sana o şekilde davranmamalıydım.”

“Özür dilemen gerekmiyor.” Bu doğrudu ama evet, bu sözcükleri Riley'nin ağzından duymak hoşuna gitmişti. “Bu ciddi, tehlikeli bir iş ve eğer bir şeyler benim babam için,” ya da senin için, “tehlike oluşturuyor olsaydı, ben de aynı tepkiyi verirdim.”

“Yine de.” Riley, Mary Ann'in yanağına hafif bir öpücük kondurdu. “Victoria ve Aden'a evlerine kadar eşlik etmek üzere seni bıraktığım anda, senin tehlikede olman düşüncesi terlememe, küfretmeme ve sana dönebilmek için o ikisini neredeyse odalarına tıkmama neden oldu. Ve bu arada, cadılar senin için bir tehdit olmaktan çıkana kadar her gece burada yatacağım.”

Tatlı çocuk. “Halıyı pisletme yeter,” diye şaka yaptı Mary Ann.

Riley numaradan hırladı. “Çok komik.”

Mary Ann'in aklına aniden bir fikir geldi ve kaşlarını çatı. “Genelde babamın geldiğini duyduğunda saklanırsın. Niye bu sefer saklanmadın?”

Riley omuzlarını silkti, bu hareket Mary Ann'in başının aşağı yukarı hoplamasına sebep oldu. “Beni görmesini istedim. Beni gördüğü anda vurmasından korkmadan gerektiği gibi gelip gidebilmek istiyorum.”

“Akıllıca.”

“Dâhice.”

Mary Ann’in dudakları kıpırdandı. “Tamam, konumuza dönüyorum. Birkaç dakika önce birtakım sorular sordum ve beni duymazdan geldin. Şimdi cevap vermeni istiyorum. Evet. Birincisi. Kesin olarak bir Enerji Emici olduğumu ne zaman öğreneceğiz?”

“Aslında bu konuya dönmeyelim. Şimdilik Enerji Emicilik meselesini unutalım.”

“Hayır, unutamam.” *Riley tehlikede olabileceksen olmaz.* “Lütfen cevap ver.”

Riley yine iç geçirdi, ılık nefesi Mary Ann’in ince saç tellerini dolaşıp alına çarptırdı. “Yemekler seni kusturacak çünkü vücudunun artık onlara ne ihtiyacı var ne de isteği. Cadılara ve diğer yaratıklara yakın mesafede olmak için can atmaya başlayacaksın ve onları görmeden bile ne olduklarını, ne yapabildiklerini bileceksin.”

Midem çalkalanıyor... Bunların hiçbirisi Mary Ann’in hoşuna gitmemişti. Yaratıkların yakınlarda olduğunu çoktan sezmeye başlamıştı. Marie’yi daha görmeden onun kasabada olduğunu biliyordu. Ve evet, o güç akınını yeniden hissetmeyi çok isterdi. Riley’nin söylediği gibi can atıyordu.

“Bana bunlardan herhangi birisinin olup olmadığını söyle.”

Ona söylemekten çok daha fazlasını yapacaktı. Ona gösterecekti. Kendini yataktan iterek kaldırdı ve uzun adımlarla masasına gitti.

“Ne yapıyorsun?”

“Öğreniyorum.” Belki de yalnız kalıncaya kadar beklemeliydi ancak Riley’nin de kendisi kadar bilmeye ihtiyacı vardı. Mary Ann titreyerek çerez torbaları ve başka şekerlerin de olduğu üst çekmecedan bir gofret çıkardı. Bu onun acil ders çalışma zulasıydı. Paketi sıyırdı, gergin ve kaygılı olan Riley’ye döndü ve şekerini tepesinden ısırdı.

Çoğunlukla gözlerini kapayıp çikolatanın tadından zevk alırdı. Bu defa yiyecek ağzında kül gibi kalmıştı. Midesi isyana hazır bir halde kasıldı fakat Mary Ann bunu başardı, yuttu ve bu, bir kömür topağını yutmak gibiydi.

Mary Ann'i vuran ilk darbe pişmanlık oldu, ardından Riley'nin garanti ettiği güçlü, tüketen, her noktasını tırmalayan bir mide bulantısı. Safra boğazını yakarak yükseldi. Şimdi her an... Mary Ann gözleri kocaman açılmış bir halde banyoya koştu, eğildi ve klozetin içine kustu. Tekrar tekrar.

Sonunda midesi boşaldığında dişlerini bir defa, sonra iki defa fırçaladı, ardından da ağzının her yeri alkolden karıncalanmıca kadar birkaç dakika boyunca gargara yaptı. Bu sırada giderek daha fazla titriyordu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Mary Ann odaya girince Riley, "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"İyiim."

"Gerginlikten olabilir."

"Evet." Ama biliyordu, içten içe biliyordu ve Riley de biliyordu. Bununla yüzleşmek istemiyor olabilirlerdi, tüm varlıklarıyla inkâr etmek istiyor olabilirlerdi ama yapamazlardı. Artık değil. Mary Ann artık farklıydı. Değişmişti.

Bir Enerji Emiciydi.

Neredeyse trans halinde yatağa geri döndü ve tekrar Riley'nin yanındaki yerini aldı. Onu terk etmek zorunda kalacaktı. Eğer etmezse bir gün onu incitebilirdi. Son defa mı onunla bu şekilde beraber olabiliyordu?

"Sinir bozukluğundan olduğundan eminim. Kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet," dedi Riley, şimdi sesi duyudan yoksundu. "Kusacağını söylemiştim, dolayısıyla kustun."

Riley daima gerçekçi, Mary Ann ise hayalci olmuştu. Şimdiyse rolleri değişmiş gibi görünüyorlardı.

"Riley," dedi Mary Ann yavaşça.

Lafının nereye gideceğini biliyormuş gibi, "Hayır," diye sözünü kesti Riley. "Bu konuyu hallettik. Artık önümüze bakabiliriz." Mary Ann'in yanağına bir öpücük daha kondurdu. "Dün bizim belki çıktığımızı söylediğimde hâlâ şokta olduğumu bilmeni isterim. Ciddi

değildim ve bunun için kendi kendimi pataklamak istiyorum. Biz çıkıyoruz, bu yüzden de sakın başka biriyle görüşeyim deme. Sen benimsin ve ben paylaşmam.”

Çok tatlı sözcükler söylemişti ve Mary Ann’in bulutlarda uçuyor, mutluluktan kendinden geçiyor olması gerekirdi. Fakat kendini konuşurken buldu. “Riley... Ben bilmiyorum. Yani...”

“Ah, hayır. Hayatta olmaz.” Riley dönüp Mary Ann’i yatağa yapıştırırken, ağırlığıyla onu eziyordu. Ağırdı ama bu kötü değildi. Mary Ann bundan hoşlanmıştı, Riley’nin üzerinde olmasını sevmişti. “Benden ayrılmaya mı çalışıyorsun?”

Hayır. “Evet.” Ah, Tanrım, bunu söylediğine inanamıyordu. Riley onun her şeyiydi ama Mary Ann onun için tehlikeliydi. Onu her şeyden çok yanında tutmak istese bile Riley’nin hayatını tehlikeye atmayacaktı.

“İşler biraz daha karışık ama bu bizim ilişkimizin bittiği anlamına gelmiyor.”

Yaşlar Mary Ann’in gözlerini yaktı. “Evet, o anlama geliyor.” *Kes şunu. Konuşmayı bırak. Bunu yapma.* “İlişkimiz... bitti.” Eğer başka bir yolu olsaydı... belki de vardı. Olup olmadığını planladığı gibi bulacaktı. Araştırma, deney. Her ne şekilde olursa.

Ama o zamana kadar Riley olmayacaktı. Riley’ye olan bağımlılığını beslemeyecekti. Onun tadını çıkarmayacak, ona bel bağlamayacak, onu bekleyip ona ihtiyaç duymayacaktı.

Riley’nin gözleri kısıldı. “Eğer durum buysa, o zaman kendini savunma derslerini benden almaya itiraz etmeyeceksin.”

Riley’nin elleri her yerinde mi olacaktı? Ona nasıl karşı koyardı? “Bu yapmaya çalıştığım şeyin bütün anlamını bozar sanki.” *Bir kere olsun ben seni koruyacağım.*

“Pek, ne yapmaya çalışı...”

“Mary Ann,” diye seslendi babası alt kattan ve sesi duvarlardan yankılanarak sözlerini kesti. “Kalktın mı?”

“Evet,” diye seslendi Mary Ann.

“Kahvaltı yirmi dakikaya hazır.”

“Teşekkürler.”

“Bir şey değil.”

Mary Ann kıvrılarak Riley’den kurtuldu ve arkası ona dönük, ayağa kalktı. “Belki gitsen iyi olur. Hazırlanmam gerekiyor.”

Riley doğruldu. “Gideceğim ama geri dönüp seninle okula yürüyeceğim. Tabii okulu asıp bir cadı daha bulmak için kasabaya gitmek istemezsen. Ne kadar çok pazarlık etme gücümüz olursa o kadar iyi olur.”

Şimdi güvende olması için Mary Ann’i geride bırakmak yerine onun yardımını istiyordu. Meğer ne önemliydi. Bunun Mary Ann’i ne kadar etkilediğini biliyor olmalıydı. “Yapamam. Kimya sınavım var ve kaçıraramam.” Mükemmel bir ağırlıklı not ortalamasının ölümünden sonra önemi yoktu fakat bir yanı bu normal bir haftaymış gibi davranmak istiyordu.

“Pekâlâ, ben de...”

Birden Victoria odanın ortasında belirdi ve Mary Ann eli titrekçe kalbine giderken bir çığlık bastı. Vampir prensesin benzi normalde olduğundan daha solgundu, yüzü endişeyle gerilmişti.

“Benimle gelmelisin,” dedi Mary Ann’e. “Aden, Shannon’ın bedeninin içinde mahsur kaldı ve çıkamıyor.”

Mary Ann daha önce Aden’in bir bedeni ele geçişiğini görmüştü –aslında bu Riley’nin kurt şekliydi– ve manzara onu ruhunun derinliklerine kadar şok etmişti. Şimdi de Shannon’ı mı ele geçirmişti? “Giyinip seninle çiftlikte buluşurum.”

“Hayır. Bu çok uzun sürer. Seni oraya ışınlayacağım.”

Mary Ann sızlanmamak için kendini tuttu. “Pekâlâ. Ama babamın onayını almam ve okula gittiğime onu ikna etmem gerekiyor.” Sonuç olarak kimya sınavı olmayacaktı demek. “Seninle bizim mahallenin kapılarında buluşurum.”

“Ben de geliyorum,” dedi Riley ayağa kalkarak.

Victoria sert bir şekilde başını iki yana salladı. “Gelemezsin. Mary Ann’in bastırma yeteneğini kullanmasını engelliyorsun. Geride kalmak zorundasın.”

Riley inatçı bir şekilde, “Öyleyse onunla kapılara kadar yürürüm, siz de beni orada bırakabilirsiniz,” dedi.

Victoria bıkkınca başını salladıktan sonra gözden kayboldu.

Mary Ann dolabından üzerine bir süveter ve kot pantolon geçirenken sessizdi; banyoda giyinirken sessizdi. İşi bittiğinde kitaplarıyla sırt çantasını topladı. Hâlâ sessizdi. Riley çoktan kot pantolonunu çıkarmış –onları nerede tutuyordu?– ve kurt şekline bürünmüştü.

Birlikte merdivenlerden aşağıya, mutfığa koştular. Havada yumurta ve pastırma kokusu vardı. Mary Ann’in ağzı sulanmadı ancak midesi yine isyan etme belirtisi de vermedi. Bu bir gelişmeydi.

“Baba,” dedi selamlayarak.

Babası döndü, gözü Riley’ye ilişti ve donup kaldı, yüzündeki ifadede hem iğrenme hem de dehşet vardı. Mary Ann’in odasından ayrıldıktan sonra hiç uyumamış gibi gözlerinin çevresinde gerginlik çizgileri vardı. “Yüce Tanrım. O şeyin hakikaten ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim.”

“Üzgünüm, baba ama kahvaltı için vaktim yok. Okula erken gidip kimya sınavıma çalışmam gerektiğini unutmuşum.”

Babası kaşlarını çatı. “Son zamanlarda hiç yemek yemiyorsun. Fark etmediğimi sanma. En azından yanında bir parça pastırma götür. Bu beyin için iyi bir besindir.”

Mary Ann tartışmak istemiyordu, bu yüzden de babasının uzattığı parçayı aldı. “Teşekkürler.”

“Arabayla bırakmamı ister misin?”

“Yok canım.” Çok mu lakaytı? “Beyne oksijen filan lazım, bilirsin.”

“İyi şanslar, tatlım.”

“Sağ ol. Seni seviyorum.” Bununla birlikte Mary Ann kapıdan çıktı; mahallenin kapılarına doğru koşturuyor, Riley yanında ona ayak uyduruyordu.

Garip olan, oraya giderken onlarla birlikte koşan Tucker’ı gördüğüne yemin edebilirdi fakat Riley onu fark etmiş gibi görünmüyordu ve Riley her şeyi fark ederdi, bu yüzden de Mary kendini hayal gördüğüne ikna etti.

Hem Tucker burada olsa, onu takip ediyor olsa bile Mary Ann'in durup onu sorgulayacak vakti yoktu. Aden'in ona ihtiyacı vardı. Mary Ann sadece –ona daha çok zarar vermektense– yardımcı olabilmek için dua ediyordu.

ON YEDİ

Aden'i iki ses birden çağırıyordu. İkisi de dişiydi. İkisi de paniğe kapılmıştı.

"Başka bir şey dene."

"Ne gibi? Her şeyi denedim! Ona çılgılık atmak, onu sarsmak, tokatlamak."

"O bedeninin içinde. Onu. Dışarı. Çıkar!"

"Ne yapmamı istiyorsun? Göğsünün içine mi uzanayım?"

"Evet!"

"Tam bir baş belasıydın. Aden sana nasıl katlanıyor? Ama tamam, yapacağım. Bunu deneyeceğim."

Aden bir an Shannon'ın bedeninin içinde, arkadaşının kafasında ve hatıralarında sürüklenir, kendisinininki kadar acı verici ve yalnız bir geçmişini yeniden yaşarken, bir an sonra eli Mary Ann'in elinin içinde, onun yanında duruyordu.

Mary Ann nefes nefeseydi, terden parlıyordu, bakışları şok ve yorgunluktan donuklaşmıştı. "Bunu gördün mü?" dedi nefesini vererek. "Gördün mü? Az önce bunu yaptığıma inanamıyorum. Bana bunu gördüğünü söyle!"

"Neler oldu?" dedi Aden boğuk bir sesle. Tanrım, ağrısı vardı. Sanki bir araba ona çarpıp kaçmış, bir beyzbol sopasıyla dövülüp kamyon tarafından ezilmiş gibi her yanı ağrıyordu.

Victoria yanına geçti, ağzı, şokla açık kalmıştı. "İyisin. Artık iyi olacaksın."

Aden'i mı ikna etmeye çalışıyordu? Yoksa kendini mi? "Neler oldu?" diye sordu Aden tekrar.

“Mary Ann... Mary Ann senin içine uzandı. Seni çekip dışarı çıkardı. Başta bir hayalet gibiydin, katı bir cisim halinde değildin, sonra da buradaydın. Ben... ben daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Hiç yan hasar var mıydı? Aden durumu değerlendirdi. En çok dizi acıyordu ve titriyordu fakat kusmuyordu ve felç değildi. Zehir içinden geçip gitmişti. Neyse ki. İçinin rahatlamasından neredeyse yere yığılacaktı.

Elijah, Caleb ve Julian artık inlemiyor, saçmalamıyor ve anlamsızca konuşmuyordu. Sessizlerdi. Aden orada olduklarını anlayabiliyordu ama sanki bu zorlu sınavda bitkin düşmüşler ve dinlenmeye ihtiyaçları varmış gibi sessizlerdi.

Mary Ann’in yakınlığına rağmen Bay Thomas da oradaydı. Yalnızca dış hatları vardı ancak Aden onu yine de görebiliyordu. Masada oturmuş, kollarını karnında kavuşturmuş, yüz ifadesi inatçıydı. Fakat gözlerindeki ilgiyi saklayamıyordu. Her detayı izliyor ve listeliyordu.

Garip. Riley burada değildi. Mary Ann, Aden’in bütün yeteneklerini tam olarak bastırmış olmalıydı. Ama neden yapmamıştı?

“Şey, A-Aden.” Shannon yavaşça doğrulup yatak odasına göz attı. Titreyen parmaklarla yüzünü ovuşturdu. “Az önce n-ne oldu? Senin ö-önünde duruyordum. Değil mi? Yatağa nasıl g-geldim?”

Demek ki Aden’in onun kafasının içinde olduğunu bilmiyordu. En azından. “Bayıldın.” Bulanmış beyninin hazırlıksız bir şekilde üretebildiği tek şey buydu.

“B-bayıldım mı? Niçin?” Shannon saate baktı ve başını iki yana sallayıp gözlerini ovuşturdu. “Saat d-dokuz on beş. Nasıl dokuz on beş olur? Seni saat altı otuzda uyandırmaya çalıştım. Okulda olmalıydım. K-kahretsin! Geciktim. D-Dan çıldırarak. O...”

“O senin hasta olduğunu sanıyor.” Aden, Dan’in ziyaretini ve ne söylediğini hatırlamıştı. “Ve hastaydın da. Kısa bir süreliğine.”

Shannon sakinleşti, kızlara odaklandı ve kaşlarını çattı. “Siz burada ne y-yapıyorsunuz? Ve buraya ne zaman geldiniz? Tanrım, bu çok g-garip. Daha önce hiç bayılmamıştım. Hiç bu şekilde z-zaman kavramını yitirmemiştim.”

“Shannon,” dedi Victoria, sesi aniden kalın, katmanlı... güçlüydü.

O ses. Aden uzanıp Victoria’nın bileğinden tuttu. Victoria dikkatini ona verince başını iki yana salladı. “Bunu yapma.” Shannon kendini hayatı boyunca savunmasız ve kontrolden çıkmış hissetmişti ve Aden, –arkadaşı neler olup bittiğini anlasa da anlamasa da– bunun üzerine daha fazlasını eklemeyecekti.

Victoria’nın kafasının karıştığı belli olsa da yine de başını salladı.

“Shannon, kendini okula gidebilecek gibi hissediyor musun?” diye sordu Aden.

“Evet. K-kendimi iyi hissediyorum. O zaman kaybı dışında.”

“Eğer istiyorsan hâlâ yetişebilirsin.”

Koyu renk bir kaş kalktı. “Sen gidiyor musun?”

Aden başını iki yana salladı. “Evet ama henüz değil.” Bu şekilde devam ederse yakın zamanda eğitim alamayacaktı. “Ben hâlâ kendimi iyi hissetmiyorum.”

“T-tamam. Anladım.” Arkadaşının başı hafifçe yana yattı. “Ama belki b-bir gün s-sırlarını paylaşacak kadar bana güvenirsin. Sonra görüşürüz,” diye ekledi Aden cevaplayamadan. Shannon yavaş hareketlerle ayağa kalktı, eğildi ve sırt çantasını aldı, sonra da odadan çıkarken kapı arkasından çarptı.

Demek Shannon bir şeyler döndüğünden şüpheleniyordu.

Bu konuda sonra endişelen. Aden başını eğip kendine baktı. Boxer ve atlet giyiyordu ve giydikleri bundan ibaretti. Dizi kurumuş kanla kabuk bağlamıştı, derisi hâlâ paramparçaydı. Hafifçe grimsi olan teni solgundu. *Güzel.* “Ben duş alırken siz burada durabilir misiniz?”

“Elbette,” dedi Victoria.

“Evet,” diye onayladı Mary Ann. Kendi ellerini dikkatle inceliyor, ışıktaki çevirip duruyordu. “Ama önce bize neler olduğunu anlatacak mısın? Biz sana işkence edene kadar bize yetecek bir şeyler.”

“Ben... Shannon’ın geçmişine zaman yolculuğu yaptım.” Aden birkaç kıyafet topladı... Düz, gri bir tişört ve kot pantolon.

“Bu, Eve’in kabiliyetiydi,” dedi Victoria, “senin değil.”

“Biliyorum. Belki, ne bileyim, belki o gittiğinde kabiliyeti bir şekilde benimle kaldı. Hatta belki de bunu bana o verdi. Bir yanlış düzeltmemin gerekmesi durumunda kullanılacak son bir hediye.”

“Ya da o kadar çok zaman yolculuğu yaptın ki bedenini bunu o olmadan nasıl yapacağını öğrendi,” dedi Mary Ann. “Kas hafızasını duymuşsundur, değil mi? Bir hareket defalarca tekrar edildiğinde bu belirli görev için uzun süreli bir kas hafızası yaratılıyor ve kısa zamanda kişi, bilinçli bir çaba olmaksızın o görevi gerçekleştirebiliyor.”

Bu mantıklıydı... Bugünlerde Aden’in hayatındaki her şey kadar. “Mary Ann, bir dâhisin.”

Mary Ann sırttı. “Biliyorum.”

Aden banyoya koşturup alelacele yıkandı ve giyindi. Odasına döndüğünde Riley oradaydı, gergin, açıkça rahatsız bir biçimde yatağın kenarında oturuyordu. Mary Ann ondan olabildiğince uzakta durmuş, dolabın kapısına yaslanıyor ve Riley dışında her yere bakıyordu. Dünyanın her tarafını sıkan her neyse çözüme kavuşmadığı belliydi.

Kavga edebilecekleri tek şey o savunma dersleriydi. Riley hâlâ mı aksilik çıkarıyordu? Bebecik.

Victoria yine kendini toparlamış bir şekilde masada oturuyordu. Thomas pencerenin yanına gitmişti ve artık dış hatlar halinde değil, her zamanki gibi net ve pırıltılı görünüyordu.

“Ah, iyi. Döndün. Bunu buldum.” Victoria ona bir kâğıt verdi. “Bu Dan’dan sana. Merak etme. Burada olduğumuza dair hiçbir fikri yok. Bunu garantiye aldım.”

Aden dikkatle bakıp okudu.

Aden,

Bu akşam Dr. Hennessy’yle bir seansın daha var. Geç haber verdiğim için üzgünüm. Beni ancak bu sabah aradı. Senin hasta olduğumu sanıyordum, bu yüzden ona hayır dedim. Ardından daha iyi olan ve dersine giden Shannon’a rastladım. Bana senin de iyi olduğunu ve çoktan okulda olduğunu hatırlattı, ben de doktoru tekrar aradım. Kendini

daha iyi hissetmene sevindim. Okuldan sonra günlük işlerini yapmanı bekleyeceğim. Ayrıca yeni bir özel hoca tuttum ve kadın bu gece siz çocuklarla tanışmak için akşam yemeğine geliyor. Bu senin terapi seansından sonra olacak, yani endişelenmene gerek yok. Sana ders verecek olmasa da onu karşılamaya yardım etmen için orada olmanı isterim.

Dan

Harika. Daha fazla Dr. Hennessy. Ayrıca başka bir öğretmen mi? Aden, Thomas'a bir göz attı. Gelecek öğretmen de peri olabilir miydi? Hatta Thomas'ın vadettiği gibi ölümün müjdecisi olabilir miydi? Bu gece öğreneceğini tahmin ediyordu. Aden kâğıdı buruşturdu ve çöp kutusuna attı.

"Peki, sana ne oldu?" diye sordu Mary Ann ve Aden neden bahsettiğini biliyordu. "Bu kez *bütün* detaylar lütfen."

"Bir zamanlar bir goblin bacağımdan bir parça ısırıldı..." Shannon'ın geçmişiyile ilgili öğrendikleri dışında onlara her şeyi anlattı. Artık Thomas'ın kulak misafiri olmasını umursamıyordu. Öğrendikleriyle bir şey yapabilecek değildi.

"Seni korumadığım için üzgünüm, Kralım," dedi Riley, ayağa kalkıp başını eğerek. "Çektiklerin için bütün sorumluluğu üstleniyorum."

"Ben senin kralın değilim." İtiraz ağzından otomatik olarak çıkmıştı. "Ve sorumluluk bana ait."

"Beni temize çıkardığınız için teşekkür ederim, Kralım." Ne katı, resmî, *sinir bozucu* bir ses tonuydu. "Bir daha böyle bir şeyin asla olmayacağına dair söz veririm."

Aden gözlerini devirdi. "Tam bir pisliksin, Riley."

Victoria kollarını Aden'a doladı ve başını omzuna yasladı, vücudu ateş gibi sıcaktı. "Son zamanlarda çok yaralandın. Elijah'nın senin yakında öleceğini düşünmesine şaşmamalı."

"Ne?" Bu tek kelime Riley'nin ağzından büyük bir hızla çıkmıştı.

"Hay aksi," dedi Victoria yüzünü ekşiterek. "Üzgünüm."

“Görünüşe göre peri masalı olmayan bir hikâyeyi daha işin içine katmam gerekiyor.” Aden iç geçirerek Elijah’nın kehanetini açıkladı. Yakında kalbine bir bıçak yiyerek karanlık bir sokakta öleceğini. Uğraştığı halde sesindeki korkuyu bastıramadı.

“Ah, Aden,” dedi Mary Ann gözlerinde yaşlarla. “Ben zaten biliyordum ama yine de bu...”

“Biliyor muydun? Biliyordun da bana söylemedin mi? Beni habersiz bırakmadığın için teşekkür ederim, hayatım.” Riley küçümseyici bir hiddetle neredeyse titriyordu.

“Birincisi, yalnızca geçen gün öğrendim. Ayrıca aklımızda başka şeyler vardı,” diye tersledi Mary Ann. “Bu cehennem gibi hafta bitince sana söylemeyi planlamıştım.”

Kurt bu açıklamayı başını sertçe sallayarak kabul etti. “Benim gözetimim altındayken sana zarar gelmeyecek, buna yemin ederim.”

“Teşekkür ederim.” Sonradan Aden ona hiçbir şeyin yapılamayacağını söyleyecekti... ve evet, bir zamanlar kendisi de bir şey denemeyi planlamıştı, aslında halâ bir şey denemeyi planlıyordu ancak kurdun fazla umutlanmamasını istiyordu. Ama daha sonra. Daima daha sonra. Mary Ann’in de dediği gibi, bu cehennem gibi haftada dert edecekleri yeterince şey vardı. “Peki, bugün için plan nedir?” dedi Aden, konuyu değiştirerek. Victoria’yı yatağa götürdü, oturdu ve onu kucağına çekti. Daha yeni göğüs gerdiği onca şeyden sonra, Victoria’yı bırakmaya hazır değildi. Neyse ki Victoria izleyicilerine aldırış etmeden ona iyice sokuldu.

“Okula gidiyoruz,” dedi Riley halen duygularıyla savaşıırken. “Erkek kardeşlerim şu an kasabadaki bütün yaratıklara bir cadıyı tuttuğumuzu haber veriyorlar. Bu da havai fişeklerin bu gece başlaması gerektiği anlamına gelir. Bütün derslerinize yetişmek için bugünden faydalanın. Yarın biraz fazla... ağır içinde olabilirsiniz.”

Diğer bir deyişle kavgaya çıkacaktı. Harika. Daha da beteri, şu an yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Beklemek dışında. Ve umut etmek. Ve dua etmek.

Aden gün boyunca her gölgeden bir cadının fırlayıp onu pusuya düşürmesini bekledi. Ya da bir cadı olmazsa, başka bir şeyin, herhangi bir şeyin. Belki kudurmuş bir cücenin ya da şikâyeti olan bir vampirin. Hatta aklım çelmeye çalışan bir perinin.

Bunun yerine öğlen yemeği vaktinde okula vardı, yemeğini yedi, sonraki üç dersine girdi ve hepsi bu kadardı. Ders bitmişti, eve gitme vaktiydi. Hiçbir şey olmamıştı.

Aden dövüşmediği için neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ölüm lanetinin arkadaşlarını etkilemeye başlamasına sadece iki gün vardı. İki gün rahat edilemeyecek kadar kısaydı. Bir yıl da çok kısaydı. Bir şeyler yapmalıydı.

Victoria onunla eve yürüdü ve sessiz, kafası başka yerde olan Aden'i çiftlikte bıraktı. Aden odasında Dan'den ona işlerini ve terapiyi unutmamasını söyleyen bir not daha buldu. Sanki unutabilirmiş gibi. Ahırları gübreleyip atları beslemek için barınağa yollandı. Atları seviyordu ve bu geçtikleri hafta onlarla çok zaman geçirmemiş olmaktan nefret ediyordu. Bazen iyi davranışları karşılığında özel bir ödül olarak Dan, Aden ve diğerlerinin ata binmesine izin veriyordu.

Ruhlar da atları seviyordu ve Aden çalışırken güzel hayvanlara mırıldanıyorlardı. Ve evet, normal şeyler yapmak garip geliyordu. Normal davranmak, diğer çocukların yanında çalışması. Kızıl Saçlı RJ'in, Tırsak Seth'in, Shannon, Ryder, Terry ve Brian'ın. RJ bir hafta sonra on sekizine basacaktı ve ardından da Terry geliyordu. Aden onların kendilerine ait bir ev almakla ilgili konuştuklarını duymuştu. Dan ikisinden de kalmalarını, derslerine devam etmelerini istemişti ancak ikili lise denklik diplomalarını alıp "özgür" olmaya kararlıydılar.

Özgürlük gerçekten neydi ki? Aden bir zamanlar cevabı bildiğini düşünüyordu: ruhlar olmadan yalnız olmak, istediği her şeyi yapabilmek... getireceği sonuçların canı cehenneme. Şimdiyse arkadaşları, bir kız arkadaşı vardı ve yaptığı her şey onları etkiliyordu. Sonuçlar önemliydi.

Sevdikleri sürece kimse gerçek anlamda özgür olamazdı ve hayat da sevgi olmadan yaşanmaya değmezdi. Yani özgürlük? Fazla

abartılıyordu. Victoria'ya, Mary Ann ve Riley'ye, hatta ruhlara sahip olmayı tercih ederdi.

Peki, onları cadılardan nasıl kurtaracaksın? Bu düşünce ona aitti, ruhlar halen atlarla bebek dilinde konuşuyorlardı –ve atlar da onları duyuyor olabilirdi çünkü ahırdaki onca hareketliliğe rağmen normalden daha sakinlerdi– ve Aden kafasını boşaltabilmeyi diledi. Yapamadı.

Aden iç geçirdi. Büyülerin bir kere yapıldığında, artık kontrol edilemeyecek bir hale geldiğini biliyordu. Yani çoktan serbest bırakılmış bir büyüyü, hapsedtikleri cadıyı tehdit etse bile durduramazdı.

Hay lanet, belki de iyi niyetlerinin bir göstergesi olarak cadıyı serbest bırakmalıydılar. Riley tabii ki çileden çıkardı ancak Aden ona ne derse yapardı. Sonuçta Aden vampirlerin kralıydı.

Evet. Kral. Unvan gerçekten de ona aitti ve... Aden o düşünce zincirini dağıtarak başını iki yana salladı. Kral değildi, kral olmak istemiyordu. O kadar.

Ahır temizlendiğinde diğer çocuklar duş almak, üstlerini değiştirmek ve yeni öğretmenle yenilecek akşam yemeği için hazırlanmak üzere güçlkle yatakhaneye yürüdüler. Seth arkada kalıp omzunun üzerinden seslendi. “Hey, Ad. Geliyor musun gelmiyor musun?”

Şimdi işlerin bu kadar farklı olması Aden’i her seferinde hayrete düşürüyordu. Yalnızca birkaç hafta önce bu çocuk Aden’a cüzzamlıymış gibi davranıyordu. “Bir dakika,” diye cevapladı Aden. Sadece bir tane duş kabini vardı, yani bekleme olacaktı. Zamanını burada geçirmeyi tercih ederdi. Bunun yanı sıra, terapiye at pisliğiyle kaplanmış bir halde gitme fikri hoşuna gidiyor gibiydi.

Seth duraksadı. Sırtını Aden’a dönük tutarak kollarıyla ahır kapısından destek aldı. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Tabii,” dedi Aden, sesine bir ürkeklik sızarken. Tırnığını yere bastırdı ve uzun, ince sapma dayandı. “Sor.”

“Shannon’ın Ryder’a gecenin her saatinde odana kızların geldiğini söylediğini duydum.”

Tamam. Çok da fena bir konu değildi. “Yalnızca iki kız ve evet.”

Seth hızla arkasına döndü, dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "İkisiyle de mi çıkıyorsun?"

"Sadece biriyle ama diğeri de boşta değil." *Ve ona yaklaşıp oturursan Riley bağırırsaklarını deşer.*

"Ah." Seth'in omuzları düştü. "Belki başkalarını da davet edebilirsin ve ne bileyim, bizimle tanıştırsın?"

Aden neredeyse sırtıyordu. "Gelecek hafta olabilir."

"Öyle mi?"

"Öyle. Bir kız tanıyorum. Stephanie. Çok güzel. Ve onun da güzel olduklarından emin olduğum dört tane arkadaşı var." İstenmeyen randevularından kurtulmanın, onları başka çocuklara kakalamaktan daha iyi bir yolu yoktu. "Daha onlarla tanışmadım ama onları seveceğinden eminim."

"Bu harika olur." Seth ona bir veda gülüşü attı ve hafifçe koşarak uzaklaştı.

"Sonunda. Yalnızız," dedi bir kız sesi Aden'in arkasından.

Atlardan biri kışırken Aden hızla arkasına döndü. Ahırın ucunda tanımadığı bir kız duruyordu. Kırmızı ince askılı bir bluz ve bacaklarının şeklini almış siyah bir kot pantolon giyiyordu. Crossroads Lisesi'ndeki kızlar da her gün benzer kıyafetler giyiyordu ama bu kızın üzerinde garip, yersiz ve rahatsız duruyordu.

Aden kızın geri kalan kısımlarını inceledi. Omuz hizasında kahverengi saçları ve kenarlarından yukarı doğru çekik, koyu renk gözleri vardı. Açık tenliydi ve gülümsüyordu. Bu, mutlu bir gülümseme değildi. İki vampir dişi alt dudağına doğru batıyor, yırtıcılığını gözler önüne seriyordu.

Lütfen bana bunun sıradaki randevun olduğunu söyle, dedi Caleb, nihayet Aden'la konuşmaya tenezzül ederek.

Sıradaki randevusu mu? Aden sızlanmamaya çalıştı.

Victoria'dan en az on yaş büyük görünüyordu fakat Aden bunun onu vampir standartlarına göre genç yaptığını tahmin ediyordu. Vampirler insanlardan çok ama çok daha yavaş yaşlanıyordu ve bir vampir ne kadar yaşlıysa, derileri güneşin parlak ışınlarına su top-

lamadan o kadar az dayanabiliyordu. Victoria “sadece” seksen küsur yaşındaydı –bir defasında Victoria’ya onun *ninesi* Vicky olduğunu söyleyerek takıldığından beri bu Aden’i hâlâ güldürüyordu– ve hâlâ serbestçe dolaşabiliyordu.

“Kıyafetlerime baktığını görüyorum. Stephanie bize renklerin artık kabul edilir olduğunu ve senin aslında bunu tercih ettiğini söyledi. Ne düşünüyorsun?” Bu yeni vampir karanlık bakışlarını mümkün olduğunca Aden’den ayırmadan kendi çevresinde döndü.

“Güzel görünüyorsun,” dedi Aden, bu da doğrudu. Öyle görünüyordu. Sadece Aden’in tipi değildi.

“Adın ne?”

“Draven.”

Alışılmadık ve güzel bir isim. “Ben Aden Stone.”

“Biliyorum.” Vampir, Aden’a doğru geldi. Aslında hareketleri o kadar zarıftı ki süzüldüğü söylenebilirdi. O geçerken atlar geri çekildi fakat o hiç oralı olmadı. “Tanışmıştık. Hatırlamıyor musun?” Parlak kırmızı dudakları, yüzünü asmasıyla kıvrıldı. “Benim... senin halkından herkesle tanıştığın gece oradaydım. Benimle tanıştığın için çok mutlu olduğunu söylemiştin.”

Hay aksi. “Ah, şimdi hatırladım,” diye yalan söyledi Aden. Çok fazla sima, çok fazla isim. *Kimse* ön plana çıkmamıştı. Ve herkese aynı şeyi söylemişti.

Ona seksi olduğunu ve onun gibi birisini asla unutamayacağını söyle, diye yol gösterdi Caleb.

Kız bulmak için fırsat kollamıyoruz, diye uyardı Julian. Bizim zaten bir kız arkadaşımız var.

Aslında benim bir kız arkadaşım var, diye düşündü Aden ancak ruhlar onu duyamazdı.

“Buradayım çünkü her kral bir kraliçeye gerek duyar ve senin de bir kraliçeye ihtiyacın var. Ve dürüst olacağım. Başta bir insana mahkûm olma fikrine direndim ama artık birbirimize mükemmel bir şekilde uyacağımızı düşünüyorum.” Sesi boğuk bir şekilde alçaldı,

bakışları Aden'in boynunun aşağısındaki nabızdaydı. "Hâlâ senin çekimini hissediyorum ve bunu... çok leziz buluyorum."

Bunu ona Victoria söylediğinde hoşuna gitmişti. Draven söylediğinde? Pek değil.

Şanslısın, dedi Caleb. Hem seksi hem de seni istiyor.

"Aslında..."

Draven ona uzandı ve sımsıcak parmak ucunu Aden'in çenesinde gezdirdi. "Sana Victoria'dan çok daha uygun olduğumu keşfedeceksin. Ben," diye ekledi, Aden'a tamamıyla yaklaşıp koklayarak, "istediğin her şeyi yapacağım. *Her şeyi.*"

Aden aptal değildi. Draven'in neyi ima ettiğini biliyordu, ruhlar da öyle.

Onu ben alırım! dedi Caleb.

Sen ayrıca en kısa zamanda bıçaklanıp öldürülmemizi de sağlarsın, diye homurdandı Elijah. *Draven'm gözünü iktidar hırsı birürmüş. O bir erkek avcısı.*

Daha iyi ya.

Dostum. Julian çıkıkladı. Diğer hayatında sapık mıydın? Çoktan söylediğim gibi, bizim Victoria'muz var. Bu kızın keyfimizi kaçırmasına ihtiyacımız yok. Victoria'nın hırpaladığı o ağaçları hatırlıyor musun? Bu kızla flört edersek hırpalanan bizim kellemiz olacak.

Biz mi? Victoria'ya Aden sahipti ve ruhların bunu hatırlamaya başlaması gerekiyordu. "Bunu önerdiğin için çok tatlısın," dedi Draven'a, sonra tekrar öksürdü. Çok rahatsızdı. "Yani her şeyi yapmanı kastediyorum ama şey, böyle bir şey gerekli olmayacak."

Sanırım şu anda senden nefret ediyorum, diye homurdandı Caleb. *Aden'a teşekkür ediyor olman lazım,* dedi Elijah iç geçirerek.

Draven'in gözleri kısılrken kirpikleri birbiriyle kaynaştı. "Eh, eğer fikrini değiştirirsen... önerimin zaman sınırlaması yok. Şimdi, randevumuz için ne yapalım?" Aden'in yüzünde sıcak nefesi dolandı ve o da geri adım attı. "İnsanların birlikte akşam yemeği yemekten hoşlandığını biliyorum. Yemek yiyebiliriz." Draven'm dikkati tekrar Aden'in nabzına kaydı ve güldü. "Ya da ben yiyebilirim."

“Ana yemek olmamayı tercih ederim, teşekkürler. Ya da tatlı,” diye ekledi Draven söylemeden.

Draven narin omzunu silkti. “Öyleyse birbirimizi daha iyi tanıyalım.” Kelimeler mırıldanarak söylenmişti. “Sonuçta bunun için buradayım.”

Kendini daha fazla belli edemezdi. Elijah’ın iğrendiği ortadaydı. Sadece kraliçe olmak istiyor, başka bir şey değil. Onunla evlenirsen, seninle işi bittiğinde parçalarına ayrılmış olacaksın.

“Evet, onu kendi başıma anladığım söylenebilir,” diye mırıldandı Aden. Birincisi, Aden kimseyle evlenmiyordu. Victoria’yla bile. Henüz değil. Sadece on altı yaşındaydı. Yani neredeyse on yedi. İkincisi, Aden ikinci bir nedeni olmadığını fark etti.

“Neyi anladın?” diye sordu Draven, kafa karışıklığıyla kaşlarını çatarken.

Aden herkeste aynı etkiyi yaratıyordu. “Ah, şey. Hiç. Dinle.” Birkaç adım daha gerileyip kendini saldırı mesafesinin dışında bıraktı. “Randevumuz için şurada, samanların içinde oturabilir,” boş ahırlardan birini işaret etti, “ve değiştiğini görmek istediğin bütün kanunlardan bahsedebiliriz.” Basit. Masum.

Draven’ın dışlerini bilemesinin sesi tahta duvarlardan yankılandı. “Samanların içinde oturup yasalardan bahsetmek romantik değil.”

“Hiçbir zaman romantizm sözü vermedim.” Tanrım, bunun bitmesini istiyordu. Victoria, Draven’ın burada olduğunu biliyor muydu? Biliyorsa şu anda duygularını bastırıyor muydu? Aden’in bir parçası kesinlikle öyle olmasını umuyordu. Victoria’nın duygularını serbest bırakmak eğlenceliydi.

“Stephanie’yle yıldızları izlediniz.” Draven etrafına öfke saçıyordu. “Meclis üyelerinle buluştuğunda böylesine bir meşgalenin meziyetlerini yere göğe sığdıramadı. Şimdi de ben yıldızları izlemek istiyorum.”

Talipler gerçekten de Aden’la olan “randevularını” rapor ediyorlardı. *Ne utanç verici!* “Şu anda gökyüzü aydınlık. Yıldızlara bakmak istiyorsan bu gece tekrar gelmen gerekecek,” dedi Aden, müsait olmayacağını gayet iyi bilerek. Önce terapi. Sonra akşam yemeği. Daha

sonra da arkadaşlarıyla kasabada avlanıyor olacaktı. "Ancak buradaki hiçbir insandan içmeye iznin yok ve bu bir... emirdir. Kralından."

Hükümdarlık rolünü mü sahipleniyorsun? diye sordu Elijah.

Hayır. Evet. Kahretsin. Zor zamanlar zorlu tedbirleri gerektirirdi ya işte. Sadece gereken şeyi söylemişti.

Draven, Aden'in buyruğunu tanıdığını belirterek başını eğerken bile çenesini sıkı. "Arkadaşlarına zarar vermeyeceğim, Majesteleri. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

"Fakat bu gece ziyaretine gelemem. Bunu bilmiyor olabilirsin ama evlerimizin çevresine her zaman muhafızlar yerleştirilir. Bize ait olanı korumak için hepimiz nöbetleşe çalışırız. Bu gece, geceyarısından altıya kadar sahayı benim devriye gezmem gerekiyor. Tabii beni görevden almazsan..." Draven uzandı ve parmak ucuyla Aden'in köprücük kemiğini okşadı. Yine dokunabilecek kadar yakındı fakat Aden onun hareket ettiğini hiç görmemişti.

Daha fazla temastan kaçınmak için Aden sırtını kavis yapmak zorunda kaldı. "Korkarım bunu yapamam. Bu diğerleri için adil olmaz." Tarafsızlık, evet, Aden'in bütün istediği buydu.

Draven'in eli ağır bir şekilde yanına düştü. "Pekâlâ," dedi kaskatı bir biçimde. "Öyleyse randevumuzu erteleyeceğiz."

Aden'in elinden gelirse ertelemeyeceklerdi. "Harika. Sabırsızlıkla bekliyorum." *Aslında sabırsızlanmıyorum. Sonsuza dek bekleyebilirim.*

"Görüşmek üzere." Draven döndü ve ahırdan süzülerek çıkarken Aden'i ani bir kıyamet hissiyle baş başa bıraktı.

ON SEKİZ

Birkaç saat önce...

Mary Ann için gün bir bulanıklık halinde geçti, dersler, sınavlar ve arkadaşlar aklında sadece birer nokta gibiydi. Programları aynı olsa da Riley onu görmezden gelmişti. Bu küçük bir noktadan fazlasıydı ancak üzüntüsünün nedeni değildi.

Cadıların ölüm lanetlerinin etki etmeye başlamasına yalnızca iki gün kalmıştı. Eğer etki etmeye başlarsa. Sağlık açısından kendini hâlâ iyi hissediyordu. Fakat kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Ya da bu kadar umutsuz. “Farz edelim” kafasında sürekli bir nakarat halindeydi. Farz edelim iki gün sonra uyumaya gidip asla uyanmadı... Farz edelim kalbi birden atmaya bıraktı... Farz edelim ona bir araba çarptı...

Civardaki bütün cadıları toplayıp toplantıyı kendi başına duyurması gerekse bunu yapardı. Ayrıca... hey. Bir dakika. Beyni hızla çalışırken gözleri kocaman açıldı. Belki bunu yapabilirdi. Farz edelim, cadıları bulmak için Oz Büyücüsü’ndeki gibi kendi sarı tuğla yolunu izleyerek büyü sezme becerisini kullandı ve onları aynı yere gelmeye zorladı?

En sonunda hoşuna giden bir “farz edelim” bulmuştu.

Ama kendi başına toplantıyı duyurması sayılır mıydı? Yoksa sadece birtakım çok güçlü kadının gazabını mı üzerine çekmiş olurdu?

Denemeye değer, diye düşündü. Hem ayrıca gazaplarını zaten üzerine çekmişti. Öyleyse bir sonraki soru: Ne zaman başlamalıydı? Aden akşamın çoğunda meşgul olacaktı; terapistiyle bir randevusu ve D ve M Çiftliği’nde akşam yemeği vardı. Fakat Riley ve Victoria, hatta Lauren bile ona yardım edebilirdi. Hepsi de nasıl olsa buluşmayı

planlıyordu ancak eğer Mary Ann kendi başına giderse cadıları bulabilir, arkadaşlarını çağırabilir ve cadıları çuvala atıp götürebilirlerdi. Tabii Victoria ve Lauren, Mary Ann'in cadıları nasıl sezdiğini merak edebilirlerdi ve Riley ona yeni yeteneğinden kimseye bahsetmemesini söylemişti. Çok da iyi bir nedenle.

Kahretsin. Victoria ve Lauren olmazdı. Mary Ann'in Riley'ye güvenmesi gerekecekti. Sadece Riley'ye. Midesi kasıldı. Riley'nin yine ona kızgın olduğu belliydi. Sonuçta Riley'ye, Aden'in olası cinayetini anlatmamıştı. Ve ondan ayrılmıştı, bunda samimiydi ve fikrini değiştirmeyecekti. *Ağlama.* Ama bu birbirlerinden uzak kalmaları gerektiği anlamına gelmiyordu. Medeni olamayacakları anlamına gelmiyordu. Hayatlarını kurtarmak için dostça birlikte çalışabilirlerdi. Öyle değil mi? Evet. Evet, çalışabilirlerdi. Ve Riley'yi tekrar gördüğünde bunu ona söyleyecekti. Hatta gerekirse bağırıacaktı.

Riley erkek kardeşlerine –o gece Mary Ann ve Penny'yi takip eden kar beyazı kurt ile altın rengi kurda– okuldan sonra Mary Ann'i eve bırakmaları emrini vermiş ve ayrılmıştı. Nereye gittiğini Mary Ann bilmiyordu. Kardeşlere sormuştu ancak onlar da duymazdan gelmiş, sadece yanında aynı hızda yürümeye devam etmişlerdi.

Şimdi hızlı adımlarla evin içine dalmış, iki kurt giriş kapısından geçmeden önce onları dışarıda bırakmıştı. Babası Riley'yi zar zor hoş görüyordu. Onu iki kurtla daha tanıştırması mümkün değildi. Hem de Mary Ann'in bile tanımadığı kurtlarla. Mary Ann'in kendilerini tanımasını açıkça istemeyen kurtlarla.

“Kaç yaşındasınız?” diye sormuştu ikisine, Riley'nin yerini öğrenmekte başarısız olduktan sonra.

Cevap yoktu.

“Riley'yle anne babalarınız aynı mı?”

Cevap yoktu.

“Riley'ye yapılan ölüm laneti konusunda tedirgin misiniz?”

Yine cevap yoktu.

Mary Ann sonunda bundan da vazgeçmişti. Kardeşleriyle olan ilişkisi bitmişti –*cidden, ağlama*– yani elbette Mary Ann'den nefret ediyor ve onunla hiçbir alakalarının olmasını istemiyorlardı.

İçini çekti. Babası hâlâ isteydi, ev sessizdi. Mary Ann hızla merdivenleri çıktı, koridoru geçti ve yatak odasına girdi. Odanın her yanına serpiştirilmiş renkler birbirine karışıyor, parlak bir gökkuşağı bulanıklığı yaratıyordu. Mary Ann genelde bundan teselli bulurdu. Bugünse o kadar bulamıyordu.

Masasının yanında, sırt çantasından cep telefonunu çıkarıp oturdu. *Bunu gerçekten yapacak mısın?*

Başını sallamadan önce bir saniye geçti. Ah, evet. Bunu yapacaktı. Başka yolu yoktu. Mesajına ilk kelimeyi yazdıktan hemen sonra ev telefonu çaldı. Kaşlarını çatarak masanın ucunda duran telefonun üzerine eğildi ve çağrı bilgisine baktı. Penny.

Mary Ann'in kafası meşgul olsa da cevapladı. "Alo."

"Selam. Bugün seninle konuşamadan okuldan fırladın."

"Üzgünüm. Ben sadece..." Ne? Gerçekleri söylemek bir seçenek değildi.

"Artık seni neredeyse hiç görmüyorum. Tabii evden gizlice sıvışmıyorsan. Bu da beni aramamın nedenine getiriyor." Penny'nin sesinde o kadar büyük bir keyif vardı ki Mary Ann'in, arkadaşının ne düşündüğüne dair hiçbir şüphesi yoktu.

"Yine sıvışamam," diye yalan söyledi ve kendinden nefret etti. Dürüstlük değerliydi ama Penny'nin bu geceki ava karışmasını istemiyordu. "Dinlenmeye ihtiyacım var." İşte bu doğrudu. İhtiyacı vardı fakat dinlenemeyecekti.

"Ah. Peki, bu kötü oldu çünkü bu gece kasabada büyük bir grup çocuğun boy göstereceğini duydum."

Mary Ann sızlandı. "Bu güvenli değil."

"Eğlenceli şeyler asla değildir."

"Sen gidiyor musun?"

"Yok canım. Sen evdeysen gitmem. Bebek..."

"Hasta mısın?"

“Biraz. Sadece bu artık sabah bulantısından ibaret değil. Şimdi gece bulantısı da var. Bir de şunu dinle. Sanırım bugün Tucker’ı gördüm.”

Mary Ann kulak kabartırken doğruldu. “Ben de. Yani dün gördüm ama emin değildim.”

“Nasıl bir his olduğunu bilirim. Ben okuldan çıkarken ağaçların arasındaydı. O adi gelip benimle konuşma zahmetine girmedi tabii. Ve o kadar hızla kayboldu ki başından beri o olup olmadığından emin olamadım.”

Tucker böyle sinsi sinsi dolaşarak ne yapıyordu? Bir vampir saldırısından sağ çıktıktan sonra uslu durmaya yemin etmişti. “Sadece... dikkatli ol. Tamam mı?”

“Olacağım. Seni seviyorum, Aksi Mary.”

“Ben de seni seviyorum, Penn.”

Mary Ann telefonu kapatırken çubuk şekerlerinden birine gözünün ucuyla baktı. Ağzı sulanmadı ama kendini ambalajı yırtıp çikolatalı çubukları kaldırı ve burnuna tutup koklarken buldu. Tek bir aklık spazmı yoktu, ağzında hiçbir ıslaklık yoktu.

Neredeyse bir haftadır hiç yemek yememişti. Yani Snickers’tan aldığı bir ısırık dışında ama o da sayılmazdı çünkü derhal kusarak çıkarmıştı. Hem de Riley’nin önünde. Ne küçük düşürücü. *Riley’nin fikrinin bir önemi yok. Ona sahip olamazsın.*

Ağlama.

Boğazındaki düğümünden yutkunarak kurtuldu, çubuk şekeri bir kenara bıraktı ve cep telefonunu tekrar eline aldı. Titreyen parmaklarla Riley’ye göndereceği mesajın geri kalanını yazdı. Riley telefonunu nadiren kullanıyordu fakat Mary Ann bununla ilgilenmeyecekti. Eğer Mary Ann’in mesajını kaçırırsa, bu Riley’nin suçu olurdu.

İki saat sonra cadı avlıyor olacağım. Ya benimle gel ya da gelme. Sana kalmış. Her halükarda diğerleri olmadan gidiyorum.

İster iyi olsun ister kötü, onları bulmaya çalışmak zorundaydı ve babası eve gelmeden önce gitmesi gerekiyordu. Bu şekilde ona bir

not bırakabilir –arkadaşlarla ders çalışıyorum, sonra gelirim– ve İngilizisyon Mahkemesi’ne katlanmak zorunda kalmazdı.

Bunu gerçekten yapacak mısın?

Evet, diye düşündü yeniden. Yapacaktı. Titremesi artsa da “gönder” tuşuna bastı.

Aden yine Dr. Hennessy’nin kanepesinde yatıyordu, oda loşlaştırılmış, arka planda yine aynı sakın müzik çalıyordu. Bekledi... cevapları bulmaya can atıyordu...

“Bugün ilaçlarını aldın mı?” diye sordu doktor ona.

“Evet,” diye yalan söyledi.

“Eğer aldıysan göz bebeklerin neden büyük değil?”

“Bilmiyorum. Hiç tıp eğitimi almadım.”

Bu iyiydi işte, dedi Caleb zihinsel olarak bir beşlik çakarak.

Julian güldü.

Uslu durun, diye uyardı Elijah. *Temkinli davranmalıyız*.

“Ruhları seviyor musun, Aden? Bu yüzden mi benim yardımımı reddediyorsun?”

Yardım mı? Hah! Aden bir kere olsun bu adama karşı dürüst olma kararı aldı. “Aslında Dr. Hennessy, ben sizi sevmiyorum.”

“Anlıyorum.” İyi doktor bunu önemsiyor gibi görünmüyordu.

“En son buradayken bana ne yaptınız?”

“Her zaman yaptığımı. Konuştum. Dinledim.”

Pek sayılmaz. “Ve bu akşam da benimle konuşup dinlemeyi mi planlıyorsunuz?”

“Elbette. Bay Reeves senin gelişiminden çok memnun. Artık çiftlikteki diğer çocuklarla iyi anlaştığını söylüyor. Ödevlerini yaptığını ve hatta öğretmenlerini etkilediğini söylüyor. Ancak hâlâ kendi kendine konuştuğunu da söylüyor ve her ikimiz de bunun nedenini biliyoruz, Aden. Öyle değil mi?”

Altındaki yumuşak kanepede ona rahatlaması için yalvarıyor olsa da Aden kaskatı kesildi. “Siz söyleyin.” Kısa zamanda harekete geçmesi

gerekecekti. Yeniden dalgaların altına çekilme riskini göze alamazdı. Doktorun ne yapacağını anlamak mümkün değildi.

“Bilirsin, daha önce senin gibilerle karşılaştım.”

“Delilerle mi?”

“Hayır. Bir... Kendine ne demiştin? Bir mıknaş.”

Bir de Aden daha önce kaskatı kesildiğini sanıyordu. Dr. Hennessy’ye kendini doğaüstü bir mıknaş olarak gördüğünü hiç söylememiştir ama bunu düşünmüştü. Mary Ann ve diğerlerine söylemişti ancak onlar asla Dr. Hennessy’ye sırlarını açmazlardı. Bu da doktorun bu itirafı ondan sökerek, Aden farkına varmadan aldığı anlamına gelirdi.

Başka ne öğrenmişti?

Daha değil. Sakin. Harekete geçmeden önce olabildiğince bilgi toplamak istiyordu.

“Bana yutturacak başka yalanın yok mu? Bu hiç sana göre değil, Aden.”

“Başkalarıyla tanıştığınızdan bahsettiniz.”

“Evet.”

“Kimlerle? Ne zaman? Ne yapabiliyorlardı?” Dr. Hennessy’ye inanıyor muydu? Hayır.

Fakat yalanlar kontrol edilebilir, bilgi teyit edilebilir... ya da edilemezdi.

Güzel. Onu konuşturmaya devam et, dedi Elijah.

Doktor, Aden’ı yanıtlamaktansa, “Ailen hakkında ne biliyorsun?” diye sordu.

Çok şey değil. Bir zamanlar Mary Ann’in anne babasının komşusu olduklarını biliyordu. Mary Ann’in annesinin, Aden’in annesiyle aynı zamanda hamile olduğunu. Kendisi ile Mary Ann’in aynı günde, aynı hastanede doğduğunu. Mary Ann’in annesinin doğum yaptıktan hemen sonra öldüğünü ve Aden’in bir şekilde –muhtemelen hastanede ölmüş diğer birkaç kişiyle birlikte– onu kendi kafasının içine çektiğini.

“Hiçbir şey,” diye yanıtladı sonunda.

Dr. Hennessy iç geçirdi. “Belki bir gün bana güvenirsin.”

Ruhlar hep bir ağızdan kaba bir şekilde güldüler.

Evet. Tabii. “Ya diğerleri? Onlar sana güvendi mi?”

Doktor tekrar sorudan kaçtı. “Rahatlamamanın ve dertlerinin uzaklaşmasına izin vermenin zamanı geldi, Aden.”

Üstü kapalıydı. Daha fazla sohbet olmayacağı ortadaydı. Tamam o zaman, çok az şey öğrenmiş olsa da nihayet Aden’in harekete geçme vakti gelmişti. Doğrulup bacaklarını sandalyeden aşağı salladı.

“Yerine yat, Aden.”

“Bir dakika sonra.”

Aden bir kere olsun ruhun onu aralıksız dırdır akışı içinden duyabilmesi için dua ederek, *Caleb*, dedi kafasının içinde. *Hazır ol.* Doktorla arasındaki mesafeyi kapadı ve doktorun bileğindeki soğuk tenle temas ettiğinde, Hennessy’nin gözleri –şimdi rengârenk bir gökkuşağı gibiydi, o sıradan suratın altındaki güzel maske yeniden ortaya çıkıyordu– kocaman açıldı.

Caleb harekete geçti.

Aden vücudu katı bir kütle olmaktan çıkıp hayalî bir pus şeklini alırken inledi, o pus Dr. Hennessy’nin içine sızıyor, aklı ve bedenini devralıyordu. Aden bu olduğu zaman daima hayrete düşüyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Aden, Dr. Hennessy’nin genizden gelen sesiyle konuşarak.

Rica ederim, diye cevap verdi Caleb hiç de az olmayan bir gururla.

Aden durum değerlendirmesi yaptı. Doktorun bedeni soğuk, boş ve açtı... çok açtı fakat soğuğun, boşluğun ve açlığın altında bir güç akımı, doğal olmayan, Aden’in bazen doktorun yüzünün altında gördüğü garip, belirgin maske gibi ışıldayan bir güç vardı.

Dr. Hennessy insan değildi.

Öyleyse neydi? *Bu gizemi sonra açıklığa kavuştur.* Aden duvardaki saate baktı. Seansın bitimine otuz üç dakika vardı. İşe koyuldu. Dosyaları karıştırdı ama sadece birkaç tanesi açıkta duruyordu ve hiçbirini onu ilgilendirmiyordu. Ancak Dr. Hennessy’nin karaladığı notlar oldukça ilginçti.

İnsandan daha fazlası ama gücü yok.

Tamamen insan ama faydalı olabilir.

Çoğundan daha sıcak. Sebebi ne?

İlişkili.

Bu ne demekti? Bunların hepsi ne demekti? Dolaplar kilitliydi ve Aden diğer dosyaları okuyabilmek için onları ufak bir levyeyle gevşetmeye çalıştı. Bu işe yaramadığında bir anahtar aradı.

Masa temiz, düzenliydi, birkaç önemsiz kâğıt vardı. Çekmecelerin içinde ataçlar, lastik bantlar ve tükenmez kalemlerden başka bir şey yoktu. Fotoğraf yoktu, kişisel notlar yoktu. İçki yoktu. Çerez yoktu. Ve tabii ki anahtar yoktu. Kitaplıklara doğru ilerledi. Aden şaşırarak altta gizli çekmeceler buldu. İçlerinde ne vardı? İğnelerden vücut boyasına, eldivenlere kadar her şey.

Dr. Hennessy'nin, ne yaptığını asla öğrenmemesi için Aden her şeyi yerine koyduğundan emin oldu. Belki doktor şüphelenirdi ancak asla kanıt bulamazdı.

O dosya dolaplarına bakmalısın, dedi Julian. Burnunun içine kadar soktuğu o ses kayıt cihazı orada olabilir.

"Biliyorum. Elijah? Bir fikrin var mı?"

Üzgünüm. Ellerim boş.

Aden bir hüsrana dalgasıyla boğulmamaya çalışarak masaya döndü ve sandalyeye yığıldı. Eğer dosyalara ve kayıt cihazına ulaşamıyorsa belki de istediği bilgileri Dr. Hennessy'nin geçmişine yolculuk ederek elde edebilirdi. Sonuçta hâlâ bu yeteneğe sahipti.

Ama zamanı yönlendirebilen Eve'di. Sadece bir sahneyi gözünün önünde canlandırması gerekiyordu ve Aden'ı oraya nakledebiliyordu. Aden'ın Shannon'ın üzerinde hiçbir kontrolü olmamıştı. Bir sahneden diğerine görünmez bir zincirle bağlı bir halde çekilip durmuştu. Yine de deneyecekti.

"Hazırlanın, çocuklar. O son seansa gidip doktorun gözlerinden görmeye çalışacağım."

Elijah sızlandı. Bu hoşuma gitmedi.

Bunu başarabilirsin, dostum, dedi Caleb.

Julian içini çekti. Tanrı yardımcımız olsun.

Aden gözlerini kapadı, kafasını boşalttı, derin bir nefes aldı... yavaşça... nefesini verdi... Aklının karanlık tuvalini buraya yaptığı son ziyaretten görüntülerle boyayarak geçmişi düşündü. Divandaydı, yatıyor, tavana bakıyordu. Dr. Hennessy arkasında duruyordu.

Aniden gelen bir baş dönmesi kalbinin hızlanmasına neden oldu. Devam etti. Hafif bir müzik çalıyordu, hatta şimdi bile çalıyordu. Tavan bulanıklaşmıştı. Karanlık onu tamamen yutmuştu.

Başının dönmesi yayılır ve güçlenirken Aden'in derisi karıncalandı ve aniden düşüyormuş, kolları bir çeşit dayanak noktası bulmak için çırpınırken sonu gelmeyen bir çukura çekiliyormuş gibi hissetti. İşte buydu. Başarıyordu, geri gidiyordu. Kontrol ondaydı.

Hareketsiz kalıp baş dönmesi dindiğinde göz kapaklarını yavaşça açtı. Ama yine de tek gördüğü... parazit miydi? Ofis yoktu, masa yoktu, divan yoktu. En azından kendini yatarken görüyor olmalıydı.

Kaşlarını çattı. Gözlerini kapadı, başını iki yana salladı, sonra tekrar baktı. Yine sanki televizyondan kablosu çekilmiş gibi sadece boş bir parazit gördü.

Neler oluyor? diye sordu Julian ve sesi korkmuş gibi geliyordu.

Ben aynı Mary Ann seninle olduğundaki gibi hiçbir şey göremiyorum. Caleb'in sesi titriyordu.

İçimde kötü bir his var, dedi Elijah ciddi bir şekilde. *Burada ters giden bir şeyler var.*

"Biliyorum." Ama ne? Aden'in aklına bir cevap gelmezken elleri yumruk oldu. Başka bir sahneyi kafasında canlandıramazdı çünkü Dr. Hennessy'nin hayatıyla ilgili başka hiçbir detayı bilmiyordu. Ve odada da hiçbir fotoğraf yoktu, yani onları inceleyip rehber olarak kullanamazdı.

Başka ne yapacağını bilemeden, kendine şimdiki zamana geri dönmeyi emretti. Karanlık gözden kaybolurken, Hennessy'nin gözlelerinden ofisi görmeye başladı. Hiçbir şey değişmemişti. Çevresindeki o bir miktar kâğıtla birlikte hâlâ masada oturuyordu. Bozguna uğramış bir halde zamanın geçip gitmesini beklerken Aden'in tek yapabildiği saati izlemek oldu. Seansı nihayetine sona erdiğinde Hennessy'yi

sandalyesine geri yürüttü ve onu oturttu. Ardından Aden kendini bedenden dışarı çekti ve somut şekline geri dönerek kendini divana attı. Bekliyordu. Korkuyordu.

Bir anlığına beklenti içinde bir sessizlik yaşandı.

Hennessy yalnızca zamanın geçtiğini bilirdi. O kayıp dakikalarda ne olduğunu bilemezdi.

“Zaman doldu,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından Aden.

“Eh, bugün kesinlikle çok üretkendik, değil mi?” dedi doktor, her zamanki gibi duygusuz bir biçimde. Ayağa kalkarken kıyafetleri hışırdadı. Yumuşak adımların sesi geldi ve ardından Hennessy, Aden’in önündeydi, elleri yumruk yapılmış bir şekilde belinde dururken yukarıdan dikkatle ona bakıyordu. “Gitmeden önce küçük bir uyarıda bulunmam gerekiyor. Bir daha aklımı ve bedenimi istila edersen ruhları senden tek tek kesip çıkaracağım. Yeterince açık mı?”

Aden ve ruhların panik yapacak vakitleri olmadı. Bütün dünyaları o siyah mı siyah denize yeniden düştü.

ON DOKUZ

Ağaçların dört bir yana uzandığı, güneşin hızla batmakta olduğu, küçük bir rüzgârın birkaç saniyede bir sinsice gelip geçtiği ormanın ortasında, Mary Ann saf testosteronla kuşatılmış bir halde duruyordu. Riley ve erkek kardeşleri bir üçgen oluşturmuştu, her biri Mary Ann'in önünde ve yanındaki bir noktadaydı. Mary Ann'in iki saatlik kısıtlamasına tam zamanında varmışlar ve ona buraya kadar eşlik etmişlerdi. Medeniyetten uzağa.

Mary Ann bu iki saati Enerji Emicileri, –yine– büyüğü güçleri ve her çeşit doğaüstü olayı araştırmaya çalışarak geçirmişti. Şimdi boşa harcanmış gibi görünen iki saat. Hiçbir şey öğrenememişti.

Artık kurtlarla olduğu için bunun değişeceğini umuyordu. Tabii kurtlar aydınlatıcı, hatta yardımsever bile olmamışlardı. Bir kez daha Mary Ann'in yanında sessizce yürümüşlerdi.

Şimdi kurtları inceliyor, zayıf bir noktalarını arıyordu. Hepsini betimleyen bir kelime vardı: *enfes*. Nathan neredeyse tekinsiz olacak derecede açık mavi gözleriyle, saçından cildine kadar tamamen beyazdı. Fakat Riley gibi o da uzun boylu, ince ve kaslıydı, yüzündeki sert ifade, *her şeyi yaparım, evet, seni bıçaklarım bile*, diyordu. Maxwell daha esmerdi... Nathan'ın altın renkli bir varyasyonu gibiydi.

Kesinlikle savaşçıydılar, kahvaltı olarak cam kırığı ve tatlı olarak da yollarına çıkan herkesi yiyormuş gibi görünüyordular.

"Peki, cadıları avlamıyor muyuz?" diye sordu Mary Ann. Başka herhangi bir konu açmak gereksiz görünüyordu. Riley'nin bunu anladığını sanmıştı, bu yüzden onun kardeşlerini gördüğü için bu kadar şaşırılmıştı. Riley onlara Mary Ann'in ne olduğunu –daha doğrusu ne olabileceğini– söylemiş miydi? Riley hâlâ gerçekleri kabullenmemişti.

“Avlamak mı?” En sonunda kardeşlerden biri konuşmuştu. Nathan’ın sesi alçak ve boğuktu, Mary Ann’in tenindeki bir ürperme gibiydi.

“Sana kendini nasıl savunacağını öğretiyoruz,” dedi Riley. “Avlanma bekleyebilir.”

“Ve bunun aptalca olduğunu düşündüğümü tekrar belirtmemeye izin ver,” diye ilave etti Nathan.

“O bir insan.” Diğer kardeş Maxwell’in çok daha sert, kararlı bir sesi vardı. “Ayrıca aşırı derecede narin. Biz... değiliz.”

“Siz yapın, o kadar,” diye hırıldadı Riley onlara.

Mary Ann onun sesi karşısında korkuyla sinerdi ama bu ton ona karşı kullanılmamıştı, bu yüzden de kendine güveni arttı. Bunun yanı sıra Riley hiç bu kadar seksi görünmemişti. Tamamen siyah giyinmişti ve sanki yakın zamanlarda pençeli bir şeyle savaştığı gibi ön kollarında çizikler vardı.

Mary Ann’in bu düşünceden sahiden de dizlerinin bağı çözül-müştü; kollarını Riley’ye sarmak ve gücünün tadını çıkararak sonsuza dek ona tutunmak istiyordu. *Siz ayrıldınız, unuttun mu?*

Ağlama.

Nathan başını iki yana salladı. “O senin, Ry ve senin nasıl biri olduğunu biliyoruz. Eğer onu yaralarsak...”

“Uslu duracağım.” Riley’den bir hırıltı daha. “Sadece onu tırmalayıp ısırmayın.”

Mary Ann, Riley’nin kardeşlerini “o senin” fikirlerinden vazgeçirmeye çalışmadığını fark etti. Eh, o da çalışmazdı. Şu anda kendini fazlasıyla fare kapanındaki bir peynir gibi hissediyordu.

“Haklısın. Savaşmayı öğrenmek önemli,” diye söze başladı Mary Ann. “Fakat şu anda bizim çok daha önemli...”

“Hayır,” dedi Riley, Mary Ann’e bakmadan sözünü keserek, “yok. Ona kendini kurtlara ve vampirlere karşı nasıl savunacağını öğretin. Önümüzdeki iki saat içinde elinizden gelen her şeyi öğretin, ondan sonra Mary Ann ve ben yola koyulacağız.”

Mary Ann olanları kavramaya başlarken yutkundu. Riley onu ölüm lanetinden bile kurtarmadan önce kendisini kurtlara ve vam-

pirilere karşı nasıl savunacağını bilmesini istiyordu. Bu da yakında Mary Ann'in bir Enerji Emici olduğunu öğreneceklerini düşündüğü anlamına geliyordu. Bu da Mary Ann'i öldürmeye çalışacaklarını düşündüğü anlamına geliyordu. Hem de acı çektirerek. Mary Ann'in hazırlıklı olmasını, kendini savunabilmesini istiyordu.

Sonradan bunun için Riley'yi cezalandırırlar mıydı?

Mary Ann'in içinden bir titreme geçti ve karşı koyduğu yaşlar gözlerini yaktı. İlişkilerini sonlandırarak doğru kararı vermişti. Riley'yi incitmeyecekti. Asla. Kazara bile olsa. Hatta... öldükten sonra bile.

Mary Ann'i korumak için yaptıkları –hâlâ yaptığı şeyler– ortadaydı. Mary Ann'in ona verebileceğinden daha iyisini hak ediyordu.

"İyi." Maxwell içini çekti.

"Tabii. Neden olmasın?" Nathan omuzlarını silktili.

Ne büyük coşku. Ama önemli değildi. Mary Ann dinleyecek ve öğrenecekti. Bir daha asla böyle bir şansı olmayacaktı.

"Sen... Sen onlara yardım etmeyecek misin?" diye sordu Riley'ye, kekeleyişi için kızarak.

Riley'nin bakışları Mary Ann'e dönmedi, başını sert bir şekilde iki yana sallarken kardeşlerinin üzerinden ayrılmadı. Mary Ann ona bir zamanlar söylediği şeyi hatırlıyordu, Riley kendisine savaşımayı öğretirse ellerinin Mary Ann'in üzerinde olacağını ve o eller üzerinde olursa Mary Ann'in ondan ders almak değil, onu öpmek isteyeceğini söylemişti. *Riley* bunu hatırlıyor muydu? Mary Ann'in dudaklarının kendi dudaklarında olmasını istemiyor muydu?

Ah, Tanrım. Mary Ann, Riley'nin onu istemesini istiyordu, onu elinde tutmak istiyordu. *Sakin ağlamaya kalkışma.*

Bu emri kendine daha kaç defa vermesi gerekecekti?

"Başlayın," dedi Riley, gruptan uzaklaşarak. Bir ağacın yanındaydı, sırtını geniş gövdeye yasladı ve kollarını kavuşturdu. Yüz ifadesi karanlık, fırtınalıydı.

"Müdahale etme," dedi Maxwell ona, bir parmağını göğsüne doğru sallayarak.

Nathan kabaca güldü. "Sanki seni dinleyecek de. O her zaman istediğini yapar. Bunu biliyorsun."

Mary Ann onaylayarak başını salladı ve her iki kardeş de ona yoğunlaştı. Hay aksi. Bütün bu yoğunluk... biri önde, biri arkada Mary Ann'e yaklaşımları. Bu işi tam olarak neden kabul etmişti?

"Hazır mısın, küçük kız?"

"Seni biraz itip kakarsak bebek gibi hıçkırarak mısın?"

İkisi de ona sataşıyorlardı ve başta Mary Ann'in sinirleri bozulmuştu. Sonra Aden'in ona söylediği şeyi hatırladı. Savaşırken duygular seni mahvedebilirdi. Seni aptallaştırır, dikkatini dağıtırlardı. Soğuk olmak zorundaydın. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapmalıydın.

Hiçbir şey hissetmiyorum. Tedirginlik dışında. *Of!* Mary Ann çenesini kaldırarak en azından sakinmiş gibi yaptı. "Siz ağlamazsanız ben de ağlamam."

İkisinin de gözlerinde şaşkınlık belirdi ve hatta Maxwell sırtmamak için uğraşıyormuş gibi görünüyordu.

"Cesaret," dedi. "Bakalım o cesareti ne kadar sürede kırabiliyoruz."

Bir anda Mary Ann'i oyuncak bir bebek gibi yere fırlatarak üzerindedydiler, şimdi keskin, uzun dişler boynunun yanındaydı. Mary Ann kıpırdamayacak, hatta onları engelleyemeyecek kadar şoktaydı... ve dehşete düşmüştü. Üzerine o kadar büyük bir hızla üşüşmüşlerdi ki onları takip etmeyi başaramamıştı.

Yavaşça üzerinden kalktılar, tepesinde durup dikkatle aşağı baktılar. Önemli bir not: Mary Ann'in yüzünü kemirmemişlerdi.

"İşimiz zor," diye homurdandı Nathan ve Mary Ann'in kalkmasına yardım etmek için bir elini uzattı.

Mary Ann ağırlığını dengelemeye çalışırken dizleri neredeyse onu taşıyordu.

"Vampirler ve kurtlar, düşünebileceğin bütün insanlardan daha hızlıdır," dedi ona Maxwell. "Senin çok daha yavaş olduğun açık."

"Evet, şey, az önce bunu öğrenmiş oldum. Teşekkürler."

İki kurt da güldü.

“Vampirler kanını ister ve o kanı elde etmek için boynuna dalmaları gerekmesede tercih ettikleri budur. İnsanların onları bu şekilde piiskürtmeleri zordur. Artı, kurbanı daha çabuk güçsüzleştirir.”

“Yani kısaca biz onlar için inek gibiyiz,” dedi Mary Ann alaycı bir şekilde.

“Sizin inekleri öldürmeniz dışında. Vampirler sadece içip bir kenara atarlar, işleri bittiğinde yemekleri hâlâ hayattadır.” Nathan omuzlarını silktilti. “Çoğunlukla.”

Çoğunlukla. Ne hoş bir ekleme. Mary Ann bu “çoğunlukla” kısmının bir istisnasını hatırlayınca dudaklarını sımsıkı kapadı. Birkaç vampirin Ozzie adlı bir çocuğa işkence edip öldürmesini izlemişti. Onu –ve Tucker’ı da– bir masaya yayararak yatırmışlar ve onu içindeki yaşam akıp gidene kadar partilerinde meze olarak kullanmışlardı.

Ya kurtlar Mary Ann’in düşüncelerini okumuştı ya da onu acıklı yüz ifadesi ele vermişti. “Evet, o olayı duyduk,” dedi Maxwell. “İnsanlar gibi vampirlerin de iyi ve kötü olanları vardır. Kurtların da iyi ve kötü olanları vardır.”

“Hazır lafı açılmışken, kurtlar insanlarla beslenmezler.” Nathan dersi ilerletip genişletti. “Eğer sana bir kurt saldırıyorsa, o kurt ölmeni istiyor demektir. Ve bir kurdun pençeleri seni saniyeler içinde mahvedebilir, yani bir biçim değiştirenle savaşırken asıl hedefin pençeler tarafından kesilmekten kaçınmaktır.”

“Bunu asla düşünemezdim,” dedi Mary Ann gözlerini devirerek. “Peki, bunu tam olarak nasıl yapacağım?”

“Sana göstereceğiz. Sen yalnızca ayak uydurmaya çalış.”

Riley’nin tanıdığı iki saatin her dakikasında çocuklar Mary Ann’le çalıştı. Onu yere fırlattılar; hatta ağaçlara savurdular. Mary Ann’in nefesi tıkanı, neredeyse bileğini kırıyordu ve kesinlikle ayak bileğini burktu ama yine de inatla devam etti. Üzerine gelmelerini sağlamaya devam etti.

Mary Ann’e pek çok şey öğretiler. En çok da onlardan saklanamayacağını öğretiler. Koku alma duyuları bir insanınkinden yirmi kat güçlüydü. İşitme duyuları ise kırk kat. Ayrıca kaçtığında bundan

hoşlanıyorlardı. Mary Ann bir oyun, bir ödül haline geliyordu ve kurtların kalp atışları bu mücadeleyle hızlanıyor, ele geçirme ihtiyaçları pekişiyordu.

Eğer kurtlar ona bir sürü halindeyken yaklaşırlarsa Mary Ann'in onların bölgelerini koruyan yaratıklar olduklarını ve çok sert bir biçimde yapılandıklarını hatırlamalıydı. Daima bir liderleri olurdu. Daima. O lider diğerlerinin hareketlerini kontrol ederdi. Mary Ann lideri yenebilirse sürüyü de yenebilirdi. Tabii lider sürüye Mary Ann'i ele geçirmelerini söylemezse.

Eli kulağında bir ele geçirmenin uyarı sinyalleri: tüyleri dikelirdi. Dişlerini gösterip hırlarlardı.

Maxwell ve Nathan bunu hem insan hem de kurt şeklindeyken her gösterdiğinde, Mary Ann'in korkusu bir parça daha artıyordu. Kurtlar bu korkuyu duyabiliyordu ve bu, açlık düzeylerini artırarak Mary Ann'e karşı avantajlarını artırıyordu. Aden'in ona çoktan söylemiş olduğu gibi fiziksel tepkilerini kontrol etmeyi, korkusunu hiç göstermemeyi öğrenmek zorunda kalacaktı.

Nasıl? Bir yüz ifadesini saklamak mümkündü. Kalbinin deli gibi atmasını durdurmak mümkün değildi.

Bu arada Mary Ann artık kurtların burunlarının hassas olduğunu, bir insanınkinden bile hassas olduğunu biliyordu, yani burunlarına vurabilirse bir silah bulmak için kendine çok değerli birkaç saniye kazandırmış olacaktı. Bir sopa, bir taş, her şey işe yarardı.

Mary Ann bununla uğraşırken kurtlar zıplayıp onu yere yıkmayı başarırlarsa, Mary Ann, kurtlar onun boğazını parçalamadan önce bileklerini sertçe çevirerek boyunlarını kırmaya çalışmak zorundaydı. Ayrıca kurtların onun boynunu ısırmalarına izin vermektense, elini ağızlarına sokup dişlerini kendi parmakları ve bileğiyle meşgul etmek daha iyiydi. Çünkü eğer boynunu ısırırlarsa hiç şüphesiz Mary Ann ölürdü. Ancak bir eli olmadan yaşayabilirdi.

Eğer bir suyun yakınlarındaysa içine atlamalıydı. Kurtlar suda savaşmakta zorlanırdı. Bunu yapabilirlerdi ama tercihleri bu yönde

değildi. Ve Mary Ann şanslıysa, daha kolay bir av bulma hevesiyle bu noktada ondan vazgeçip yollarına devam edebilirlerdi.

Sonuna gediklerinde Mary Ann terlemiş, kirlenmiş haldeydi ve evet, kan kaybediyordu, buna ilaveten kararmış havaya minnettardı. Çocuklar, Riley'nin emirleri doğrultusunda onu tırmalamamışlardı fakat bunu taşlar ve ağaç kabukları yapmıştı. Mary Ann birkaç defa göz ucuyla Riley'nin ona doğru sessizce yaklaştığını ama sona ne yaptığını fark ederek, yerine dönüp izlediğini görmüştü.

En azından Maxwell ve Nathan da Mary Ann kadar terli ve kirliydi.

“İyi iş çıkardın, insan.” Maxwell, Mary Ann'in sırtına vurdu ve Mary Ann öne doğru sendeledi. Maxwell gülererek onu yakaladı ve doğrulmasına yardım etti. “Beş dakikadan sonra merhamet dilemeni bekliyordum.”

Hemen ardından iki kurt üzerlerini çıkarırken giysileri arkalarında uçtu, aylak aylak uzaklaştılar ve Mary Ann'i Riley'yle yalnız bıraktılar. Kısa zaman içinde ulumalar duyuldu.

“Bizimle kasabada buluşun,” diye seslendi Riley. “Bir saat.”

Daha çok uluma.

Kabullenme miydi?

“Haydi, gel,” diyordu şimdi Riley ona. “Ormandan ayrılma vakti. Goblinler ortaya çıkmaya başlıyor.”

Birlikte Riley'nin ormanın ucunda güvenli bir yere sakladığı arabaya koşturdular ve bindiler. Kısa bir süre sonra Mary Ann'in kalbi, arabanın hızını artıran motoruna uygun bir hızla çarpıyordu. Evet, bütün o egzersizlerden dolayındı ama aynı zamanda artık eski olan erkek arkadaşına bu kadar yakın da olmaktandı. *Ağlama.*

“Kardeşlerinin benden haberleri var mı?” diye sordu Mary Ann, cevabı bildiği halde.

“Yok ve onlara söylemeyeceğiz de.”

“Eğer hepimizi doğrudan bir cadiya götürürsem, bende farklı bir şey olduğunu anlamayacaklar mı? Yani...”

Riley başını iki yana sallıyordu. “İnan bana, cadıyı bulmanın payını kendime çıkaracağım. Tabii bir cadı bulabilirsek. Yani en-dişelenmeye gerek yok. Şu anda vampir malikânesine gidiyoruz.”

“Benim önce eve gitmem, üstümü değiştirip duş almam lazım,” dedi Mary Ann, nasıl görüldüğünün fazlasıyla bilincindeydi.

“Niye? Yine kirleneceksin.”

“Malikânede mi?”

“Kasabada. Sonra gideceğimiz yer orası olacak. Unutma, avlanmaya. Seninle avlanmazsam tek başına gideceksin. İnan bana, ulti-matomunu unutmadım.”

Mary Ann bunun için özür dilemeyecekti. Niyeti fazlasıyla ma-sumdu.

“Her neyse,” dedi Riley, o kadar da huysuz konuşmadan, “eve gidemezsin.”

Doğru. Babası oradaydı ve Mary Ann’in cevaplamaya hazır olma-dığı sorular sorar ve düşünmesini istemediği şeyler düşünürdü. *Ne yapıyordun? Neredeydin? Birileri seni yaralamış. Seni... bir şeyler yapmaya mı zorladılar?* Sonra da işe polisi karıştırdı. Hayır, kalsın.

“Peki, niçin malikâneye gidiyoruz?” diye sordu Mary Ann.

“Seni Victoria’ya götüreceğim, onun kanının birazının senin içinde olmasını istiyorum.”

Ne? “Olmaz. Hayır, hayır, hayır. Kimsenin kanını içmiyorum.” Mary Ann sözlerini vurgulamak için başını iki yana salladı.

“Seni güçlendirecek, yaralarını iyileştirecek.”

Mary Ann arabanın sarsıntısı yüzünden sağa sola sallandı. “Aynı zamanda beni dünyayı onun gözlerinden görmeye de zorlayacaktır ve benim dünyayla kendi gözlerimden bakarak yüzleşmek konusunda bile yeterince sorunum var.”

“Bu sadece birkaç saat sürecek.”

“Umurumda değil. Bu işi haklı gösterecek kadar kötü yaralanmadım.”

Riley'nin eklemleri direksiyonda kasıldı. Mary Ann onu bu kadar yakından izliyor olmasa, bu açık tepkiyi gözden kaçırmazdı. "Evet ama yeni becerini yavaşlatabilir."

Hatırlatma için teşekkürler. "Bundan emin misin? Çünkü belki de büyüünün yaptığı gibi yetenekleri hızlandıracaktır. Tabii benim bir Enerji Emici olduğumdan yüzde yüz emin de değilsin, unuttun mu?" diye ekledi aceleyle.

Riley ensesini ovuşturdu. "İyi." Manevra yaparak arabayı çimenlikten yakındaki bir toprak yola soktu, ardından dönüp ters yönde ilerlemeye başladı. "Kan yok."

"Teşekkür ederim."

"Teşekkürlerini kendine sakla. Benden ayrılmak istediğini biliyorum ve bu da benim faydalı tavsiyelerime verdiğin tepkileri çarpıtıyor ama senin..."

"Bekle. İstiyor muyum? Hayır. Alakası bile yok." Mary Ann için hiçbir şey ifade etmediğine inanmasına izin vermeyecekti. Riley onun için her şey demekti. "Yalnızca seni incitmek istemiyorum, Riley."

"Ben de seni incitmek istemiyorum." Riley uzanıp Mary Ann'in elini tuttu, parmakları birbirine kenetlendi. Teni sıcak, nasırlıydı. "Şimdi durum şu. İki günümüz var. Ölüm laneti etkisini göstermeden önce iki gün ve bu günleri seninle kavga ederek geçirmek istemiyorum."

Tanrım. Mary Ann hiç bu şekilde düşünmemişti. İki gün, evet, Mary Ann bunu fark etmiş –ve nefret etmişti– fakat bu günleri nasıl geçirecekti? Tadını çıkararak mı yoksa perişanlığın içinde kaybolarak mı? Hayır. Bunu zerre kadar istemiyordu.

"Ben de istemiyorum," diye itiraf etti.

Riley, Mary Ann'in elini dudaklarına götürdü ve nabzının üstüne sıcak, yumuşak bir öpücük kondurdu, hatta çabucak tatmak için dili bile bir anlığına çıkmıştı. Mary'in tüyleri diken diken oldu. "Güzel çünkü bununla yüzleşirken seninle olmak istiyorum. Ondan sonra istediğin hâlâ buysa benden ayrılabilirsin. Sadece benim bundan hoşlanmamı ya da savaşmadan dönüp gitmemi bekleme."

Neler olabileceğini düşünüp durmaktansa tadını çıkararak Riley'yle iki gün daha geçirmek. Her ne kadar bir çift gibi onunla geçireceği her dakika, Riley'ye olan bağını derinleştirecek olsa da Mary Ann karşı koyamıyordu. Her ne kadar ondan ilk ayrılışı neredeyse onu öldürmüş, dolayısıyla bunu tekrar yapmak onun işini kesin bitirecek olsa da. Riley'ye fiziksel olarak zarar vermiyor, kurt yanını –henüz– yok etmiyordu. Onunla geçecek iki gün daha sorun olmazdı.

Ve bu, yanıldığını kanıtlaması için evrene gönderilmiş bir davet değildi.

“Tamam. Evet.” Bu kelimelerle Mary Ann'in omuzlarından bir ağırlık kalktı ve birden kendini beş kilo daha hafif hissetti. “Ben de seninle olmak istiyorum.”

Riley rahatlayarak nefesini bıraktı. “Tamam o zaman. Artık seni incittikleri için kardeşlerimi öldürebilirim.”

Mary Ann güldü, o kadar mutluydu ki infilak edebilirdi. “Hayır, öldüremezsın. Beni eğitmelerini onlardan sen istedin.”

“Ayrıca sana karşı dikkatli olmalarını söyledim.”

“Bana kırılabilir bir porselenmişim gibi davranırlarsa nasıl bir şey öğrenebilirim ki?”

“Hoşuma gideceği anlamına gelmiyor,” diye söylendi Riley.

Tatlı çocuk.

Mary Ann sırtarak dikkatini dışarı verdi. Ayın ortaya çıkmasıyla, ormanın üzerini göz alıcı altın renkli bir ışıltı kaplamıştı, loş ışıktaki tozlar sim gibi parlıyordu ve sonra ağaçlar seyrelip binalar meydana çıktığında, Mary Ann bu ışıltı ve simlerin tuğlaların üzerini de kaplayarak ürpertici güzellikte bir... aura yarattığını gördü. Riley'nin insan bedenlerinin çevresinde gördüğü şey bu muydu? Mary Ann'in gözü daha sonra sokaklara dağılmış nokta nokta çöplere kaydı ve ışıltı kayboldu.

Riley bir benzin istasyonu ile çamaşırhanenin arasına park etti, her iki binanın yaptığı gölgeler arabalarını gizliyordu. Herkes eve erkenden gitmiş gibi kaldırımlar, dükkânlar boştu. Penny'nin bahsettiği yaklaşmakta olan parti için mi gitmişlerdi?

Riley kapısını açtı fakat dışarı çıkmak yerine yerinde kaldı ve Mary Ann'e dikkatle baktı. "Eğer bir cadıyı sezersen..."

"Hemen sana söyleyeceğim. Yemin ederim."

Riley başını minnettarlıkla sallayarak arabadan çıktı ve Mary Ann'in kendi kapısını açacak vakti olmadan onun tarafına doğru uzun adımlarla yürüdü. Kapıyı Mary Ann için açtı ve kalkıp çıkmasına yardım etmek için bir elini uzattı. Ne kadar görgülüydü –annesi onunla gurur duyardı– ve ne kadar çekici bir tatlılıktı... hepsi de bu kötü çocuk paketinin içinde geliyordu.

Mary Ann ondan bir saniyeliğine bile olsa nasıl ayrılmıştı? Aptal kız. *Evet ama Riley'nin hayatta kalmasını istiyorsun.*

Ah, evet.

Hava şimdi daha soğuktu, hafiften sertleşmişti ama dolaşırlarken Riley kolunu Mary Ann'in omzuna atarak onu kendine ve o güzel sıcaklığına bastırmıştı. Bu da iyi bir şeydi. Mary Ann hiç büyü sezmeyordu ve attığı her adımda vücudu titreyerek daha da zayıflıyordu. Onun neyi vardı?

"Hâlâ üşüyor musun?" diye sordu Riley.

"Hayır." Mary Ann'in midesi kasıldı, bomboştu ve yakınmaya başlamaya hazırdı. Aç olduğunu ummaya cüret edebilir miydi? Evet. Evet, açtı. Mary Ann durdu ve sırttı. "Riley. Buna inanmayacaksınız ama açlıktan ölüyorum. Sahiden de ölüyorum!"

Riley, Mary Ann'in hoş mizacını paylaşmıyordu. Soruyu sorarken kaşlarından biri kalktı. "Yemek mi istiyorsun?"

"Tabii ki." Gerçi en sevdiği peynirli pizzayı düşündü ve karnınlaki kasılma krampa dönüştü. Babasıyla yediği son gerçek yemek olduğunu hatırladığı erişteyi düşündü ve kramplar keskin ağrılara dönüştü. *Pes etme.* Her hasta olduğunda annesinin ona yedirdiği tavuklu şehriye çorbasını düşündü ve midesi yine kasılmaya başladı.

Büyünün içini doldurduğunu, yayıldığını, onu tükettiğini, ısı ve güç ipliklerinin içinde dokunarak bir dinginlik ve kuvvet örtüsü oluşturduğunu düşündü ve midesi yatıştı. Pat diye.

Ah... olamaz...

Umut yanıp sonsuza dek kül olarak öldü. Daha önce gerçeklerin farkına varmıştı ama tam o anda bunu ruhunun derinliklerinde biliyordu. Gerçekten de bir Enerji Emiciydi ve başka bir şeymiş gibi davranmanın veya boş umutlara sarılmanın anlamı yoktu. Büyüyle besleniyordu. İmha ediyordu.

“Hayır,” diye fısıldadı, neşesinin yerini keder almıştı. “Yemek istemiyorum.”

Riley’nin omzundaki kolu sıkılaştı. Bir “senden hâlâ hoşlanıyorum” göstergesi olarak Mary Ann’i şakağından öptü ve tekrar yollarına koyuldular. Araştırmalarına sessizce devam ettiler ve Mary Ann kaygılanmamaya çalıştı. Düşündüğü gibi dükkânlar boştu. Hatta Noel’de açık olan, yirmi dört saat arabalara servis yapan restoran bile.

“Bu tenhalık garip,” dedi en sonunda.

“Evet. Bir şeyler seziyor musun?”

“Daha değil.” En ufak bir büyü kokusu bile yoktu ve geçen her saniye, büyüye olan açlığı şiddetleniyordu. İhtiyacı vardı...

Birkaç dakika sonra onlara Riley’nin insan şeklinde ve yeniden giyinmiş kardeşleri katıldı. Neyse ki Riley iddia ettiği gibi onları tehdit etmedi. Sadece Mary Ann’i kendine daha da yaklaştırmak, dikkatini içini kemiren açlıktan uzaklaştırdı.

“Buraya gelen birkaç araba gördük,” dedi Nathan.

“Hepsi çocuk, hiç yetişkin yok,” diye ekledi Maxwell.

Ve beklendiği gibi, az sonra lastikler ciyaklıyor ve çeşitli taşıtlardan çocuklar çıkıyordu. Bir süre sonra bira şişeleri birbirine çarparak tangırdıyordu. Birileri radyosunun sesini sonuna kadar açtı. Gülmeler geldi, çığlıklar, ısıklar ve muhabbetler yükseldi.

Görünüşe göre parti resmen başlamıştı ancak bütün katılımcılar insandı, içlerinde hiçbir doğaüstü yaratık yoktu. Bir saat, ardından iki saat geçip giderken hayal kırıklığı Mary Ann’in içini kemiriyordu. Dans, birkaç öpüşme oturumu, beklenmedik ilişkiler, bir kavga, çok fazla alkol ve hatta kasabanın tam ortasında bir şenlik ateşi vardı. Polis ortaya çıkmadı ve gelen birkaç yetişkin de çocukları dağıtmak yerine şenliklere katıldı.

Penny, Mary Ann'ın geldiğini öğrenecekti ve o zaman da kıyamet kopacaktı. Fakat artık bir şey yapılamazdı.

Mary Ann seyredip bekledi, artık karnındaki açlık ağrılarından o kadar da rahatsız değildi. Hâlâ güçsüz düşüyor, yine titriyordu. Belki de buraya gelmek çok da iyi bir fikir değildi. Ashında Brittany Buchanan onu görüp yanma koştuğunda, Riley'den kendisini eve götürmesini istemek için ağzını açmıştı. Neyse ki Britt sendelemiyordu. Mary Ann şu anki ruh haliyle salyası akan, lafları ağzında geveleyen bir insan bira fıçısıyla baş edebileceğini sanmıyordu.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu kız, Mary Ann'i yanıtlamaya zamanı olmadan tedirgin bir şekilde Riley'den uzaklaştırarak.

Riley onu sıkıca tutmayı sürdürdü. Mary Ann ona bir "ben iyi olacağım" bakışı atıp fısıldadı: "Eğer çizgiyi aşarsa ona şaplağı atarım." Riley mütevazı bir biçimde gülümsememeye çalıştı, sertçe başını salladı ve en sonunda Mary Ann'i serbest bıraktı. Fakat bakışları onun her hareketini takip etti.

"Bir sorun mu var?"

Britt başını iki yana salladı ve şenlik ateşinin öteki tarafına varıp etraflarında çocuklar dans etmeye başlayınca iyice yanaştı. "Birincisi, sen ne yapıyordun? Pisliklerin içinde mi yuvarlanıyordun?" dedi. Sözlerinin şiddetini azaltmak için gülümsedi. "Gerçi kiminle yuvarlandığını sormama gerek yok, değil mi? Her neyse. Seni bu yüzden buraya sürüklemedim. Söylesene, şu seksi çocuk kim ve boşta mı?"

Ah. Aşk. "Hangisi?"

"Bana harika, kocaman bir kar tanesini anımsatan."

"O Nathan, Riley'nin kardeşi." Riley'nin sıcaklığından uzakta, Mary Ann'in titremesi şiddetlenmişti. "Bildiğim kadarıyla sevgilisi yok."

Britt'in gözleri kocaman oldu. "Gerçekten mi? Beni tanıştır. Lütfen! Söz verdin. Hatırlıyor musun? Ah, bu çok heyecanlı!" Britt ellerini çırpıp zıpladı. "Şimdi yap, şimdi yap yoksa öleceğim."

"Haydi, gel." Mary Ann onu kurt grubuna geri götürdü ve takdim etti. Nathan, Britt'e neredeyse hiç aldırış etmedi. Bununla birlikte

Maxwell, Britt'in elini sıkıp ona gülümsedi, bu, kızı yağ gibi eritmesi gereken hınzır bir gülümseme idi.

Ama Brittany'nin ona karşı hiç ilgisi yoktu. Dikkatini daha çok, aşırı kaba davranan Nathan'a vermişti. Nathan kızı görmezden gelmişti. Nihayet lütfedip onunla konuştuğunda ise bunu soğuk, kesik kesik bir tonla yapmıştı.

"Adiliğin sınırlarında geziyorsun, biliyor musun?" diye homurdandı Maxwell ona.

"Yalnızca sınırlarında mı? Günümde değilim herhalde," diye yanıtladı Nathan, hiç pişmanlık duymadan.

Mary Ann onu tokatlamak istiyordu ve Riley niyetini sezip bileğinden yakalamış olmasaydı bunu yapardı da.

Brittany en sonunda vazgeçti. "Sohbetimizin tamamıyla gereksiz olduğunu görebiliyorum, Mary Ann ama tanıştırdığın için teşekkürler." Ardından kendi arkadaşlarının yanına döndü.

Maxwell, Nathan'ın kolunu yumrukladı. Nathan ona orta parmağını gösterdi. İkisi ayaklarını vurarak farklı yönlere doğru gittiler.

Riley, Mary Ann'i önüne çekti ve bedenini kendi bedenine bastırды. Daha çok sıcaklık. Mary Ann bunun keyfini sürerken açlık, bilincini terk etti. Hımm. Bunun gibi çok fazla anı olmayacağını tahmin ediyordu, bu yüzden de hâlâ yapabiliyorken tadını çıkarmalıydı.

"Kardeşin," dedi Mary Ann, başını iki yana sallayarak.

"Lanet," diye fısıldadı Riley onun kulağına.

"Ne?"

"Hatırlamıyor musun? Kardeşlerimden biri bir kızı çekici bulduğunda, kız onu sadece çirkin biri olarak görüyor. Kardeşlerim bir kızı çekici bulmadıklarındaysa, kız onun gerçek halini görüyor."

Ah. Zavallı çocuklar. Bu da Maxwell'in Brittany'yi çekici bulduğu ama Nathan'ın bulmadığı anlamına gelirdi.

Laneti kırmanın tek yolu çocukların ölmesiydi. Kurtlar da insanlar gibi her zaman diriltilemiyorlardı. Yani sırf aşk hayatlarını iyileştirmek için onları öldürmek mi? Bu olmayacaktı. Risk –temelli olarak ölmek– bu ödüle değmezdi.

"Ayrıca Nathan insanlarla çıkmaz. Asla," diye daha fazla açıklama yaptı Riley. "Bu yüzden buradaki her kız onu çikolataymış gibi süzüyor. İçgüdüsel olarak elde edemeyeceklerini bildikleri şeyi istiyorlar."

"Birkaçı Maxwell'i de o şekilde süzüyor," dedi Mary Ann, altın renkli kurdu garip bir şekilde savunmaya geçmişti. "Ve tabii seni de."

"Max'e bakanlar onun tipi değil, dolayısıyla onun gerçek halini görebiliyorlar. Ve ben de senin dışında bana bakan kimseyi fark etmedim."

Mary Ann parmaklarını Riley'nin kolunda gezdirdi ve ne kadar güzel olduğunu söyleyebilmek, ardından onu öpmek, tadını almak, birlikte geçirdikleri zamandan en iyi şekilde yararlanmak için yalnız olmalarını diledi.

Mary Ann sesinin umutlu çıkmaması için elinden geleni yaparak, "Gidelim mi?" diye sordu. Sonuçta bir görevleri vardı. Hem de çok önemli bir görev.

Riley'nin iç çekişi, Mary Ann'in saçlarını dağıttı. "Evet. Cadılar uzak duruyor. Geleceğimizi biliyorlardı."

Mary Ann kendini bu konuda suçlu hissetmeyecekti. Fazla suçlu hissetmeyecekti. "Öyleyse neden bizimle savaşmıyorlar?"

"Bilmiyorum. Belki bir şeyler planlıyorlardır. Belki de arkadaşlarını arıyorlardır."

Mary Ann öyle yapmak istememişti ancak kaskatı kesildi. Ya başarılı olurlarsa? Ya grubu, ellerindeki tek pazarlık kozunu yitirirse? Bu iyi bir şey olmazdı, bu kadarı kesindi.

"Endişelenme," dedi Riley. "Onu bulamayacaklar. Kurtlar gibi iz süremezler."

Mary Ann yavaşça gevşedi. *Burada daha fazla yapabileceğin bir şey yok. Bir kere olsun eğlen. Çok geç olmadan.* Riley'nin kollarında döndü, parmak uçlarında kalktı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Yumuşak, tatlı bir öpücük... ama yeterli değildi. "Riley..."

Riley onu olabildiğince yanına çekti. Aniden zorla nefes almaya başlamıştı, ağzından hırıltıyla soluk alıp veriyordu. "Yalnız kalacağımız bir yere gidelim," dedi boğuk bir sesle.

Mary Ann yağ gibi eriyerek, "Evet," dedi. "Gidelim."

YİRMI

ilaçlar yüzünden baygın olacağını söyledi ama ben biraz endişeleniyorum. Sen iyi misin?”

Dan’ın sesi Aden’ı uzun, karanlık bir tünelden çıkardı. Hareketli bir tünelden. Gözlerini kırpıştırarak açtı. Nerede olduğunu anlayıncaya kadar bir saniye geçti ve Dan’ın kamyonunda olduğunu, dükkânların yanlarından hızla geçtiğini, bu dükkânların önlerinde parti yapıldığını fark etti.

“Aden?” diye cevap bekledi Dan.

“Ne? Üzgünüm.”

“Sen iyi misin?”

“Evet. Elbette.” Aden önce şakaklarını, sonra gözlerini ovuşturdu. Kamyona nasıl binmişti? Son hatırladığı şey, Dr. Hennessy’nin ofisine girmesiydi, güneş batmakta olsa da parlıyordu, hava serindi. Bundan sonra ise o... Aden kaşlarını çatı. Hatırlamıyordu. Şimdi ay doğmuştu ve altın renkteydi.

Ne konuşmuşlardı? Ne kadar zaman geçmişti?

Kaşları daha da çatıldı. Bunu da hatırlamıyordu.

Dan, ilaçlardan olduğunu söylemişti. Dr. Hennessy, Aden’in haberi olmadan ona bir doz ilaç mı vermişti? “Merhaba,” diye fısıldadı Aden belli etmeden. “Çocuklar, orada mısınız?”

Buradayım.

Hazır ve nazır.

Burada.

Demek ilaç değildi. Eğer Dr. Hennessy ona zorla ilaç vermiş olsaydı, ruhlar onunla iletişim kuramazdı. Onlara ne olduğunu ha-

tırlayıp hatırlamadıklarını sormak istiyordu ama yapamıyordu. Dan buradayken olmazdı.

“Doktorun ofisinden yeni mi ayrılıyorruz?”

“Evet. Pek kendinde değildin, ben de seninle yola çıkmadan önce tıbbi müdahaleye ihtiyacın olabilir diye olabildiğince uzun süre bekledim.” Dan’ın sesinde anlayış vardı. Aden’in kötüye gittiğini varsaydığı apaçıktı. “Yeni öğretmenle akşam yemeğimiz var ve şimdiden çok geç kaldık, bu yüzden ben de en sonunda oradan sıvıştım.”

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Aden birden sandalyesinde oturduğunu hatırladı, içi korkuyla kaplanmıştı ama kesin kararlıydı. Sonra... hiçbir şey yoktu.

“Yarın okuldan izin almak istersen,” dedi Dan, “anlarım.”

“Hayır. İyi olacağım.” Öyle umuyordu. Hâlâ avlayacak cadılar vardı. “Dr. Hennessy başka bir şey söyledi mi?”

“Sadece terapine bu kadar olumsuz tepki verdiğin için üzgün olduğunu söyledi. Yani bunu, bir de ilaçlarını düzgün bir şekilde almadığını söyledi. Bu doğru mu?”

Aden, Dan’e yalan söylemekten nefret ediyordu ve bunu fazlasıyla sık yapmak zorunda kalıyordu. Şimdi yapmamaya karar verdi. “Evet. Doğru.”

“Neden? İyileşmek istemiyor musun?”

Ne şaşırtıcıydı ki bu soruda kızgınlık yoktu. “Ben deli değilim. İyileşmem gerekmiyor.”

Dan ona kaşlarını çatı. Otuzlu yaşlardaydı, saman sarısı saçları ve ela gözleri vardı ve o gözler çoğunlukla Aden’a iyilik ve anlayışla bakardı. O anda Aden’in beklediği kızgınlık o gözlere hâkim oldu. “Hâlâ kendi kendine konuşuyorsun. Tabii ki daha iyi değilsin. Eğer ilaçlarını bırakmana yardımcı olmamı istiyorsan bundan çok daha iyisini yapmalısın.”

Dan yardım mı edecekti? Aden’in içinde, derinlerde, maruz kaldığı her ihanet ve reddin biriktiği, iyileşemeyen yerde, Aden bunun mümkün olacağına inanamıyordu. Ama yakında gerçekleri öğrenirlerdi. “Nedenini mi bilmek istiyorsun? Tamam. Haplar yüzünden kendimi

yorgun, sersem gibi hissediyorum. Onları kullanırken doğru düzgün, hatta hiç düşünemiyorum. Beni aptal ediyorlar ve bu karışıma kötü kararları ve kötü takma adları eklemekten de baş etmem gereken yeterince iş var. Ve evet, bana kötü isimler takıldı. *Gerizekâh*, bu listenin başında gelir.”

Sonsuzluğa kadar genişleyecekmiş gibi görünen birkaç saniye sessizlik içinde geçti. “Eh, peki, o zaman. Doktorla sana başka ilaçlar vermesi konusunda konuşacağım.”

Bu kadar mıydı? Bu... bu... inanılmazdı. Aden biraz daha zorlamaya karar verdi. “Dr. Hennessy’den hoşlanmıyorum, Dan. Beni huzursuz ediyor ve onunla benim hakkımda konuşmamı tercih ederim. Hiç konuşmamı.”

Dan ona tedbirli bir bakış attı. “Seni nasıl huzursuz ediyor?”

“Bilmiyorum. Sadece bana bakışından hoşlanmıyorum.”

Dan’e yırtıcı hayvanlara özgü bir hareketsizlik hâkim oldu. “Sana hiç dokundu mu, Aden? Uygun olmayan bir biçimde?”

“Hayır,” dedi Aden ve Dan rahatladı. Ardından Hennessy’nin o kayıt cihazını tutarken yatar koltuğunun kenarına nasıl tünediğini hatırlayarak, “Sayılır,” diye ekledi. “Ah, bilmiyorum. Ben sadece onunla... kendimi güvende hissetmiyorum.”

“Bu hoşuma gitmedi. Hiç gitmedi ve buna göz yummayacağım. Bu yüzden de sosyal hizmet görevlinle sana başka bir doktor bulma konusunu konuşacağım ama dürüst olayım, burası küçük bir kasaba ve seçeneklerimiz tükeniyor. Aslında son seferki listeyi hatırlıyorum da yalnızca bir tane başka isim vardı. Dr. Morris Gray.”

Mary Ann’in babası. Dan’in gerçekten de ona yardımcı olmak istediğini fark etse de Aden’in midesi düğümlendi. Dr. Gray yıllar önce doktoru olmuştu. Her ikisi de bunu ve Dr. Gray’in Aden’ı –tam olarak bir zamanlar Mary Ann’in annesinin yaptığını iddia ettiği şey olan– zaman yolculuğu yaptığını itiraf ettiği için ofisinden atışını ikisi de hatırlıyordu. Dr. Gray, karısının geçmişiyle ilgili günlüklerini çalıp okuduğunu düşünmüş ve patlamıştı.

Dr. Gray hâlâ böyle düşünüyordu çünkü gerçekleri, yani karısının deli olmadığını, onu boş yere ilaçla tedavi etmeye çalıştığını itiraf etmek istemiyordu. Kimse onu dinlemediği, ona yardım etmediği için öldüğünü. Haliyle Aden ve Dr. Gray iyi anlaşamıyordu.

“Hayır,” dedi Aden başını iki yana sallayarak.

“Nasıl olsa fark etmez. Dr. Gray çok fazla hastası olduğu için bizi zaten geri çevirdi.”

Evet. Tabii. “Belki şehirden birilerini bulabiliriz.”

“Bu yaklaşık yarım saatlik mesafe demek ve bizim öyle bir zamanımız yok ama bunu düşüneneğime söz veriyorum. Bir şeyler yapılacak. Rahatsız olmanı istemiyorum. Tamam mı?”

“Tamam.” Bu, Aden’in umut ettiğinden çok daha fazlasıydı, gerçeğe dönüşen bir rüyaydı. Onun bakımından sorumlu olan yetişkin az önce... önem verdiğini ispatlamıştı. Bu kadar rezalet bir gün nasıl böyle harika bir şekle bürünmüştü?

Çiftliğe vardıklarında Aden kamyondan atladı. “Yemek yemeden önce elimi yüzümü yıkamak istiyorum,” dedi ve Dan’ın onayından sonra odasına doğru yürüdü.

Yatakhane boştu, çocuklar çoktan ana evdeydiler. Aden, Dan’dan, beklenmedik destekten, Dr. Hennessy’yi bir daha asla görmek zorunda kalmayacağı gerçeğinden dolayı mutlu bir şekilde kendini banyoya kapadı.

Lavabodayken vanaları, ılık su püskürüp ellerini ıslatıncaya dek çevirdi. “Çocuklar?” diye fısıldadı ruhlara. Hepsi teker teker onu selamladı. “O ofiste neler olduğunu hatırlıyor musunuz?”

Hayır, dedi Caleb. Şu anda kara bir delik gibiyim ve bu, cazibemi ciddi anlamda bozuyor.

Senin cazibeni kim takar? Ben koca günü zar zor hatırlıyorum, dedi Julian.

Bütün hafızam temizlenmiş gibi, dedi Elijah, ve bu hoşuma gitmiyor.

Peki, Hennessy’nin aklında geçirdikleri onca dakika boyunca onlara ne olmuştu? Bir dakika. Aden, Hennessy’nin kafasının içinde miydi?

Bu soru biçimlenirken bile Aden'in hafızası cam gibi buğulanmıştı. Son beş dakikayı hatırlamaya çalışarak aynadaki solgun yansımasına kaşlarını çatı. Hiçbir şey olmadı. Son saat... Hâlâ hiçbir şey yoktu. Su damlacıkları ellerine sıçradı fakat musluğu açmak bir yana, banyoya girdiğini bile birden hatırlamıyordu.

Daha çok kaşlarını çatı. "Burada ne yapıyoruz?"

Temizleniyoruz, dedi Caleb, sesinde dile getirilmemiş bir "herhalde yanı" tonuyla. *Tanışmamız gereken yeni bir özel hoca var.*

"Ah, evet." Aden içine işleyen huzursuzluk hissini dağıtarak başını iki yana salladı. "Hadi şu işi bitirelim."

Tucker yine kendini yeraltındaki mezarda, burnunda tozlar, çevresinde kötücül bir karanlık ve kemikli parmaklarla onu okşayan rutubetli bir soğukla kıvrılmış halde buldu. Bu kez titriyordu. Güçsüz olduğu için değildi –şimdi fiziksel olarak geçen seferkinden daha güçlüydü– ama havaya işlemiş tehlikeyi hissedebiliyordu. Kan gibi yoğundu. Yanan lastik gibi keskindi.

Onu ne bekliyordu? İyi bir şey olmadığı kesindi. Peki neden? Ona söylenen her şeyi yapmıştı. Aden'i takip etmişti. Nöbet tutmuştu. Evet, bunun yerine Mary Ann'i takip edip gitmek istediği yere bir sorun yaşamadan gittiğinden emin olmak için yolundan birkaç defa sapmıştı ancak daima Aden'a geri dönmüştü. Daima.

"Senden memnun değilim, evlat."

Konuşanı göremese de bu pürüzsüz ses sadece birkaç metre ötesinden gelmişti ve eğer Voyvoda bağırıyorsa onu bu kadar şoka sokmazdı. "Ö-özür dilerim. Çabalıyorum. Lütfen beni cezalandırma." Ne kadar isterse istesin kendini ayağa kalkıp kaçmaya zorlayamıyordu. Tanrım, kaçmayı nasıl da istiyordu. Fakat bu adamı, bu tahttan indirilmiş kralı da memnun etmek istiyordu, bu ihtiyaç ciğerleri ve yüreği kadar onun bir parçasıydı ve şu anda Voyvoda onun olduğu yerde kalmasını istiyordu.

"Seni cezalandırmak mı? Olabilir. Yeterince çabalamıyorsun."

“Sen de bir şey yapmıyorsun,” diye mırıldandı Tucker, kendini engel olamadan. Ardından şiddetli bir misilleme bekleyerek sindi.

“Ben iyileşiyorum, seni budala. Halkım beni bu şekilde görmemeli.”

“Elbette, elbette.”

“Sorularım var ve sen bana yanıtları bulacaksın. Bu insan, Aden, halkımı nasıl yönetiyor? Onu neden izliyorlar? Nasıl hâlâ hayatta olabiliyor?” Her soru bir öncekinden daha kesik kesik sorulmuştu.

“Bilmiyorum... Hiçbir fikrim...” Ama vardı. Tucker’ın şahit olduğu her şeyin arasında sadece bir cevap mantıklıydı.

“Söyle bana!”

Voyvoda bu sözleri bağırarak söylemiş ve Tucker da az önce yarıldığını fark etmişti. Bu vampirin hoşnutsuzluğunu haykırmamasından daha kötü bir şey yoktu. Gazabının derin, devrilen dalgaları ateşten diller gibi yalıyor, ziyafet çekiyordu. Tucker yutkundu. Tıpkı bir parçasının kaçmak istemesi gibi, bir parçası da bir sonraki sözlerini içinde tutmak istiyordu.

O parçası, nefsinin koruma içgüdüsüne yenik düştü. “Kurtlar onu koruyor.”

“Kurtlar.” Bunu sessizlik izledi. Yoğun, ağır bir sessizlik. Korkunç, terletici bir sessizlik ama en sonunda, neyse ki Voyvoda yeniden konuştu. “Onu incelemeye devam et. Üzerinde düşünmem gereken çok şey var.”

Bir öldürme emri değildi ama Tucker yine de mide bulandırıcı bir korku dalgası yaşadı. O son emir yoldaydı. Bundan hiç kuşkusu yoktu.

Akşam yemeği *berbattı*.

Ah, yemek iyiydi –Meg Reeves harika bir aşçıydı– ve Aden etli güveç ve patatesi seviyordu. Ve bu oda, “resmî” yemek odası acayip iyiydi. Aden kendini hiç burada olduğu kadar bir ailenin parçası gibi hissetmemişti. Dan’ın kendi eliyle yaptığı uzun, kare masa, kirazlı ve el arabalı duvar kâğıdı ve Meg’in en sevdiği porselenlerle ağzına kadar dolu vitrinin verdiği bir histi. Bir ev böyle görünmeliydi.

Fakat yeni “özel hoca”... Aden ürperdi. Belki de titredi. “Seksi” kelimesi kadının hakkını vermiyordu. Ancak “peri” kelimesi veriyordu. Thomas haklıydı. Ailesi gerçekten de onu aramaya gelmişti. Yeni öğretmen, Thomas’ın kız kardeşi Bayan Brendal’dan başkası değildi.

Aden durumun ne kadar tehlikeli olduğunu hemen fark etmiş fakat oradan uzaklaşamamıştı. Bu çok şüphe çekerti. O yüzden de oturmaya devam etmişti. Ve yemek yemişti. Ve diğerleri kadar normalmiş gibi davranmıştı.

Bütün çocuklar çevresindeydi. Karşılıklı oturan, birbirlerine bakmayı reddeden Shannon ve Ryder fazlasıyla sessizdi. Bir kolunu arkaya yaslamış, gözleri davetkâr niyetlerini ima eden Seth sandalyesine yaslanmıştı. RJ, Terry ve Brian’ın ağızları bir karış açıktı ve dilleri tutulmuştu. Dan masanın başında, güzel Meg ise sonunda oturuyordu. Onlar da perinin büyüü altındaymış gibi görünüyorlar, kadın sanki dünyanın kurtarıcısıymış gibi her sözünü kendilerinden geçmiş bir şekilde dinliyorlardı.

Ruhlar bile periye dinliyor, yüzü ve vücudu hakkında coşkulu şiirler okuyorlardı. Ne acı ki Aden da onlara katılmak istiyordu.

Bayan Brendal, Aden’in karşısında oturuyordu ve evet, gerçekten de güzeldi. Fiziksel olarak muhtemelen gördüğü en mükemmel şeydi. Ona bir şekilde tanıdık gelen büyük, parlak kahverengi gözleri vardı fakat uzun, dalgalı sarı saçları tanıdık değildi. Sanmıyordu. Teni o kadar altın rengi ve aydınlıktı ki güneşi yutmuş bile olabilirdi. Ayrıca yasemin ve hanımeli gibi kokuyordu.

Aden yasemin ve hanımeli her şeyden çok seviyordu. Brendal’ı da seviyordu.

Ellerini yumruk yaptı. Böyle düşünmeye bir son vermesi gerekiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Onun ne olduğunu bildiği halde geçen her saniyeyle birlikte ona daha fazla çekiliyor... onu koruma... kahretsin, hatta sırf ona yakın olabilmek için başını ayaklarına koyma arzusu duyuyordu. Onu okşamak, öpmek... tapmak. Ve bu (utanç verici olması bir yana) tehlikeliydi. Hem Victoria hem

de kendisi için. Bu kadın, bu tatlı peri, onun düşmanıydı. Thomas'ın ne olduğunu öğrendiği anda Aden'i öldürmek isterdi.

Bu, Thomas'ın defalarca ifade etmekten zevk aldığı bir gerçektir. Hayalet, Bayan Brendal'ın arkasında durmuş, çaresizce onun dikkeni çekmeye çalışıyor, hayalet ciğerlerinin tüm gücüyle avazı çıktığı kadar bağıyor, masaya, sandalyelere tekme atıyor, Bayan Brendal'ın saçlarını çekiyor ve bunlar işe yaramadığında da Aden'a tehditler yağdırarak bağıyordu. "Kız kardeşim öcümü alacak. Buna yemin ederim."

Bu harika sahnenin arka tarafında Victoria vardı. Bir süre önce çiftliğe gelmişti ve Aden'la konuşmak için akşam yemeği bitene kadar onun yatak odasında bekleyecekti fakat Aden ne hakkında konuşacaklarını hatırlamıyordu. Ancak daha sonra Brendal'ı görmüştü ve perilerin vampirlerden nefret etmesi ve gördükleri yerde öldürmeyi tercih etmelerine rağmen –belki de bu yüzden– maça başlama düdüğü çalmıştı ve Aden da vampirlerin kralı olmak gibi şüpheli bir şerefe naildi. Victoria evin dışında, Aden'in karşısındaki pencerenin hemen önünde volta atıyordu. Onu yalnızca Aden görebiliyordu, Victoria gecenin karanlığına çok güzel uyum sağlıyordu ancak bunun Aden'ın kıyamet beklentisine bir faydası olmuyordu.

"Umarım herkes tatlı için hazırdır," dedi Meg ayağa kalkarak. Narin yüz hatları ve kahverengi mi yoksa sarı mı olmak isteğine karar veremeyen saçlarıyla minyon bir kadındı.

"Senin tatlılarına her zaman hazırım," dedi Dan sıcak bir gülümsemeyle. Birbirlerini seviyorlardı ve onları bir arada her görüşünde Aden'in göğsü sıkışıyordu.

"Hemen döneceğim." Meg de gülümseyerek sekercesine mutfağa gitti.

"Hemen omzumun arkasına bakıp duruyorsun, Aden." Brendal'ın sesi bile güzeldi, bir şarkı gibi yumuşaktı. "Niçin?" Bakmak için döndü ve Victoria süratle gözden kayboldu.

Kıl payı atlatmışlardı. Aden bakışlarını masanın üzerine çevirmek için zorladı. Şimdi herkesin gözlerini dikmiş, ona baktığından emin-

di ve yüzünün kızarmamasını umuyordu. Yüzü kızardı. Öyle olsun. Pencere yerine ona bakmaları daha iyiydi. Bu kadar belli ettiğini fark etmemişti. "Omzunun üzerinden bakmak bir suç mu?"

Bir duraksama. Açık sözlülüğü periye irkiltmiş miydi? "Öğrencilerimin doğrudan gözlerime bakmasını tercih ederim."

Demek öyle. "Ben senin öğrencin değilim."

"Olabilirdin," dedi Brendal, öne doğru eğilip Aden'in eline uzanırken.

Aden her iki elini de temastan hemen önce kucağına kaçırdı. "Ben Crossroads Lisesi'nde mutluyum."

"Bir ayı aşkın süredir mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Yani Bay Thomas'la hiç zaman geçirmedi mi?"

Thomas yalvararak kız kardeşinin yanında diz çöktü. "Ben hemen buradayım. Gör beni. Lütfen gör beni." Her an ağlayabilecekmiş gibi konuşuyordu ve Aden oradaki düğümü yerinden oynatabilmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı.

"Aden," dedi Dan. "Lütfen Bayan Brendal'a cevap ver."

Öyle sessizce mi oturuyordu? Brendal ne sormuştu? Ah, evet. "Hayır." Suçluluğun neon lambası gibi görünmemek için dua ediyordu. "Bay Thomas'la pek zaman geçirmedim." *Sadece onu öldürmek için yarım saat harcadım.*

Elijah ona, *Gerekliydi*, dedi ve Aden şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Genelde ruhlar onun düşüncelerini duymazdı. Yoksa Elijah sadece tahminde mi bulunmuştu? Hayır, diye farkına vardı bir saniye sonra. Ortadaki konu onu ele vermişti.

Hem o var hem de biz tasdikli sert çocuklarız, dedi Caleb. *Yemin ederim, Tanrı dünyayı altı günde yaratmış olabilir ama biz bunu beş günde yapabiliydik!*

Bu üzerine şaka yapılacak bir şey değil, diye tersledi Julian. *Şaka yapan kim?*

Aden onların tartışmasından nefret ediyordu ancak bu, şiirden çok daha iyiydi.

Meg üzerinde bir yığın çikolatalı kek olan büyük bir tabakla geri döndü. İlk tercih hakkını Dan ile Brendal'a verdi, ardından da ikramları çocuklar için masanın ortasına koydu. Herkes az önce kalın bir kemik görmüş, açlıktan ölen köpekler gibi saldırdı.

"Artık gevşediğimize göre bazı kişisel sorular sormak istiyorum," dedi Brendal. Çikolatalı kekini tabağına koydu. "Öğrettiklerimin ihtiyaçlarınızı karşılayacağından emin olmak istiyorum. Bu bağlamda herkesin Bay Thomas hakkında ne düşündüğünü bilmek isterim."

"Onu tanıyacaktık, vaktimiz olmadı," dedi Seth.

Brendal yılmamıştı. "Öyleyse bana başına ne gelmiş olabileceğini düşündüğünüzü söyleyin."

"Eğer kayıpsa, polisle konuşmanız gerekmez mi?" diye sordu Ryder.

Sessizlik içinde bir an geçti ancak bu sessiz saniyelerde çocukların sahip olduğu direnç tamamen eriyip gitti. Son çikolatalı kek kırıntısı yenilene kadar çocuklar, hatta Dan ve Meg, adamın ani kayboluşu üzerine kafa patlattılar. Uzaylıların kaçırmasından bahsedildi. Yeni bir başlangıç için duyulan ihtiyaç. Cinayet –Aden kıpırdanmamaya çalıştı– ve hatta araba kazası.

"Ona benim burada olduğumu söyle, Aden," dedi Thomas, Brendal odaya girdiğinden beri ilk defa onunla kin beslemeden konuşuyordu. Göz göze geldiler, bakışları çarpıştı. "Lütfen."

Aden neredeyse boyun eğiyordu. O lütfen sözcüğü... *Yapamam*, diye düşündü.

"Bana borçlusun." Thomas'ın sesine yine öfke dönüyordu.

Aden başını iki yana salladı.

Thomas hâlâ ısrar ediyordu. "Beni kurtarabilir."

Kız arkadaşımı öldürebilesin diye mi? Hayır. Şimdi olmazdı. Belki cadıları hallettikten sonra ve Thomas kraliyet ailesine karşı intikam arayışını bırakmaya yemin ederse. O zamana kadar anlaşma olmayacaktı. Böylece Aden konuşmayı sessizce sonlandırarak kafasını çevirdi. Thomas yine bağırma, söylenip ayaklarını yere vurmaya başladı ve Aden'in göğsünü yeniden bir suçluluk duygusu doldurdu.

“Aden?” dedi Dan, onun dikkatini çekerek. “Öyleyse Bayan Brendal’ın teklifini kabul ediyor musun?”

“Teklifini mi?” Aden perinin teklifini ancak tahmin edebilirdi. Gümüş bir servis tabağında Aden’in kellesi mi? En sevdiği mücevher kutusunun içinde kalbi mi? Brendal herkesi o kadar büyülemişti ki Aden bir kişinin bile onu memnun etmekten geri kalacağından şüphe ediyordu.

Çocukların yüzlerini inceledi. Aden’a gıptayla bakıyorlardı. Shannon ve Ryder dışında. Daha önce birbirlerine bakmamak için her yolu denemişlerdi fakat şimdi yoğun bir bakışma rekabetine kilitlenmişlerdi. İkisinin de gözleri kısılmış, dudakları öfkeyle incelmışti.

Aden’in bakışları pencereye kaydı ama Victoria artık orada değildi.

“Tabii,” dedi en sonunda, ter alnında boncuk boncuk oluyordu. “Neden olmasın.”

“Güzel.” Dan ayağa kalkarken arkasında sandalyesi kaydı. Aden dışında herkes aynısını yaptı. Çocuklar ana evden ayaklarını sürüyerek çıkıp ranzalarına dönmekten önce Brendal’ı son bir kez daha süzdüler... hatta Seth ona doğru kaşlarını oynattı. Dan, Meg’e doğru yürüdü ve kolunu onun omuzlarına attı. Aden’ı sabırsızlıkla izleyerek beklediler.

Ne yapması gerekiyordu?

Brendal o ahenkli sesiyle, “O zaman gidelim mi?” diye sordu.

“Şey, olur.” Belki de Brendal’ın “teklifini” reddetmeliydi.

Brendal masanın çevresinden dolanıp kapıya doğru gitti. Aden pencereden dışarı bakarak birkaç saniye olduğu yerde durdu. Victoria aniden belirip elini cama yasladı. Aden yanılmıyorsa yanında biri, bir kız duruyordu.

Kendisi için bir randevu daha mı? Muhtemelen.

Şahane.

“Bir cekete ihtiyacın olacak,” dedi Dan, Aden’ı harekete geçirerek.

Aden ayağa kalktı. “Bana bir şey olmaz.” Giriş kapısını onun için açık tutan Brendal’a doğru gitti. Kendisine saldırabileceğini bilmek, ona olan tuhaf düşkünlüğünü köreltmeye yardımcı oluyordu.

Gecenin karanlığına çıkarken Thomas onu sessizce takip etti fakat hayalet, Aden verandadan dışarı adımını attığı anda gözden kayboldu. Her nedense yalnızca çiftlikte ve yatakhane de görünür – ya da bilinçli– oluyordu, tabiat güçlerinin arasında değil.

Soğuk, nemli hava Aden'in etrafında sürünerek, tenini ısıırıyordu. *O ceketi kabul etmeliydim.* Ay, kısmen bulutlarla örtülmüştü ve ortada hiç yıldız yoktu. Böcekler tekinsiz bir şekilde sessizdi.

"Turumuza uzaktaki meradan başlayacağız," dedi Brendal.

Ah, bir tur demek. İşte bunu yapabiliirdi. "Akşamın bu kadar geç saatinde neden bir ahır, atları ve inekleri görmek istediğinden emin değilim ama haydi, gel." Tabii Aden'i yalnız başına yakalamak istemiyorsa. "Sana yolu göstereyim." Victoria'nın takip etmemesi için sessiz bir dua etti.

Kadının bizi halletmeye çalışacağına on papeline bahse girerim. Ve iyi anlamda da değil! dedi Caleb.

Senin on papelin yok, diye anımsattı ona Julian.

Aden öder.

İlerlemeye başladıklarında, "Amacım çiftliği görmek olsaydı," dedi Brendal, "diğer çocuklardan birini seçerdim."

"O kadarını tahmin etmişim." Victoria ona Fae'nin gözünü iktidar hırsı bürüdüğünü söylemişti. İnsanları seviyorlardı... ta ki o insanlar kendi güçlerine dair belirtiler sergilemeye başlayana kadar. Aden güç belirtileri gösteriyordu. Brendal bunları mı sezmişti yoksa Aden'in kim olduğunu ve ne yaptığını mı çözmüştü?

Hayır. Muhtemelen şu anda Aden'in çekimini hissediyordu. Mary Ann yakınlarda değilken hepsi, öteki dünyanın bütün yaratıkları hissediyordu. Bazıları ona gecenin içindeki bir fener demişti, bazılarıysa kimi çektiğini umursamayan bir zincir. Ve Aden, Thomas'ın bedenini ele geçirdiği için artık perilerin içlerinin ne kadar soğuk olduğunu biliyordu. Ölümcül bir soğukluk. Ancak Thomas, Riley'yle savaştığında içine sıcaklık çekmişti. Tath bir sıcaklık. Bu yüzden mi iktidarı arzuluyorlardı? Güç, sıcaklık mı demekti?

"Tahmin ettin ama yine de benimle geldin."

“Ben korkak değilim.” Aden ve Brendal, tahta ve telden yapılmış bir çitin hayvanların çevredeki araziye geçmelerini engellediği meranın en uç noktasına vardılar. Aden karanlığa rağmen görme sorununu yaşamıyordu çünkü Brendal şimdi parlıyordu. Ne oluyordu? Gerçekten de güneşi yutmuş olmalıydı.

“Benim ne olduğumu biliyor musun, Aden?” diye sordu Brendal, şimdi sesinde hiçbir duygu yoktu. Aniden Aden’in üzerine atıldı, elbisesi –dalgalanıyordu ve beyazdı, büyük ihtimalle kızların mayolarını örtmek için sahilde giydiği bir şeydi– ayak bileklerinin çevresinde dans ediyordu. “Parlaklığım ile ilgili bir yorum yapmadın.”

Yalan söylemeli miydi söylememeli miydi? *Neden doğruları söylemeyeyim?* diye düşündü. En azından bu konuda. Aden, ikisi birbirine düğümlenmişken doğruları yalanlardan ayırt etmenin ne kadar zor olduğunu çoğu kişiden daha iyi biliyordu. “Biliyorum,” dedi ve sanki rahatmış, sanki bu sohbet çok önemli değilmiş gibi çitin en üst tahtasına oturdu. Korkmaktansa sıradan bir umursamazlık, Brendal’ı daha çok şaşırtacaktı.

Victoria yakınlarda mıydı? Aden onu göremiyordu.

Brendal memnuniyetle başını salladı. “Güzel. Formaliteleri geçebiliriz. Kardeşimin son raporu, bizim burada olmamızın sebebinin sen olduğunu belirtiyordu. Bizi çağırmanın sen olduğunu. İşte buradayız. Neden? Bizim neden burada olmamızı istedin?”

Dikkatli ol. Bütün ruhlardan gelen bir uyarı.

“İstemedim, istemiyorum,” dedi Aden. “Sizi çağırmak bir kazaydı.”

Brendal mükemmel bir çizgi şeklindeki kaşını kaldırdı. “Yine de o kaza pek çok başkasını da çağırdı. Düşmanlarımızı. Tüm insanoğlunun düşmanlarını.”

“Evet.” Gerçi Aden vampirlerin insanoğlunun düşmanı olmadığını ileri sürebilirdi. İnsanlarla besleniyorlardı, evet ama insanlar da hayvanlarla besleniyorlardı. Farkı neydi? Ve hayır, kendine hayvan demiyordu. Bu sadece hayatın döngüsüydü.

“Bir savaş çıkarmayı mı umdun? Asırlardır bir araya gelmemiştik ve son kez bir araya geldiğimizde sayımız –hepimizin sayısı– önemli derecede azaldı.”

“Sana yemin ederim, bir savaş çıkmasını istemiyorum. Özellikle de burada. Fakat olduğum şeyi ve yapabildiklerimi, senden daha fazla değiştiremem.”

Brendal’ın başı hafifçe yana yattı ve dikkatle Aden’a baktı. O tereddütsüz bakış –ve Aden’in fark ettiği üzere duygusuz ses tonu– tanıdık geliyordu. Sanki... Dr. Hennessy’yi anımsatıyordu. Aklına çok çirkin bir fikir gelirken Aden’in gözleri kocaman açıldı. Doktor da bir peri miydi?

“Tam olarak ne yapabiliyorsun?” diye sordu Brendal.

Aden sahte bir kayıtsızlıkla omuzlarını silkti. “Senin de dediğin gibi yaratıkları çekiyorum. Sadece bunu ip kullanmadan yapıyorum.”

“Ve hepsi bu mu?”

“Evet.”

“Öyleyse ölmelisin,” dedi basit bir biçimde. “Sana olan çekim ancak öldüğün zaman biter.”

Aden çitin üstünden atlamadı, kaçmaya çalışmadı. Birincisi, Brandal’ın yetenek açısından ne yapabileceğini bilmiyordu. Ve ikincisi, bıçaklanarak öldürülüşü tekrar tekrar kafasında canlanırken, Brendal’ın onu korkuttuğunu bilmesini istemiyordu.

“Beni öldürmeyeceksin,” dedi mantıktan ya da emin olmaktan çok bir meydan okumayla.

“Hayır, öldürmeyeceğim,” diye yanıtladı Brendal, Aden’i şaşırtarak. “Henüz. Kardeşim nerede, Aden? Ve bana yalan söyleme. Senin anlayabileceğinden çok daha fazla asır yaşadım. İnsanlarım bana yalan söylediğinde anlarım.”

Onun insanları mı?

Hay aksi, dedi Caleb. Tehlikeli bir bölgedeyiz.

Temkinli davran, diye tavsiyede bulundu Elijah. Bir sonraki sözlerin çok önemli.

Son sözleri olabileceği için mi? Evet, Aden öyle bir hisse kapılmıştı. Kim bilir, Brendal onu kasabaya ışınlayıp bıçaklayarak, Elijah'ın, Aden'in son dakikalarına dair imgelemine canlandırabilirdi.

Ama hakikaten de güzel, değil mi? diye devam etti Caleb.

Ben koyu renk saçlı kızları tercih ediyorum, dedi Julian.

Aden, *Şimdi olmaz, çocuklar,* diye bağırarak istiyordu. Konsantre olması, duygularını karıştırmaması gerekiyordu.

"Aden?" diye hatırlatma yaptı Brendal. "Kardeşim önce kendi halkıyla, benimle iletişime geçmeden gitmezdi. Ama gitti. Bu da başına bir şey geldiğini gösterir. Bu yüzden tekrar soruyorum. O nerede?"

Aden ona anlatmak istiyordu. Gerçekler oradaydı, boğazına doluyor, dökülmekle tehdit ediyorlardı. Tek yapması gereken ağzını açmaktı. Brendal öğrenir, Aden da kendini daha iyi hissedirdi. Suçluluk duygusundan kurtulurdu.

Alın şaşkınlıkla kırıştı. Bu onun düşünceleri miydi? Bir açıdan öyle gibiydiler. O suçluluk... Ama başka bir açıdan yabancı geliyorlardı. Daha yumuşaklardı, neredeyse bir peri sesinin müziği gibi, aklındaki bir şarkı gibiydiler.

"Söyle bana," dedi Brendal yavaşça. Çok derin bir kahverengi olan gözleri girdap gibi hipnotize ediciydi ve ardından, garip bir şekilde farklı renkler titreşmeye başladı. O gözlerin içinde insan kendini kaybedebilirdi.

Victoria'nınkilere çok benziyorlardı, sadece daha koyu renktiler. Victoria.

Aden, peri her ne büyüü yapmışsa etkisinden çıktı ve çitin üstünden atladığını, aralarındaki mesafeyi kapadığını ve kollarını Brendal'ın omuzlarına dayamış, ellerini onun saçlarına doladığını fark etti.

Ah, olamaz. Onu öpmek üzere miydi?

Aden somurtarak kollarını yanlarına düşürdü ve geri çekildi. Brendal kaşlarını çatı. "Dinle, kardeşinin nerede olduğunu bilmiyorum. Buradaydı, daha sonra ise ayrılmıştı."

"Yalan söylüyorsun," diye karşılık verdi Brendal, yine sesinde bir duygu yoktu.

Nedense bu onu daha da tehlikeli kılıyordu.

Bir erkek sesi aniden, “Aden,” diye seslendi. “Kitaplarının başına dönme vakti geldi. Bayan Brendal, Aden’in derslerinin ne kadar önemli olduğunu anladığınızı biliyorum. Bizimle konuşmaya geldiğiniz için teşekkür ederim ve sabaha görüşürüz.”

Belli ki Victoria ona periyi uzaklaştırması için sesiyle emir vermişti.

Brendal yüz ifadesi de sesi kadar duygusuz bir halde, başını sallamadan önce birkaç saniye boyunca Aden’a baktı. “Yeniden konuşacağız, Aden. Bu konuda sana söz veriyorum.”

Victoria ve Stephanie –pencerede Victoria’nın yanında duran vampir– Dan ve Meg’in yanı sıra çocukları da Aden’in burada olduğu, uyuduğu ve onu okula geçirmek için yarın sabah görecekları konusunda ikna ederken, Aden çantasını topluyordu.

Aslında gecenin geri kalanını vampir malikânesinde geçirecekti.

Kız kardeşler onun yanına döndüğünde Aden hazırды, elinde çantasıyla yatakhânenin dışında duruyor, ruhlar bu yeni gelişmelerle ilgili mutlu bir şekilde çene çalıyordu.

“Victoria’nın kuralları çiğneyeceği günü göreceğimi hiç sanmazdım,” dedi Stephanie gülerek. “Bir kutlama sebebi. Gerçekten.”

“Ne kuralı?” diye sordu Aden, boşdaki elini uzatarak.

Victoria parmaklarını onunkilere geçirdi. Her zamanki gibi teni sıcaktı, bir damga gibiydi ve sıcaklığı doğrudan Aden’in içine saplandı.

“Sen başkalarıyla çıkarken yanında olmamam gerekiyor, yani sessizce benim yatak odamda kalman gerekecek.”

Stephanie yeniden güldü. “O yüzden de perinin çılgına dönmesi ihtimaline karşı beni buraya destek olarak getirdiğinde çok şaşırdım. Ama Lauren’dansa benim olmam daha iyi, değil mi? O olsa önce saldırır, sonra soru sorardı.” Bir duraksama. “Artık bana ihtiyaç yok, evet, ben artık kaçayım. Tamam mıdır? Acıktım ve kasabada bir parti olduğunu duydum.”

"Tamamdır," diye yanıtladı Victoria, insanların gündelik konuşmalarında söyledikleri kelimeler onun ağırbaşlı, resmî sesiyle garip duruyordu.

"Görüşürüz!" Stephanie ortadan kayboldu.

Aden başını eğip Victoria'ya baktı. "Malikânede yaşayan vampirler benim kanımın kokusunu alıp çekimimi hissetmeyecekler mi?" Victoria'nın başını derde sokmak istemiyordu.

"Orada başka insanlar da var, yani senin kokun onlarınkiyle karışacaktır. Çekime gelince, bilmiyorum. Riley ve Mary Ann orada, yani belki Mary Ann bunu bastırabilir."

Riley, Mary Ann'in bastırma gücünü olumsuz etkilediği halde mi? "Denemeye değer," dedi Aden. İki defa malikânede bulunmuştu ancak Victoria'nın odasını hiç görmemişti. Görmek istiyordu. Aşırı derecede. Ve eğer başı derde girerse, eh, Aden kraldı ve sadece...

Bir dakika. O kraldı. Az önce tam olarak bunu düşünmüştü. Hem de şüphe ya da kararsızlık olmaksızın.

Ama hâlâ işleri yoluna koymaya, başka bir hükümdar seçmeye kararlıydı. Öyle değil mi?

"Hazır mısın?" diye sordu Victoria, kollarını Aden'in beline sarmak için elini bırakırken.

Aden ne düşündüğünü unuttu. Tanrım, Victoria kendini çok iyi hissetmesini sağlıyordu. "Hazırım."

Victoria, bakışları Aden'in boynunda atan nabza kayarken dudaklarını yaladı. "Önce... bir öpücük? Buraya o yüzden geldim. Yani daha önce. Seni öpmek için."

Bu hayatımın en güzel günü olabilir, diye duyurdu Caleb.

"Zevkle." Aden, Caleb'ı duymazdan geldi ve dudaklarını Victoria'nın kilere bastırdı; Victoria'nın başı hafifçe eğildi ve hemen ona açılmasıyla Aden'in dili ağzının içine daldı. Tadını alıyordu. Keşfediyordu. Sıcaklık, elektrik, bunlar sanki parmağını bir priz in içine sokmuş gibi hissetmesine neden oluyor, sahip olduğu her hücre kıvılcımlanarak canlanıyordu.

"Daha çok," diye fısıldadı Victoria.

Birbirlerine yaslandılar. Victoria çok yumuşaktı. Bu arada hafifçe inliyor, Aden'i cesaretlendiriyordu. Kanı damarlarında hızlandı, onu yakıp yok ederek organlarını kül haline getirip yepyeni bir varlık olarak baştan yarattı.

Ayakları altındaki sağlam zemini kaybederken uçabildiğini düşündü. Ama Victoria'nın elleri Aden'in saçlarındaydı, tırnakları kafa derisini çiziyordu –ki Aden bunu seviyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu– bu yüzden aldırmadı.

“Seni ısırma istiyorum,” dedi Victoria, sesi sarhoş gibi, sözcükleri yuvarlayarak çıkmıştı.

“Evet.” Aden tereddüt etmedi. Victoria'nın onu ısırmasını seviyordu. Bir kan kölesi olduğu bile düşünülebilirdi, bundan emindi ama buna da aldırmyordu. Bu kızı seviyordu. Victoria'nın onun olmasına ihtiyaç duyduğu her şey olurdu.

“Yapmamalıyım.”

“Lütfen yap.”

Victoria yanağı, çenesi, ardından boynu boyunca küçük öpücükler kondurdu, diliyle Aden'in tenini yakıyordu. *Evet*. Bu, Victoria'yla tanışmadan önce bile hayalini kurduğu şeydi. Sadece onunla birlikte olmak, bu şekilde vermek ve almak. Hiç durmadan öpüşmek, sonuza dek.

“Emin misin?”

“Yap. Lütfen.”

Victoria'nın dişleri keskin ve ısrarcı bir şekilde damarına battı. Acı yoktu. Ağzı, dili, dişleri, *bir şeyler* bir uyuşturucu, bir kimyasal ürettiyordu ve bu da vücudunun içinde dolaşıp onu içeriden dışarıya kucaklamadan önce derisini hissizleştiriyordu. *Evet, evet*.

Gözleri yarıya kadar açıldı ve artık dışarıda olmadığını fark etti. Etrafını dört duvar sarmıştı. Beyaza boyanmışlardı. Odadaki *her şey* beyazdı. Üzerinden beyaz kürk sarkan büyük, yüksek bir yatak vardı. Havaya koku saçan beyaz gül dolu vazo, bir tuvalet masasının üzerinde duruyordu. Şifonyer yoktu ama bir bilgisayar ve oyun konsolu vardı, gerçi ikisi de hiç kullanılmamış gibi görünüyordu. Çok tozluordu.

“Çok güzel,” diye fısıldadı Victoria. “Çok...” Nefes nefese bir halde ondan kaçtı. “Tehlikeli.”

Aden’ın boğazından bir damla kan aktı, sıcak bir biçimde kayışım hissedebiliyordu ancak onu silmedi. “Benim hoşuma gidiyor,” diye hatırlattı Victoria’ya, kendi sesi de sarhoşmuş gibi çıkıyordu.

Victoria ağzını elinin tersiyle temizledi. “Benim gereğinden fazla hoşuma gidiyor. Bir dahaki sefere bana hayır demen gerekecek.”

“Sana hayır demek istemiyorum.” Aden konuşurken üzerine bir ağırlık çöktü. Kan kaybıyla birleşen bütün o uykusuz geceler, bütün gerginlikler, tasalar, savaşlar, o uyuşturucu etkisi yapan öpüşme aniden ona yetişmişti ve dizleri çözüldü.

Victoria yanına koştu, kolunu ona dolayıp ayakta tuttu. Yatağa yürümesine yardım etti. Aden yatağın üzerine düştü, gözleri şimdi-den kapanıyordu.

“Uyu,” dedi Victoria. “Ben seninle ilgileneceğim.”

Aden ona inanıyordu, bu yüzden itaat etti. Uyudu.

YİRMİ BİR

Riley'yle yataktayım. Ve o kurt biçiminde değil, diye düşündü Mary Ann başı dönmüş bir halde. Riley insandı ve tekrar beraberdiler. Şimdilik. Ve iki günden kısa zaman içinde ölebilirlerdi. Şu an her şey masumdu. Giyiniktiler, öpüşmüyorlardı. Sadece birbirlerine sarılıp yatmışlardı, Mary Ann'in başı Riley'nin göğsündeydi, Riley'nin kalbi onun kulağında atıyor, eli sırtını okşuyordu. Konuşuyorlardı. Ya da konuşmuşlardı.

Şimdi sessizdiler. Riley'nin yatak odası Victoria'nınkinin yanındaydı ve vampirin döndüğünü duymuşlardı. Aden'la birlikte. Kısa, bastırılmış bir konuşma olmuş ve ardından ne olduğunu belli eden bir sessizlik gelmişti. Bu odaya sürüklenen, beraberinde gerilim getiren bir sessizlik.

Cinsel gerilim. Farkındalık.

Mary Ann dikkatini yan odada neler olup bittiğinden –ve burada ne olup bitebileceğinden– başka yere vermeye çalıştı. Riley'nin odasını inceledi, burası tam bir gevşeme ve rahatlama yeri. Oyun konsolları, bir bilgisayar, yastıklı sandalyeler, tembelce uzanmak için bir minder. Buranın kendini oyalamaya kararlı, sıkılmış bir insan milyardere ait olduğunu düşünmesini engelleyen tek şey silahlarla dolu duvardı. Her santimini her şekil ve büyüklükte bıçaklar kaplıyordu. Riley'nin koruyuculuk görevini ciddiye aldığı belliydi.

“Ne zamandır Victoria'nın korumasısın?” diye sordu.

“O doğduğundan beri.”

“Bu uzun bir zaman.”

“Bu dünyada değil.”

Doğru. “Ondan önce ne yapıyordun?”

“Daha çok idman yapıyordum. Bir kurda vazife verildiğinde, o vazifeye birlikte ölür. Bu yüzden bir kurda yalnızca tek bir vazife verilir. Victoria da benim vazifemdi.”

“Yani birbirinize mi bağlısınız?”

Riley’nin nefesi Mary Ann’in saçının birkaç tutamını karıştırdı. “Öyle bir şey değil. Victoria ölürse bu, benim görevimde başarısızlığı uğradığım anlamına gelir. Benim de ölmem gerektiği anlamına gelir.”

Onu öldürürler miydi? “Olamaz!”

“Öyle.” Riley, Mary Ann’in koluna uzanıp onu aşağı yukarı okşamaya başladı. “Bir daha kimse bana güvenmez ve yüzkarası olurum. İnan bana, bunun olmasındansa ölüm daha tercih edilebilir bir şey.”

Riley’nin okşayışı Mary Ann’in dikkatini *neredeyse* dağıtmayı başarıyordu. “Ama sen vampirlerden daha güçlüsün. Onları pençelerindeki şu sıvı şeyle öldürebilirsin. Bunu Aden’a anlattığını duydum.”

“Bu, şerefi daha önemsiz kılmaz.”

Mary Ann, bırakmaktan korkarak Riley’nin bluzunu elinin içinde sıkıp kumaşı kırıştırdı. “Vampirleri terk etmeyi hiç düşündün mü?”

“Hayır. Biz köle değiliz. Uşak bile değiliz. Fakat bizi bu dünyaya Voyvoda getirdi ve onun halkı bir zamanlar bizim koruyucumuzdu. Bu iyiliğin karşılığını nasıl vermeyiz?”

Aşırı derecede sadıktı. Tıpkı Victoria’nın söylediği gibi. “Ama siz vampirleri koruyorsunuz ve Aden vampir olmadığı halde yine de onu izliyorsunuz. Vampirler ona karşı cephe alsaydı bunu yapar mıydınız?”

Mary Ann’in sorusunu birkaç kalp atışlık bir sessizlik izledi. Ardından cevap geldi: “Yüzyıllar boyunca insanların yaşayıp ölmesini seyrettim, liderlik ve kural yoksunluğunda çıkan karmaşayı gördüm. Bizim kurallarımızı Voyvoda yarattı. Ondan daha güçlü biri varsa, yerini alacaktı. Dimtri bunu yaptı. Sonra Aden, Dimitri’den güçlü olduğunu kanıtladı. Bu da demek oluyor ki Aden, soyu ne olursa olsun hem vampirleri hem de kurtları yönetmeye uygun. Tıpkı Victoria’yı savunduğum gibi onu da savunacağım.”

Son nefesiyle, diye düşündü Mary Ann. Aynı sadakati eski kız arkadaşlarına da göstermiş miydi? Ve neden o eski kız arkadaşları

şimdi kanlı bir posa haline getirinceye dek pataklamak istiyordu? Şiddet genellikle Mary Ann'in ilk tercihi olmazdı. Ya da ikinci. Ya da üçüncü.

"Kaç kızla çıktın?" diye sordu.

Riley konu değişikliğini rahatça idare etti. "Yığınla."

"Sayısız mı?"

Riley, sanki Mary Ann ona kot pantolonunun onu şişman gösterip göstermediğini sormuş gibi bıkkın bir şekilde iç geçirdi.

"Uzun zamandır yaşadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Ama yine de kaç kızın Riley'nin kalbini kazandığını bilmesi gerekiyordu. Aksi takdirde her zaman merak edebilir, kendini her zaman bir güzellik yarışmasında, çevresinde Riley'nin bütün eski sevgililerinin durup onu işaret ederek güldüğü bir sahnedeymiş gibi hissedebilirdi. Aptalcaydı ama gerçektir. Özellikle de o ve Riley, cadıların lanetini atlatamayacakları için. "Sadece bana tahmini bir sayı söyle."

Nazıkçe dokunuşlar bitti. "Kavga etmeyeceğimizi sanıyordum."

"Etmiyoruz."

"Sana cevap verirsem edeceğiz."

Demek tahmini bir sayı bile veremiyordu. *Of*. "Hiç âşık oldun mu?"

"Hayır."

Peki ya bana? diye sormak istiyordu ama sormadı. "Genelde ilişkilerin ne kadar sürer?"

"Bazıları diğerlerinden daha uzun," diye yanıtladı Riley temkinli bir biçimde.

Yani bazıları ilişki bile olmamış mıydı? Sadece hızlı, kolay fetihler miydi? "Sen mi onlardan ayrıldın yoksa onlar mı senden ayrıldı?"

Riley sızlandı. "Beni öldürüyorsun, tamam mı?"

Mary Ann *kendini* öldürüyordu. Ama belki, sadece bir ihtimal –zamanı geldiğinde– Riley'yi terk etmesi daha kolay olacağı için bunu yapıyor, cevap almak için diretiyordu. Kendi kendine binlercesinden oluşan bir grubun parçası olduğunu, anlamsız, geçici olduğunu söyleyebilirdi. Bu onun canını yakardı, mahvederdi ancak er geç iyileşirdi.

Öyle değil mi? Riley'nin izini sürüp bulmaya ve her şeyi yeniden başlatmaya çalışmazdı. Riley güvende olmaya devam ederdi.

"Lütfen cevap ver." Riley'nin tişörtü, Mary Ann'in sıkıca tuttuğu yerden yırtıldı. Mary Ann parmaklarını teker teker kumaşı bırakmayı zorladı.

Riley bir kere daha iç geçirdi. "Daha çok... ayrılan ben oldum."

"Demek öyle. Neden?"

"Çeşitli nedenlerden."

Mesela... onlardan bıktığı için miydi? Sıkıldığı için mi? "Lauren'la çıktığını biliyorum ve bana daha önce, ilk tanıştığımızda bir zamanlar bir cadıyla çıktığını ve seninle kardeşlerini lanetleyenini o olduğunu fakat kısa süre sonra senin öldüğünü ve tekrar yaşama döndürüldüğünde o lanetten kurtulduğunu söylemiştin. Lauren'la ilişkinin neden son bulduğunu anlatmıştın ve cadıyla da neden bittiğini tahmin edebiliyorum."

"Bir dakika. Lanetten kısa süre sonra ölmedim. Daha çok birkaç yıl sonraydı. Yan tarafımdan bıçaklanmıştım ve kan kaybından öldüm. Victoria bana kanından biraz verdi ve bu da geri dönmeme yardım etti. Ama her neyse, kimse benimle çıkmak istemediği için o yıllarda tek tabanca hayatı tecrübe etmiştim. Yani sanırım ondan sonra, kızlar beni yeniden fark etmeye başladıklarında biraz çıldır-dığım söylenebilir."

"Bana bir şıfıntıya dönüştüğünü mü söylemeye çalışıyorsun, Riley?"

Riley kahkahasını bastırdı. "Olabilir. Bu seni hayal kırıklığına mı uğrattı?"

"Hayır." Riley neyse oydu ancak Mary Ann gerçekten endişeliydi. Yanıtları onu hiçbir şey konusunda ikna etmiyordu. Kendini uzaklaştıramıyordu. "Yani pek çok kıza yattın, öyle mi?"

Riley'nin vücudundaki bütün kaslar gerildi. Riley'nin kalbi Mary Ann'in yanağının altında çığırından çıkmış bir şekilde hızlandı. "Bazılarıyla."

"Ya Lauren'la?"

Riley elini Mary Ann'inkinden tamamıyla ayırdı ve kendi yüzünü ovuşturdu. "Bu konuda konuşmayacağım. Aynı seninle benim yaptığımız şeyler konusunda başkalarıyla konuşmayacağım gibi."

Yani bu bir evetti. Mary Ann tabii ki kiskanıyordu ve kendi halinin o kadar farkındaydı ki çığlık atmak istiyordu. Lauren enfesti, mükemmeldi, güçlüydü. Mary Ann neydi? Her açıdan kusurluydu, Riley'nin sağlığına, iyiliğine karşı bir tehditti. "Ben hayatındaki ilk insan mıyım? Çıktığın demek istiyorum."

"Evet."

Öyleyse bir değişiklik miydi?

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Riley ve dönerek Mary Ann'in üzerine çıktı. Ağırlığı Mary Ann'i olduğu yere yapıştırdı ve bu Mary Ann'in... hoşuna gitti. "Auran çok üzgün, çok bunalımlı bir renkte. Benim için diğerlerinden daha az anlam ifade ettiğini düşünüyorsun. Senin bir şekilde daha eksik olduğunu."

Riley'nin düşüncesinin bir önemi olmamalıydı. Lanetten sağ çıkarlarsa -çıkacaklardı, başka türlüsüne inanmayacaktı- kendine Riley'den ayrılacağını hatırlattı. "Şöyle diyelim, bende tam olarak ne gördüğünden emin değilim."

"Daha önce bu konuyu tartışmıştık. Senin güzelliğini görüyorum..." Mary Ann'in kulağını yumuşak, tatlı bir biçimde öptü.

Mary Ann titredi. "Güzellik geçicidir."

"Zekânı görüyorum." Bir öpücük daha, bu seferki çenesindendi.

Bir titreme daha. "Aklımı oynatabilirim." Şu an bile muhtemelen oynatmaya yakındı.

"Cesaretini görüyorum." Bir öpücük daha, iki defa, bu seferki alt dudakının hemen altındandı.

Titreme... titreme... "Pek çok kız cesurdur."

"Dünyayı gıpta edilecek bir masumiyet ve iyimserlik karışımıyla gören bir çift ela göz görüyorum. Bu gözler bana çevrildiğinde aynı anda hem yumuşuyor hem de yanıyor, masumiyet yaramazlıkla harmanlanıyor ve bu da bana bir şeyler yapıyor." O zaman Riley onu

tekrar öptü, dili azıcık tadına bakmak için dışarı çıktı. “Sen bende ne görüyorsun?”

Riley’nin sözleri... uyuşturucu etkisi yapıyordu, lezizdi, nefes almak kadar gerekliydi. Gelecek ne getirirse getirsin.

Göz göze geldiler ve Riley ellerini Mary Ann’in şakaklarına dayayıp onu hapsederek bekledi.

Oksijen her nasılsa Mary Ann’in ciğerlerine damla damla akılabildi ve uzanıp onu çenesinden öperken, “Dünyadaki en seksi erkeği görüyorum,” dedi.

Riley başını iki yana salladı. “Bilge birileri bir zamanlar bana güzelliğin geçici olduğunu söyledi.”

Demek işler tersine dönmüştü. Mary Ann neredeyse sırtıtaçaktı. “Karşılaştığım en keskin mizah anlayışını görüyorum.” Riley’nin çenesini öptü.

“Mizah kişiden kişiye değişir.”

“Güç görüyorum.” Riley’nin dudağının hemen altını öptü.

“Omurgamın kırılmasıyla işe yaramaz olurum.”

“Ben... benimle düşmanlarımla arasında bin defa duracak, beni en ufak bir çizikten kurtarmak anlamına gelecekse bin defa ölecek bir çocuk görüyorum.” Doğruydum. “Neye ihtiyacım olduğunu benden bile önce bilen ve sonra onu bana vermekten zevk alan bir çocuk görüyorum.” Bu da doğruydum.

Mary Ann, Riley’nin dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu.

Riley onu uzun uzun öpmemişti ama Mary Ann uzattı. Riley ağzını açana dek, kendisi de ağzını açıp dilleri birbirine dolanırken keşfedene dek tekrar tekrar bastırdı. Riley ağırdı ama onu ezmiyordu. Aslında orada olması güzel bir duyuydu. Mary Ann’in ellerini Riley’nin sırtında hareket ettirecek, masaj yapacak, sıkıştırarak kadar yeri vardı.

Riley’nin de öyle. Elleri gezindi ve kısa süre içinde üstlerindeki giysiler çıkmıştı. Hiçbir şey Mary Ann’e kendini bu kadar iyi hissettirmemişti. Riley’nin tadı ağzındaydı, her nasılsa kanındaydı, onu bir

derece daha ısıtıyordu. Elleri de bir o kadar sıcaktı, aynı anda hem yumuşak hem de sertlerdi.

Kısa süre sonra inlemeye başladılar, Mary Ann Riley'nin, Riley de Mary Ann'in nefesini içine çekiyordu. Mary Ann ona tutunuyordu, artık masaj yapıp sıkıştırmakla yetinemiyordu. Riley insan olsaydı, onu incitmekten korkardı ancak Riley onun yaptığı her şeyi, her yeni ve tecrübesiz dokunuşu seviyormuş gibi görünüyordu çünkü sürekli olarak onayını hırıldayarak belli ediyordu.

Riley'nin parmakları bir an Mary Ann'in kot pantolonunun be-
liyle oynadı. Mary Ann'in derisi gıdıklandı ve kendini daha fazlasını
arayarak yukarı doğru kıvrılırken buldu fakat Riley kaskatı kesilip
hırladı... ve bu kez onaylayıcı bir hırlama değil... acılı bir hırlama mıydı?

"Durmak zorundayız," dedi Riley törpü gibi bir sesle.

Son seferinde de onları durdurmuştu. Bu kez Mary Ann çığlık
atmak istiyordu. "Niye?"

"Bu senin ilk seferin."

"Biliyorum."

"Ama ölmekten korktuğun için benimle birlikte olmanı istemi-
yorum."

"Korkmuyorum." Korkuyordu ama Riley'yle bunu yapmasının
tek sebebi bu değildi.

Riley'nin gözleri kasvetli, kaygılıydı. "Mary Ann, daha bu sabah
benimle işin bitmişti."

"Seni kurtarmak için. Seni incitmek istemiyorum."

Riley alnını onunkine yasladı. Her ikisi de terliyor, titriyordu.
"Ah ama beni bu gece öldürüyorsun ve bir gün bunun için bir madal-
ya alacağım. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin."
Sanki espri yapmış gibi kendi kendine kabaca güldü. "İlk seferin aşk
için olmalı. Sadece aşk."

"Seninki öyle miydi?"

"Hayır ve bunun ne kadar önemli olduğunu oradan biliyorum."

Mary Ann'in üzerinden yuvarlanarak çekildi fakat bütün tema-
sı koparmadı. Onu yanına çekti ve Mary Ann yine başını Riley'nin

kalbinin hemen üzerine yasladı. Kalbi deli gibi çarpıyor ve bu, Mary Ann'i yatıştırıyordu. Riley onu istiyordu ve durmak onun için zor olmuştu. Ama yine de durmuştu. Başka hiçbir çocuk durmazdı. Mary Ann bunu biliyordu ve Riley'ye gönlünü bu kadar kaptırmasının bir nedeni de buydu.

Şu anda vücudu, Riley'ye ne kadar dargın olsa da.

"Emin olmanı istiyorum," dedi Riley boğuk bir sesle. "Benden, bizden. Geçmişe bakıp pişman olmanı istemiyorum. İşlerin farklı ilerlemiş olmasını dilemeni istemiyorum. Birbirimize yaptığımız şeylerin bizim dışımızda hiçbir şeyle ilgisi olsun istemiyorum."

Ama ya Mary Ann o noktaya hiç ulaşamazsa? İçini çekip Riley'nin göğsünü öptü. Her halükârda bu tatlı çocuk Mary Ann için en iyisini istiyordu. "Teşekkür ederim."

"Bunun benim için zevk olduğunu söylemek isterdim fakat... ölüyormuşum gibi hissediyorum."

Mary Ann güldü. "Senin suçun, benim değil."

"Hayır. Bu tamamen senin suçun. Şimdi biraz uyuyalım." Mary Ann'e bir dakikalığına sıkıca sarıldı. "Olur mu?"

"Olur."

"Güzel. Çünkü yarın büyük gün."

Mary Ann büyüünün devreye gireceği günden bir önceki gün olan yarını düşünmek istemiyordu. Ancak uyumanın imkânsız olduğu ortaya çıktı. Vücudu ağrı içindeydi ve olduğu yerde duramıyordu. Bir şeye ihtiyacı vardı ama ne olduğunu bilmiyordu. Ve daha sonra, dakikalar, belki saatler sonra midesi canını yakmaya başladı, kasılıyor, kramp giriyordu ve korkunç bir şekilde boştu. Kasabada olduğu gibiydi, sadece bin kat daha abartılıydı.

Açım... açım.

"Neyin var, bebeğim?" diye sordu Riley endişeli bir biçimde. Mary Ann de onun uykuya daldığını düşünmemişti çünkü asla gevşememişti ama Mary Ann her kıpırdadığında uzun bedenini ona göre ayarlamış, kendini daha rahat hissetmesini sağlamaya çalışmıştı.

“Ben... bilmiyorum,” dedi Mary Ann. Yalan. Başını kaldırıp Riley’ye bakmak istedi ama gücü yoktu. Omurgasından bir ürperme kayıp geçiyor ve titreşerek kol ve bacaklarına yayılıyordu. “Artık hareket edemiyorum. Ve canım acıyor.” Tanrım. İçini panik sardı. “Riley, hareket edemiyorum! Felç oldum.”

“Endişelenme. Bunu düzeltebilirim.” Riley yataktan fırladı, gi-yindi, ardından Mary Ann’in de aynısını yapmasına yardımcı oldu. Mary Ann’in *hiçbir şey* yapacak gücü yoktu. Hatta saçlarını bluzunun altından Riley çekmek zorunda kalmıştı.

“Ölüyor muyum? Şimdiden mi?” Çok... *açım...* Daha fazla zamanı olacağını düşünmüştü. *Açım...* Ağzından bir inleme kaçtı. “Riley!”

“Sakin ol, sadece sakın ol. Seninle ilgileneyeceğim,” dedi Riley, onu yatağın kenarına yavaşça yerleştirip oturmasına destek olurken. “Daha iyi olmanı sağlayacağım.” Uzun adımlarla kendi odasını Victoria’nınkine bağlayan kapıya gitti ve çaldı.

Ne yapıyordu? Mary Ann’in umurunda mıydı? Hayır. Ağzından bir inleme daha kaçtı. *AÇIM...*

Yanıt gelmedi. Riley tekrar kapıyı çaldı. En sonunda kapı hızla açıldı ve kaşlarını çatmış Victoria öfkeyle Riley’ye baktı. “Kapıma gelen yüzüncü kişisin. Biliyorum. Aden’i hissedebiliyorsun. Onlar da hissetmiş. Ama kargaşaya engel olmak için onlara yalan söylemedim, bu yüzden hazırlıklı olduğunu umuyorum. Ama yarın, bu gece değil,” diye saçma sapan konuşmaya başladı. “Bu gece uyumaya çalışıyor... aslında ona uyumasını ben buyurdum. Bunun sonuçlarıyla yarın uğ-raşacağız çünkü Aden’in rahatsız edilmesini istemiyorum.”

“Lafın bitti mi?”

Victoria ona sinirle tısladı. “Onu buradan göndermiyorum, Riley.”

“Göndermeni istemedim. Ashında sonunda istediğin şey için kendini savunmana seviniyorum. Şimdi, senden bahsettiğimiz yeter, velet. Bizi kulübeye götürmen gerekiyor.”

Cadının tutulduğu kulübe. Mary Ann’in kafasına şimdi dank etmişti. Riley onu besleyecekti. Mary Ann karşı çıkmak istedi ama

aynı zamanda da kendini daha iyi hissetmek istiyordu. Hiç bu kadını güçsüz, bu kadar çaresiz olmamıştı.

“Hepimizi mi?” Victoria yatağına ve uyuyan Aden’a baktı. “Niye?”

“Sadece Mary Ann’le beni ve ben öyle söylüyorum da ondan. Bizi kulübede bırak ve bir saat sonra gelip al. Tamam mı? Aslında o bir saat içinde Mary Ann’in evine gidip endişelenmemesi için babasını Mary Ann’in bu gece ve sabah evde olduğuna ikna et.”

“Neden kulübeye gitmek istiyorsun?” diye sordu yeniden Victoria, gözü Mary Ann’e kayarken.

Midesi kazınıyor, ölüyor, korkuyor, ızdırap çekiyordu...

“Bana körü körüne güvenmene ihtiyacım var,” dedi Riley. “Tıpkı benim sana sıklıkla yaptığım gibi.”

Victoria tereddüt etmeden başını salladı. “Pekâlâ. Evet, tabii. Önce kimi götüreyim?”

“Beni ama Mary Ann’e dikkat et. O... hasta.”

Bir saniye sonra ikisi de ortadan kayboldu. Mary Ann ancak orada öylece oturabiliyordu, beyni de ağrımaya başlamıştı. Ardından Victoria oradaydı, elinden tutuyor, yatak uzaklara düşüyordu ve Mary Ann havada süzülüyor, dönüyor, duruyor ve hepsine baştan başlıyordu. Nihayet sağlam zemin belirdi. Kusmak istiyordu ancak midesinde hiçbir şey yoktu ve vücudundaki acıyı şiddetlendirerek öğürmeye başladı.

“Onun neyi var?” diye sordu Victoria.

“Dediğim gibi, hasta.”

“Sen de cadının bir iyileştirme büyüsü yapacağını mı düşünüyorsun? Seni temin ederim...”

“Yardıma için teşekkürler. Şimdi Aden’ın yanına geri dön,” dedi Riley, Mary Ann’i kucığına alarak. “Lütfen.” Mary Ann yine havada süzülüyordu fakat bu kez bir dayanağı vardı. Güçlü, muhteşem Riley. “Dışarı. Ben ciddiğim, Vic.”

Victoria homurdandı ama ortadan kayboldu.

“Neler oluyor?” diye sordu tanıdık bir ses. Cadı.

Aniden Mary Ann'in içinde sıcaklık ve güç dolandı, açlığını ve acısını dindiriyordu. Mary Ann mest olarak içini çekti, olabildiğince çok molekülü içiyordu. *Evet. Evet.* İhtiyacı olan, o olmadan yaşayamayacağı şey buydu. Kolları ve bacaklarına güç geldi, vücudu yeniden onun oldu.

"Enerji Emici," diye haykırdı cadı. "Hayır. Hayır! Geri çekil! Uzaklaş!"

"Eh," dedi Riley alaycı bir biçimde, "ikimizden birinin içinde herhangi bir şüphe vardysa, bu şüphe artık giderilmiş oldu."

YİRMİ İKİ

Aden uzun zamandır ilk defa zihni bu kadar açık halde uyandı fakat biraz gergindi de. Vampirlerin kalesindeydi; bir çırpıda buraya getirildiğini, Victoria'yı öptüğünü, beslediğini, sevdiğini hatırlıyordu ancak şimdi onun devasa yatağında tek başınaydı ve Victoria'nın burada bulunduğu dair hiçbir belirti yoktu. Victoria'nın olmaması demek, artık öpüşme ve beslemenin olmaması demekti.

En azından kasılmıyor ve bağımlılıktan kurtulma belirtileri göstermiyor, Victoria'nın onu tekrar ısırmasına *ihtiyaç* duymuyordu. Demek dün gece bir kan kölesine dönüşmemişti.

Doğruldu ve etrafına baktı. Oda hatırladığı kadar beyazdı ve Victoria'nın neden bu kadar boş bir tuval seçtiğini tahmin edebiliyordu. Babası "ben kötü, sert bir adamım" klişesine sadık kalmıştı: siyah, siyah ve daha çok siyah. Victoria'nın sevdiği renklere pek izin verilmemişti, o da bir sonraki en iyi şeyi yapmıştı. Babasının istediğinin tam tersini.

Küçük bir başkaldırıydı ancak her şeyi muhteşem bir şekilde ortaya koyuyordu. Victoria içten içe, babası gibi olmak istememişti. Burada, yatak odasının yalnızlığında kendine kendisi gibi olma izni vermişti.

Burası beni ürkütüyor, dedi Caleb.

"Neden?" Aden başını eğip kendine bir göz attı. Hâlâ kot pantolonu ile tişörtünü giyiyordu fakat botları, çorapları ve bıçakları çıkarılmıştı. Victoria tarafından mı? Elleriyle Aden'in her yerine dokunmuş muydu? Keşke o sırada uyanık olsaydı.

Çünkü hiç çıplak kız yok.

Aden güldü. Her zamanki Caleb.

Eh, benim hoşuma gitti, dedi Julian. Giysilerini dolaba koyarsan, burası çiftlikten daha çok evinmiş gibi gelir.

“Peki, niye böyle söylüyorsun?” diye sordu Aden, gözleri sözkonusu dolaba kayarken. Dolabın kapısı karanlık, içinde ne olduğunu göremeyeceği kadar karanlıktı. Muhtemelen siyah cübbe ardına siyah cübbe vardı.

Neredeyse yazılmamış bir kitabın ortasındaki bir izmişiz gibi geliyor. Sanki boş sayfalardan başka bir şey yokmuş gibi.

Bu da hikâyeyi istediğimiz şekilde yazabileceğimiz anlamına gelir. Ve her neyse, bu odayı bir gün olacağı şekliyle görmüyorsun, dedi Elijah. Renkler var, pek çok güzel renk var.

Bu, Aden’in yüzünde bir gülümseme belirmesine neden oldu. “Ben de burada olacak mıyım?”

Elijah cevap vermedi.

Aden bunu hayır olarak algıladı ve filizlenen iyi ruh haline veda etti. Bir saniyeliğine bile olsa öleceğini nasıl unutabilmişti? *Ölmek istemiyorum*, diye düşündü.

Bir zamanlar ufukta gözüken ölümünü bir gerçek olarak kabul etmişti. Sonra Thomas’ı acıdan kurtarmak için kalbinden bıçaklanmıştı. Şimdi ise delice şeyler düşünmeye başlamıştı... hem de dünyanın kendisi hakkında düşündüklerine rağmen ilk defa. Bunun ölümünü daha beter yapacağını bilmesine rağmen, geleceğini değiştirmekle ilgili düşünceler.

Bıçaklanmaktan daha kötü bir şey var mıydı?

Evet ve arkadaşlarının ölümünü izlemek listenin başını çekiyordu. İnsanı ayıltan bir hatırlatma. Yapması gereken işler vardı. “Cadı toplantısının nerede yapılacağını öğrenebildin mi, Elijah?”

Hayır.

“Caleb, kimse cadıları sevmezken sen seviyormuşsun gibi davranıyorsun. Toplantının nerede olacağını biliyor musun?” Aden daha fazla uğraşmadığı için kendini suçlu hissetmeye başlıyordu.

Keşke bilseydim, dostum ama elimde hiçbir şey yok.

Bir gün kalmıştı, ancak Aden hiç ilerleme kaydetmemişti. Altı gün geçmişti ve hiçbir şey öğrenmemişti. Evet, goblin zehriyle savaşmakla, vampirlerle buluşup ölmekle meşguldü. İki defa ölmekle. Fakat iş, arkadaşlarının güvenliğine geldiği zaman, sonuç alamamasının hiçbir bahanesi yoktu.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Victoria, üzerinde pembe askılı bluz ve mavi mini etekle açık kapı girişinde duruyordu. Koyu renk saçları beline uzanıyordu, saçlarına pırl pırl yeşil kurdeleler bağlanmıştı. Hiç bu kadar insan gibi görünmemişti. Ya da bu kadar seksi.

“Sana kahvaltı hazırladım,” dedi Aden’a yaklaşırken sırtarak. Ellerinde yemek tepsisi olduğu için kapıyı arkasından ayağıyla kapadı. “Daha önce hiç yemek yapmamıştım ama kan kölelerinden biri bana yardım etti. Umarım sonuçlardan memnun kalırsın.” Emin değilmiş, tedirginmiş gibi konuşuyordu.

Aden’in göğsü yine sıkıştı. “Teşekkür ederim. Seveceğimden eminim.” Ve sevmese bile, Victoria bunu asla bilmeyecekti.

Victoria sırtmaya devam ederek aralarındaki mesafenin kalasını da aştı ve yatağın kenarına oturup tepsiyi Aden’in kucağında dengeledi. “Seni aceleye getirmekten nefret ediyorum ama aşağıdan bekleniyorsun. Bulunduğun yeri sır olarak saklayamadım... herkes seni sezdi ve burada olduğun için meclis üyeleri sabah toplantılarını yönetmeni istiyorlar.”

Burnuna kreplerin, sosis ve şerbetin kokusu geldi ve Aden’in ağzı sulandı. “Meclis toplantısı için vaktimiz yok.” Okula gitmeyi planlıyor değildi. Zaten hafta içi miydi ki? Aden hatırlayamıyordu. Yine de cadılarından bir cevap almak zorundaydılar. Zamanları tükenmişti.

“Yalnızca bir saat sürecek ve katılman daha iyi olur. Seninle konuşmaya can attıkları için kuralları çiğneyip seni görmem dolayısıyla beni cezalandırmamaya karar verdiler. Eğer onlarla görüşmezsen peşini bırakmazlar, hatta seni takip ederler. Görüşürsen, sonrasında olay çıkmadan buradan ayrılabiliriz.”

Değerli bir kazanım. “Benden ne bekliyor olacaklar?” Aden krepten bir ısırık aldı ve ne düşündüğünü unuttu. Aşırı tuzluydular ve

ortaları çiğdi ama Aden yüzünü buruşturmamak için çaba sarf etti. Çiğnedi ve yuttu.

“Eee?” diye sordu Victoria tereddüt ederek.

“Nefis,” diyerek gülümsedi Aden.

Victoria’nın yüzünde bir gülücük çiçeklendi. “Sevindim. Peki, kıyafetimle ilgili ne düşünüyorsun?” Ayağa kalkıp kendi çevresinde döndü. “Hepsini Stephanie’den ödünç aldım.”

“Harika görünüyorsun.” Gerçekten de öyle görünüyordu.

Tekrar Aden’in yanındaki yerine oturup kalçasını onun kalçasına dayarken, yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Tüm o sıcaklık ve yumuşaklık... “Gergin misin?” diye sordu Aden, sesi istediğinden daha boğuktu. “Toplantı konusunda?”

Victoria’nın onun hangi toplantıdan bahsettiğini sormasına gerek yoktu. Artık meclisi tartışmıyorlardı. Victoria başını salladı. “Bir süre önce Riley bana dün gece kasabaya gittiğini ve hiç cadı olmadığını söyledi. Hiç. Crossroads’tan ayrıldılarsa, bu bizi burada ölüme terk ettikleri anlamına gelir.”

Aden dudaklarını büzüp cadıların kendisini, Victoria’yı, Riley’yi ve Mary Ann’i ormanda kuşatışlarını hatırladı.

“Haftaya yaşlılarımız geldiğinde,” demişti bir tanesi, “toplantı çağrısında bulunacağız. O toplantıya katılacaksın, insan. Bunu başaramazsan, çemberin içindekiler ölecek. Kuşkun olmasın.”

Aden rafadan yumurtalardan bir parça yuttuktan sonra, “Sadece benim katılmam gerekiyor,” dedi. “Fakat yaşlılarının buraya varmasını bekliyorlardı. Yakaladığımız cadı bize yaşlıların her an varabileceğini söyledi. Belki de nihayet gelmişlerdir.” Gözleri kocaman açıldı. “Belki... belki de onları armamıza gerek yoktur. Belki onlar beni bulurlar.”

“Ben de öyle umuyorum ancak sende en ufak bir çizik bile bırakırlarsa onların canına okurum. Fakat umudumuzu buna bağlayamayız. Eğer yanılıyorsak...”

Aden’in sevdiği herkes ölürdü. Umutları söndü. Öyleyse ne yapabilirdi? Aradığı bilgiyi nasıl ele geçirebilirdi? Sanki cennetten gelme

bir şeyler yiyormuş gibi birkaç defa inleyerek yemeğini bitirirken, ruhlar ortaya fikir atıyordu.

Daha çok, yakalanan cadının bedenini ele geçirip onu kasabaya götürmeyi ve arkadaşlarından biri ortaya çıkana kadar seslenmeyi tasarlıyorlardı. Fena bir fikir değildi ama bu, Aden'ı halkı rahatsız etmek veya benzer bir nedenden hapse atılabilirdi.

Ancak bedeni ele geçirme işi... Bu hakikaten işe yarayabilirdi.

"Şunu yapacağız," dedi kararlı bir şekilde. "Senin halkınla işim bittiğinde, beni o cadiya götürmeni istiyorum. Onun bedenine gireceğim ve hayatında geçmişe, bizim hakkımızda herhangi biriyle konuşup konuşmadığını görmek için geçen hafta ve onu takip eden günlere gideceğim."

Victoria'nın elektrikli mavi gözleri açıldı. "Bu dâhiyane bir fikir!"

"Teşekkür ederim." Sadece insan olmayan doktorda olduğu gibi parazitlerle karşılaşmamak için dua ediyordu.

Bir dakika. Ne? Parazit mi? Ne zaman Dr. Hennessy'nin zihnine girmişti?

"Cadiyla karşı karşıya gelmeden önce kilitlerle korunman gerekiyor," dedi Victoria, Aden'ı düşüncelerinden sıyrarak. "Belki ben de kendi vücuduma fazladan kilit eklerim. Sanırım sana yaratığının son zamanlarda serbest kalmak için daha çok hırladığını söylemiştim. O arabadaki öpüşmemizden beri..." Victoria titredi, sonra tüyleri ürperdi. "Kafamın içindeki kükremelere –ve beraberlerinde gelen korkuya– güçlükle dayanabiliyorum. Ya çıkarsa? Ya somutlaşırsa? Ya sana saldırırsa? Çünkü öyle yapmak istiyormuş gibi görünüyor."

"Sanmıyorum," dedi Aden. "Yani saldıracağını." Gerçekten yaratıkla yüzleşene kadar bunu kesin olarak bilemezdi. Yalnızca o şeyin kendisine doğru nasıl uzandığını hatırlıyordu, parçalamaktansa okşamak istiyor gibiydi. Aden yanılıyor olabilirdi. Daha önce kesinlikle yanılmıştı. "Bu konu hakkında daha sonra endişelenelim, olur mu?"

"Haklısın. Gel. Seni toplantıya götüreyim, sen oturumdayken ben de kilitler için gereksinim duyacağımız gereçleri toparım."

Aden ve meclis üyeleri siyah bir odada oturdular. Siyah duvarları, siyah metal bir masa, siyah sandalyeler, siyah kristallerin sarktığı bir avizesi olan siyah bir kubbe. Tek dekorasyon o garip sembollerdi Koruma kilitleri. Salondaki bütün düz yüzeyleri kaplıyorlardı.

Bütün gözler ona odaklanmıştı ve o gözlerden bazıları Aden'in boynunda atan nabza kilitlenmişti. Hatta vampirlerden bazıları dudaklarını yalıyordu. Aden neredeyse bir atıştırmalık talep edeceklerinden ve kendi kanının mevcut tek yemek olacağından korkuyordu.

Çok ra-hat-sız, dedi Caleb melodik bir şekilde.

Bilemiyorum ama belki de bir şeyler yapmalısın, dedi Julian. Elijah iç geçirdi. Ben gitmek istiyorum. Bu hoşuma gitmiyor. Aden boğazını temizledi.

Adamlardan birkaçı kafasını iki yana sallayıp aklını başına topladı.

Bugün halledeceğimiz çok iş var, bu yüzden de başlayalım. İlk gündem,” dedi içlerinden biri. Aden onları ayırt etmekte zorluk çekiyordu ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın isimlerini anımsayamıyordu. “Pek çok meydan okuma daveti oldu.”

“Meydan okuma mı?” diye sordu Aden.

Soruyla birlikte, sanki Aden orada değilmiş gibi çevresinde büyük bir lakırdı başladı.

“Seçkinlerimizden çoğu tahtın kontrolü için size meydan okumayı arzuluyor.”

“Ben sadece çocuk uyurken boğazını kesmediklerine şaşırıyorum.”

“Dolap çevirmeye gerek olmadığını, onun kendileriyle baş edemeyecek kadar zayıf olduğunu düşünüyorlar. Elbette öyle olmadığını anlayacaklar.”

“Voyvoda'yı öldüren adamı öldürecek kadar güçlü herkes saygımızı hak eder. Ama bence sinsi bir saldırı başlatmayı reddetmelerinin nedeni daha çok herkesin yeni kralın yenilgisine şahitlik etmesini istemeleri. Bence böylesine bir kendine güven budalalıktır ve başlarına geleceği hak ediyorlar.”

“Ayrıca kurtları da unutma. Seçkinler, kurtları kızdırmamak için onurlu davranmak istedi.”

Güzel, ancak Aden şimdi bu konuda endişelenemezdi. “Merhaba, millet. Burada olduğumu fark ettiniz mi? Ben buradayım ve benim hakkımda konuşmanızdansa benimle konuşmanızı tercih ederim.” Meclis üyeleri utanarak başlarını salladığında Aden ekledi: “Teşekkür ederim. Şimdi kaygılarınıza değinmekten mutluluk duyarım.”

“Biz sizin tarafınızdayız, Majesteleri.”

“Ve ben de buna müteşekkirim. Lütfen beni kötülleyenlere meydan okumalarını kabul ettiğimi söyleyin. Daha sonra. Tarihi... bundan iki hafta sonrasına ayarlayabilir miyiz?” Aden o zamana kadar cadı meşalesinin halledileceğini ve kendi yerine geçecek kişiyi çoktan seçmiş olacağını, böylece ona meydan okuyanların kendi kendilerine kavga edebileceklerini umuyordu.

Bu düşünce öfkesinin kabarmasına neden oldu. Yerine geçecek kişi mi? *Hayatta olmaz.*

Bu aptalca duyguyu –ve düşünceyi– bir kenara itti.

Ne yapıyorsun? diye sordu Elijah.

Caleb’in nefesi kesildi. *Onlarla sahiden dövüşecek misin?*

“Fevkalade. Bir an bile görevlerinizi ciddiye alacağınızdan şüphe etmemiştik.” Meclis üyelerinin hepsi başını salladı ve bir tanesi bir yargıç tokmağını –bu tabii ki siyah bir tokmaktı– masanın üzerine vurdu. “Sonraki gündem.”

“Renklerin kullanımı,” dedi biri, açık bir hoşnutsuzlukla. “Şikâyetler geldi.”

“Neden bünyemize böylesine... insan renklerini katma yetkisini verdiniz? Tabii sizin hükmünüzü sorgulamak istemiyorum ancak anlarsınız ya, bizim geleneklerimiz var.”

Meclis üyelerinin gözleri Aden’a çevrildi. Çok ciddi, çok kasvetli görünüyorlardı. “*Ben insanım,*” diye hatırlatmada bulundu Aden onlara.

Bir “sanki unutabiliriz de” uğultusu yükseldi.

“Belki renk kullanımını kişisel yatak odalarıyla sınırlarsak...”

“Ve kıyafetlerle,” dedi Aden, kafasında Victoria’nın pembe askılı bluzlu hali canlanırken.

Bir iç çekiş duyuldu, birkaç kafa onaylarcasına sallandı.

“Kabul edilmiştir,” dedi tokmağı olan ve ardından ekledi, “tamam.” Sonra tokmağı masanın üzerine hafifçe vurdu. “Sonraki gündem Randevulaşma.”

Bir uğultu daha yükseldi fakat bu defa Aden kelimeleri seçmiyordu. Victoria abartmamıştı. Bu toplantının ne kadar çabuk geçtiğini bakılırsa bir saatten uzun sürmeyecekti.

Daha sonra “seçiminiz,” kelimesini duydu ve kaskatı kesildi.

“Kızlara yeterince şans vermediniz, Majesteleri ancak dün gece Prenses Victoria’yla aynı yatak odasını paylaştınız.”

“Diğerlerine bir şans vermeme gerek yok.” Aden masanın kenarını sıkıca tuttu. “Ben ne istediğimi biliyorum. Kimi istediğimi biliyorum. Bunu başından beri belli ettim.”

“Neden hepsiyle evlenemiyorsunuz ki?” diye öneride bulundu biri. “Voyvoda’nın pek çok karısı vardı.”

Adam haklı, Ad, dedi Caleb. Aklında bulundurmalsın ki...

Sana tokat atmak istiyorum, diye homurdandı Julian.

Çocuklar, diye araya girdi Elijah. Bırakın, Aden adama cevap versin.

Cevap basitti. Çünkü birincisi, Aden diğer kızları istemiyordu ve ikincisi, Victoria çıldırırdı. Her ne kadar ilkel bir parçası Victoria’nın kıskanması fikrinden hoşlanıyor olsa da, Aden ona bunu yaşatmazdı. “Ben Voyvoda değilim,” derken buldu kendini. “Sadece bir tanesini arzuluyorum.”

Her şeyi mahvediyorsun! Caleb küskündü.

“Bunun yanı sıra Victoria ve ben evlenmiyoruz.” Henüz. “Daha çok genciz.”

Bir uğultu daha. Bu kez ne söylendiğini algılamakta sorun yaşamadı.

Zorlu. İnatçı. Yine de Aden’a lakaplar takarken bile bir şekilde saygılı kalmayı başarıyorlardı.

Aden da karşılığında o kadar saygılı olmalıydı. “Ayrıca vampirlerin yaşadığım çiftliğe gelmesine izin veremem. Arkadaşlarım gerçekleri

keşfederler ve bunu isteyeceğinizi sanmam. Ne olduğunuzu saklamak için her çareye başvurdunuz.”

“Öyleyse arkadaşlarınızı öldürebiliriz.” Basit. Kolay.

“Hayır!” diye bağırdı Aden, bütün saygısını unutarak. “Kimse öldürülmeyecek ve bu tartışmaya açık bir şey değil.”

Daha fazla iç geçirme sesi duyuldu. “Neden bir pazarlık teklifinde bulunmuyoruz? Sizin için seçtiğimiz dişileri en azından bir defa görün fakat bunu sadece burada, malikânedeyken yapın, olmaz mı?”

“Yaklaşan meydan okumalar düşünülürse bu zaten bir sorun olmayabilir,” diye dikkat çekti Aden, zaman kazanmaya çalışarak.

“Doğru.”

“Yine de, Majesteleri. Gelecekteki bir ittifak için halka umut verineliyiz.”

Aden bir eliyle yüzünü ovdu. Tanrım, bu konuda onlarla tartışmak istiyordu ama bu toplantıdan ne kadar erken çıkarsa cadının beynini o kadar çabuk tarayabilirdi. “Anlaştık,” dedi. “Kızlarla burada randevulaşacağım. Her biriyle birer defa.”

“Kabul.” Tokmak indi. Güm. “Sonraki gündem.”

Bir kan kölesi hakkında çıkan kavgadan bahsettiler ve Aden’in mevzubahis kan kölesinin haklarını kimin kazandığına karar vermesi gerekti. Tekrar Romanya’ya dönmek isteyen birtakım vampirlerden bahsettiler ve Aden’in bunun uygun olup olmadığına karar vermesi gerekti. Başka bir vampir grubuyla yakında yapılacak barış görüşmelerinden bahsettiler. Kanlı Mary adlı biri tarafından yönetilen vampirler. Aden bu adı tarih kitaplarından hatırlıyordu fakat aynı kişiyi mi kastettiklerinden emin değildi. O olabilirdi ancak sorup cehaletini göstermek istemiyordu.

Bu toplantı için İngiltere’ye seyahat etmesi gerekiyordu. Görünüşe göre Kanlı Mary ve yanındakiler de Aden’in çekimini hissedebiliyordu ancak nedense kaynağı bulmak için Oklahoma’ya yolculuk etmemişlerdi. Ancak Aden’i, bilgi almak için Voyvoda’nın meclisiyle iletişime geçecek kadar merak ediyorlardı.

“Bir tuzak olabilir,” dedi meclis üyelerinden biri.

“Ya da halkımızı kontrol etmek için bir başka girişim.”

Demek neredeyse diğer bütün ırklarla düşman olmanın yanında vampirler bir de kendi aralarında savaştaydılar. Çok hoş.

“Onu koruyacağız. Daha doğrusu kurtlar koruyacak. Yüzde yüz onun arkasındalar.” Bu meclis üyesinin sesinde biraz hoşnutsuzluk vardı.

“Dışlarımızı ondan uzak tutmak için *biz* bile zorlanıyoruz. Kanlı Mary’nin bunu yapabilmesine imkân yok. O tam bir vahşidir!”

“Millet,” dedi Aden, tartışmalarını yarıda keserek. “Okulum var. Nasıl olsa yaza kadar ayırlamam yani İngiltere’ye yapılacak bir seyahati o zaman tartışırız.”

“Okulu bırakabilirsiniz. Sonuçta özel hocalarımız var,” dedi biri.

“Hayır. Üzgünüm.” Onlar bile Aden’i Crossroads Lisesi’ni bırakmaya ikna edemezdi. Ayrıca buraya gizlice gelmek bile sorunken nasıl çantasını toplayıp başka bir ülkeye gidecekti? Hem bu sözde özel hocalarla yakın zamanda birkaç defa karşılaşmıştı. O işlerin ne kadar iyi gittiği ortadaydı. “Ya yaz olur ya hiç olmaz.” Ve gitmeye karar verirse, Victoria ve Riley’yi de yanında götürürdü.

Belki de Riley’yi götürmezdi. Mary Ann kısa süreliğine bile olsa erkek arkadaşını kaybettiğine üzülürdü ve Aden onu üzme düşüncesinden nefret ediyordu.

Daha çok uğultu yayıldı ancak meclis üyeleri birer birer başlarını salladı.

Sonraki gündem. Kan kölelerinin çoğu kayıptı. Nerede olduklarını kimse bilmiyordu. Vampirler kızgındı, açtı ve yeni köleler talep ediyorlardı. Bu köleleri edinmek için Aden’in iznine ihtiyaçları vardı.

“Şu an için beslenebilir ama öldüremezler. Beslenebilir ama köleleştiremezler.” Bir insandan sadece bir defa –ya da iki defa– içerlerse, o insanın oradan vampir ısırgına bağımlı olmadan uzaklaşabildiğini Victoria’dan öğrenmişti. Bundan daha fazlası ise şüpheliydi.

Meclis üyeleri hayal kırıklığına uğramış olsa da bir sonraki gündeme geçtiler. Aden’in doğaüstü çekimi ya da “vızıltısı”. Ona doğru ne kadar güçlü bir şekilde çekildiklerinden bahsederken, bakışları

gittikçe daha çok Aden'in boynuna çevrilip orada kalmaya başladı. Sanki bu kelimelere kilitlenmiş ve ilerisine geçemiyorlarmış gibi tekrar tekrar Aden'in bu vızıltı saçmalığına son vermesi gerektiğini söylediler. Belki de büyülenmiş haldeydiler.

"Son veremiyorum," diye yanıtladı Aden, tedirgin bir biçimde yerinde kıpırdarken.

Kafasının içindeki ruhlar da huzursuzlanmaya başlamıştı, Aden kadar tedirgindiler. Özellikle Elijah. Kâhin "kan" ve "ölüm" hakkında mırıldanmaya başladı ve bu mırıldanmalar nedense tanıdık geliyordu. Sanki Aden bunları daha önce duymuş gibiydi. Nerede? Ne zaman?

"Onun yanında ne kadar uzun süre kalırsak çekim o kadar güçleniyor, değil mi?" diye sordu birisi.

"Evet. Ama belki de çok aç olduğumuz içindir."

"Sence tadı nasıldır?"

"Nirvana gibi."

En sonunda sessizlik hâkim oldu. Tam, kesin bir sessizlik. Toplantı bitmiş miydi? Aden etrafına baktı. Bütün gözler yine üzerindeydi, kısıktı ve delip geçercesine bakıyordu. Ardından dudakların yalanması ve açılmış burun deliklerinden nefeslerin verilmesiyle sessizlik bozuldu. Meclis üyelerinden bazıları sanki kendilerini tutmaya çalışıyorlarmış gibi tırnaklarını masaya geçirmişti.

Aden'ı yalayıp yutmak istiyorlar fakat bu arzuya karşı koyuyorlardı.

Ne yapmalıydı? Ayağa kalkıp kaçmalı mıydı? Yoksa onlar kendilerini kontrol edebilene kadar burada bu şekilde kalması mı gerekiyordu? Tabii kontrol edebilirlerse. Victoria'ya seslense miydi? Hayır, ne olur ne olmaz, Victoria'nın ateş hattında olmasını istemiyordu. Hem onları yönetecekse, bu halkla nasıl baş edeceğini öğrenmesi gerekiyordu.

Yine bunu düşünemezdi. Onları yönetmeyecekti.

Aden yavaşça ayağa kalktı. Meclis üyeleri de onunla birlikte kalkarken, gözleri ondan hiç ayrılmadı. *Korkunu belli etme*. "Yapacak çok işim var," dedi Aden. "Şimdi sizden ayrılacağım."

Cevap yoktu.

Sırtını vampirlere dönmeden sandalyesinin çevresinden dolaştı. Bir adım, sonra iki adım ve onlardan uzaklaştı. Sanki umurunda değildi gibi yavaş ve rahatça. Ancak onlar yırtıcı hayvanlardı, Aden ise onların avıydı ve geri çekilmesiyle vampirler kontrollerini kaybettiler.

En yakındaki adam hırlayarak kendini Aden'in üzerine attı... ve diğerlerinin de aynı şeyi yapmak için tek ihtiyaçları olan izin buydu. Dişlerini ortaya çıkararak üzerine uçtular.

YİRMİ ÜÇ

Aden alışkanlıkla ilk vampir daha ona ulaşmadan hançerlerini çekmişti. Tabii ki bir vampir kavgasına hançer getirmek, boks maçına tıy götürmek gibiydi. İşe yaramaz. Aden hançerini salladı, rakibinin göğsüyle temas etti ama metal büküldü. Evet, işe yaramazdı.

Her iki bileğine de vurulmuştu. Hançerler sıkıca tuttuğu elinden uçup zeminde kaydı. Omzuna dişler batarak canını yaktı. Vampirlerden biri arkasına ısınlanmıştı ve ikinci bir diş boynunun alt kısmına battı. Adrenalin içinde pompalanarak ona güç verdi ve vampirleri üzerinden sertçe çekerek yere fırlatmayı başardı. Fakat bir tanesini üzerinden attığında iki tane daha belirliyordu. Kısa süre sonra her yerindeydiler, onu yere itmeye çalışıyorlardı ve dişleri, Aden'in hayal edebileceği her şeyden daha keskindi. Victoria onu ısırduğunda yaşadığının aksine, bunda zevk yoktu. Yalnızca acı vardı. Yakan, kahredici bir acı.

Bunu bekliyor olması, hazırlıklı olması gerekirdi ama başka pek çok sorun onu yiyip bitirmişti ve dürüst olmak gerekirse ihmalkâr davranmıştı. Daha önce burada bulunmuştu ve kimse ona saldırmamıştı. Ve kahretsin, o kraldı! Ona bu şekilde davranmamalıydılar.

Vampirler ağırdı, elleri üzerinde geziniyordu. Aden'in kan kokusunun izini süren köpek balıkları gibiydiler ve kafaları sallanırken uyrıyor, Aden'dan parçalar koparıp ağızlarına atmak istiyorlardı. En sonunda Aden'in dizlerinin çözülmesini sağlayabildiler. Soğuk, sert zemine düştüğünde ciğerlerindeki hava boşaldı ve onu bir baş dönmesi dalgası sardı.

Savaş! diye gürledi Elijah.

"Savaşıyorum!" Aden tekme atarak birini havaya uçurdu. "Ama başka ne yapabilirim?"

Yüzük sende. Onu kullan!

Yüzük. Tabii ya. Aden elini bir meclis üyesinin dişlerinin arasından çekti, yüzük ışıktan parlıyordu. Başparmağıyla opali yerinden çıkardı, ardından kolunu savurduğunda sıvı her yöne saçıldı.

Et cızırdadı. Vampirler haykırarak yanan yüzlerini tutmak için Aden'i serbest bıraktılar. Aden nefes nefese, terli ve bacaklarının omu taşıyabileceği kadar hızla kapıya ulaşmaya kararlı bir halde, güçlüğüyle ayağa kalktı.

Ancak kilitlerle kendilerini korudukları yaratıkların tüm vampirlerden yükseldiğini gördü, sadece dış hatlar halindeydiler fakat Aden'in açılan kanatları, kıpkırmızı parlayan gözleri... bir şeyler damlatan ağızları ayırt edebilmesine yetecek kadar görünürdüler. Ağızlarından akan zehir miydi? Asit mi? Aden donup kaldı.

Yaratıklar onu fark etti ve tıpkı Victoria'nınki gibi, sanki Aden'i hissetmek için her şeyi göze alabilirmiş gibi ona uzandılar. Aden korkmalıydı. Yani daha çok korkmalıydı. Ama o ateş gibi gözler nedense Aden'i sakinleştiriyordu. Belki de ona bir tehdit yöneltmedikleri içindi. Neredeyse Aden'dan sadece onları kucasına alıp, evine götürüp kulaklarının arkasını okşamasını isteyen yavru köpekler çirkin, şeytani yavru köpekler- gibiydiler. Garipti. Büyük ihtimalla de yanılttı.

Kendine gel! diye gürledi Julian.

Cidden, dostum. Caleb, Aden'in kafatasını tıklattı. *Şimdi orada öylece durma zamanı değil.*

Kaç! diye emir verdi Elijah.

Çok geçti. Aden'in tereddüdü ona çok pahalıya patladı. Vampirlerden kan akmasına ve açık yaraları olmasına rağmen acılarını unutuyor, gözleriyle Aden'i buluyor ve doğruluyorlardı. Ona doğru yürüyorlardı. Dişleri takırdıyor, ağızları ondan daha çok kan içmek için muhtemelen sulanıyordu. Aden onlara gözdağı vermek için yüzüğünü kaldırdı fakat içinde daha fazla sıvı yoktu. Son damlasına kadar kullanmıştı.

Daha da kötüsü, kolu titriyordu, her yanında delik şeklinde yaralar vardı ve hareketi sadece kanının kokusunun onların olduğu yone doğru sürüklenmesini sağlamıştı. Vampirler gözlerini kapayıp lokunun tadını çıkardılar... ta ki tadını çıkarmak yetmeyinceye kadar. Daha fazlasını isteyinceye kadar.

Aden'in kalbi göğsünün içinde hızla çarpıyordu ve vampirler, heyecan yeni bir düzeye varırken tısladı. Yine biri Aden'in üzerine uçuşt. Yine diğerleri hızla onu takip etti. Derisine daha çok diş battı. Daha çok acı, daha çok yanma.

Aden sahip olduğu gücü son damlasına kadar kullanarak savaştı. Tekmeledi. Vurdu. Hatta ısırıldı bile ancak sert vampir derisini hiçbir şey parçalayamazdı. Onları püskürtmek için hiçbir şeyin yeterince güçlü olmadığı ortadaydı.

Hile yap, kalk ve pis dövüş. Yine Caleb konuşuyordu.

Ve evet, Caleb haklıydı. Aden parmaklarını kıvrıp vampirlerden birinin yarasının içine soktu ve çekti. Bir feryat daha koptu ve o vampir kendini güçlükle geri çekti. Feryadın üzerinden Aden... kükreme duyduğunu mu düşünmüştü? İşte tekrar tekrar sesi geliyordu.

Evet, kükremler. O kadar çok kükreme vardı ki duvarlardan yankılanıyorlardı. Ve ardından vampirler Aden'in üzerinden hızla çekiliyorlardı, teker teker değil, hepsi aynı anda. Hırıltılar ve gürlemeler, takırdayan dişler, çığlıklar vardı.

Neler oluyordu böyle?

Aden doğruldu, tökezleyerek bile olsa kaçmaya niyetliydi. Neler olduğunu gördüğünde donup kaldı. Yaratıklar somutlaşmıştı. Victoria bunu yapmaları için zamana ihtiyaçları olduğunu söylemişti ama bir şekilde, her nasılsa göz açıp kapayana kadar somutlaşmışlardı. Pulları pırl pırlıdı, dişleri fildişinden kılıçlar gibiydi. Sülfür –çürük yumurta– gibi kokuyorlardı ve kanatlarının uçları hançer gibiydi.

Onlar bile vampirlerin derisini delip geçemiyordu fakat vampirleri kocaman çenelerinin arasında tutup sallayabiliyorlardı. Muhtemelen kemikleri kırıyor, kafataslarını çatırdatıyorlardı. Tüm vampirler acı içinde çığlık atıyordu.

Yüksek çift kanatlı kapılar hızla açıldı ve birkaç vampir daha içeri daldı. Ancak neler olup bittiğini gördüklerinde dehşet içinde ağızları açık kalarak, hareketsiz durdular.

“Yaratıklar!”

“Ne yapacağız?”

“Bu daha önce hiç olmamıştı!”

“Durun,” diye bağırdı Aden. “Lütfen.”

Bütün yaratıklar durdu ve Aden’a baktı. Bedenler pat diye yere bırakıldı. O vampirler yerden kalkmadı, bunun yerine top gibi bu zülüp ağıladılar. Yaratıklardan biri kükredi ve yeni gelen vampirleri geri çekilip duvara yaslandılar. Aden olduğu yerde kaldı.

Hatta yaratıklardan biri ona yaklaştığında bile.

O anda Victoria onun adını haykırarak salona daldı. Aden yüzünü önündeki yaratıktan başka yere çevirmedi ama onu geçip korumak için savaşması ihtimaline karşı Victoria’yı durdurmak için bir kolunu uzattı. Elbette Victoria onu umursamadı ve vücudu Aden’inkine çarptı.

Bu kez bütün yaratıklar kükredi.

Victoria’nın elleri Aden’i sımsıkı kavradı, onu ısınlatabilmek için kendi yanma çekmeye çalışıyordu. “Seni öldürecekler. Gitmeliyiz.”

“Hayır,” dedi Aden, “hayır. Benden uzaklaş, Victoria.”

“Hayır!” Daha çok çekiştirme.

Daha çok kükreme.

“Lütfen, Aden.” Victoria’nın sesinde korku vardı.

“Benden uzaklaş. Şimdi! Bana zarar vermeyecekler.” Öyle umuyordu. “Beni koruyorlar.” Bunu da umuyordu. Ne olursa olsun, Victoria’nın ilgi odağı olmasını istemiyordu.

Victoria’nın elleri ondan ayrılıp sıcaklığı Aden’i terk edinceye kadar bir süre belirsiz bir sessizlikle geçti. Aden başka tek bir kelime söylemeden ağır, delik deşik bacaklarını kendisini ileri taşıması için zorladı. Ona en yakın duran yaratık kanatlarını çırparak bir defa daha kükredi. Diğerleri hareket etti, bazıları onu yanlardan, bazıları arkasından kuşatıyor, bir gazap ve tehdit duvarı oluşturuyorlardı.

Ne yapıyorsun? diye sordu Julian.

Kaç, diye yalvardı Caleb.

Ben... Ben hiçbir şey görmüyorum, diye belirtti Elijah. Artık ne yapman gerektiğini bilmiyorum. Ve bu hoşuma gitmiyor. Bundan hoşlanmıyorum.

Aden yine de ilerledi. "Haklıydım," dedi usulca. "Beni koruyordunuz, öyle değil mi?"

Cevap gelmedi.

Aden'ı anlayabiliyorlar mıydı?

"Neden böyle bir şey yapasınız ki?"

Öndeki yaratık o ölümcül kanatlarını indirip kapadı ve yere çömelerek yüzünü Aden'in yüzüne birkaç santimetre kadar yaklaştırdı. Büyük, siyah burun deliklerinden nemli soluklar alıp veriyordu. O dışarı fırlamış dişlerle birlikte salya akıtan ağız, Aden'm kolunu dürttü.

Bir anlığına korku Aden'm taş kesilmesine neden oldu. Sonra üzerinde yeni bir yara, yeni bir acı olmadığını fark etti. İşte o zaman farkına vardı. "Seni sevmemi istiyorsun, değil mi, oğlum?"

Yine yanıt yoktu ama Aden ona uzandı. Haklı olduğundan neredeyse emin olmasına rağmen eli titredi. Avcunu yarattığın kulağının arkasına koyup ovdu. Dişlerle ısırma çalışması, bir yara, bir acı sağanağı ve bir kolun kaybı yerine, yaratıktan onayladığını gösteren bir mırıldaama aldı.

Diğerleri de gürültüyle yaklaştılar, Aden'm ayaklarının dibine oturup dokunmasını isterken pençeleri yerleri çiziyordu.

"Bunu anlamıyorum," diye fısıldadı Aden.

Ben de. Bu, küçük dilini yutmuş Julian'dı.

Ama dostum. Biz süperiz! Tahmin edin bu kimdi? Çalımlı bir gösteriş meraklısı olan Caleb.

Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Huşu içindeki Elijah'ydı.

Yaratıklar neden Aden'dan hoşlanıyordu? Neden onu içlerinde yaşadıkları kişilerden korumuşlardı? Hiç mantıklı değildi.

Aden'in tek düşünebildiği, yaratıkların onun çekiminden, Aden'in gönderdiği, vampirleri, cadıları, perileri ve goblinleri Crossroads'a sürükleyen titreşimden hoşlanıyor olabilecekleriydi. Ancak o yara-

tıklar bu çekimden nefret ediyorlardı. Bu yüzden cadılar bir toplantı düzenliyordu. Aden'a ne yapacaklarına karar vermek için. Bu yüzden Thomas ve ardından da Brendal çiftliğe gelmişti: kendilerini ve "onların" insanlarını Aden'in şerrinden kurtarmak için.

"Aden?" Victoria, Aden'in yanına dönmeye uğraşırken sesi yumuşak, nazikti.

Yaratıklardan birkaçı tıslayıp onu ısırmaya çalıştı.

"Hayır," dedi Aden, onları okşamayı keserek. "O bir dost." Bu uyarının ne yapmasını beklediğini bilmiyordu ama karşılığında eline geçen zavallı miyavlama sesleri oldu. Hatta kolu bile dürtülmüş, daha çok sevmesi talep edilmişti.

O da, "Victoria, bize yavaşça yaklaş," derken bile onları sevdi. Bu yaratıkların Victoria'yı tehdit etmesine ya da incitmesine izin veremezdi. Asla.

Victoria'nın yumuşak adımlar attığını duyabiliyordu. Yaratıklar tekrar tıslayıp ısırmaya çalıştı. Vücutları kaskatı kesilmiş, pulları kalkmıştı, neredeyse saldırmaya hazırlanırken zırhların donatılmamı gibiydi.

"Durun," dedi Aden, hem Victoria'ya hem de yaratıklara.

Adımlar durdu. Yaratıklar sakinleşti.

"Bir adım daha."

Victoria ona itaat etti ve daha çok tıslama sesi çıktı.

"Durun."

Victoria yine ona itaat etti. Yaratıklar yine sakinleşti. Aden içini çekti. Başka bir zaman yeniden denemeleri gerekecekti. Aden bunu anlamıyordu ama bu canavarlar başka kimseyi kabullenmeye hazır değillerdi ve Victoria'ya saldırırlarsa Aden onları engelleyemezdi.

"Onları vampirlerinin içine tekrar nasıl sokacağım?" diye sordu, hâlâ okşarken.

"Artık somutlaştılar," dedi Victoria ona, sesi titriyordu. "Gerçek dönmek zorunda değiller."

Hiç mi? "Ama dönebilirler mi?"

“Evet ama birisinin geri döndüğünü sadece bir defa gördüm. Yaratıklar bu noktaya ulaştıklarında vampirler genellikle ölmüş olur.”

“Ya meclis üyeleri...”

“Hayır. Hayattalar,” dedi Victoria. “Acı çekiyorlar, kemikleri kırık ama hayattalar. İyileşecekler.”

Aden önündeki canavarın gözlerinin içine dikkatle baktı. “Geldiğiniz yere dönmenizi istiyorum,” dedi. Onların ortalıkta dolanıp insanları korkutmalarına izin veremezdi. Ya da insanları yemelerine.

Bu ona alaycı, kaba bir gülüş kazandırdı.

Aden onların anladığını düşünüp cesaretlendi. “Geri dönmeniz gerekiyor,” diye tekrarladı daha kesin bir biçimde.

Bu kez yaratık başını iki yana salladı.

“Lütfen. Yardımınız için minnettarım ama o adamlar bana yardım ediyorlar. Onlar olmadan bu evi ziyaret edemem. Yani onlara dönmezseniz gitmek zorunda kalırım ve asla geri dönemem. Fakat onlara dönerseniz, onlarla kilitleriyle ilgili, sizin dışarı çıkıp beni ziyaret etmenizle ilgili konuşabilirim.”

Bir kumar oynuyordu. Bu yaratıklar onu önemsiyor muydu? Aden kesin olarak bilmiyordu. Onunla daha çok zaman geçirmek istiyorlar mıydı? Bunu da kesin olarak bilmiyordu ancak elindeki tek pazarlık kozu buydu.

Yaratıklar ona uzun süre baktılar, gözleri kısıyor, burun delikleri genişliyordu ve apaçık bir şekilde kızgındılar ama en azından Aden’a aldırıyorlardı. Nihayet burunlarından soluyarak teker teker ayağa kalktılar. Renkleri azar azar soldu ve sülfür kokusu azaldı. O anda hayalet gibi yeniden ana hatlardan ibaret kalmışlardı.

Hayret. O ana hatlar kıvranan vampirlere doğru süzüldü ve elektrik süpürgesiyle emilmiş gibi içlerinde kayboldu. Aden her şeyi kocaman gözlerle seyretti. *İnanılmaz.*

Arkasındaki kargaşa dönmesine neden oldu. Victoria aceleyle ona geliyordu; Aden’a ulaştığında kendini onun kollarına attı, darbe neredeyse ciğerlerini dümdüz ediyordu. Aden nefes almakta güçlük çekerken Victoria’ya sıkıca sarıldı. Salona giren diğer vampirlerin

yüzleri tebeşir gibi bembeyaz kesilmişti, mırıldanıyorlar ve Aden'a huşu, dehşet ve kuşkunun garip bir karışımıyla bakıyorlardı.

“Bunu nasıl yaptınız?” diye sordu biri en sonunda.

Ben de aynı şeyi merak ediyorum, dedi Elijah.

“Hiç böyle bir şey görmemiştim...” dedi bir diğeri.

“Yaratıklar evcilleştirildi. Gerçekten evcilleştirildi!”

Yaratık Terbiyecisi. Bu bizim yeni lakabımız olmalı, dedi Caleb sevinçle haykırarak.

Kızıl saçlı, iri, cüsseli bir vampir başını eğmiş bir vaziyette öne çıktı. Hatta bir dizinin üzerine çöktü. “Size benim meydan okumamdan bahsedildi mi bilmiyorum, Majesteleri fakat bu çağrıyı tevazuyla geri çekiyorum.”

Onunla aynı sözleri ve hareketleri tekrar eden ikinci vampiri bir üçüncüsü, dördüncüsü takip etti.

“Güzel. Bu güzel,” diye cevap verdi Aden çünkü başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. “Victoria’yla kısa süreliğine buradan ayrılacağınız Tamam mı?”

“Evet, evet.”

“Elbette.”

“Lütfen, keyfinize bakın, Majesteleri.”

“Nasıl isterseniz öyle yapın. Burası sizin eviniz.”

Titrediği halde Aden parmaklarını Victoria’nın kollarına geçirdi ve onun kendisini salondan çıkarıp üst kattaki yatak odasına götürmesine izin verdi. Artık tırabzanlara pembe ve yeşil kurdeleler bağlanmış olduğunu fark etti. Belli ki halk bu renk emrini ciddiye alıyordu. Fakat meclisin, değişikliklerin yatak odaları ve kıyafetlerle sınırlı kalması konusundaki ısrarı dolayısıyla kurdelelerin ne kadar süre dayanacağını merak ediyordu.

Riley ve Mary Ann onları üst katta bekliyordu. Victoria’nın yatağının kenarına oturmuşlardı, sessizlerdi, birbirlerine bakmıyorlardı.

Aden herkesi içeriye hapsederek kapıyı arkasından kapadığında, Victoria hızla ona döndü, gözleri muhtemelen Aden’inkiler kadar kocamandı. “Bu inanılmazdı. Bunu nasıl yaptın?”

“Ne yaptı?” diye sordu Riley kaşlarını çatarak.

Victoria ona anlattı ve kurdun yüzü sarardı, ayağa fırladı ve başını iki yana salladı. “Orada olmalıydım. Olmadığım için üzgünüm, saldırıya uğradığın için üzgünüm. Ben...”

“Önemli değil,” dedi Aden ona, ayaklarının üzerinde sallanmaya çalışırken. “Her şeyi kontrol altına aldım.” Genel olarak.

“Sen iyi misin?” diye sordu Mary Ann. “Bıçaklarla oynarken bir de boks ringine çıkmışsın gibi görünüyorsun.”

Victoria ilk defa gözlerini Aden’in üzerinde dolaştırdı. Kaşlarını çattı. “Mary Ann haklı. Kıyafetlerin parçalanmış, etin ısırıklarla delik deşik olmuş ve sen... olağanüstü kokuyorsun.” Sesi kısıldı, arzuyla boğuklaşmıştı. “Seni iyileştirmek için biraz kanımdan vereyim mi?”

“Hayır, teşekkürler.” Dünyayı Victoria’nın gözlerinden görmek istemiyordu. Aldırış ettiğiinden değil. Aslında hoşuna gidiyordu –tabii bir yandan Dimitri’nin gözlerinden de görmediği zaman– ancak önlerindeki iki gün boyunca kendine hâkim olmalıydı. “Dövme malzemelerini almayı başarabildin mi?”

Victoria dikkatini onun üzerinden zorla çekerek başını salladı. Sonra tuvalet masasını işaret etti. Yüzeyine tüpler, küçük şişeler ve iğneler yayılmıştı.

“Eğer sorun olmazsa,” dedi Victoria, şu anda fazlasıyla resmîydi, “dövme işini Riley yapacak. Canın yanacak ve şey, ben senin canını acıtmak istemiyorum.”

Aden tuvalet masasının önündeki sandalyeye otururken karşılıklı gülümsediler. “Sorun olmaz.” Aden da Victoria’nın canını yakmak istemezdi.

“Bunu iple çekiyor olmam karakterimin kötü olduğunu mu gösterir?” Riley ona doğru yürüdü ve önüne ikinci bir sandalye çekti. “Kaç tane kilit koruma istiyorsun?” diye sorarken araç gereçlerle meşgul oldu.

“Kaç taneye ihtiyacım var?”

“Başa çıkabileceğin kadar çok. Senin yerinde olsaydım, kendimi bunlarla kaplardım. Ama bunlar kalıcı, biliyorsun, değil mi? Vampirler

söz konusu olunca derileri, sırf üzerlerinde azıcık iz bırakabilmemiz için iğneleri birlikte hazırlamamız gereken *je la nune*'dan iyileştiği için kilitler geçiyor. İnsanlarda aynı şey olmuyor. Ve hayır, senin üzerinde hiç *je la nune* kullanmayacağım."

"Mürekkep sihirli falan mı?" diye sordu Aden.

"Hayır. Şekiller büyülü. Yani büyü karşıtı. Girdap gibi dönen çizgiler göreceksin fakat çizgiler aslında bir dizi sözcük."

Harika.

"Her neyse, dikkatli bir şekilde seç çünkü bunlar seninle kalacak."

Aden seçeneklerini ölçüp biçti. "Çok fazla zamanımız yok, bu yüzden sana iki saat vereceğim. Nasıl olur? Bu zaman sürecinde bana olabildiğince çok dövme yaparsın."

"Altı. Altı tane yapabilirim."

"Bu kadar kısa bir süre için çok fazla gibi görünüyor."

"Bunu aşağı yukarı bir asırdır yapıyorum. Çok iyiyimdir. Peki, neye karşı korunmak istiyorsun? Zihin kontrolü? Çirkinlik? Acı? Ölüm? Aklına gelebilecek her şeyin büyüünü yapabilirler. İktidarsızlık. Aşk. Nefret. Öfke. Ah, sana bir de kurcalanmamaları için kilitlerini koruyacak bir kilit yapmalıyız tabii eğer... boş ver, bu şu anda önemli değil ama neyse, sanırım bu da beş tane daha yapmak için vaktimiz olduğu anlamına geliyor."

"Bir dakika. Şu *boş ver* kısmına bir geri dön," dedi Aden.

Riley iç geçirdi. "Kilitler daha çok mürekkeple kapatılabilirler, bu da onların gücünü etkisiz kılar."

Aden bir kaşını kaldırdı. Neden kimse bir korumayı *etkisiz* kılmak istesindi ki? "Beni sonsuza dek yaşatacak bir kilit var mı?"

"Hem evet hem hayır. Bu garip bir şey ve tartışacak vaktimizin olmadığı bir şey. Yapabileceğim şey, seni ölüm büyüüne karşı koruyacak bir kilit yapmak." Riley'nin kendini suçlayan ses tonu, sözcükler söylendikten çok sonra bile havada asılı kaldı.

"Böyle bir kilitte Mary Ann ve Victoria'yı koruyabilir misin?" Victoria ona bunun cevabını çoktan vermişti ama ikinci bir fikir almaktan zarar gelmezdi.

“Hayır. Kilit dövmesini onlara yapabilirim ama zaten lanetlendikleri için bitirdiğim anda o koruma çatlayıp yanarak işe yaramaz hale gelir.”

Çok kötü. “Tamam, o zaman sana üzerimde çalışman için bir saat vereceğim, bu da üç kilidimin olacağı anlamına gelir. Ardından Mary Ann’i bazı şeylere karşı korumanı istiyorum.”

“Dövmeler mi? O konuda emin değilim,” dedi Mary Ann, tedirgince başını iki yana sallayarak. “Babam beni öldürür.”

Kimse aşikâr olanı dile getirmedi. Öldürülmek için hayatta olman gerekirdi.

Riley, Aden’in iyiliği için başını salladı. Mary Ann’in korunması gerekiyordu, dolayısıyla Mary Ann korunacaktı. O kadar. Bu hepsi için bir tasaların azalması demekti. Mary Ann bunu anlar ve razı olurdu, Aden bundan emindi.

Riley gümüş, tabancaya benzer bir aracı kaldırdı. “Peki. Kilitlerini koruyacak olan kilit dışında başka hangi iki kilidi istersin, Majesteleri?”

“Bir tane senin dediğin gibi ölüm büyüüne karşı olan.” Şüphesiz. Ayrıca nefrete karşı koruma kilidi yaptırmak da aklını çeliyordu. Ya ona büyü yapsalar ve Aden da kendi arkadaşlarından nefret ettiğini sansaydı? Ya bir öfke büyüü yapsalar ve Aden bir vahşet kriziyle arkadaşlarını yaralaysaydı? Ama sonuç olarak, “Aklımı koru,” dedi.

“Güzel. Bununla başlayacağız. Şimdiye kadar cadılar hayatta kalmanı istediler. Seni yakalayacak olsalar, büyük ihtimalle bilgi almak için beynini temizlemek isterlerdi. Bu şekilde böyle bir şey yapamayacaklar. Şimdi tişörtünü çıkar.”

Victoria’ya çabucak bir bakış atarak –Victoria onu izliyordu– sözünü dinledi. Riley cihazı göğsüne doğru kaldırıp işe koyuldu.

Devamlı bir yanma vardı ama Aden’in baş edemeyeceği bir şey değildi. Aslında biraz kestirebilirdi bile. Ve kestirdi de. Zihni başka yerlere giderken gözlerini kapadı, Riley’nin alçak sesle küfrettiğini duyuncaya dek.

Aden gözlerini kırptırarak açtı, aniden göğsündeki yanmayı ve havaya sinmiş cazırdayan et kokusunu fark etti. Aşağı baktı. Göğsün-

de bir dövme vardı ancak yüzeyinde bir yıldırım çakmış, rengi silip süpürmüş ve buhar çıkmasını sağlamıştı.

“Zaten lanetlenmişsin,” dedi Riley ciddi bir şekilde. “Neden bana söylemedin?”

Ne? “Lanetlenmedim. İnan bana, öyle bir şeyi hatırlardım.”

“Ama böyle bir tepkiye neden olabilecek başka tek şey, sana kilit dövmesi yapmamı engelleyen başka bir kilidinin olması.”

“Sanırım bunu da hatırlardım.” Fakat aklının bir köşesinde sürekli dırdır eden bir his vardı, bir karanlık, parazit denizi. “Gerçi hafıza sorunları yaşıyor olabilirim. Demek istediğim, dün Dr. Hennessy’nin aklındayken parazitlerle karşılaştığımı düşünüyordum fakat kafasına girmeye çalıştığımı bile hatırlayamıyorum.”

“Hafıza sorunları, öyle mi?” Riley kaşlarını çatı, malzemeleri bir yana bıraktı ve ayağa kalktı. “Giysilerini çıkar. Hepsini.”

Aden kendi nefesiyle boğuluyordu. “Anlayamadım?” Tişörtü tamamdı. *Her şeyi* çıkarmak biraz fazla oluyordu.

“Beni duydun. Soyun. Üzerinde kilit olup olmadığını kontrol edeceğim.”

Herkesin karşısında soyunmayacağız, dedi tükürükler saçarcasına konuşan Julian.

Biraz et göstermenin bir zararı olmaz, dedi Caleb.

“Sanırım fark ederdim...”

Riley’nin haşince başını iki yana sallaması Aden’in lafım yarıda kesti. “Her zaman değil.”

Aden yine de üsteledi. “Kızlar...”

“Arkalarını dönecekler. Oyalanmayı bırak. Daha önce görmediğim bir şeyin yok, seni koca bebek.”

Aden kızlara bir bakış attı, hakikaten de arkalarını dönmüşlerdi. O da bir iç çekiş ve kızarmış yüzüyle soyundu. Riley onu gözden geçirdi. Yine kaşlarını çatı. Boğazından kısık bir hırlama sesi çıktı.

Aden alelacele giyinirken Riley, “Kahretsin,” dedi. “Kilit yok.”

“Her yeri kontrol ettin mi?” diye sordu Victoria.

Ponponlarını mı kastediyordu? Aden’in yanakları cayıp cayıp yandı.

“Evet, oraya baktım. Gerçi bakmam gereken birkaç yer daha var.” Riley, Aden’in kulaklarının arkasına, saç diplerine, koltuk altlarına baktı. Hâlâ bir şey yoktu.

Omuzlarından itilmesiyle Aden tekrar sandalyesine düştü. Riley oturup Aden’in önce bir ayağını, sonra diğer ayağını kaldırdı. *Bingo*, diye düşündü Aden çünkü Riley başını iki yana sallıyor, her iki ayağını da sanki evrenin sırlarına sahiplermiş gibi inceliyordu.

“Nasıl?” diye sordu Aden. “Yapılırken haberim olmasa bile sonrasında bilirdim.” Değil mi? “Yürümek canımı yakardı.”

“Hayır. İki defa korunmuşsun ve bir tanesi ayak acısını engelliyor. Uyandıktan sonra asla bir şey hissetmezdin.”

Yüce Tanrım. Gerçekten de her şey için bir kilit vardı. “Ayak acısından bahsettin. Diğer kilit ne için?”

“Zihin hilesine karşı korunmanı engellemek için. Bu da sana koruma yapan kişinin, aklının uysal olmasını istediği anlamına gelir. Seni kontrol etmek istediği. Muhtemelen kontrol ettiği. Ve doktorunla alakalı hafıza sorunları yaşıyorsan, korumayı yapanın o olma ihtimali yüksek.”

Aden’in içini bir şok dalgası sardı. Şok ve öfke. Hennessy ona nasıl koruma yapacağını nereden bilmişti? Dahası... “Neden böyle bir şey yapsın ki? Benden ne yapmamı istemiş olabilir?”

“Yarın onu ziyaret edip öğreneceğiz.”

Eğer hâlâ hayatta olurlarsa, diye eklemedi ama hepsi de bunu düşünüyordu.

“Şimdilik kelimeleri bulaştırarak zihin hilesi kilidini etkisizleştireceğim. Sonra sana hile karşıtı başka bir kilit yapacağım. *Sonra* da kilitlerini koruyacak bir kilit yapacağım. Bu şekilde bizim onun kilitlerini etkisizleştirdiğimiz gibi bizimkileri etkisizleştiremez. Ama bir uyarı. Kilitleri koruyan kilitleri çok fazla kişi yaptırmak istemez çünkü bu, şu anda yaptırdıklarınla beraber daha sonra yaptıracaklarını da kalıcı yapar. Ve senin rızan olmadan başka bir kilit eklenecek olursa... Neyse, durumumuz düşünülecek olursa bu riske değer.”

“Teşekkür ederim.” Aden hâlâ şoktan dolayı uyuşmuş, öfkeden dolayı yanmaktaydı. İkili duygular kafasının içinde bir yıkım yarattı, ruhlar da eşit derecede uyuşmuş ve üzölmüşler, cevap bekliyorlardı. “Yine de ölüm engelleme kilidi için zaman olacak mı?”

“Zaman yaratacağız. Her neyse, ayak acısı karşıtı kilide dokunmayacağım. Ona ihtiyacın olacak.” Ardından Riley işine geri döndü.

YİRMİ DÖRT

Tucker'ın paylaşılacak haberleri vardı. Voyvoda'nın nefret edeceğini bildiği haberlerdi ama yine de paylaşacaktı. Paylaşmak zorundaydı. Kanı, karşı koyamadığı bir ihtiyaçla titreşiyordu.

Bunu neden yapıyorsun? Dur, diye haykırdı aklı.

Sahiden de duramıyordu. Bu ihtiyaç çok güçlüydü. Ağaçları atlayıp siyah gül çalılıklarının etrafından dolaşarak, bakımlı vampir çimenliğini uçarak geçti. Arazinin ortasında, karmaşık bir şekil yaratmak için girdaplar şeklinde dökülmüş büyük bir beton çember vardı. Neredeyse bir zamanlar haberlerde gördüğü bir hasat çemberi gibiydi. Bu şekilden garip bir elektrik titreşimi yükseliyordu ve kuşlarla böcekler olabildiğince uzak duruyorlardı. *Tıpkı benim de yapmak istediğim gibi.*

Daha önce bin defa yaptığı gibi, çevresinde otları temizleyip toprağı kazan birkaç vampir onu fark etmeden çemberin ortasında durdu. Vampirler sadece Tucker'ın çevresindeki altın rengi güneş ışığını görüyorlardı çünkü Tucker'ın onlara yansıttığı görüntü buydu.

Gerçi kokusunu alıyor olabiliirlerdi çünkü her biri doğrulup havayı kokluyordu.

Acele et. Tucker ayaklarını iki beton oluğunun içine yerleştirdi. Topukları o olukların arkalarına dokunduğunda etrafındaki girdaplar hareket etmeye başladı. Dönüyor, birbirlerine geçiyor, ayrılıyor, büyülüyorlardı. Göz kamaştırıcı, parlak güneş ışığını yansıtmaya devam etti... ta ki vampirler bakışlarını çevirinceye kadar.

Üzerinde durduğu merkez yavaşça, çok yavaşça alçalmaya başlayarak onu toprağın içine, karanlığa indirdi. Arkasında bıraktığı açıklığı

kimse göremezdi; bunu garantiye almıştı. Güneş ışığı alttaki derin çukuru bir anlığına aydınlatıldığında onu neyin beklediğini gördü.

Sert zemine ölü bedenler saçılmıştı. Hatta metal aşağıya inmeye son verdiğinde o bedenlerden biri çatırdayarak kemikleri kırılmıştı. Koku... sanki kan sıçratılmış gibi metalikti. Cesetler çoktan çürümeye başlamış gibi kokuşmuştu.

Tucker kusmak istiyordu. Onu bekleyen kader de bu muydu?

Muhtemelen. Bu onun içeri girmesine engel olmadı. Tucker'ın ağırlığı olmayınca platform gittikçe yükselerek en sonunda yukarıdaki çemberi örttü. Karanlık, Tucker'ı sarıp sarmaladı. Büyük bir karanlık. Kendi kendine geri dönmeye hazır olduğunda yalnızca avuçlarını duvardaki oluklara bastırması gerektiğini hatırlattı, bu şekilde çember yeniden açılacaktı. O zamana kadar...

"Kim bu insanlar?" diye fısıldadı.

Daima uyanık olan, asla uyumayan Voyvoda onu duydu. "İşe yararlıklarının gerektirdiğinden fazla yaşamış, önemsiz köleler ve sen de onlardan kurtulacaksın." Sesi daha güçlüydü, diğer görüşmeleri sırasında olduğundan çok daha az hırıltılıydı. "Görüntüleri beni rahatsız ediyor."

"Elbette." Tucker reddetmeyi düşünmemişti bile.

"Ve bana daha fazlasını getireceksin."

"Evet." Bunu nasıl yapacaktı? *Bir yolunu bulacaksın. Bu adamı memnun etmek istiyorsun. Bu adamı memnun etmek zorundasın.*

"Şimdi, neden buradasın? Henüz seni çağırmaşım."

Bunu yapma. Bu, Tucker'ın savaştan, daha iyi, daha hoş bir hayat yaşamak isteyen, işlerin farklı olabileceğini düşünen, dün gece illüzyon gücünü masum bir aileyi dehşete düşürmek için kullanmamış, örümceklerle kaplı olduklarına inanmalarına izin vermemiş ve onları çığlık atarken sırtmamış gibi yapmak isteyen diğer yanıydı.

Bu her zaman en sevdiği numara olmuştu.

"Evet?"

"Benim... benim haberlerim var." Voyvoda ya, malikâneye gizlice girmek için illüzyonlarını kullandığında gördüklerini anlattı. Vampir

lerin Aden'a saldırdığını. O vampirlerden korkunç canavarların çıkıp Aden'i koruduğunu. Aden'in o canavarları okşayıp sevdiğini. Bedenlere geri dönmelerini isteyip kendisine boyun eğmelerini izlediğini.

"Yaratıklar kendilerini göstermeden önce nasıl oldu da ölmedi?" diye sordu Voyvoda ve her zamanki gibi uysal ses tonu dehşet vericiydi.

Tucker yutkundu. "Suratlarına bir çeşit sıvı fışkırttı."

Giysilerin hışırdama sesi geldi. "Sıvı mı? Bir yüzükteki sıvı mı?"

Artık sakinmiş gibi davranmaya çalışmayan Voyvoda'nın sesi öfkeli çıkmıştı. "E-evet."

"Peki, yaratıkların sadakatini nasıl kazandı?"

"Bilmiyorum. Kimse bilmiyordu."

Son sözcük Tucker'ın ağzından çıkmadan önce Voyvoda çığlık atıyordu. Ayaklarını yere vurarak yürüyor, taşları parçalıyor ve onları duvara fırlatıyor olmalıydı çünkü etrafındaki her şey sallanıp çatırdarken, Tucker taşın taşla sürtünerek ufalanmasının sesini duydu ve toprağın gümbürtüsünü hissetti.

Sıkıca kulaklarını tuttu ama artık çok geçti. Ilık bir kan aktı, o tiz çığlık kulak zarlarını patlatmıştı. Keskin bir acı kalan her tarafına mızrak gibi saplanmadan önce kafasının içinde infilak etti.

Bir kereliğine olsun Tucker'ın kaçma arzusu, memnun etme arzusuna ağır bastı ve duvara doğru sendeleyerek elleriyle olukları oykladı. Fakat güçlü bir el onu omzundan kavrayarak aniden durdurdu.

Mary Ann bugünün dünyadaki son günü olabileceğini düşündü, ardından da bu kadar korkunç bakış açısı dolayısıyla kendi kendine söylendi. Artık cadıdan beslenmiş olduğu için kendini daha önce hiç olmadığı kadar iyi, güçlü hissediyordu. Düşüp ölmesi mümkün değildi. Öyle umuyordu. Fakat cadının Mary Ann'e küfredip haykırmasını, sonrasında da sessizleşerek güçten düşmesini hatırlarken kendini güçlü da hissediyordu.

Bunu ona nasıl yapabildim?

Ayrıca kulübeye nasıl dönebilirdi? Ama Riley ona dövme yapmayı bitirir bitirmez geri dönecekti. Aden kızın bedenine girmeyi ve onun

geçmişine yolculuk yapmaya çalışmayı planlamıştı. Belki... Belki Mary Ann bu girişim sırasında dışarıda dururdu. Bu şekilde zavallı kızdan başka bir şey almış olmazdı.

Evet. Evet, yapacağı şeyin tam olarak bu olduğuna karar verdi. Victoria ancak Mary Ann'in bir korkak olduğunu, kilitlerle korunduğu halde böylesine güçlü bir yaratıkla yüzleşmekten korktuğunu varsayardı.

Kilitler. Of. Mary Ann kaşlarını çatı. Aden'in aksine o, göğsünde dövme olmasını istememişti. Onları her gün görmek, kalıcı olduklarını, sonsuza dek bir parçası olacaklarını bilmek istememişti.

Ve bluzunu çıkarmış –bu arada deli gibi kızarmış ve Riley bir gece önce görmüş olsa da güzel bir sütyen giydiği için minnettar olarak– Riley'ye sırtını dönmüştü. Tanrım, bu korumaları yaptırmak insanın canını yakıyordu. Ateşin doğrudan kan dolaşımına boşaltılması gibiydi.

"Hepsi bitti," dedi nihayet Riley. Sesi memnun çıkıyordu.

Mary Ann ayağa kalktı, bluzunu kapı ve köşedeki boy aynasına uzun adımlarla yürüdü. Döndüğünde iki tane, çok güzel ve ayrıntılı dövme gördü. Biri tıpkı Aden'in seçtiği gibi onu zihinsel hilelerden koruyacaktı, öteki de onu ölümcül yaralardan. En azından fiziksel olanlardan.

İkincisi ölüm büyüsü yüzünden kalbi aniden durursa işe yaramayacaktı ancak Riley bunu yaptırması için ısrar etmişti, Mary Ann de onu seçmişti. Ve dövme cazırdayıp kaybolmamıştı, yani belli ki ölüm büyüsü onu fiziksel zarar yoluyla –mesela bıçaklamayla– öldürmeyecekti.

Görünüşe göre bu ölçekteki kilitler için dövmenin daha büyük olması gerekiyordu, bu yüzden de ikinci kilit bir kürek kemiğinden diğerine uzanıyordu. Tanrım, babası resmen ölecekti. Tabii Mary Ann'i öldürdükten sonra.

Mary Ann tişörtü başından geçirdi, kumaş hassas cildine sürtünürken duyduğu keskin acıyla irkildi.

"Hazır mısın?" Victoria narin elini uzatmıştı.

Mary Ann başını salladı ve parmaklarını onun parmaklarına geçirdi. Bir saniye sonra, vampir onu kulübenin dışına ışınlamıştı. Victoria tek kelime söylemeden kayboldu, birkaç saniye sonra Aden'la birlikte geri döndü, tekrar kayboldu, birkaç saniye sonra Riley'yle geri döndü. Bu ışınlanma işinde iyiye gidiyordu.

"Yapalım şu işi," dedi Aden, acelesi virüs gibi bulaşıcıydı. Mary Ann dışında herkes merdivenlere çıktı.

"Ben burada kalıyorum," diye duyurdu Mary Ann.

Durup ona baktılar.

Mary Ann, Aden'ı inceledi, kendini bunun onu son görüşlerinden biri olup olmadığını merak etmekten alıkoyamıyordu. *Böyle düşünmeyi bırakmalısın.* Çok güzel bir çocuktur. Doğal sarışındı fakat saçlarını siyaha boyuyordu. Gözleri çok renkliydi, mavi, yeşil, gri ve kahverengiydi, her renk Aden'la birlikte bütün ruhları temsil ediyordu ve bu renkler birleştiğinde gözleri tamamen siyah görünüyordu.

Riley kadar uzundu ve bir o kadar kaslıydı. Riley'nin haşın, tehlikeli bir cazibesi varken, Aden modellerin yakışıklılığına sahipti. Kirpikleri uzundu ve yanaklarına sivri gölgeler düşürüyordu. Dudakları kusursuz bir şekilde pembeydi ve yumuşak görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Aden ona, endişeyle kaşlarını çatarken.

Mary Ann onu kardeşi gibi seviyordu ve bu gruptan ayrıldığında onu aşırı derecede özleyecekti. "Sadece burada kalmamın daha iyi olacağını düşünüyorum," dedi aynı anda Riley, "Mary Ann kendini iyi hissetmiyor," derken.

Karşılıklı gülümsediler ancak ikisi de eğlenmiyordu. Riley dün gece artık Mary Ann'in şüphe götürmez bir biçimde Enerji Emici olduğunu anladıktan sonra sessizleşmişti. Mary Ann cadının gücünü içine çekip kuvvetlenirken Riley onu tutmuştu ve Victoria onları Riley'nin odasına geri götürdükten sonra Mary Ann'in yanında yatağa girmişti. Hâlâ tek bir kelime etmeden. Gerçi Mary Ann de konuşmamıştı.

Mary Ann her ikisinin de uyuduğundan şüpheliydi. Sadece bir gün birlikte geçirdikleri zamanın sona ereceğini bilerek birbirlerinin kollarında uzanmışlardı.

Mary Ann içini çekerek dikkatini yeniden Aden'a verdi. Önce çıktı, uzandı ve sıkıca Aden'ın elini tuttu. Teni sıcak, nasırlydı. "İyi şanslar," dedi Mary Ann "ve dikkatli ol."

Aden onun parmaklarını sıktı. "Her zaman."

"Biraz önce kendini iyi hissediyordun," dedi Victoria kaşlarını çatarak. "Sen... korkuyor musun? Korkmamalısın. Artık korunuyorsun."

"Sadece belli şeylere karşı."

"Ah." Victoria başını iki yana salladı, uzun, koyu renk saçları kollarının çevresinde dalgalandı. Güzel bir kızdı, Aden'ın dengiydi. Beyaz, kusursuz bir ten, kırmızının en koyu tonunda dudaklar. Safir mavisi gözler. Aden'ın ona bu kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde vurulmasına şaşmamalıydı. "Anlıyorum," dedi Victoria.

Ama anlamıyordu. Tıpkı Mary Ann'in düşündüğü gibi, yüzünün her yerinden *korkak* düşüncesi okunuyordu. Ama bu sorun değildi. Bu, Victoria'nın gerçeği bilmesinden –ve Mary Ann'i öldürmeye çalışmasından– daha iyiydi.

Ne çok ölüm tehdidi, diye düşündü. Ve kaçmıyor, imdat diye bağırmıyor oluşu, ne kadar çok yol kat ettiğini kanıtlıyordu.

Victoria ile Aden dönüp kulübeye girdiler. Riley birkaç saniye Mary Ann'le birlikte kalıp çiftin gözden kayboluşunu izledi.

Mary Ann, "Ben iyi olacağım," diye onu temin etti.

"Biliyorum."

Bu, Riley'nin bugün onunla doğrudan ilk konuşmasıydı ve Mary Ann sesinin tadını çıkardı.

"Gergin misin?" diye sordu Riley. "Yarın için?"

Mary Ann ona yalan söylememeye karar verdi. "Evet. Ama gerçekmiş gibi gelmiyor. Ben iyiyim. Kendimi iyi hissediyorum. Nasıl ölebilirim ki?"

"Biliyorum," dedi tekrar Riley. "Dün gece... birlikte olmadığımıza pişmanım."

O anda Mary Ann de pişmandı. Pek çok şeyden pişmanlık duyuyordu. Babasıyla daha çok zaman geçirmeliydi. Annesiyle ilgili söylediği yalanlar için onu daha çabuk affetmeliydi. Mary Ann'i de kaybederse toparlanamazdı. Yalnız kalırdı, ona bakacak kimse olmazdı.

Babasını bu şekilde bırakamazdı. Kendini suçlayabilir, Mary Ann'i kurtaracak bir şeyler yapabileceğine dair düşüncelerle kendine işkence edebilirdi.

"Ben doğru olanı yapmaya çalışıyordum," dedi Riley, Mary Ann'i tekrar şimdiki zamana döndürerek. "Senin için."

"Biliyorum," diyen bu kez Mary Ann oldu. "Çok fırtınalı birkaç hafta yaşadık, değil mi?"

"Kesinlikle öyle."

"Ve üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Ben olmasam bu durumda olmazdın." Aden'la tanışmasaydı, Riley'yle de tanışmazdı ve Riley'yle tanışmasaydı, boş olan her anını onunla geçirmez, birbirlerine gittikçe yaklaşmalarını sağlamaz, Riley'nin hayatının akışını değiştirmezdi.

"Hey. Böyle konuşma. Pişman olmadığım tek şey seninle tanışmış olmak," dedi Riley sertçe. "Bundan asla pişman olmam."

Dürüst olmak gerekirse Mary Ann de pişman değildi. Riley, Mary Ann'in başına gelen en iyi şeylerden biriydi. Bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Riley'yle tanışmaktan pişmanlık duyamazdı.

Kulübenin içinde cadı küfretti. En azından Mary Ann onun enerjisini emdikten sonra, kendini bunu yapacak kadar toparlamıştı.

Riley yorgun bir halde iç geçirdi. "İçeri girsem iyi olur."

"Tamam. Ben burada olacağım."

Riley eğilip Mary Ann'in dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu, sonra kalan basamakları uzun adımlarla çıkıp kulübeye girerek Mary Ann'i yalnız bıraktı. Mary Ann aniden kendini Riley'nin sesinin çıktığı kadar yorgun hissederek en alt basamağa oturdu, dirseklerini dizlerine yasladı, çenesini yukarı doğru kaldırdığı avuçlarına dayadı.

Güneş parlaktı, Mary Ann'in görüş hizasına turuncu-altın rengi noktalar saçıyordu ve hava haftalardır olduğundan daha ılıktı. Mary Ann... Uzakta bacaklar birbirine sürtünüp ince dallar çatırdayınca

düşünceleri aniden son buldu. Bakışları hedefe yönelirken yerinde doğruldu. Bir süre sonra tanıdık bir yüz ve şekil ortaya çıktı. Bir çocuk. Bir futbol oyuncusu. Eski sevgilisi Tucker. Kısaca el sallamak için elini kaldırdı.

Mary Ann hareket ettiğini bile anlamadan önce ayağa kalktı, ağzı açılıp kapanıyor ve kalbi hızla çarpıyordu. Tucker'ın kaçmaması için dua ederek hızla yanına koştu. Ona ne kadar yaklaşırsa o kadar net görüyordu. Tucker o kadar solgundu ki Mary Ann derisinin altındaki, tıpkı yaprakların damarlarına benzeyen şekilli mavi damarları görebiliyordu. Çıkarlarken Tucker bronz tenliydi. Şimdi sanki kilo vermiş gibi yüzü bir deri bir kemik kalmıştı. Saman sarısı saçları kafasına yapışmıştı, giysileri kırışmış ve lekeliydi, üzerine olmuyordu. Sanki yakın zamanda kavga etmiş gibi yırtıklardı.

Mary Ann ona dokunabilecek kadar yaklaştığı anda yara izlerini gördü. Küçük, yuvarlak ve yan yanaydılar. Delikler. Vampirlerin yaptığı delikler. Tucker'ın, Vampir Balosu'nda servis yapılmasından bu yana çok kısa zaman geçtiği için hızlı –fazlasıyla hızlı– iyileşmişlerdi, olmaları gerektiği gibi kabuk halinde değillerdi, şimdiden yara izine dönüşmüşlerdi. Boynunda, kollarında ve hatta yüzündeydiler. Hayır, bir dakika. Boynunda yeni bir çift delik vardı, hâlâ kan damlaları akıyordu.

Aldatıldığı için bu çocuktan hayli kısa zaman önce nefret etmişti. Sonra onun bir masaya bağlandığını, ölmek üzere olduğunu görmüştü. Nefreti tükenmiş, yerini acıma ve korku almıştı. O anda, bu acıma ve korku şiddetlendi.

“Tucker,” dedi. “Bizi nasıl buldun? Ve burada ne arıyorsun? Şu anda hastanede olman gerekirdi.”

“Hayır. Hayır, seni uyarmalıyım.” Mary Ann'i bileğinden yakaladı ve ormanın derinliklerine sürükledi, o kadar derinlerdeydiler ki ağaçlar onları kulübedeki izleyicilerden saklardı. Mary Ann'e doğru hızla döndü, ağzı konuşmak üzere açılıyordu. Hareketsiz kaldı, gözlerini kapadı ve dudakları sıkıca kapandı. Hafifçe gülümsemeye başladı.

"Huzur. Sana bu kadar yakın olduğumda kendimi ne kadar harika hissettiğimi unutmuşum."

Mary Ann onu omuzlarından tutup salladı. "Neler oluyor, Tucker? Beni hangi konuda uyarman gerekiyor?"

"Sadece... bana bir dakika ver." Tucker'ın gözleri kapalı kaldı. "Lütfen. Bir daha seni yalnız başına yakalayamayacağımı sanıyordum ama işte buradasın. Ben de buradayım. Ve bu, hayal edebileceğimden çok daha iyi."

Tucker çevresine öyle bir mutluluk yayıyordu ki Mary Ann geri çeviremedi. Böylelikle sessizce, merakının ve korkusunun gücüyle titreyerek orada durdu. Bir dakika geçti, sonra iki. Üç, dört. Sonsuzluk.

Tucker en sonunda gözlerini açtı. Kaşları çatıldı. "Burada olmamalıyım," dedi. "Beni muhtemelen cezalandıracak." Keyifsizce güldü. "Muhtemelen mi? Beni mahvedecek, ona şüphe yok."

"Kim, Tucker? Konuş benimle!"

Tucker çatlamış dudaklarını yaladı. "Buraya kadar geldim. Bari söyleyeyim, değil mi? Bu..." Bir güneş ışını yüzüne vurarak gözlerinin altındaki morlukları açığa çıkardı ve onu yaşayan bir ölü gibi gösterdi. "O... Voyvoda." Sesi, azap içindeki bir fısıltıya döndü.

"Voyvoda mı?" Mary Ann'in kafa karışıklığıyla alnı buruştu. "Voyvoda öldü."

Riley başını iki yana salladı. "Artık değil. Fazlasıyla hayatta. Ben hastanedeyken beni çağırdı."

"Yani telefonla mı?"

"Hayır. Kafamın içinden. Beni çağırdı, ben de ona gittim. Kendime engel olamadım. O yeraltında, vampir malikânesinin arkasındaki bir mezarda."

"Tucker, ben..."

"Hayır. Dinle. Benden Aden'ı izlememi, yaptıklarını rapor etmemi istedi. Ve ben... ben de yaptım. Yapıyorum. Yapacağım. Şu anda öfkeli, Mary Ann. Çok, hem de çok öfkeli ve bütün bu öfke, tahtını almaya cüret ettiği için Aden'a yöneltilmiş durumda." Tucker'm bakışları karardı. "Voyvoda'nın ona ne yapacağını bilmiyorum ve bana

ne yapmamı buyuracağını da bilmiyorum ama bu her ne olursa olsun yapacağımı bilmelisin. Kendime engel olamayacağım.”

“Bu... bu...”

“Doğru.”

Buradan yapılabilecek çıkarımlar muazzamdı. Fazlasıyla muazzam. Fazlasıyla ürkünçtü. Ve zaten kırılğan olan ruh halinin kalıdırabileceğinden fazlaydı. “Neler olduğunu diğerlerine anlatmalısın. Onlar...”

“Hayır. Hayır.” Tucker kendini Mary Ann’in ellerinden çekip kurtararak geri çekildi. “Onlara yanaşmayacağım. En azından beni görebilirlerken değil.”

“Tucker, lütfen. Sana zarar vermeyecekler.” Mary Ann onlara izin vermezdi. “Voyvoda’nın sana söylediği her şeyi onlara anlatmalısın. Senden yapmanı istediği her şeyi ve ona söylediğin her şeyi.”

“Hayır.” Tucker yeniden başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun. Ben seninleyken kendimi iyi hissediyorum. Normal hissediyorum. Mutlu hissediyorum. Kendimi kontrol edebiliyorum. Ama diğerleriyle riyleyken, ben... yapamıyorum. Kötü şeyler yapıyorum.”

“Ben seninle olacağım. Yanından ayrılmayacağım. Yemin ederim!”

“Fark etmez. Sen onlarlayken fark etmiyor.”

“Tucker. Lütfen.”

“Üzgünüm, Mary Ann. Çok üzgünüm. Kendini ikaz edilmiş say.” Tucker arkasına döndü ve ayaklarının onu taşıyabileceği kadar hızla koşarak uzaklaştı.

YİRMİ BEŞ

Aden cadının önünde durdu. Cadı daha önceki sandalyede oturuyordu fakat bir Enerji Emici'yle ilgili bağırırken kendini odanın öteki tarafına kaydırmıştı. Bir göz bağı takıyordu ama bu seferki daha önce taktığından farklı bir renkteydi. Diğerini kullanılmaz hale getirmeyi başarmış mıydı? Başka ne sebeple değiştirilmiş olsundu ki?

Cadının bağları da farklıydı. Kaçmaya mı çalışmıştı? Neredeyse başarmış mıydı?

Öncesinden daha solgundu, cildi neredeyse... sarıydı. Yanakları daha çöküktü. Saç tutamları sanki parlaklıklarını yitirip kuruyarak, saman gibi olmuştu. Daha önce güçle uğulduyordu. Şimdiyse... pek değil. Bir insan bile olabilirdi.

Kurtlar ona bakıyor, besliyor, bu tür şeyler yapıyorlardı. Ancak rahatsız olmalıydı. Hatta perişan. Ve Aden kendini bu konuda kötü hissediyordu. Gerçekten. Cadının acı çekmesinden, sıkılmasından, gergin, tereddütlü, korkmuş olmasından hoşlanmıyordu ama onun ve onun türünün yüzünden arkadaşlarının ölebilecek olmasından daha da az hoşlanıyordu.

"Buraya sana zarar vermeye gelmedim," dedi cadıya nazikçe. "Senin enerjini, hiçbir şeyini çekmeyeceğim."

Aralarındaki boşlukta cadının sık solukları yankılandı. "Sen Çağırıcısın." Sesi bile farklıydı. Daha güçsüzdü. Daha boğuk.

"Evet." Aden cadıları da ete aç yaratıklar gibi ehlîleştirilebilseydi, bunların hiçbirine gerek kalmazdı. "Neyinden yoksun kalmaktan bu kadar korkuyorsun?"

Onu memnun etmeye çalışma, diye yol gösterdi Elijah. Sadece işini yap.

“Kanımdan mı?” diye ilave ederken buldu kendini Aden.

Aferin. Alaycı bir şekilde mırıldanılmıştı.

“Sanki içinizden birinin bunu yapabildiğini ve yaptığını...”

Riley küçük odaya girdi ve kapalı kapıya yaslanıp hırladı. “Sessiz ol, cadı. Sana paylaşman için bir fırsat verdik. Reddettin. Şimdi, sana yapılanlarla uğraşabilirsin.”

Cadıyı bu kadar güçsüz bir durumda gördüğünden beri oldukça telaşlı olan Caleb, Aden’in kafasının içinde dolaşıp duruyor, öfleyip püflüyor ve şimdi de kurda karşı homurdanıyordu. *Cadı konuşmak istiyorsa konuşur! Aden, dostum, onu bu şekilde bırakamazsın. Onu kurtarmalısın.*

Sana ne oluyor? diye sordu Julian. *Onu kurtarmak mı?*

Ona bir bak. Kadın hasta. Yardıma ihtiyacı var. Şu anki planı yaparken yardımcı olduğumu biliyorum ama bu, cadıyı bu şekilde görmeden önceydi.

“Onu kurtaracağız,” diye mırıldandı Aden. “Sonra.” *O halde bu işi halledelim.* Aden başını kaldırdı. Victoria onun karşısında, cadının arkasında duruyordu. “Hazır mısın?” dedi Aden dudaklarını oynatarak.

Victoria başını salladı, sinirlerinin gerginliği yüzünden ifadesi sertti.

“Kimi kurtaracaksın?” diye sordu cadı. “Beni mi? Evet ama bu seni kurtarmayacak. Yaptıklarından sonra değil.”

Aden! Eğer bağlı olan senin kız arkadaşın olsaydı böyle bir şeye göz yummazdın, dedi Caleb pes etmeye isteksiz bir şekilde. *Cadıyı serbest bırak. Şimdi. Lütfen.*

Neden bu cadıyı bu kadar önemsiyorsun? diye sordu Elijah. *Ve gerçekten, diğerlerini de. Bize yaklaşıp ölüm büyülerini yaptıklarından beri onların Aden’a çekilmesi kadar sen de onlara çekiliyorsun.*

Bilmiyorum, diye geldi hüüzünlü yanıt. *Tek bildiğim, onun acı çekmesini istemediğim.*

Aden cadıların Caleb’in geçmişinin bir parçası olduğundan şüpheleniyordu. Artı, bu cadı, Aden başka bedenleri ele geçirebilen bir adamdan bahsettiğinde gerginleşmişti. “Belki de öğrenebiliriz,” dedi

Aden. Sonuçta bunun için Caleb'in işbirliğine ihtiyacı olduğu söyle-
nebilirdi. Ayrıca ruhlar hayattayken kim olduklarını bulacağına söz
vermişti. Onları aşırı derecede özleyecek ve şimdi onunla kalmalarını
istiyor olsa da, son dilekleri konusunda onlara yardım etmeye, onları
yollarına göndermeye söz vermişti. "İçine girdiğimizde seninle ilgili
bilgileri arayacağız."

"İçime mi?" diye sordu cadı, bağlarıyla cebelleşirken. "Ne planlı-
yorsun? Ne planlıyorsun böyle? Eğer bana zarar verirsen, kız kardeş-
lerim seni ele geçirir ve seni acıyla, korkunç bir acıyla lanetler. Aileni
de lanetlerler! Beni duyuyor musun?" Cadının sandalyesi takırdadı,
hareketleriyle birlikte yukarı aşağı zıplıyordu.

"Sana çoktan söyledim, sana zarar vermeyeceğim," dedi Aden.
Gerçi cadı Aden'i cezalandırmakla zaten tehdit etmişti, bu yüzden
en son tehdidi hedefi tutturamıyordu.

Bundan emin değilim, dedi Caleb. Ya onun geçmişini değiştiri-
rirsek? Ya bu değişim onu ortadan kaldırırsa?

"Dikkatli olacağız ama bunu yapmamız gerekiyor. Süremiz aza-
lıyor tamam mı? Başka yolu yok."

O zaman bir duraksama oldu. *İyi. Yap. Ama onu hiçbir şekilde*
yaralama.

Aden gücendi. "Sanki yaralardım." Kasten yapmazdı. "Beni bunu
yapmayacağımı bilecek kadar iyi tanıyorsun."

"Neyi yapmayacağını bilecek kadar?" diye konuştu cadı ters ters.

Harekete geçme vakti. Aden uzanarak cadının göz bağını çıkardı.
Cadı odanın parlak ışığına karşı gözlerini kırpıştırdı; gözleri doluyor,
yüzünü buruşturuyor, dudaklarını büzüyordu. Aden onun çenesini
tuttu ve dikkatini kendi yüzüne vermesi için zorladı.

"Rahatla." Göz göze geldikleri anda kontrolü Caleb devraldı,
Aden'in bedeni çözünerek cadınıninkinin içine daldı. Aden acı bekle-
mişti, kendini buna karşı hazırlamıştı fakat en ufak bir rahatsızlık
bile hissetmedi. Belki de başına gelen onca şeyden sonra acı eşiği
yükselmışti. Ya da Caleb bu işi daha iyi yapmaya başlıyordu. Belki
Caleb, Aden'in acı hissetmemesi için gücü dâhilindeki her şeyi yap-

mişti çünkü Aden acı hissetseydi, onunla birleştikleri anda, cadı bu birleşmeden haberdar olsa da olmasa da o da acıyı hissedirdi.

Şimdi cadının gözlerinden bakarken Aden değerlendirme yaptı. El ve ayak bilekleri, ipe asılmaktan morarmış ve kesilmişti. Kasları gergindi. Riley'ye, "Beni serbest bırak," dedi. Başka birisinin sesiyle konuşmanın garipliği onu daima irkiltmişti.

Kaşlarını çatan Riley, pençeleri keskinleşirken ona doğru yürüdü ve bağları kesti. Aden ellerini kucağına çekti ve bileklerine masaj yaptı. Ayakları serbest kaldığında ayağa kalktı. Bacakları o kadın zayıftı ki neredeyse yere yığılıyordu ancak odada gezinmeyi başarak kan akışını hızlandırdı.

Cadı kendisi için bunu yaptığını bilmeyecekti ama kendini daha iyi hissedecekti.

"Teşekkür ederim." Aden yürürken, etrafındaki dünya kayboldu ve kendi aklının cadınıninkinin içinde dolanmasına izin verdi. Dr. Hennessy'nin aksine, parazit görmedi. Gördüğü... Bir dakika. İşte yine bu düşünce belirmişti. Parazit. Dr. Hennessy'nin aklına *gerçekten* girmiş olmalıydı. Yoksa orada neler olduğunu düşünüp durmazdı. Orada ne kadar zaman kalmıştı? Neden hatırlayamıyordu?

Şimdi bunu düşünme.

Aden dikkatini yine cadıya verdi. Ancak Shannon'ın aklındayken olanların aksine, cadının hayatından sahneler görmedi. Gördüğü... kutular mıydı? Binlerce kutu vardı, bir beyazlık denizine dağılmışlardı ve her biri de kalın, gümüş bir kilide sahipti.

Aden, kilitlerden birini parmaklarının arasında sıkıştırırken kaşlarını çatı ve bir elektrik şoku içini yırtıp geçerek onu yaktı. "Böyle bir tepkiye ne sebep olabilir?"

Kilitler, dedi Caleb ve daha önce hiç bu kadar kendinden emin konuşmamıştı. *Cadının kendi kilitleri var. Hatıraları bu kutuların içinde ve kutular da istilacılara karşı korumalı.*

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Aden.

Bilmem. Sadece biliyorum işte.

Evet ama Aden'in onların içine girmesi gerekiyordu. Her bir kilit yalnızca tek bir şey yapabiliyordu, o zaman cadı ne tür –ya da hangi kilitlere– sahipti ve bunlar cadının aklını tam olarak nasıl koruyorlardı? Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Yemiden kapıya yaslanmakta olan Riley'yi buluncaya kadar odayı taradı. "Gitmen lazım," dedi.

Kurt başını iki yana salladı. "Ama bu..."

"Yapılacak doğru şey olur," diye sözünü kesti Aden. "Cadı korunmalı, bu yüzden de hatıralarına erişemiyorum. Dolayısıyla hangi kilitlere sahip olduğunu görmemiz gerekiyor ve bir erkeğin bakmasını isteyeceğini sanmıyorum."

Olamaz, dedi Caleb. Onu soymuyorsun.

Genelde bir dikiz atabilmek için yalvaran Caleb olurdu. "Onun kıyafetlerinden kurtulacağız, oldu mu?"

"Eğer gidersem," dedi Riley, "seni koruyamayacağım."

"Umurumda değil. Yürü." Aden kapıyı işaret etti.

"İyi o zaman. Ama cadı bir şekilde ne yaptığını fark eder ve aklını paramparça ederse, beni suçlayamazsın." Biçim değiştiren kapıyı sertçe açtı, ayaklarını yere vura vura dışarı çıktı ve kapıyı ardından tekmeleyerek kapadı.

"Bu olursa, bana zaten yardım edemezsin," diye seslendi Aden. "Victoria, vücudunu sen gözden geçir."

"Evet." Victoria ona doğru süzülerek geldi, bir balerin kadar zarıftı.

Aden gözlerini kapadı. Victoria cadının giysilerini birer birer çıkararak araştırdı. Başta hareketleri çabuk ve etkiliydi. Sonra yavaşladı... yavaşladı... durdu.

"Bir cadıyı hiç bu kadar yoğun bir şekilde incelememiştim," dedi, sesi ciddiye. "Genelde onlardan kaçınıyorum. Nedenini bilmiyorum. Kokun..."

"Kötü mü?"

"Hayır." Victoria arayışını bitirmişti ancak elleri Aden'in kollarını daha sıkı kavrayarak onu olduğu yere mıhladı. "Güzel. Çok güzel."

Aden bu ses tonunu tanıdı. Meclis üyelerinin Aden'in üzerine uçup damarlarını yemeye başlamalarından hemen önce kullandıkları ses tonuydu.

Elijah aniden, *Kırmızı alarm*, diye duyuru yaptı.

"Biliyorum." Aden gözlerini açtı ve kendini Victoria'dan uzaklaştırdı. Boş odanın en uç köşesine koştu. Victoria onu takip etmeye kalkışınca Aden başını iki yana salladı. "Orada kal."

Victoria'nın gözleri donuklaşmıştı, vampir dişleri her zaman kinden daha uzundu. "Tek bir tadımlık," diye yalvardı. "Güzel bir his vermesini sağlayacağım. Hoşuna gidecek."

"Riley," diye seslendi Aden.

Kurt bir saniye sonra odaya girdi. Çok uzaklaşmadığı belliydi. "Nihayet bana ihtiyacın olduğuna mı karar verdin?"

"Bizim küçük bir... sorunumuz var." Victoria yere çömelmişti, sıçramaya hazırdı.

"Ne..." Riley bunu fark ederek Victoria'yı bileğinden yakaladı ve olduğu yerde tuttu. "Hayır, yapamazsın." Victoria ona karşı diretti. "Diğer odada torbalarca kan var. Victoria onlardan beslenip kendini iyi hissedecektir. Hemen döneriz," dedi Riley ve Victoria'yı iterek kapıdan çıkardı.

Birkaç dakika geçti. Aden, Victoria'yı besleyenin, onu sakinleştirilenin kendisi olmasını dileyerek bekledi. Fakat cadının bedenini terk etmeye hazır değildi ve Victoria'nın cadıdan kan içmesine izin verilemezdi. Cadıların çekiciliğiyle ilgili söylediklerini, kanlarının ne kadar bağımlılık yaratıcı olduğunu hatırlıyordu ve Victoria'nın bir uyuşturucu bağımlısına dönüşmesi fikrinden hoşlanmıyordu.

İkisi en sonunda geri döndüğünde, Riley'nin yanında uslu bir Victoria yürüyordu. Riley kapıyı kapayıp orada kaldı ancak Victoria, Aden'dan uzak durmaya dikkat ederek ilerlemeye devam etti.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldandı Victoria.

"Sorun etme," dedi Aden, sadece Victoria'nın yine aklının başında olmasından memnundu. "Bana cadının hangi kilitlere sahip olduğunu söyleyebilir misin?"

Victoria başını salladı. “Koruma kilitleri küçücük. Aslında hiç bu kadar küçük kilit görmemiştim. Etkisiz olacaklarını düşünürdüm fakat parmağını üzerlerinde gezdirdiğinde yoğun güçlerini hissedebiliyorsun.”

“Kaç tane var?”

“Dokuz. İki tanesi sadece estetik için, kimsenin onu çirkinlikle lanetlememesini sağlıyorlar. Bir tanesi kilitlerinin korumasını sağlamak için, böylece kimse üzerine dövme yapıp onları mahvedemez ya da değiştiremez.”

Akıllı cadı. Gerçi Riley, Aden’a bu kilidi yaptırmayı çok fazla kişinin tercih etmediğini söylemişti.

“Bir tanesi onu ölümcül yaralanmalardan korumak için, bir tanesi zihinsel yaralanmalardan korumak için, bu da muhtemelen senin ilerlemene engel olan şey. Bir tanesi onu bu dünyaya demirlemek için, bu şekilde bir peri tarafından başka bir boyuta götürülemeyeceğini düşünüyorum. Bir tanesi goblin zehrine karşı, bir tanesi onu yalan söyleyen bir erkeğin cazibesine karşı korumak için ve bir tanesi de sırları anlatmasını engellemek için. Bu da demek oluyor ki isteseydi bile bilmek istediklerimizi bize anlatamazdı.”

Riley bir tutam saçını ellerinin içinde sıkı, saçları bıraktı ve sonra yeniden sıkı. “Kilitlerine bakmayı daha önce düşünmeliydik.”

Doğru. “Ama düşünecek çok şeyimiz vardı.”

“Ve genelde cadılardan kaçınırız,” dedi Victoria. “Biriyle hiç isteyerek zaman geçirdiğimiz olmadı. Ne yapacağımızı nereden bilecektik ki?”

İyi bir noktaya değinmişti. “Tamam, yani sırlardan bahsedemiyor ve akli yaralanmalara karşı korumalı. Ona zarar vermek niyetinde değilim ama o bunu bilemez. Benim burada, onun içinde olduğumu bilmese de, akli muhtemelen beni bir yabancı olarak algılıyor ve dolayısıyla tehdit olarak görüyor.”

“Kendini ondan saklayabilir misin?” diye sordu Riley.

“Bilmiyorum ama denemeye değer.” Belki cadının, Aden’in varlığından habersiz bir şekilde bilinci açık olsaydı, aklı rahatlardı. Belki o kutular kendi kendilerine açılırdı. “Haydi, beni tekrar bağlayın.”

Bu hoşuma gitmiyor, dedi Caleb.

Aden’in da gitmiyordu ama başka yolu yoktu.

Aden kendini sandalyeye bıraktı, kollarını arkasına uzatıp bileklerini birbirine bastırdı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde Riley onu yeniden bağlamıştı. Evet. Rahatsızdı. Zavallı kız.

Onu bundan sonra özgür bırakacağına yemin eder misin? diye sordu Caleb titrek bir nefesle.

“Evet.” Bundan sonra artık cadıya ihtiyaçları kalmayacaktı.

“Evet ne?” diye sordu Riley ve ardından başını iki yana salladı. “Boş ver. Benimle konuşmuyordun.”

Kurt öğreniyordu. “Bana göz bağını tak. Ve evet, bu sefer seninle konuşuyorum.”

Riley söylendiği gibi yaptı ve bir anda Aden’in etrafını karanlık sardı.

“Cadının aklının bir köşesine doğru kaybolmaya çalışacağım. Benim orada olduğumu bilmeyeceğini umuyorum. Onu konuşturmaya, oyalamaya çalış. Ve o seninle konuşmazsa, sen onunla konuş. Ölüm lanetiyle ilgili anılarını kışkırtacak şeyler söylemeye çalış.” Cadı sırlarını anlatamıyordu ama Aden çok yakında, birisi dinlerken bu sırları düşünüp düşünemediğini keşfedecekti.

“Şimdi sessiz olmanız gerekiyor,” dedi Aden, “ve hayır, seninle ya da Victoria’yla konuşmuyorum.” Cadının ruhları duymasını istemiyordu. “Lütfen.”

İyi, dedi Elijah iç geçirerek.

Tabii, dedi Jullian.

Pekâlâ, diye söylendi Caleb, ama sadece cadının serbest kalmasını istediğim için.

Aden nefes aldı, nefesini tuttu... tuttu, ardından bütün havayı yavaşça bıraktı. Bunu yaparken kendini cadının aklının gölgeli bir köşesine attı. Kolaylıkla arka tarafına yerleşebilirdi ama sonra cadı

yavaş yavaş etrafının farkına varır, bir şeyin eksik olduğunu anlayacak vakti olurdu. Bu şekilde, bir yara bandını aniden çekip çıkarmak gibi oluyordu. Aden orada, önde ve ortadaydı ve sonra birden kayboluyordu.

Sanki konuşmaları hiç sona ermemiş gibi, "Evet?" diye yanıt bekledi cadı. "Seni, neyi yapmayacağını bilecek kadar iyi tanır?"

Güzel. Aden'in onun göz bağına çıkardığını, gözlerinin içine baktığını ve ortadan kaybolduğunu anımsamıyordu.

"Yeter," dedi Riley. "Bize adını söyle."

Kendiyle çelişkili kurt, diye düşündü cadı ve Aden sevinçten neredeyse çığlık atacaktı. Cadıyı duyabiliyordu ve cadının ondan haberi yokmuş gibi görünüyordu. "Konuşmamı istemediğini sanıyordum."

Riley devamlı çene çalmayı sürdürdü fakat Aden onu duymazdan gelerek cadıya yoğunlaştı. *Falan filan*, diye düşünüyordu cadı şimdi. *Çağırıcı nereye gitti? Artık onun çekimini hissedemiyorum. Eğer ayrıldıysa... Of! Buradan çıkmalıyım ve onu yanıma almalıyım. Kızlar çok kızacak. Yakalandığıma inanamıyorum. Aptal vampirler. Bu yüzden sonsuza dek benimle dalga geçilecek. Fiziksel yöntemlerle ölemiyor olabilirim ama büyük ihtimalle utançtan öleceğim.*

Burada işe yarar bir şey yoktu.

Aden dikkatini önündeki büyük denize çevirdi. Kutular kaybolmuştu, içlerindeki anılar şimdi serbestçe yüzüyordu. Çok fazla vardı, her biri minik bir televizyon ekranı gibiydi. Aden hangisine odaklanacağını bilmiyordu. Yanlış olanı seçerse, kaybolarak saatler harcayacağından ve hiçbir şey öğrenmeyeceğinden korkuyordu. Ama bunun hiçbir şey yapmadan beklemekten daha iyi olduğunu biliyordu.

Bir hafta önce kendisiyle ormanda konuşan, Caleb'in çok güçlü bir tepki verdiği ve arkadaşlarını öldürebilecek laneti okuyan sarışın cadı gözüne ilşinceye kadar görüntüleri inceledi.

Aden onu görünce istemsiz olarak uzandı. Parmakları ekrana dokunur dokunmaz, beynine bir sersemlik hücum ederek onu kontROLSÜZCE döndüren, bez bir bebek gibi savuran, şaşırtıcı bir girdabın içine çekti. Ve tam artık daha fazlasına katlanamayacağını düşünürken durdu. Daha doğrusu vücudu durdu.

Gözlerini kapayıp başını iki yana salladı.

“Hey, sen iyi misin?” diye sordu bir kadın sesi. Tanıdık bir sestti. Aklının bir köşesinde Caleb yavaşça inledi.

“Sessiz ol.” Aden zorlukla, yavaşça gözlerini açtı. Sarışın cadı o solgun güzelliğiyle karşısında duruyordu. Saçları beline kadar sarkıyor, hafifçe kıvrılıyordu. Cildi kusursuzdu, gözleri koyu lacivertti ve dudakları şekerli erik gibiydi. Aşağı yukarı yirmi yaşında görünüyordu.

O gün ormandayken giydiği kırmızı cübbenin aynısını giyiyordu. Aslında Aden da aynı giysiyi giyiyordu. Beyaz tuğladan yapılmış, gökyüzüne kadar uzanıyormuş gibi görünen sivri çatılı, mabede benzeyen bir binanın önünde duruyorlardı. Ön tarafı, binayı saran verandaya giden basamakların yan taraflarını kucaklayan gül çalıları kaphıyordu. Hava sıcak ve nemliydi, yazın mis gibi kokularıyla doluydu.

“Evet?”

Aden en iyi şekilde nasıl yanıt vereceğine karar vermeye çalışarak bir süre bekledi. Geçmiş değişirmek, dolayısıyla gelecekle oynamak istemiyordu ancak Shannon’ın aklındayken yaptığı gibi sessiz de kalamazdı. Shannon kendi kekelemesinden utanıyordu ve çoğunlukla etrafındakileri göz ardı ediyordu; Aden’in içinde bu ukalaca konuşan cadının bunu yapmadığına dair bir his vardı.

“Neyi tartışıyorduk?” diye sordu o dişi sesiyle.

Sarışın gözlerini devirdi. “Bak. Cezadan korktuğunu biliyorum. İnsana kendi güçlerinden bahsettin ve şimdi cadı avı başlamadan taşınmak zorundayız. Ama...”

Cadı konuşmaya devam etti fakat Aden onu duymazdan geldi. Bu doğru hatıra değildi. Gözlerini kapadı ve yeniden cadının kafasının içinde olduğunu hayal etti. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ve... bir girdap daha ortaya çıktı, daha fazla savrulma yaşandı ama birden orada, o gölgeli köşede ydi, önünde küçük televizyonlar yüzüyordu.

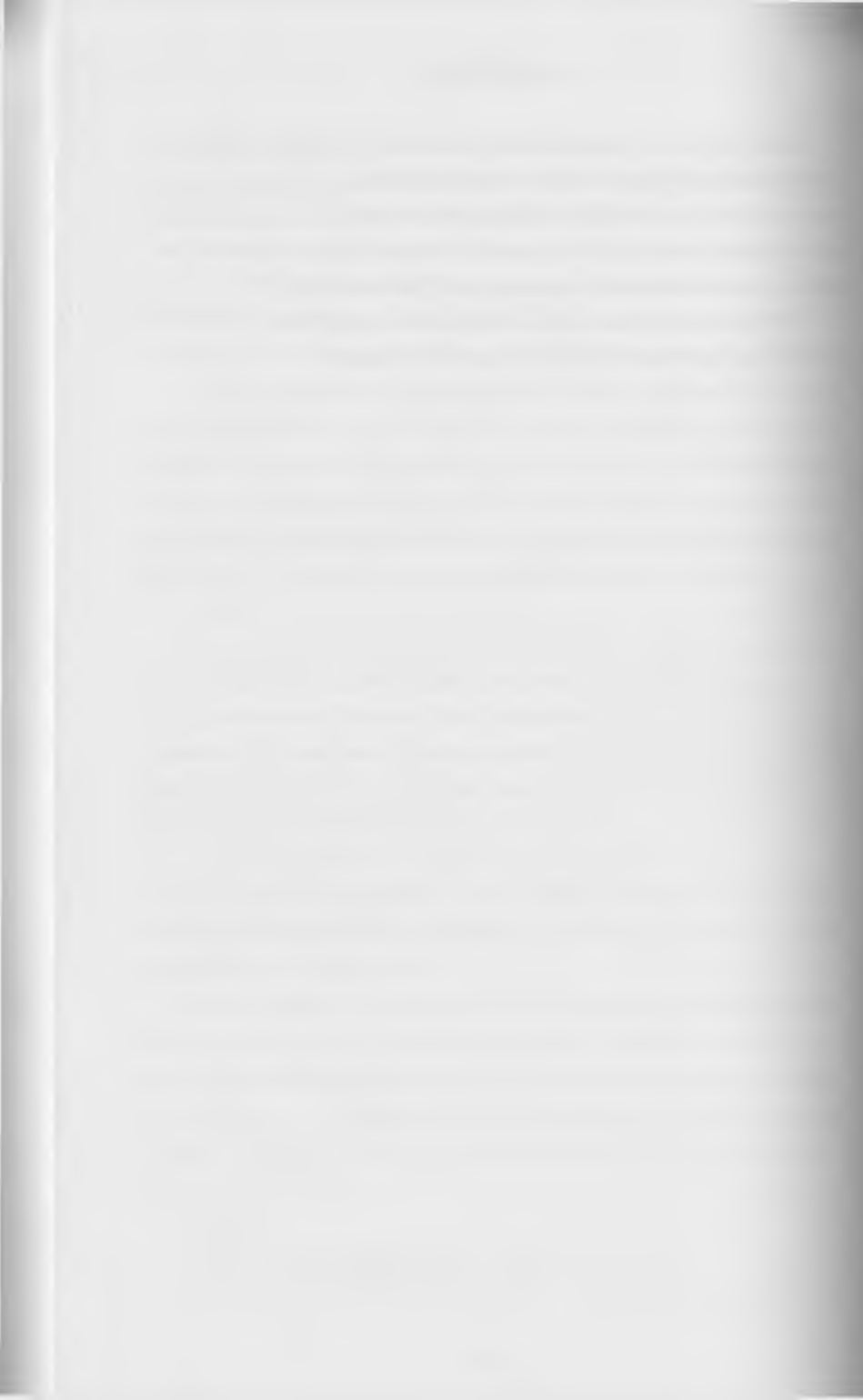
Neyse ki.

Aden bu konuda iyileşmeye başlamış olmalıydı.

Bu herif çenesini kapatacak mı? diye düşünüyordu cadı.

Riley doğru ve yanlış, hayat ve ölüm, tek yapmak istediğinin arkadaşlarını korumak olduğu ve bunu yapmak için de Aden'ı o toplantıya götürmesi gerektiği ama toplantının nerede olacağını bilmezse bunu yapamayacağıyla ilgili gevezelik etmeye devam ediyordu. Sesi kısılmıştı ve Aden ne kadar zaman geçtiğini merak etti.

Onu yine duymazdan geldi. Sarışını tekrar görünceye kadar o televizyon ekranlarını izledi. Bir kere daha uzandı.

YİRMİ ALTI

Aden'in kendini içinde bulduğu bir sonraki sahne, ilkinden aşırı derecede farklıydı. Gece çökmüştü ve Aden kırmızı cübbelere sarınmış cadılarla kuşatılmış bir halde bir çemberin içinde duruyordu. Hafifçe yağmur atıştırıyor, onu ıslatıyordu. Ay yükselmişti, hava o kadar soğuktu ki her nefes alışında burnundan buhar çıkıyordu. Ama Aden üşümüyordu. Çemberin ortasında bir ateş çatırdayarak ısıyı ona doğru sürüklüyordu.

Derisi ürperdi, ensesindeki ince tüyler diken diken oldu. Etrafına bakındı.

Sarışın karşısında duruyordu. Bilmediği bir dilde bir şeyler söyledi ve yan taraflarında duran kadınlar Aden'in ellerine uzandı. Bu onu ürküttü ama geri çekilmedi.

Kendisi dışında herkes alçak sesle bir şeyler mırıldanmaya başladı. Aden dinledi. Şimdi hepsi o garip dili konuşuyordu. *Büyü yapıyor olmalılar*, diye düşündü ama ne içindi?

Caleb sözleri tekrar etti. *Sanırım... Sanırım karanlık güçlere karşı korunma istiyorlar.*

Aden'in, Caleb'in cadılara bir yakınlığı olduğuna dair şüpheleri ortadan kalktı.

Sarışın aniden tersçe, "Birisi bizim gücümüzü engelliyor," dedi. Bakışları çemberde gezindi, sonra Aden'a dönerek ona kilitlendi. "Jennifer," dedi. "Niye ilahi söylemiyorsun?"

Nihayet cadının adını öğrenmişti. Jennifer. Ne kadar da... insansıydı.

Aden cevap vermek yerine bu hatıradan kendini çekti ve oldukça rahat bir şekilde Jennifer'ın aklına yerleşerek, yeniden o televizyonları izlemeye başladı. Sağa sola hareket ediyorlardı.

Yaptığı gaf gelecekte herhangi bir şeyi değiştirmiş miydi?

Etrafına bakındı. Riley şu anda bir bardak su içiyordu ve Victoria da insanları kurtarma arzusundan bahsediyordu. Neyse ki. Gerçekten bir şey değişmemişti. Odanın içinde pencere yoktu, bu yüzden Aden dışarıya göz atıp saatin kaç olduğunu belirleyemiyordu. Bir veya iki kez daha deneyecek ve bilgi alsa da almasa da cadıyı bırakacaktı.

Dikkatli seç, dedi Elijah. Bir şeyler mi sezinlemişti? Sesinden, korktuğu belli oluyordu ve Jennifer'ı alarına geçirmekten korkacağı için gerekçe olmaksızın konuşmazdı.

Aden, Caleb'in yardımını talep etmek istiyordu ama yapmadı. Bu riski göze alamazdı. Yanından pek çok ekran geçti, bazılarında Jennifer küçük bir kızdı, bazılarında Jennifer bir oğlanla birlikteydi ve âşık olduğu ortadaydı, bazılarındaysa Jennifer ağlıyordu.

Sonra beklenmedik bir şey gördü. Dr. Hennessy. Aden nefes almayı bıraktı. Ne yaptığını anlayamadan uzandı ve kendini yeni bir sahneye soktu. Sadece bir anlığına başı döndükten sonra gözlerini kırptı ve artık aklı başındaydı. Bu sefer kendini her gün içinden geçtiği ormanda buldu. Farkı, sarışın cadı ve Dr. Hennessy'nin yanında ona ayak uydurarak yürüyor olmasıydı.

Yine gece vaktiydi ve ay çıkmıştı, hava buz gibiydi. Uzaklardan birkaç kurdun ulumasını duyabiliyordu.

Sarışın cadı gerginleşti.

"Kurtlar konusunda endişelenme," dedi Dr. Hennessy. "Bizi göremez ve sezemezler."

Peki, niye öyleydi? Bir büyü müydü? Doktor ne tür bir güce sahipti?

Sarışın cadı, doktora, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ne kadar güzel, dedi Caleb. *Ve o sanırım benim. Onunla konuşmalısınız, Aden. Lütfen.*

Sus! Aden sinirle fısıldamıştı ancak ruhun onu duyup duymadığından emin değildi. Jennifer'ı alarma geçirmek mi istiyorsun?

Elijah, belki de Aden'in düşüncelerini sezerek, *Şimdi gevezelik etme vakti değil, Caleb*, diye hatırlattı ruha. Kâhin, diğer ikisine göre Aden'in hislerini daha kolay algıliyordu.

Asla iyi bir vakit yok ki.

"Eminim sizinle aynı şeyi yapıyorumdur," diye cevap verdi Dr. Hennessy ama sesi farklıydı, daha yumuşak, daha dişiydi. "O güç patlamasını sen de hissettin, Marie, sonra da burada ne varsa, onun çekimini."

Marie. Bir isim daha. Bu sohbet Oklahoma'ya ilk geldiklerinde, bu "çekimin" kaynağının Aden olduğunu daha bilmiyorlarken gerçeleşmiş olmalıydı.

"Evet," dedi Marie. "Hissettik. Yani bizi bir tuzağın içine yönlendirmek için o çekime *senin* neden olmadığını mı söylüyorsun?"

"Aynen öyle. Biz müttefikiz. Tabii eğer siz, *bizi* bir tuzağa çekmek niyetinde değildiyse. Bu bana kara büyü gibi geliyor."

"Bildiğin gibi, biz kara büyücülükle uğraşmıyoruz."

"Öyleyse halen müttefikiz."

Gerginlik azaldı. "Harika fakat eminim hâlâ dostane ilişkiler yürüttüğümüzü itiraf etmek, bu toplantıyı düzenlemenin nedeni değildir. Ayrıca lütfen maskeni düşürür müsün? Böyle çok çirkin oluyorsun ve sana bir saniye daha bakmaya dayanamıyorum."

Dr. Hennessy kaşlarını çattı. "Hile yapmak bir gereklilik."

"İnsanların yanında, evet ama bizim yanımızda değil."

"Ah, pekâlâ." Doktorun gözeneklerinden beyaz bir ışık sızdı, parlaklaştı... parlaklaştı... ve sonra bir kıvılcım sağanağı şeklinde infilak etti. Bu kıvılcımlar kayb olduğunda, Aden'in tek yapabildiği bakakalmaktı. Dr. Hennessy'nin yerinde Bayan Brendal duruyordu.

Onlar aynı kişi miydi?

Az önce gördüğümü düşündüğüm şeyi mi gördüm? diye sordu Caleb.

Hiç düşünmezdim, dedi Elijah fısıldayarak.

Ben... Ben... Julian bu düşüncesini tamamlayamadı.

Öyleyse Brendal, neden Dr. Hennessy gibi yaptıktan sonra çiftliğe gelmişti? Dan, “Dr. Hennessy’ye” Aden’in yeni bir doktor bulacağını söylediği için mi? Hayır çünkü akşam yemeği daveti, kovulmasından önce gerçekleşmişti. Bu... bu... aşırı tuhaftı. Bu adam –kadın– bir periydi.

“Daha iyi,” dedi Marie. “Ve teşekkür ederim.”

Brendal tekrar omuzlarını silkti ama gözü Aden’a takıldı ve bir kaşını kaldırdı. “Güzelim, evet ama gözlerini dikip bana bakman için bir neden yok.”

“Şey, özür dilerim.” Aden gözlerini kendi ayaklarına çevirdi. Cübbesinin altına sandalet giymişti ve ayak parmakları neon yeşiline boyanmıştı. Ne oluyor... Ah, tabii ya. Jennifer’ın bedenindeydi.

Marie onu omzundan dürttü ve Aden başını kaldırdı. Marie ona kaşlarını çatmıştı, gözlerinde bir “neyin var senin” öfkesi vardı.

Brendal, cadıları önemli olan tek konuya geri döndürerek, “Peki, bu çekim konusunda ne yapmayı planlıyorsunuz?” diye sordu.

“Önce sen bize planlarını anlat,” dedi Marie.

Brendal yine sıradan bir şekilde omuzlarını silkti. “Pekâlâ. Önce bu çekimin kaynağını bulmalıyız. İnsan mı? İnsan işi bir şey mi? Toprağın altında daha yeni bulunmuş bir şey mi?” Bir anlığına gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Adımları hiç aksamadı. “Bu her neyse, ona yakınız. Onu hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde hissedebiliyorum.”

Aden olduğu yere sinmemeye çalıştı.

“Ben de,” dedi Marie.

“Ben de,” diye tekrarladı Aden, sırf araya karışabilmek için “Bulduğun zaman ona ne yapmayı planlıyorsun?”

“Tabii ki ondan kurtulacağım,” dedi peri.

“Belki de bunun yerine kendimize saklamalıyız,” diye öneride bulundu Marie.

Brendal şaşırarak gözlerini kırptı. “Neden bunu isteyelim ki?”

Aden’in sol tarafında dallar ve yapraklar birbirlerine sürtünerek çatırdadı. Birkaç goblin hızla koşuyordu, kısa bacakları, Aden’in

tahmin edebileceğinden çok daha hızlı hareket ediyordu. Şeytanca mırtıyorlardı, bunların hepsinin bir oyun olduğunu söyleyen sırtışları vardı ve ağızlarının kenarından kan damlıyordu. Aniden arkalarından iki kurt çıktı, havaya sıçrayıp goblinlerin sırtlarına inerek, onları hızla yüzükoyun yere düşürdüler.

Bir saniye sonra tiz çığlıklar, homurtular, hırlamalar ve yalvarmalar patlak verdi, ardından ortama sessizlik hâkim oldu. Brendal'ın söz verdiği gibi, üçlüyü ne goblinler ne de kurtlar fark etmişti.

Aden dehşete kapılmış bir halde seyretti. Kurtları tanımamıştı ve yaptıkları şeyin insanların korunması için en iyisi olduğunu biliyordu ancak... bütün o vahşet.

Brendal ve Marie hiç aldırış etmeden yürümeye devam ettiler. Aden'in geride kalıp olayı izlediğini fark edince döndüler. Marie yine kaşlarını çatıp elini sallayarak Aden'i yanma çağırdı. Aden yetişmek için acele etti ve grup olarak yollarına tekrar devam ettiler.

"Bu ender bir fırsat," diye devam etti Marie, sanki hiç sekteye uğramamışlar gibi. "Çekimin cansız bir nesnedense, bir insandan geldiğini varsayalım ki ben öyle olduğuna inanıyorum çünkü devamlı farklı yönlere çekiliyoruz ve bu genellikle de her gün aynı zamanda oluyor. Böyle bir şeyi yapmak için gereken güç muazzam olmalı. Ve işte fırsat da burada yatıyor. Çünkü yalnızca biz çağırılmadık, vampirler ve onların tüylü arkadaşları da çağırıldı.

"Bu insanı yakalarsak, onun bu tuhaf gücünü kendimiz için kullanabilir ve *kendi* düşmanlarımızı bir tuzağa yönlendirebiliriz. Eğer vampirleri ve kurtları katledersek, artık bir kan bankası veya ilaç sandığı olarak kullanılmak konusunda kaygılanmamız gerekmez ve sen de pek değerli insanların o çok öğrendiğimiz devasa kenelerden korumuş olursun."

Kene. Aden'in elleri yanlarında yumruk oldu. Victoria kene değildi.

"Her ikimizin de halkı paylaşımcılığıyla tanınmaz, Marie. Bunu biliyorsun," dedi Brendal. "Bu insanı nasıl paylaştık? Tabii gerçekten de bir insan arıyorsak."

“Bir vesayet planı tasarlarız. Her şey, bu kadar güçlü birisini –bir şeyi– yok etmekten iyidir.”

Demek Marie, Aden’ı yok etmek istemiyordu. Bunu bilmek gü zeldi ve sonunda kullanabileceği bir şeydi.

“Tabii o güçlü şey, bize karşı kullanılabilirse başka,” dedi peri. Marie içini çekti. “Doğru.”

“Eh, bu şeyi aramaya devam edeceğiz ve bulduğumuzda da tekrar bir araya geleceğiz. Bu arada birbirimizi ilerleyişimizden haberdar etmeliyiz. Anlaştık mı?” diye sordu Brendal.

“Anlaştık.”

Sessizlik. Ve bu beklenti dolu bir sessizlikti.

Brendal, Aden’a bir göz attı. “Çırağın sessiz duruyor. Senin hiç fikrin yok mu, kızım?”

Aden yeniden kendini geri çekilirken buldu. Periye verilecek bir cevap bile düşünemiyordu ve geleceği çok fazla değiştirmek istemiyordu, bu yüzden de tekrar Jennifer’ın kafasının içinde olduğunu hayal etti. Bu kez gölgeli köşesine yerleştiğinde, televizyon ekranlarının artık etrafta yüzmediğini ve kutuların geri dönmüş olduğunu fark etti.

Niçin? Kendini belli mi etmişti? Yoksa geleceği değiştirmiş miydi?

Aden içini çekerek gölgelerden çıktı.

Jennifer derhal, *Kim var orada?* diye sordu.

Aden yanıt vermeden onun vücudundan dışarı bir kolunu uzattı, sonra diğer kolunu, sonra bir bacağı, sonra diğer bacağı, ta ki terleyip nefes nefese bir halde cadının karşısında duruncaya dek. Dizlerinin bağı çözüldü ve yere düşerek Jennifer’la göz hizasına geldi. Ya da daha doğrusu, göz bağı hizasına. Bir bedeni ele geçirmek Aden’ı her zaman güçsüzleştirmişti ancak bunu hiç böylesine hızlı bir şekilde yapmamıştı. Orada çok uzun zaman kalmış olmalıydı.

“Bana ne yaptın?” diye bağırdı Jennifer. “Bilinç kayıpları yaşamamın nedeni sensin, değil mi? Çünkü az önce yine oldu. Bana cevap ver!”

Bilinç kayıpları. Aden'in geri gittiği zamanları böyle görüyordu. Öyleyse geleceği değiştirmişti. Jennifer'ı yorgun düşürmüş ve kendisine ne yapıldığını merak etmesine neden olmuştu.

O hayatta ve sağlıklı, dedi Caleb içi rahatlatarak. İyi iş çıkardık, Aden'in Takımı.

"Sonunda," diye fısıldadı Victoria, aniden Aden'in arkasındaydı, kolları onu sarıyor, vücut ısısı onun içine sızarak güçlendiriyordu. "Hiç çıkamayacağını sanmıştık."

"Ne kadar zaman geçti?"

"Yaklaşık altı saat."

Aden'in gözleri kocaman açıldı. O kadar uzun mu? Gün eriyip gidiyordu, sadece göz açıp kapamalık bir zamanları kalmıştı. Aceleyle, "Kalkmama yardım et," dedi.

Victoria ayağa kalktı ve Aden'i da beraberinde sürükledi, bu kadar narin görünen bir kızın olması gerektiğinden daha güçlüydü. Victoria'nın kolu Aden'in beline sarılmış halde odadan ve hâlâ bağırarak cadıdan ayrıldılar. Koridoru geçip sendeleyerek başka bir odaya girdiler. Bir kanepe ve sandalye vardı, ikisi de boştu.

Aden kendini kanepeye bırakırken, "Riley nerede?" diye sordu.

Riley ile Mary Ann yiyecek bir şeyler almaya gittiler." Victoria yanma oturdu. "Bir şeyler öğrendin mi?"

"Bize toplantı konusunda yardım edecek hiçbir şey öğrenemedim."

Victoria'nın omuzları hayal kırıklığıyla düştü. "Öyleyse ne öğrendin?"

"Düşündüğümden daha kötü bir talihimin olduğunu öğrendim. Dr. Hennessy sadece beni hipnotize edip kilit koruması yapmamış, aynı zamanda bir kadın ve bu kadın da aslında bir periymiş. Ne güzel, değil mi? O ve cadılar işbirliği yapıyorlar, vampirleri ve kurtları çekebilmek, böylece iki ırk da katledilebilmek için beni kullanmayı planlıyorlar."

"Pekâlâ, burada sindirilecek çok şey var."

“Biliyorum ve bunları sana bu şekilde yıktığım için üzgünüm. Ama neden beni kaçırmadılar? Artık hem periler hem de cadılar onları benim çektiğimi biliyorlar ve fırsatları da oldu.”

“Vampirler ve kurtadamlar tarafından korunduğun için olabilir mi?”

“Olabilir.”

“Peki... bu toplantı konusunda ne yapacağız?”

Benim harika bir fikrim var, dedi Caleb. Övünmek gibi olmasın ama duyacağınız en iyi fikir.

Elijah sızlandı. *Ne söyleyeceğini biliyorum. Onu dinleme, Aden. İşte şimdi gerildim,* diye söze daldı Julian.

Caleb planını ana hatlarıyla anlattı. Sonrasında sızlanan Aden di Elbette Caleb o cadıları sevdiği için bu planın parlak bir fikir olduğunu düşünüyordu ancak beynini değil, sadece hormonlarını kullanıyordu. Aden yine de arkadaşlarını lanetlerinden kurtarmak için bundan başka hiçbir şey düşünemiyordu.

“Kendimi ele vereceğim,” dedi duygusuz bir şekilde ve Caleb kendi kendisinin sırtını okşadı.

Sana en iyisi olduğunu söylemiştim.

Victoria'nın soluğu kesildi, başını iki yana sallarken siyah saç tutamları yanaklarına çarptı. “Hayır. Bu tehlikeli ve aptalca ve...”

“Tek yol bu. Toplantıya katılması gereken tek kişi benim. Jennifer’ı serbest bırakmış gibi yaparsak, o da...”

Victoria hafif bir öfkeyle, “Jennifer mı?” diye sözünü kesti. “Jennifer kim?”

“Bizim tatlı rehinemiz.” Aden çenesini hafifçe oynatarak kapıyı işaret etti. “Her neyse, onun gitmesine izin verirsek, büyük ihtimalle beni yakalamak ve arkadaşlarına götürmek isteyecektir. Onların yanında olacağım. Bana sorular soracaklar. Bu bir toplantı sayılır, değil mi?”

Victoria alt dudağını çiğnedi. “Kökenine rağmen seni öldürmek isteyebilirler.”

Bu, Aden'in göze almaya razı olduğu bir riskti. Victoria için. Diğerleri için. Uzanıp Victoria'nın çenesini tuttu. Her zamanki gibi sıcaktı, çok sıcaktı ve yumuşacıktı. "Zamanımız kalmadı."

Ve bu fikir müthiş bir şey ama her neyse.

Victoria, Aden'a doğru eğildi. "Ama ben senin hayatını riske atmana razı değilim. Cadının beni de yakalamasına izin vereceğim ve bu şekilde..."

Victoria sözünü bitiremeden Aden başını iki yana salladı. "Senin de bildiğin gibi cadılar ve vampirler iyi anlaşıyor. Bunu söylediğim için üzgünüm ama sen orada olmazsan, beni almaları daha büyük bir ihtimal. Ve bunu, Riley dönmeden önce yapmalıyız." Kurt, kralına karşı o kadar koruyucuydu ki o da Aden'la gitmek için diretirdi. Tabii Aden'in gitmesine "izin verirse".

Ama hepsinden de öte, Aden daha yeni gerçekleşmiş konuşmayı hatırlıyordu. Cadılar ve periler, hem vampirleri hem de kurtadamları yok etmek istiyorlardı. Victoria ve Riley'nin, onların ilk kurbanları olmalarına izin vermeyecekti.

"Sen kralısın," dedi Victoria, Aden'in tişörtünü elinin içinde sıkarak, "yani bunu yapmak için ısrar edersen seni durduramam ama senin..."

"Ben senin kralın değilim," dedi Aden. "Ben senin erkek arkadaşımın."

Victoria'nın gözleri, anlaması için ona yalvarıyordu. "Ve ben de erkek arkadaşımın hayatta kalmasını istiyorum."

Aden'in hem içi hem dışı yumuşadı. "Yakında öleceğim. Bunu ikimiz de biliyoruz." Victoria'nın parmaklarını tişörtünden zorla ayırdı ve avuçlarını tişörtün altına, kaburgalarının sağ tarafındaki yara kabuklarının üstüne doğru kaydırıldı. Elijah'nın ona gösterdiği imgelemde yara izleri vardı. Yakında bu kabuklar, yara izine dönüşecekti. Ondan kısa süre sonra ise, Aden ölecekti.

Ancak korkuya yer yoktu. Tekrar bıçaklanma düşüncesinden duyduğu korkuyu, Victoria'nın görmesine izin vermeyecekti. Sadece arkadaşlarını korumak üzere gerekli olanı yapmak için duyduğu istekliliği gösterecekti.

“Yakında ölebileceğini bilmek ile tehlikeyi davet etmek arasında fark var,” diye haykırdı Victoria.

“Dinle. Bunlar kabuk, yara izi değil. Henüz değil. Hâlâ biraz vaktim var. Bu da cadıların beni öldürmeyeceği anlamına gelir.” Bir yalan. Aden’i haftalarca, aylarca, kabukların yara izine dönüşmesine yetecek bir zaman boyunca tutabilir, sonra da öldürebilirlerdi. Fakat burada olmadığı süre boyunca Victoria’nın endişelenmesini istemiyordu.

Victoria onun sözlerini sindirirken nefes verdi ve Aden, onun bu iddiasını kabullendiği zamanı tam olarak biliyordu; umut, gözlerini parlatarak, okyanus üzerindeki ikiz gün doğumları gibi ışıldamalarını sağladı. “Eğer bunu yaparsan daha fazla kilide ihtiyacın olur,” dedi Victoria, ona daha çok yanaşarak. “Bu tartışmaya açık değil.”

“Tartışmaya açık değil derken tartışmamız gerektiğini kastediyorsan, o zaman evet. Katılıyorum. Daha fazla kilit için zaman yok, sevgilim.”

Victoria suratını astı. “Yani cadıyla öylece gitmene izin verip her şeyin iyi sonuçlanmasını umut etmem mi gerekiyor?”

Evet ama Aden bunu dile getirmede. “Beni çiftlikteki kimsenin ölemeyeceğini garantiye alacak mısın?”

Victoria suratını daha da astı ama başıyla onayladı.

“Teşekkür ederim. Ve unutman ihtimaline karşı söylüyorum, seni seviyorum.” O zaman Victoria’yı, sanki bunu son defa yapabiliyorlarmış gibi sert bir şekilde öpüp tattı.

Belki de son defaydı.

Victoria ellerini onun saçlarına daldırdı ve daha da yaklaşmak için Aden’in başını eğdi. Aden bir noktada kan tadı aldığını düşündü –belki dilini yanlışlıkla Victoria’nın vampir dişlerine çarpmıştı– ama bu bile onu yavaşlatmadı. Hatta giriş kapısı gıcırdayarak açılıp, ayak sesleri yankılanıncaya kadar birbirlerine kenetlenmiş bir halde öpüştiler ve ruhlar sessizce durdu.

Derhal birbirlerinden ayrıldılar ve Aden, Riley’nin kardeşlerinin birkaç metre ötede durup sırttıklarını fark etti.

“Peki, tamam,” dedi Aden ve hızla ayağa kalktı. Ayakta sallandı, hâlâ güçsüzdü ama düşmedi.

Victoria onun yanında durup pembe bluzunu düzeltti. “Merhaba, çocuklar.”

“Victoria’nın bademciklerini temizleteceği günü göreceğimi hiç sanmazdım, ya sen?” diye sordu Maxwell, Nathan’a.

Nathan bir kahkaha patlattı. “Bu temizleme değildi. Bu tam bir ameliyattı.”

Aden’in yanakları yandı. “Yeter.” Victoria’ya dönüp son bir kez sarılmak için kendine çekti. “Onları oyala,” diye fısıldadı kulağına, “ben de Jennifer’la yola çıkacağım.”

Victoria geri çekilmeden önce yanağından öptü, eli olabildiğince uzun süre Aden’in kolunda kaldı. Hâlâ ahmak gibi sırttan kurtların önünde durduğunda Maxwell’e baktı. “Elimi tut.”

“Ne? Bir ameliyat daha mı yaptırmak istiyorsun? Olur, ben varım.” Maxwell, Victoria’nın uzattığı parmakları kavradı.

Bir saniye sonra ortadan kayboldular. Nathan etrafında dönüp başlarını çattı. Ardından Victoria tek başına tekrar belirdi ve Nathan onu durduramadan önce kolundan yakaladı. Onlar da ortadan kaybolarak Aden’i yalnız bıraktılar.

Şimdi! diye emretti Caleb. *Şimdi harekete geçmelisin.*

Aden, diye söze başladı Elijah. *Bunu iyi düşün.*

“Düşünme zamanı bitti. Bunu yapıyorum, o kadar.” Aden çenesini kaldırarak koridordan sessizce geri dönüp cadının kapısına geldi, bir nefes aldı ve kapının tokmağını çevirdi.

YİRMİ YEDİ

Mary Ann, Riley'ye dikkatle bakarken alt dudağını çiğniyordu. Bu, burnundan soluyan, burun deliklerinden buhar çıkaran bir Riley'ydi. Mary Ann yine Riley'nin vampir malikânesindeki yatak odasındaydı, yumuşacık yatağının kenarına tünemişti, kapı kapalıydı ve ardından ayak sesleri yankılanıyordu. Kimsenin içeri dalacağını sanmıyordu... hatta çılgık atsa bile, ki atmazdı, Riley onu incitmezdi ama o sırada yanlarında birilerinin olması güzel olurdu. Riley önünde volta atıyordu, göz korkutan bir görüntüydü.

"Şunu bir doğru anlayayım," dedi Riley, her kelimesi hesaplanmıştı. "Tucker ormandaydı. Kulübenin dışında. Onu gördün. Sana el sallayıp yanına çağırdı. Ve sen de. Cidden. Gittin." Son kelime inanamayarak söylenmişti.

"Doğru."

"Onunla konuştun."

"Evet."

"Onun sana saldırabileceği mesafedeydin."

"Bana zarar vermezdi. O şekilde değil," diye ekledi, Riley ona Tucker'ın neden olduğu ruhsal acıyı ve Mary Ann'in döktüğü göz yaşlarını anımsatmadan önce.

"Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun, Mary Ann. O bir iblis."

"Yarı iblis." Ayrıca en iyi arkadaşının bebeğinin babasıydı. Tucker, Penny'ye yardım etmeye karar verip bebeğin hayatının bir parçası olsaydı, o zaman Mary Ann'in de hayatının bir parçası olurdu çünkü Mary Ann arkadaşının yanında olmayı planlıyordu. Riley'nin şimdi bunu öğrenmesi gerekiyordu. "Ve benim yanımda sakın oluyor. Bunu biliyorsun."

“Sonra da,” diye devam etti Riley, sanki Mary Ann hiç konuşmamış gibi, “neler olduğunu bana anlatmak için birkaç saat bekledin.”

“Yine evet.” Tucker’a uzaklaşması için zaman vermişti. Riley bir kurttu, uzman bir iz sürücüydü ve Tucker’ı kolaylıkla bulabilirdi. Dövüşürlerdi. Dövüşmek için zaman yoktu. Sonuç olarak Mary Ann yeterince zaman geçtiğinden emin olduktan sonra, Victoria’ya acıktığıyla ilgili bir mazeret gösterip gelişmeleri anlatmak için Riley’yi kulübeden çıkarmıştı. Mary Ann ona herhangi bir şey anlattığı için Riley teşekkür etmeliydi. Bunun yerine onu buraya bağırarak için getirmişti.

Riley bir eliyle yüzünü sıvazladı. “Eğer kendini tehlikeli durumların içine atacaksan, neden seni koruma zahmetine giriyorum ki?”

“Çünkü benden hoşlanıyorsun.” Ta ki cadılarla olan bu bela bitene kadar. Sonra halletmeleri gereken büyük meseleleri olacaktı. Ya da olmayacaktı. Mary Ann hâlâ Riley’yi terk etmeyi planlıyordu. Boğazında bir düğüm oluştu.

Riley durup içini çekti, öfkesi yavaşça dağılıyordu. “Haklısın. Senden gerçekten hoşlanıyorum. Böyle zamanlarda senden hoşlanmaktan hoşlandığımdan emin olamasam da. Peki, bana Tucker’ın Voyvoda’yla ilgili ne söylediğini tekrar anlat.”

İşte bunu yapabiliyordu. “Eski vampir kralın hayatta ve iyi olduğundan ve bu evin arkasındaki bir mezarda yaşadığından bahsetti. Bu söz konusu eski vampir kral ona, bizi gözetleyip bulduklarını rapor etmesini emretmiş. Ve bu söz konusu eski vampir kral kendi halkını bir başkasının komuta ettiği için çok öfkeliymiş.”

“Evet, Voyvoda öfkelenirdi ancak bütün vücudunun *je la mune*’la zehirlemesinden sağ çıkmış olması mümkün değil. Kimse sağ çıkamazdı.”

“Nereden biliyorsun?”

“Başkalarının bu şekilde öldüğünü gördüm.”

Riley’nin yeşil gözlerini karartan... suçluluk muydu? Başkalarını bu şekilde mi öldürmüştü? Bu ihtimalden rahatsız olmaması gerçeği, Mary Ann’in öteki dünyaya kendini ne kadar çok kaptırdığını kanıt-

lıyordu. “Belki iyileşmiştir. Bir zamanlar bana Voyvoda’nın içinizdeki en güçlü kişi olduğunu ve halkının onun bir şekilde düzeleceğini umduğunu söylemiştin. Bu yüzden Aden resmî olarak taç giymedi.”

“Birincisi, Voyvoda hayatta olsaydı, bize gelirdi.” Riley başını hafifçe yana yatırdı. “Tabii çok güçsüz değilse ama o zaman da... hayır. Hayır. Gözetlemesi için bir ufaklığı göndermezdi. İkincisi, Voyvoda’ya aynı zamanda kazık da saplanmıştı. Belki bir yarayla iyileşebilirdi ama ikisiyle birden olmaz. Bu kadar güçten düştüğü bir durumda olmaz.” Bir kalp atışlık zamandan sonra, “Tanrım, bunu bir insanla konuştuğuma inanamıyorum. Voyvoda çok daha azı için adam öldürürdü,” diye ekledi.

“Eh, artık iş başında yeni biri var ve bence bildiklerini bana anlatmanı söylerdi. Öyleyse konumuza dönelim. Vampir derisinin içine bir şey işlemediğini sanıyordum. Voyvoda’ya nasıl kazık saplanabildi?”

Riley kaşlarını çatı, tereddüt etti ama en sonunda açıklama yaptı. “Vampirlerle kilit dövmesi yaptığımızda iğneyi önce biraz *je la nune*’la hazırlamamız gerektiğini Aden’a söylediğimi duydun mu? Mürekkebin deriye işlemesini sağlayan şey budur. Kazık saplama konusunda da prensip aynıdır. Bıçağı *je la nune*’la kaplarsın ve kalbe batırırsın. Zehir deriyi eritir ve organa bulaşır.”

“Belki de daha şiddetli yaralanmalar söz konusu olduğunda başkalarından daha kolay bir şekilde iyileşebiliyordur.”

Riley başı hafifçe yana eğilirken, sessiz, dalgın ve asık suratlı bir şekilde uzun süre orada durdu. En sonunda iç geçirdi ve elini uzattı. “Bunu doğrulamanın tek bir yolu var.”

Mary Ann şimdiden Riley’nin ne planladığını bilerek başını iki yana salladı. “Tek başına gitmekten çekinme lütfen.”

“Hayatta olmaz. Gidip mezarı kontrol edelim.”

Mary Ann’in gözleri kocaman açıldı. “Orada fazlasıyla canlı, çok aç, çok kızgın, tahttan indirilmiş bir vampir kralı olabilir. Bu tehlikeli ve benim de kendimi tehlikeye atmamam gerekiyor. Unuttun mu?”

“Sen benim çok becerikli yardımcısın. Haydi gel.” Riley parmaklarını salladı. “Sonrasında kulübeye geri döneceğiz, Aden’ın cadının

bedeninden ayrılp ayrılmadığını ve bir şeyler öğrenip öğrenmediğini öğreneceğiz.”

Ya öğrenmemişse? diye sormak istedi ama sormadı. Zaman akıp gidiyordu, ortada bir çözüm yoktu. Gerginliğin onu boğmasına izin vermemeye çalışıyor, yarının ne kadar önemli olduğunu düşünmekten kendini men ediyordu. Kendini oyalamasının, ihtiyar Voyvoda’yı ziyaret etmekten daha iyi bir yolu var mıydı? Bir zamanlar insan kellelerini kesip onları kargıların üzerinde sergilemekten hoşlanmış olan adamı.

Titreyen Mary Ann, Riley’nin elini tuttu, Riley de onu çekerek kaldırdı. Hem neden Riley, Mary Ann’in de yanında gelmesini istiyordu ki? Gerçek nedenini merak ediyordu, sebebi ezbere söylediği “beceriklilik” saçmalığı değildi. Riley öncelikli olarak bir koruyucuydu, ikincil olarak pohpohçuydu. Voyvoda’nın yaşadığına hâlâ inanmadığı için miydi? Mary Ann’e, Tucker’ın yalan söylediğini kanıtlamak istediği için miydi?

Riley onu odadan çıkarmak yerine elini bıraktı. Ne yani, şimdi de uslu, küçük, değersiz bir insan gibi arkasından mı yürümeye gerekiyordu? Mary Ann hayal kırıklığına uğramamıştı... tabii çok hayal kırıklığına uğradığını saymazsak. Fakat Riley oradan ayrılmadı. Dolabına doğru yürüdü ve bir palto arayıp çıkardı, sonra bu paltoyu Mary Ann’e sarıp altından saçlarını çıkardı. Tamam, Mary Ann artık gerçekten de hayal kırıklığına uğramıyordu.

Riley onun elini tekrar tuttu. “Sadece... arkamda kal ve sana ne söylersem, söylediğim zaman yap. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı. Ama iş kendi güvenliğime gelince ben gerçekten de salak biri değilim.”

“Şimdi bir tartışmaya girmeyelim.”

Komik. Koridora çıktılar. Riley’nin normal yatak odasından tamamı siyah olan koridora çıkmak biraz şok etkisi yaratıyordu ama Mary Ann bir süre sonra kasvetli ortama alıştı. Siyah duvarlar, siyah pencereler, şiddet dolu duvar halıları, her şeye kazınmış girdap gibi dönen daireler... kilitler.

“Sence Tucker bizi tuzağa düşürmeyi mi planlıyor?” Mary Ann soruyu sorarken bile cevabı tahmin ediyordu. Riley bunun bir ihtimal olduğunu düşünseydi, Mary Ann’i götürmezdi. Tabi Mary Ann’in, ‘Tucker’ın “şeytanlığını” ilk elden görmesini istemiyorsa. Mary Ann kendini gözlerini devirmekten güçlükle alıkoyabildi. “Boş ver. Cevap verme. Sadece dinle. Ben. Hayatta. Kalmak. İstiyorum. Kendimi gereksiz bir tehlikeye sokmak için hiçbir şey yapmayacağım.”

“Güzel. Çünkü senin hayatta kalman benim de amacım.”

İşte. Bir koruyucuydu.

İkisi de dişi ve güzel olan vampirler aniden bir köşeden kıvrıldı. Her ikisinin adımları yavaşladı ve Riley’ye uzun, bitmek bilmez bir bakış atıp resmen gözleriyle yediler. Bu, okuldaki insan kızların da yaptığı bir şeydi. Riley kendi iyiliği için fazla sekiydi.

Riley boştaki eliyle onlara el salladı. Görünüşe göre bunu sohbet etmek için bir davet olarak yorumladılar çünkü ısı arayan füzeler gibi hedefe yönelirlerken Mary Ann’e neredeyse bir göz bile atmadılar.

“Riley,” dedi esmer olan, ses tonunda yoğun bir aşinalık vardı.

Kızıl saçlı olan yalnızca gülümsedi, gözlerini çapkınca kısmıştı.

Kıskanç ya da öfkeli değilim. Gerçekten. Nasıl olsa Mary Ann’in Riley’yle olan zamanı dolmak üzereydi. Öyleyse neden aniden vampir zehriyle dolu dev bir kovasının ve bıçağının olmasını arzuluyordu?

“Bizim biraz acelemiz var, kızlar, o yüzden...” Riley, Mary Ann’i de beraberinde çekerek onların aralarından geçmeye çalıştı ancak esmer olan yolunun üzerine atladı.

“O kadar çabuk değil, kurt. Seninle konuşmam gereken şeyler var.”

“Draven,” dedi Riley iç geçirerek. “Şimdi olmaz. Lütfen.”

Draven. Güzel fakat uçarı bir isim. Sahibine yakışıyordu. Bir melek kadar narindi ama gözlerinde... ahlaksız bir şeyler vardı. Soğuk ve hesapçı bir şeyler.

“Sadece bir saniyeni alacağım,” diye devam etti vampir, “ve şu anda zaman harcayan sensin.”

Riley sertçe başını salladı ve Mary Ann’i daha sıkı tuttu. “Pekâlâ. Ne konuşmak istiyorsun?”

Draven fazlasıyla çalım ve kendine güvenir bir şekilde çenesini kaldırdı. “Bildiğin gibi, yeni kralı ayartmaya çalışmak üzere seçilen dişilerden biri bendim.”

Riley yine başını salladı, bu sefer tetikteydi.

“Muhtemelen bilmediğin gibi, bir meydan okudum.”

“Kendin mi kral olmak istiyorsun?” Riley birden rahatlayarak güldü. “O konuda sana iyi şanslar. Şimdi, eğer...”

“Aslında hayır. Kral olmak istemiyorum.” Vampir gülümsemedi ancak bu gülümseyişte bir keyif yoktu. Sadece tatmin vardı. “Meclisin karşısına çıktım ve Victoria’ya meydan okudum. Haden Stone’un haklarını almak için.”

“Ne?” Bu tek sözcük, bir kükre ve nefes kesilmesinin karışımıydı.

Riley’in niye bu kadar tepesi atmış ve şoka girmişti? Aden kralı ve başka bir kızın kendi “haklarını” almasına asla izin vermezdi.

Draven çenesini bir miktar daha kaldırdı. “Herkes, her zaman, her konuda meydan okunabilir. Bunu iyi biliyorsun. Bir meydan okuma kabul edilmezse, meydan okuyan otomatik olarak ödülü kazanır.”

“Prenses’i korumak benim işim,” diye gürledi Riley, “bu da meydan okumanın bana yöneltildiği anlamına gelir. Ve ben de kabul ediyorum. Sen ve ben...”

“Ah, hayır.” Şimdi gülmekte olan Draven başını iki yana salladı. “Bizim kanunumuz böyle işlemiyor ve bunu da biliyorsun. Eğer Victoria kabul ederse, benimle savaşmak zorunda. Ve onun koruyucusu olarak senin bu işe karışmaya iznin yok.”

Riley’in gözünün altında bir kas seğirdi. Tehlikeli bir bölgeye girmişlerdi ancak Draven umursuyormuş gibi görünmüyordu. “Aden kanunu değiştirecektir,” diye belirtti Riley.

“Öyle yapabilir, evet. Benim meydan okumam yerine getirildikten sonra. Yoksa herkesin benim meydan okumamdan ve Victoria’nın onu yerine getirmeyi reddedişinden haberi olur. Herkes Aden’in bana ait olduğunu bilir ve o zaman da Victoria halkımız tarafından kınanır.”

Kınanmak. Vampir şartlarına göre bunun anlamı neydi? Mary Ann sormak istiyordu ama çenesini tuttu. Bir vampir şıllığından bir şeyi

açıklamasını istemenin protokolünü tam olarak bilmiyordu. Ve Mary Ann daha önce Riley'nin tepesinin attığını düşünüyorduysa, Riley'nin bu duyguyu ne kadar derin bir şekilde hissetme yeteneği olduğuna dair hiçbir fikri yok demektir. Hiddet ondan büyük dalgalar halinde akıyordu, somuttu, yakıcıydı, hatta etraflarındaki havayı ısıtıyordu.

"Ona söyleyeceğim," dedi Riley dişlerini sıkarak. "Kabul edecektir. Karşılaşma haftaya bir ara düzenlenecek."

İlk defa Draven kaşlarını çatı. "Bu işi bugün halletmek istiyorum."

"Hayır. Önümüzdeki haftaya kadar bekleyeceksin. Eğer şartlar kabul edilebilir değilse, hükmen mağlup sayılırsın. Karşılaşmanın zamanını kral seçebilir ve izlemek için de ısrar edecektir. Bunu da biliyorum. Gelecek haftaya kadar müsait olmayacak."

"Pekâlâ. Kabul." Draven başını eğerek selamladı, kendini beğenmiş memnuniyeti, Riley'nin öfkesi kadar kuvvetliydi. Mary Ann'e küçümseyen bir gülümsemeyle kısaca baktı. "O zaman görüşmek üzere."

Vampir çift süzülerek uzaklaştı, sanki az önce Riley'ye yaptıkları kötü sürpriz değersizmiş, bir önemi yokmuş gibi şimdi konuşuyor ve gülüşüyorlardı.

Riley onu aniden harekete geçirirken, Mary Ann sessizce, "Victoria iyi bir dövüşçü müdür?" diye sordu.

"Evet. Onu ben eğittim."

"Ya Draven?"

"Evet. Ne yazık ki onu da ben eğittim."

"Kim daha iyi?"

Riley dişlerini sıkı.

Mary Ann bunun Draven'ın daha iyi dövüşçü olduğu anlamına geldiği sonucunu çıkardı. Midesi düğümlendi. "Draven kazanırsa Aden'a, Victoria'ya ne olur?"

"Ölümüne değil, içlerinden biri yenilgiyi kabul edene kadar dövüşecekler. Kazanan, Aden'a sahip olacak."

"Sahip olmak. Nasıl? O kral!"

"Evet ama aynı zamanda da insan ve Draven yasadaki açığı kullanıyor. Daha önce hiç insan bir kralımız olmadı ve insanları ele alan

yasalarımız, kan köleleri göz önüne alınarak tasarlandı. Ve kan köleleri de beyzbol kartları gibi elden ele dolaştırılabilir. Aden'in kanunu değiştirilmesi gerekecek ama Draven haklıydı. Bu meydan okuma yerine getirilmediği sürece bunu yapamaz. Yoksa Victoria zayıf görünür."

"Ve kınanır. Ama bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Herkesin onu kolay lokma gibi göreceği ve sahip olduğu her şey için ona meydan okuyacakları anlamına geliyor. Sonsuz hayatının sonuna kadar, hiçbir şeyi kalmayınca kadar. Fedaisi olmayacak, kıyafetleri olmayacak. Odası, mobilyası. Yemeği. Ta ki hayatta kalabilmek için tek başına yola çıkana dek."

Bu vampirler ve kurtadamlar ne kadar haşın bir gerçeklik içinde yaşıyordu. "Peki ya Draven kaybederse ne olur? Bu haksızlık gibi görünüyor. Draven kazanırsa, Victoria Aden'in yanı sıra her şeyini kaybedecek ama Draven kaybederse..."

"Victoria'nın malı olacak. Bu yüzden bu tür meydan okumalar çok sık yapılmaz. Kimse böyle bir sonucun riskine girmek istemez."

Öyleyse Draven başaracağından son derece emindi. Harika. Bir tase daha. Üst üste yığılmayı bırakmayacaklar mıydı?

"Haydi, hızlan. Halletmemiz gereken bir iş var." En sonunda sarmal merdivenlerden yere indiler.

Yol boyunca yanlarından ikişerli üçerli gruplar halinde birkaç vampir daha geçti. Her grup Aden'i ve yaratıkları ehlileştirmesini konuşuyordu. Hepsinin huşu ve şok içinde olduğu ve biraz da ürkütüğü açıktı. Ama neyse ki başka kimse sohbet etmek için Riley'yi durdurmadı.

Dışarıda hava, sabahkinden daha soğuktu ve iç karartıcı bir sis, Mary Ann'in saçlarını nemlendirdi. Riley'nın paltosuna minnettar olmuştu. Burada hiç vampir yoktu, kurtadam da yoktu. Onlar için fazla mı soğuk ve ıslaktı? Riley havaya aldırış ediyormuş gibi görünmüyordu. Palto giymiyordu, sadece ince bir tişörtü vardı fakat soğuktan titremiyordu. Yoksa çok mu meşgullerdi? Eğer öyleyse, ne yapıyorlardı? Hatta bu gündüz saatlerinde genelde ne yapıyorlardı?

Mary Ann asla öğrenemeyebilirdi.

Böyle düşünmeyecektin, unuttun mu? Ama başka hiçbir şey yerinde bir konu gibi gelmiyordu.

Mary Ann içini çekti. Eğer yaşayacak tek bir günü kalmışsa, onu da böyle geçirmek istemediğini fark etti. Bir mezarı ziyaret ederek. Belki ölü belki de diri bir vampir kralı arayarak. Cadı avlayarak. Riley'yle yeniden yatakta olmak istiyordu. Eve, babasına gidip ona sıkıca sarılmak istiyordu. Victoria, babasını yakınlarda görüştüklerine ikna etmişti ama görüşmemişlerdi ve Mary Ann onu özliyordu.

Aden cadı konusunda hiç ilerleme kaydetmediyse, Mary Ann bunları yapacaktı. Bu sırayla.

"Yarın ölmeyeceksin," dedi Riley.

"Nereden... Boş ver." Riley yine onun aurasını okumuştı.

Riley büyük, sarmal bir çemberin ortasında durup ayaklarını yerleştirdi... Bunlar beton oluklar mıydı? Mary Ann'i kendine çekip yaslayınca vücut ısısı içine sızdı, çenesini Mary Ann'in başının üzerine dayayarak kollarını ona doladı.

Yer hareket etmeye başladığında Mary Ann çırpınarak çığlık attı.

Riley, Mary Ann'i yatıştırarak, "Seni tutuyorum," dedi. "Birkaç saniye içinde alçalıp dönmeye başlayacağız. Sen sadece bana tutun."

"Dönecek miyiz?" Mary Ann çocukken sevdiği lunapark oyun-caklarını hayal ederek yutkundu. Ama o zamanlar bir koltuğa bağ-lanmış oluyordu.

"Yavaşça. Söz veriyorum."

Mary Ann rahatladı. Ve beklediği gibi yavaşça dönüp aşağıya, ayaklarının dibindeki beton ya da metal kendi kendine yeniden şekil alırken açığa çıkan büyük yarığa doğru inmeye başladılar. Ne kadar alçalırlarsa, tozun ve -Mary Ann yüzünü ekşitti- eski madenî para-ların kokusu o kadar havayı kaplıyordu.

"Bu koku... Bahse girebilirim... İnanamıyorum... ölü insanlar," diye en sonunda bitirebildi Riley kasvetli bir şekilde. "Ve çok da yeni." Mary Ann'i kibarca ama hızlı bir şekilde arkasına geçirdi fakat Mary Ann onun pençelerinin çıktığını görmüştü. Saldırmaya hazırlanıyordu. "Seni yukarıya göndermek için çok geç, bu yüzden de dibe vardığı-

mızda seni bir duvara iteceğim. O noktadan ayrılma. Tamam mı? Göremeyeceksin, o yüzden de nereye basacağını bilmeyeceksin."

"Sen bilecek misin?" diye sordu Mary Ann titrek bir nefesle.
"Evet."

Dibe vardıklarında platform Mary Ann'i sarsarak titredi ve Riley'nin söz verdiği bütün o karanlık derhal etrafını sardı. Riley güçlü elleriyle Mary Ann'in belini sıkıca kavradı ve sırtı sert ve soğuk bir şeye çarpana kadar onu geriye itti. Sonra Riley'nin ellerinin getirdiği rahatlık kayboldu ve tek başına kaldı. Karanlıkla beraber.

Suyun damlayışını, ayakların sürtüşünü, Riley'den çıkan sinirli bir küfrü duydu. Aslında birkaç küfürdü ve Mary Ann'in çarpıntılarını şiddetlendi. Hakikaten hayattaysa, Voyvoda gerçekten de ayrıcalıklı bir kurda saldırır mıydı? Tucker onu gerçekten tuzağa düşürür müydü? Tucker asla Mary Ann'i incitmezdi, bundan emindi ama daima bir dövüşçü olmuştu ve bu nezaketi, Mary Ann'in şu anki erkek arkadaşını kapsıyor olmayabilirdi.

Taşın taş a sürtünme sesini Riley'den bir küfür daha takip edince Mary Ann düşüncelerinden sıyrıldı.

"Gitmiş," dedi Riley boğuk bir sesle. "Voyvoda gitmiş. Cesedi kaçırılmadığı sürece ki bunu buradaki kimse yapmaz, o dışarıda. Ve tıpkı Tucker'ın söylediği gibi, muhtemelen Aden'in canına okumayı planlıyor."

YİRMİ SEKİZ

Aden Jennifer'ı sisli ormanda sürüklerken kendine bir moral konuşması yaptı. *Bu işe yarayacak. Arkadaşların kurtulacak. Bu işten gayet iyi bir şekilde çıkacaksın.*

Cadı hâlâ göz bağını takıyordu, kolları hâlâ arkasında bağlıydı ve Aden'in ona ne yapacağını öğrenmek istiyordu. Aden şimdiye kadar ona kulak asmamıştı ama nihayet konuşmalarını kimsenin, hatta süpersonik duyma yeteneği olan bir kurdun bile seçemeyeceği kadar kulübeden uzaklaşmışlardı.

"Ne mi yapıyorum?" diye cevap verdi Aden, halen ayaklarını yere vurarak yürürken. "Seni serbest bırakıyorum."

"Sana inanmıyorum!" Cadı ince bir dala takıldı, ayakta kalmasını sağlayan tek şey Aden'in onu tutmasıydı. "Yoksa ipi keserdin. Yani gerçekten. Sizin şu Enerji Emiciniz gücümün çoğunu kullandı, yani şu anda oldukça aciz durumdayım. Büyü yapmam ya da benzeri bir şey konusunda kaygılanmana gerek yok."

"Bunu daha önce söylemiştin, Enerji Emici'den bahsetmiştin ama sana dediğim gibi bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Cadı keyifsizce güldü. "Her neyse. Sadece iplerimi çöz. Lütfen. Ayrı yollara gideceğiz ve bu hiç olmamış gibi davranacağız."

Güya. Kadın bunu asla unutmuyacaktı. Aslına bakılırsa Aden da unutmuyacaktı.

Ya şimdi ya hiç, dedi Caleb, kararlı bir biçimde.

Caleb haklı. Yer, burası. Elijah'nın sesi çok ciddi geliyordu. Burada bir şeyler olacak, hissedebiliyorum.

Aden içini çekerek durdu. Jennifer bunu fark etmeyerek ona çarpıp geriye sendeledi. Yine düşmesini, Aden'in onu tutması engelledi.

Aden bir anlığına orada durup Jennifer'ı izledi, onun çaresizliğini hissetti. Bunu yaparsa geri dönüşü yoktu. *Geri dönmek istemiyorsun* Cadı firarda olur ve ona yanlış yapanlardan intikam almak isterdi

Ancak Aden da doğrudan kurtlar sofrasına götürülebilirdi.

Aden kendini büyü tehlikesine karşı hazırlayarak Jennifer'ın göz bağını çıkardı, çabucak arkasına geçti ve hançerlerinden biriyle iplerini kesti. Cadı hemen ona döndü. Aden bir büyü ya da en azından yumruk bekleyerek kendini yine hazırladı. Cadı sadece gözlerini kırpıp kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı.

Jennifer ondan kaçarsa Aden ne yapacaktı? Aden'ı yanında götürmezse ne yapacaktı?

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Jennifer. "Bir iyiliğin sayesinde sırları ortaya döküp sana toplantıyı anlatacağımı mı sandın? Eh, bil bakalım ne oldu? Toplantı olmayacak. Şimdi değil. Bana yapılanlardan sonra değil. Arkadaşların ölmüş sayılır, insan."

Cadı sözlerini Aden'a silahmış gibi savuruyordu.

Onu dinleme, dedi Elijah.

Aden şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "İyi olacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Az önce olmayacaklarını söylemedim mi?" diye sordu Jennifer. *Sana yalan söylemek istemiyorum, Ad, o yüzden bana bu soruyu sorma. Tek bilmen gereken, cadının seni yanında götüreceği. İşte sana bunun sözünü verebilirim.*

Sanki Aden bu işin yakasını bırakabilirmiş gibi. "Sormak zorundayım. İyi olacaklar mı?"

"Niye bana bunu sorup duruyorsun?" diye tersledi Jennifer.

Elijah'ı boş ver ve cadıdan af dile, diye yalvardı Caleb. *Onu iyi davranırsan, bir toplantı yapılmasını sağlar. Bunu biliyorum.*

Asıl Caleb'ı dinleme, Ad, dedi Julian. *O bu işe fazla karışmış durumda. Tarafsız değil.*

Kapa çeneni! diye bağırdı Caleb, Aden onun hiç bu kadar öfkeli olduğunu duymamıştı. *Ben neden bahsettiğimi biliyorum.*

Çelişkili nasihatler, öğütler ve talepler, sinirlerini kopma noktasına getirdi. “Sen bana sadece ne bildiğini söyle, Elijah!”

“Elijah kim?”

Bir iç çekiş. *Şu vampir toplantısındaiken sana kanla ölümden bıktırdığımı hatırlıyor musun? Bunları söylediğimde meclis üyelerinin elinden çektiğin saldırıdan bahsetmiyordum. Bundan bahsediyordum, cadılardan. Ve arkadaşların... Onları yerde gördüm. Üçünü de. Mary Ann, Victoria ve Riley, hepsi de kırmızıya boyanmıştı.*

“Olamaz,” dedi Aden, inkâr ederek başını iki yana sallayarak. “Olamaz.”

“Ne olamaz? Neler oluyor?”

Sana o zaman söylemedim çünkü Caleb gibi sen de bu işte tarafsız değilsin. Olayları değiştirmeye çalışırdın ve bu da işleri senin için daha kötü hale getirirdi.

“Kendimi umursamıyorum! Sadece onları umursuyorum.”

Jennifer başka bir şey daha söyledi ancak Aden sözcükleri seçemedi, Elijah’ya fazlasıyla odaklanmıştı.

Biliyorum. Ama ben seni umursuyorum. Seni her zaman önemsedim.

Evet. Evet, dedi aniden Caleb, ses tonunda bir neşe vardı. *En sonunda.*

Onların ölmelerini mi istiyorsun? diye feryat etti Julian tiz bir sesle.

Hayır. Bak.

Aden nefret ettiği, kafa karıştıran konuşmadan uzaklaşınca –titriyordu, nefes nefese kalmıştı, kalbi deli gibi atıyordu– cadılardan oluşan bir çemberin ortasında durduğunu fark etti. Şok içinde kendi çevresinde döndü. Cadılar tören cübbelerini giymiş, el ele tutuşmuştu, çember Aden’i kuşatıyordu. Jennifer’in sırtıttığını fark etti.

Elijah sızlandı.

“Evet, Çağırıcı, tekrar buluştuk. Seni bulamayacağımızı mı sanmıştın?” dedi Aden’in son seferden hatırladığı sarışın. Jennifer’in hatıralarında olan. Marie. “Sadece senin rehineni kulübeden çıkarmanı

bekliyorduk. Orada araziye adımımızı atmamızı bile engelleyen çok fazla kilit vardı.”

“Merhaba, cadı. Bizi nasıl buldunuz?” diye sordu Aden mümkün olduğunca sakın bir şekilde.

“Doğal olarak büyüyle,” dedi Marie kendini beğenmiş bir biçimde. “Geçtiğimiz birkaç ayda arkadaşımız çeşitli zamanlarda garip davrandı, hiç kendisi gibi değildi. Sonra onu sorguladığımda neden bahsettiğime dair hiçbir fikri yoktu. Görüyorsun ya, kendisi bazı ufak bilinç kayıpları yaşıyordu ve biz de onu korumak için yanında olmadığımız zamanlarda da bunu yaşamasından korkuyorduk. Böylece ona bir takip büyüü yapıp bunu bir kilit olarak gizledik.”

Aden bunun “estetik” korumalardan biri olduğunu tahmin ediyordu. Ve cadının bedenine girdiği için eklenmişti. Aden bunu cadıların bulmak için yapmıştı, yani görev tamamlanmıştı. Tek söylediği, “Akıllıca,” oldu.

“Zekiyiz, değil mi? Ve artık merakını giderdiğime göre sen de benim için bir soruya cevap ver.”

Aden sadece bir kere başını salladı. Simdi sert bir politika izlemenin sırası değildi.

Caleb neredeyse mırıldanıyordu. *Sesi... çok tatlı.*

“Bir saniye önce kiminle konuşuyordun?”

Bir defalığna olsun, ruhlarla ilgili yalan söylemenin gereği yoktu. “Kafamın içindeki üç ruhla.”

Cadının alnı kafa karışıklığıyla buruştu. “Kafanın içinde insanlar mı yaşıyor?”

İşte Aden’in aradığı fırsat buydu. “Bana her şeyi sor, cevap vereceğim.” Bu da bunu toplantı yapardı. Değil mi? Bunun da anlamı, arkadaşlarının...

Cadı güldü. “Ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. *Bunun* bizim toplantımız olduğunu düşünüyorsun. Korkarım değil, Çağırıcı. Bir toplantının resmî olarak duyurulması şarttır. Ve Jennifer’ın da sana söylediği gibi, toplantı yapmayacağız. Şimdi değil. Davranışların tam olarak kimin tarafında olduğunu belli etti.”

“Toplantının başladığını resmî olarak duyuracaksın!” diye bağırdı Aden, öne çıkarak –ta ki ayakları kendilerini yere yapıştırıp hareket etmesini engelleyinceye kadar. Ne oluyor... Cevap kendi kendine yerine oturdu. *Aptal sihir*, diye düşündü karanlık bir şekilde.

Jennifer kendini konuşmaya dâhil ederken gözleri kısıldı. “Arka-
daşlarına büyü yapmak yerine onları öldürmeliydik fakat seni kontrol etmek için onları kullanmayı düşündük. Mantığımızdaki kusuru şimdi görüyorum. İçinizden biri Enerji Emici ve Enerji Emiciler’in olabildiğince hızlı yok edilmesi gerekir. İçinizden biri kurt ve kurtlar en büyük düşmanlarımızı korur. İçinizden biri vampir ve vampirler en büyük düşmanımızdır. Üçü de ölmeyi hak ediyor.”

“Kaç defa söylemem gerekiyor? Ben hiçbir Enerji Emici tanımıyorum. Enerji Emici’nin ne olduğunu bile bilmiyorum, tabii kastettiğin bir vampirin son damlayı tüketinceye kadar beslenmesi değilse ama bu yaşanmadı yani tekrar ediyorum: Enerji Emici yok.” Aden, detayları Victoria’ya sormadığı için kendini paylamak istiyordu. “Ayrıca kurt ve vampir ne o zaman ne de şimdi sana zarar vermek niyetindeydi. Söyle onlara, Jennifer. Kimseyi beslemeye zorlanmadın.”

“Yeter,” diye çıkıştı Marie. “Yani ondan içmediler. *Bu* seferlik. Biz hâlâ onlar için uyuşturucu gibiyiz ve bağımlılara asla güven olmaz. Şimdi. Sessiz ol, insan. Kız kardeşlerim, insanı daha... gizli bir yere taşıyalım.”

Bir saniye sonra cadıların ilahileri havayı kapladı. Aden onları ikna etmeye çalıştı; onu dikkate almadılar. Sonra da önemi kalmadı. Aden’in dünyası dönmeye başladı, tanımadığı bir ritimle dans ediyordu. Dönüyor, dönüyor, renkler girdap gibi birleşiyor, kararıyor, o karanlık Aden’i yutuyor, kör ediyor, bir çamaşır makinesinde sıkışıp kalmış gibi onu bir o yana bir bu yana fırlatıp duruyordu. Ruhlar bağıırıyordu ve bu aralıksız bağırışlar sağır ediciydi.

Sonra aniden hareketsiz kaldı. Ruhlar sessizleşti.

Siyahın içinde iğne deliği büyüklüğünde beyazlıklar belirdi ve bir süre sonra bunu renkler takip etti. Ayakları hâlâ yere kök salmış durumdaydı ancak şimdi yeni bir ortamdaydı. Bir... mağaranın

içinde miydi? Çevresindeki duvarlar toprak, turuncu renkli taşlar ve balçıktan yapılmıştı. Yakında bir yerlerde şelale vardı. Aden suyun hızla akışını ve çarpışını duyabiliyordu, hava soğuk ve rutubetliydi.

Halen etrafında duran cadılar kollarını indirip büyük kaya parçalarının üzerlerine oturdular. Bir tanesi dışında. Marie, Aden'a yaklaştı. parfümlü bir bulut ona eşlik ediyordu. Caleb onayını mırıldanarak gösterdi.

Marie tek bir kelime etmeden Aden'ın ellerini aldı ve başının üzerine kaldırdı. Aden hançerlerini almak istiyordu. Almadı. Cadıların işbirliğine ihtiyacı vardı, gazabına değil. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Önlem alıyorum."

Marie konuşurken, serin ve sıcak bir şey Aden'ın bileklerini sardı. Aden kaşlarını çatarak yukarı baktı. Mağaranın tavanından bir sarmaşık sürgün vermiş, alçalmış ve Aden'ı bağlamıştı. Serbest kalmak için kendini çekerken azı dişleri birbirine vurup gıcırdadı. Sarmaşık sağlam bir şekilde tutmaya devam etti.

"Güçlerimizi Tabiat Ana'dan alırız," diye açıkladı Marie. "Kilit korumaların olduğu için şanlısın, yoksa sana çok daha beterini yapardık." Aden'ın yüz ifadesi sertleştiğinde, cadı güldü. "Ah, evet. Bakmadan da neye karşı korunduğunu biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Kilitlerin gücünü hissedebiliyoruz." Marie geri çekildi ve diğerleri gibi bir kaya parçasının üzerine oturdu.

"Peki, bana ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Bunu davranışların belirleyecek."

"Hadi ama. Bana yardımcı ol. Ne davranışları? Benden ne istiyorsunuz?" Aden'ın gözleri üzerlerinde gezdi, yalnızca içlerinden biri -hâlâ ayakta olan tek kişi, siyah bir cübbe giyen tek kişi- gölgeli bir köşeden yürüyüp kapüşonunu çıkarınca sabitlendi. Bu başka bir sarışındı ama cadı değildi.

Yüzü, güzelliğin canlı bir örneğiydi. Cildi sanki bal kavanozuna daldırılmış gibi parlıyordu ve gözleri sıvı abanoz gibi ışıldıyordu. Tek bir bakışıyla cezbediyor, büyülüyor, ne istiyorsa yapmak için Aden'ın

yanıp tutuşmasına neden oluyordu. Tabii Aden buna boyun eğecek değildi.

“Merhaba, Aden,” dedi Bayan Brendal yumuşakça.

Aden daha önce onun çemberde olduğunu fark etmemişti. Bu da, onun burada beklediği anlamına gelirdi. Üstüne atlamak için beklediği. “Dr. Hennessy,” dedi Aden, çenesini o kadar sıkmişti ki sözcükler zorla çıkabiliyordu. “Şaşırdığımı söylemek isterdim ama yalan söylemesem daha iyi olur. Bundan ne kadar nefret ettiğini biliyorum.”

Brendal’ın göz bebekleri bir anlığına genişledi. “Demek rol yaptığımı kişi olmadığımı biliyordun. Nasıl?”

“Neden yeniden zihnimi işgal edip kendin bulmuyorsun?”

Brendal dilini düz, beyaz dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Kafanın içine baktım, ancak tek karşılaştığım bir parazit denizi oldu. Ses üzerine ses, her biri birbirinin üstüne istiflenmiş, budalaca şeylerden bahseden sesler. Benim hiç umursamadığım şeylerden bahsediyorlardı. Fakat kardeşim Bay Thomas’la ilgili hiçbir kanıt bulamadım. O nerede, Aden? Bildiğini biliyorum.”

İşte bu senin fırsatın, dedi Elijah. *Pazarlık et.*

Bir dakika. Ne? Neyle pazarlık edecek? diye sordu Caleb.

Aden biliyordu. “Cadıları toplantıyı resmî olarak duyurmaları için ikna et,” dedi, “ben de sana söyleyeyim.”

Brendal her bir cadıya dikkatle baktı. Her biri başlarını iki yana salladı.

“Aden,” dedi, sesi artık yumuşak değildi. “Eğer sinirlenirsem, senin için iyi olmaz.”

Aden, havada olan kollarıyla elinden geldiğince omuzlarını silkti. “Niye? Dev, yeşil bir canavara mı dönüşeceksin?”

Nefes, Brandal’ın dudaklarının arasından bir tıslama gibi çıktı. “İnatçı çıkacağını tahmin etmiştim. Ama beni hafife aldın. Gidiyorum ama çok fazla gözyaşı dökme çünkü geri döneceğim. Arkadaşlarınla birlikte.”

Apaçık bir tehdit. Aden ona bağırarak istiyordu. Bağlarıyla savaşmak istiyordu. İkisini de yapmadı. Herhangi bir savaşta duyguların

gösterilmesi yenilgi demektir. Mary Ann'e öğrettiği şey de bu değil miydi? Ve hayatının bu en önemli savaşında, elde edebileceği her türlü üstünlüğe ihtiyacı vardı. Eğer şimdi tepesi atarsa, zaten az olan pazarlık gücünü kaybetmiş olurdu.

"Bana söyleyecek başka bir şeyin var mı?" diye sordu Brendal.

"Evet. Arayışında bol şanslar dilerim."

"Pekâlâ." Brendal kısılmış gözlerini Aden'a kilitleyerek geri çekildi ve görüş alanından kayboldu, bir an oradaydı, az sonra kaybolmuştu.

Aden onun diğer düzleme girdiğini tahmin etti. Arkadaşlarını yakalamak... belki de işkence etmek için. *Kendi başlarının çaresine bakabilirler*, diye kendini temin etti.

Kontrolü benim almama izin ver, diye yalvardı Caleb. *Senin için cadılarla konuşmama izin ver*.

Ah, hayır. Aden ruhların kendi bedeninin kontrolünü almalarına izin verebiliyordu. Aden'in izni olmadan bunu yapamıyorlardı ve bir defasında Eve'e bu izni vermişti. Bu şekilde "hayatının" son gününü kızıyla birlikte geçirmişti. Ancak Caleb cadılarla çok alakalıydı. Onların iyiliğini Victoria'nınkinin üzerinde, Mary Ann ve Riley'ninkinin üzerinde tutabilirdi ve Aden buna izin veremezdi.

"Toplantıyı duyurun," dedi Aden, ruhu göz ardı ederek, "ben de istediğiniz her şeyi yanıtlayayım. Duyurmazsanız hiçbir şeyi yanıtlamam."

Aden, lütfen, diye üsteledi Caleb.

"Üzgünüm." Ve öyleydi de. Caleb'in bir şeyi bu kadar isteyip elde edememesinden nefret ediyordu. Caleb'in yalvarmasından nefret ediyordu.

Odaklan, Aden, dedi Julian.

Evet. Aden gözlerini kırparak aklını boşalttı. Cadılar kapüşonlarını çıkarmışlardı ve hepsi Aden'ı merakla izliyordu.

"Kafanın içinde tutsak kalmış ruhlar var," dedi Marie.

"Evet, kafamın içinde ruhlar var." Aden bu kadarını zaten itiraf etmişti. Şimdi inkâr etmek hiçbir amaca hizmet etmezdi.

“Bir keresinde bana başka bedenleri ele geçirebilen bir adam tanıyıp tanımadığımı sormuştun. On altı sene önce ölen biri. Bu kişi, bu bedenleri ele geçiren kişi, ruhlardan biri mi?”

Aden! Söyle ona! Beni tanıyor olabilir. Bana geçmişimi anlatabilir.

Aden’in içini suçluluk duygusu sardı. Bunu dikkate almadı. Doğru rotada kalmalıydı. “Toplantıyı resmî olarak duyur, ben de sana söyleyeyim.”

Marie keyifsizce sırtıttı. “Bilmeyi o kadar çok istemiyorum.”

Caleb tükürükler saçarak, *N- ne?* dedi küçük düşmüş bir halde.

“Ruhları çıkarıp onlara kendi bedenlerini verebileceğimiz üzerine bahse girerim.” Marie parmak ucuyla çenesine vurdu. “Bu şekilde ruh, bütün sorularımızı kendisi yanıtlayabilir.”

Aden telaşını saklamaya çalıştı. “Peki, bu bedenleri nereden bulacaksınız?”

“İnsanlar ölür. Eğer taze bir cesedi yeni bir ruhla tekrar canlandırırırsan...”

“Nasıl? Ölen bedendi, ruh değil. Ruh sadece yoluna devam etti.” Bu kadarını biliyordu. “Bir cesedi yeniden canlandırmak, bir bedeni iyileştirmekle aynı şey değil.” Değil mi? “Bu da demektir ki yeni bir ruh cansız bir bedenin işlemlerini sağlayamayacaktır.”

“Sihir pek çok şey yapabilir,” Marie’nin tek söylediği oldu.

Evet, diye birden atıldı Caleb. *Evet. Ona izin ver, denesin.*

Hayır, dedi Elijah ve Julian aynı anda.

Bu kadar kolay olamaz, diye ekledi Elijah. *Asla olmaz. Seni temin ederim, bir bit yeniği olacaktır.*

Caleb hayal kırıklığıyla homurdandı.

“Eğer kilitlerimi sezebiliyorsan,” dedi Aden, “aklımla oynayamayacağını da biliyorsundur. Dolayısıyla, ruhların akıllarıyla da oynamamaz.” Öyle değil mi?

Marie’nin bir kaşı kalkarak onu kendini beğenmenin bir tasviri gibi gösterdi. “*Senin işbirliğine ihtiyacım yok. Sadece onunkine var.*”

Cadı blöf yapıyordu. Blöf yapıyor olmalıydı.

Aden rahatsız bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Kan çoktan kollarından çekilmişti ve şimdi elleri soğuktu, omuzları karıncalanıyordu. “Eğer böyle bir şey yapabiliyorsan, niçin yapmadın? Neden öylece orada oturuyorsun?”

Kaş tekrar eski yerine dönerek pürüzsüz bir çizgi yarattı. “Şu anda yapacak daha önemli işlerimiz var.”

Evet. Blöf yapıyordu.

“Özgeçmişin büyüyor,” dedi aniden Marie, sanki bir iş görüşmesinde karşılıklı oturmuşlar gibi.

Aden da bu oyuna katılacaktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Önce vampir kralı, şimdi yaratık katili.”

Bunu nereden duymuştu? “Onları katletmedim.”

“Öyleyse terbiyeci. Yaratık terbiyecisi.” Tam da Caleb’in önerdiği lakap. “Bunu nasıl yaptın?”

Kendisi onları yenebilsin diye mi soruyordu? “Toplantıyı duyur, ben de sana söyleyeyim.” Cevabı, “Bilmiyorum,” olacaktı çünkü gerçek buydu ama Marie’nin bunu henüz bilmesine gerek yoktu.

“Arkadaşlarını mı kurtarmak istiyorsun?” diye söze girdi Jennifer ahenkli bir sesle. “İyi o zaman. Vampir tahtındaki iddiandan vazgeç ve bize, bizimle kalacağın, bize hizmet edip yardımcı olacağın üzerine bir kan andı iç.”

Bunu yap, dedi Caleb.

Hayır, diye tekrarladı Elijah ve Julian aynı anda.

“Üzgünüm.” Cadılara hizmet ve yardım etmek vampirlere zarar vermeyi gerektirirdi; Aden bunu bütün kalbiyle biliyordu. Yoksa te reddüt etmeden evet derdi.

“Öyleyse diğerlerine, lanetlenenlere sandığımız kadar değer vermiyorsun,” dedi Marie.

“Doğru değil,” dedi Aden dişlerini sıkarak. “Onlara bildiğinizden daha çok değer veriyorum. Ben size istediğiniz şeyi versem, siz bana asla vampirler veya kurtları incitmeyeceğiniz üzerine kan andı içermiydiniz?”

“Hayır. Elbette içmezdik. Hiçbirimiz bunu yapmazdı.”

Diğer cadılar böyle bir şeyi önermeye cüret ettiği için ona güldüler, içlerinde en yüksek sesle gülen Jennifer'di.

"Eğer bize yardım etmeyeceksen, bize karşı çalışacak, onlara yardım edeceksin demektir. Eğer durum buysa, bu mağaradan asla çıkamayacaksın."

Yani onu da öldürecekleridi. Marie bu tehdidi açıkça savuramadan Aden konuyu değiştirdi. Onu biraz yumuşatabilirse, avantaj sağlayabilirdi. Belki.

"Başka bedenleri ele geçirebilen ruh," diye söz başladı Aden. "Senin için ne ifade ediyordu? İçinizden herhangi biri için?"

Caleb bekleyerek ürkütücü bir sessizliğe gömüldü.

Marie omuzlarını silkti fakat gözleri kırılğan bir pırıltıyla aydınlandı. "O... her şey ve hiçbir şeydi," dedi, ardından da öfkeyle başını iki yana salladı. "Ve şimdi," diye ekledi ayağa kalkarken, "seni burada bırakacağız. Bir çıkmaza girdik ve senin düşünmeye ihtiyacın var. Günler önce arkadaşın Mary Ann'i öldürebileceğim ve öldürmem gerektiği ama öldürmediğim gerçeğini hesaba katmalısın. Gitmesine izin verdim. Senin için. O zamandan beri bu davranışından pişman oldum ve merhamet duygum tükendi. Bize ne kadar direnirsen, senin o kadar az mutlu olmanı istiyorum."

Bir dakika. Ne? "Benim mutlu olmamı hiç istemedin ki. Şimdi toplantıyı duyur," diye emretti Aden, içinde panik filizlenirken.

Diğerleri ayağa kalktı.

"Sizin beni bağlı bıraktığınız gibi," dedi Jennifer, "biz de seni bağlı bırakıyoruz. Belki de yalnız kalmak dilini çözer."

"Kalmanızı talep ediyorum! Toplantıyı duyurmanızı talep ediyorum!"

Cadılar teker teker sessiz bir biçimde mağaradan çıktılar. Jennifer onu mümkün olan son saniyeye kadar izledi. Marie karanlık ve geniş mağara ağzında durdu ve omzunun üzerinden Aden'a baktı. "Saat gece yarısını vurduğunda arkadaşların ölecek. Üzgünüm, gerçekten üzgünüm ancak savaş zamanında daima kayıplar olur. Onları

kurtarmak için ne yapman gerektiğini biliyorsun.” Bununla birlikte Marie de Aden’in yanından ayrıldı.

Aden tekrar tekrar Marie’ye toplantıyı duyurması için bağırdı. yalnız olmasına, sesi büyük mağaranın duvarlarından yansıyarak onunla dalga geçmesine rağmen tekrar tekrar yalvardı. Sesi kısılıncaya kadar haykırdı, kan akıncaya kadar sarmaşığı çekiştirdi.

Sarmaşık kopmadı ve cadılar geri dönmedi.

YİRMİ DOKUZ

Bir çağrı daha.

Tucker karşı koymaya çalıştı. Sahip olduğu gücün son damlasına kadar uğraştı. Ama Voyvoda'nın sesi ona sesleniyordu –*Bana gel*– ve tek bir adım attığını bile fark etmeden ilerlemeye başladı.

Annesiyle üvey babasının çatısından atladı, darbe bütün vücudunu sarstı. Altı yaşındaki erkek kardeşinin görünmez bir arkadaşla konuşurken burnu ıslak, ceketi sırlıslam olmuş, elleri titrer bir halde yağmurun çiselediği soğuk havada oyun oynamasını izliyordu.

Tucker neredeyse iki defa kendini belli ediyordu. Her iki seferinde de kendini Ethan'ın onsuz daha iyi olacağına ikna etmiş ve gizlenmeye devam etmişti. Şimdi oradan uzaklaşırken yüreğinin olması gereken yerde boş bir sızı hissetti. Asla geri dönmeyeceğine karar verdi. Ethan her şeyiyle iyi, her şeyiyle doğrudu, önünde parlak bir gelecek vardı. Tucker ona acıdan başka bir şey vermemişti.

Geçmişe bir sünger çekmenin vakti gelmişti de geçiyordu bile.

Sızı şiddetlendi. *En iyisi bu.*

Tucker kafasını boşaltırken, mahalleden koşarak çıkıp tanıdığı –daha doğrusu bir zamanlar tanıdığı– herkesin parti havasına takılıp kalmış gibi görüldüğü kasabaya girdi. Bazı çocuklar arabayla dolanıyor, binalara bira şişeleri atıyorlardı. Diğerleri sokaklardaydı, başka kimsenin duyamadığı bir tempoyla dans ediyorlardı. Aralarında güzel bir kadın süzülüyordu, uzun sarı saçlı ve neredeyse parlayacak kadar açık tenliydi.

Bir çocuğun gözlerinin içine bakıyor, konuşuyordu ve o çocuk da başını iki yana sallıyordu. Kadın tekrar konuşuyordu ve çocuğun

başı öne eğilip omuzları düştükten sonra eğilip pisliği temizlemeye başlıyordu. Sarışın bunun ardından başka birisine doğru ilerliyordu.

Gece çokeli çok olmuştı. Tucker vampirler ve güneş ışığıyla ilgili efsanelerin tam olarak doğru olmadığını biliyordu çünkü Victoria hiçbir kötü sonucu olmaksızın bütün gün dışarıda kalabiliyordu. Ama Voyvoda... yanıp kül olur muydu? Tucker ancak umut edebilirdi.

Bana gel...

Şimdi daha yakın, diye düşündü Tucker. Dehşetle. Mutlulukla. Voyvoda artık mezarında değildi. Burada, kasabadaydı. Saklanıyordu.

Tucker çamaşırhanenin köşesinden döndü ama sadece karton bir kutu gördü. Kaşlarını çattı. Voyvoda'nın tam olarak nerede olduğunu yine biliyordu. Eğildi ve içine baktı. Evet, Voyvoda buradaydı. kucagında ölü bir insan vardı, çenesinden kan damlıyordu.

Kral'ın vücudunun çoğu hâlâ yanık, hâlâ katılaşmış deri yüzünden kararmış durumdaydı ama beyaz, pürüzsüz deri parçaları görülebiliyordu.

"Beni bir daha beklettiğinde, seninle besleneceğim," dedi sakın bir şekilde. "Anladın mı?"

Tucker'ın içinden bir ürperti geçti ve gözleri, boynu sanki vahşi bir hayvan şölen yapmış gibi paramparça olan ölü adama döndü. Acılı bir ölüm şekliydi. Son ziyaretinde Voyvoda kendisinden beslenmişti ama yalnızca kısa süreliğine ve yalnızca uyarı olarak. Eğer o, ızdırabın vücut bulmuş haliyse... Tucker ürperdi ve çoktan yara izine dönüşmüş delik yaraları zonkladı. "Evet. Anladım."

"Şimdi. Başka neler öğrendin?"

"Cadılar Aden'ı aldı." Tucker onların birden Aden'ın etrafında belirmelerini izlemişti. Yardım edebilirdi. Belki. Yardım etmek istemişti. Sayılır. Fakat gizleme illüzyonunun kaybolmasına izin vermemişti, Voyvoda'yı memnun etme ihtiyacı hâlâ yadsınamayacak kadar kuvvetliydi. O zaman bile.

Voyvoda kesik kesik güldü, bu gülüş vücudunun öksürüklerle kasılıp iki büklüm olmasına neden oldu. Sakinleştiğinde ortaya çıkan

keskin dişleri kırmızı ve parlaktı. “Onlara git ama orada olduğunu anlamalarına izin verme.”

Cadılarına mı? “Onları nasıl bulacağım? Ortadan kayboldular.”

“Aden’in çekimini hissedebiliyorsun, değil mi? Hepimiz hissedebiliyoruz.”

Tucker isteksizce başını salladı. Daha doğru söz duymamıştı. Aden’la ilk defa tanıştığında, çocuğu çekici bulduğundan korkmuştu. Eşcinsel olmak gibi. Daima kızları tercih etmiş olmasına rağmen. O piç kurusunun yakınlarında olmak istemişti ama Aden onu Mary Ann gibi sakinleştirmiyordu. Hatta Aden onu heyecanlandırıyor, bazen daha da *kötü* biri olmak istemesine neden oluyordu.

“Güzel. Şimdi de en önemli görevin. Aden’i öldüreceksin. Bir cadının kurbanıymış gibi onu kalbinden bıçaklayacaksın.”

“Ben... Ben bunu yapamam.”

“Yapabilirsin. İyi dinle, sana nasıl olacağını anlatayım...”

Mary Ann korkuyordu. Çok ama çok korkuyordu. Görünüşe bakılırsa Aden kaçırılan cadıyı kaçırmıştı ve nerede olduklarını kimse bilmiyordu. Henüz. Victoria, Riley’ye neler olduğunu, Aden’in ne planladığını anlatmış, ardından da Riley ona bağramadan ya da babasının hayatta olduğunu söyleyemeden, ışınlanarak oradan kaçmıştı. Prenses nereye gitmişti? Aden’a yardım etmeye mi?

Ve Tanrım, Victoria babasıyla ilgili haberlere nasıl bir tepki verecekti? Mary Ann adamla hiç tanışmamıştı ve yine de sersemlemişti. Gerçekleri öğrendikten sonra o ve Riley araziye aramışlar ancak Voyvoda’dan hiçbir iz bulamamışlardı.

Riley çılgına dönmüş durumdaydı. Mary Ann onu hiç bu kadar altüst olmuş bir halde görmemişti. Yeni kral –artık Voyvoda ortada gezindiğine göre Aden hâlâ kral mıydı?– ve prenses tehlikedeydi ve Riley onları korumamıştı. En azından o ve erkek kardeşleri Aden’in onları çektiğini hissedebiliyorlardı. Tabii Mary Ann yollarında olmadığı sürece. Mary Ann onlarla birlikteyken ve yanında Riley varken

çekimi daha hafif hissediyorlardı. Ve şimdi Aden'i arıyorlardı. Mary Ann olmadan.

Bu zamanı Victoria'yı aramak için kullanmayı düşünmüştü ama hayır. Bu fikir çabucak bir kenara atılmıştı. Aramaya nereden başlayacaktı? Tek başına vampir malikânesine gidemezdi ve yapabileceği tek şey olan kasabada arabayla gezinmek de verimli olmazdı.

Bu yüzden de işte buradaydı. Evde. Riley onu arabayla getirmiş ve Mary Ann'i en hızlı, kafası en dağınık öpücüğü kondurduktan sonra bırakmıştı. Mary Ann son bir saatini babasıyla, istediği gibi ona sarılıp onu ne kadar çok sevdiğini söyleyerek geçirmişti. Babası gülüp onunla şakalaşmıştı ve sanki geçmişe, annesini öğrenmesinden önceki bir zamana dönmüşler gibiydi. Victoria'nın Ses Büyüsü işe yaramıştı çünkü babası Mary Ann'i bir kez olsun nerede olduğu konusunda sorguya çekmemişti.

Fakat tedirginliği geçen her dakikayla birlikte artıyordu. Aden iyi miydi? Riley ve Victoria iyi miydi? Bu Mary Ann'in hayattaki son gecesi miydi?

"Aklın yine başka yerde," dedi babası, daima sabırlı olan gülümsemesiyle.

Mutfak masasında oturmuş, iskambil oynuyorlardı. Hem de o kadar oyun dururken "Savaş" oyununu oynuyorlardı. Mary Ann kendi kartlarına baktı, bir kart seçip çevirdi. Kupa sekizlisi. Babasının kartı karo üçlüsüydü, Mary Ann de o elin kâğıtlarını kendi destesine aldı.

"Aklından ne geçtiğini bana söylemek ister misin?"

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi Mary Ann. Bu gereklilikten nefret ediyordu ama pes etmeyecekti. Babası, kanıtlar burnunun dibindeyken bile doğaüstü olaylara inanmıyordu ve Mary Ann'in de canı kavgaya etmek istemiyordu. Ya da bir terapi seansına girmek.

"Riley'yle sorunlar mı var?" diye üsteledi babası.

Riley, Mary Ann'in tatlı sevgilisi. Bir gün daha çıkıp bir daha asla konuşmayacağı çocuk. Bu düşünceyle birlikte sahiden de bir yürek çarpıntısı yaşadı. "Baba, sevdiğin kişi için iyi olmadığını bildiğinde ne yaparsın?"

Babası ona bir süre baktı, sonra iç geçirip kâğıtlarını bir yana itti. Dirseklerini masaya dayadı ve Mary Ann'e ciddi bir şekilde gözlerini dikti. "Sen ve Riley'nin henüz 'seni seviyorum' aşamasına vardığınızı fark etmemiştim."

Mary Ann'in yanakları kızardı. "Birbirimize söylemedik, hayır."

Babası biraz rahatladı. "Peki, neden Riley senin için iyi değil, tatlım?" Nazikçe sormuştu.

Mary Ann oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Babasına durumun tam tersi olduğunu söyleyemezdi. Kendisinin, Riley için iyi olmadığını. Babası ona inanmazdı. "Aynı soruyu soran bir hastaya ne derdin?"

Babasının dudaklarının kenarları kıpırdandı. "Ne yaptığını görebiliyorum. Konuyu başka yöne saptırıyorsun. Sana iyi öğretmişim. Yani benimle bütün detayları paylaşmayı reddeden bir hastaya ne söyleyeceğimi mi soruyorsun?"

Mary Ann başını salladı.

Bir iç geçiriş daha. "Kendine çok önemli bir soru sormasını söyledim. Bu kişi ona duygusal ya da fiziksel zarar verecek mi?"

Babası hâlâ tersinden anlıyordu ama cevap evetti. Mary Ann de iskambil kâğıtlarını bir yana itti. Öyleyse Riley'yle ilişkisini kesme konusunda haklıydı. İlişkinin yeniden başlamasına izin vermesi yanlış olmuştu. Ancak davranışlarından pişmanlık duyamazdı. Riley'yle birlikte o tek muhteşem geceyi geçirmişti ve pişmanlık duymadan ölebilirdi. Genel olarak.

Ölmek. Mary Ann boğazındaki düğümü yutkunarak giderdi.

"Eğer yanıt evet ise, hastalarım daima ilişkiyi bırakmalarını söylerim." Babası uzanıp Mary Ann'in elini tuttu. "Daima. Şimdi. Gidip pompalı tüfeğimi almam gerekiyor mu? Bu çocuk ne yaptı?"

Mary Ann güldü. "Silahlardan nefret edersin ve dolayısıyla bir silahın da yok. Hem Riley beni incitmiş filan değil. Asla da incitmez. Çok koruyucu." *Ve benim de ona karşı koruyucu olmam lazım.*

"Öyleyse sorun nedir? Bana anlatabilirsin. Güvenli bir alandayız."

Bir daha güldü fakat bu seferki zorlamaydı. “Bu hastaların için doğru olabilir ama benimle işler hiç öyle olmadı.” Mary Ann de bunu anlıyordu. Onun kızıydı. Her şey kişiseldi. “Her neyse,” dedi hızlı konuyu değiştirerek. “Merak ediyordum. Yaşayacak sadece bir günün kaldığını bilseydin, ne yapmak isterdin?”

“Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?”

Mary Ann gözlerini devirdi. “Ciddi ol.”

“Bu kadar karanlık konulardan bahsettiğini hiç hatırlamıyorum ama sanırım sana ayak uydurabilirim.” Mary Ann’i bıraktı ve parmağının ucuyla çenesine vurdu. “Daha yüksek bir hayat sigortası için prim öder, sana düzgün bakılacağından emin olurum ve sonra da kalan zamanımı burada, seninle geçirirdim.”

Gözyaşları gözlerini yakarak doldurdu. “Teşekkür ederim.”

“Ve sır saklama hususundaki dersimi aldığım için sana bir konuyla ilgili gerçekleri söylemek isterdim.”

Mary Ann’in aklı o tek kelimeye –sır– kilitlendi ve donup kaldı. Hatta içinde panik kabarıırken yüreği hop etti. “N-Ne?”

“Ben, şey, ben biriyle tanıştım,” dedi babası, yanakları kızarıırken.

Mary Ann’in gözleri kocaman açıldı. “Gerçekten mi? Kim? Ne zaman? Nerede? Bana her şeyi anlat!”

Babası güldü. “Bir anda çok fazla soru. Evet, gerçekten. Onunla dün markette tanıştım. Ve ben, şey... Onu yemeğe davet ettim.”

“Baba!”

“Ne zamandır randevuya çıkmamıştım ama kendime engel olmadım. Çok akıllıydı ve şey, güzeldi de.”

Mary Ann... mutluydu. Babası mutlu olmayı hak ediyordu. Özellikle de eğer Mary Ann... Mary Ann... hayır, bu şekilde düşünmeyecekti. Sadece babası mutlu olmayı hak ediyordu. “Detayları atlıyorsun. Nelerden konuştunuz? O nasıl biri? Onu nereye...”

Kapı zili çaldı ve ikisi de yerinden sıçradı.

Babası gülümsedi. “Sohbetimize devam edeceğiz. Ben kapıya bakayım.” Sandalyeden kalkınca Mary Ann de olayların aldığı hale hayret ederek kâğıtları topladı. Babası. Birisiyle çıkıyordu. Evet, yıl-

lar boyunca bir veya iki kişiyle buluşmuştu ama ciddi değillerdi ve bir kere olsun böyle neşelenmemişti. İlgisi daima mesafeli olmuştu.

Mary Ann birkaç saniye sonra bir kadın sesi ve bir gülüş duydu. Babasının gülüşüydü ve çok tatlı bir sestti. Orada neler oluyordu?

“Mary Ann,” diye seslendi babası. “Buraya gelsene, tatlım.”

Mary Ann ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak sessizce salona yürüdü. Az sonra annesinin gökkuşağı renklerdeki salonunda durmuş, bir ahmak gibi sırtıp beyaz ipek bir bluzla dökümlü beyaz bir etek giyen, genç, muhteşem bir sarışına bir şeyler söyleyen babasına bakıyordu. Kadının cildi kusursuzdu, neredeyse fazla kusursuzdu. Yüz hatları mükemmeldi ve acı verecek kadar sevimliydi. Bu, esrarengiz market güzeli olabilir miydi?

Mary Ann boğazını temizledi.

Babası ona baktı, çevresine o kadar çok heyecan yayıyordu ki Mary Ann gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. “Mary Ann, sana bahsettiğim kadın bu.”

Sarışın selamlamak üzere başını salladı ama gözleri Mary Ann’in babasından ayrılmadı. Sanki ayrıcalıklı bir yavru köpekmiş gibi babasının yanağını okşuyordu. “Mary Ann. Senin hakkında çok şey duydum.”

Markette yaptıkları tek bir sohbette mi? *Ah yapma ama.* Bu iyi bir şeydi. “Tanıştığımıza sevindim,” dedi Mary Ann.

Yeni gelen nihayet dönüp ona baktı ve Mary Ann’in dehşet içinde nefesi kesildi. O gözler... parlıyordu, büyüktü ve kahverengiydi, fazlasıyla mükemmel cildindeki gösterişli parlaklığı meydana çıkarıyordu. Bu bir insan değildi.

Bu bir periydi.

“Babamı rahat bırak,” diye bağırdı. “O hiçbir şey yapmadı...”

“Mary Ann,” dedi babası, onun davranışından şok olmuş ve hayal kırıklığına uğramış olduğu belliydi. “Sen böyle...”

“Bir güzellik yapıp odana git,” dedi peri, Mary Ann’in babasına. “Ne duyarsan duy orada kal.”

“Elbette,” dedi babası ve başka tek bir kelime etmeden yürüyerek asla ardına bakmadan üst kata çıktı.

Mary Ann’in kalbi, göğüs kafesinden fırlayacakmışçasına hızla çarpıyordu. Kaçmak istiyordu ama yerinde kaldı. Ne yapması gerekirse gereksin babasını koruyacaktı. Ancak basit olan gerçek, daha önce hiçbir periyle baş etmemiş olmasıydı. Yalnızca Riley ile Victoria’nın ona anlattıklarını biliyordu.

Periler, vampirler gibi insanları sesleriyle kontrol edemiyorlardı fakat insanlar onlardan o kadar büyüleniyorlardı ki sözlerine sorgusuz boyun eğiyorlardı. Periler güç elde etmeyi arzuluyorlardı ve daha güçlü olan kimseden hoşlanmıyorlardı. Soğuklardı, içlerinde sanki buz sarkıtları vardı ama sıcaklık için her şeyi göze alabilirlerdi.

Tüm bunlara rağmen veya belki de bunlar yüzünden, kendilerini insanlığın koruyucusu olarak görüyorlardı. Mary Ann insanlığın bir parçasıydı. Belki. Bu yeteneğiyle...

Mary Ann ağzını açtı... ne söylemek için açtığını bilmiyordu.

“Sakin çığlık atıp erkek arkadaşını çağırma,” dedi peri kaşlarını çatarak. “Şu anda kurtlar bir goblin sürüsüyle savaşmakla meşgul. Bunun olmasını ben sağladım. Sadece dikkatlerini dağıtmış olursun. Ölümlerinden sorumlu olmak ister misin?”

Mary Ann yutkundu. “Çığlık atmayacaktım.” Korkak değildi. Artık. “Burada ne arıyorsunuz? Kimsin? Ne istiyorsun?”

Mary Ann’in sözlerine karşılık olarak bir gülümseme belirdi ancak perinin ifadesi keyiften yoksundu. “Adım Brendal ve neden burada olduğuma gelince, bunun aşikâr olduğunu sanmıştım. Peşimden gelmeni istiyorum.”

“Niçin?”

“Cevapları sonra alacaksın.”

“Hiç sanmam. Bana ulaşmak için mi babamı ayarttın?”

“Tabii ki. Ne yapmamız gerekiyorsa yaparız.”

En ufak bir vicdan azabı duymadan söylemişti. Şıllık. Bir öfke kıvılcımlandı.

“Şimdi. Gel,” dedi Brendal ve Mary Ann’i yanma çağırdı.

Mary Ann çenesini kaldırdı. Perinin dileklerini yerine getirmek için hiçbir zorunluluk hissetmiyordu. Perinin güçlerini bastırıldığı için mi böyleydi? Olabilirdi ama babası komutla birlikte o merdivenleri çıkmış olduğuna göre tam anlamıyla bastırmıyordu. *Victoria'nın sana ne söylediğini hatırla. Yeteneğin, kişinin doğal yetenekleri üzerinde işe yaramıyor.* "Sanırım ben burada kalacağım, teşekkürler."

Kara gözler kısıldı. "Cevap almak istiyorsun, öyle olsun. Peşimden gelmeni istiyorum çünkü işime yarayacaksın. Arkadaşın Aden kendine çekerken sen itiyorsun. O büyütürken sen köreltiyorsun. Sen de bir silahsın ancak büyük ihtimalle bunun farkında değilsin."

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek."

"Aden onları çeker ve sen de işlerini bitirirsin."

Tabii. "Tam olarak kimin işini bitirmem gerekiyormuş?"

"Tabii ki düşmanın."

Perilere göre vampirler ve kurtadamlar düşmandı. "Bu yüzden mi buradasın? Sana yardım edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bana değil, hayır." Brendal rahatça sol tarafa doğru yürüyerek aralarındaki mesafeyi açarken, elini değerli biblolarda gezdirdi. "Arkadaşın Aden'a yardım etmek istiyorsun, değil mi?"

Mary Ann'in midesi acıyla düğümlendi. "Ne demek istiyorsun?"

"O cadıların elinde ve cadılar da ondan memnun değiller. Ve evet, gerekli olan toplantıdan ve yarın büyük ihtimalle öleceğinizden haberdarım. Fakat Aden sizi seviyor ve hayatlarınızı kurtarabilmek için toplantılarını duyuruncaya kadar cadılara istediklerini vermeyi reddediyor. Bana da istediğimi vermeyi reddediyor."

Ona ne hissettiğini gösterme. Sakın ona bunu göstereyim deme. "Peki, sen ne istiyorsun?"

"Erkek kardeşime ne olduğunu öğrenmek. Bunu öğrenmek için her şeyi yapmaya razıyım. Her şeyi. Hatta... müttefiklerime ihanet etmeye bile razıyım."

Bu cadı, Mary Ann'in söylediğini düşündüğü şeyi mi söylüyordu? Yani kardeşiyle ilgili bilgi karşılığında cadılara ihanet edeceğini mi? Mary Ann'in Aden'ı kurtarmasına yardım edeceğini mi?

“Bu yüzden benimle geliyorsun, Mary Ann.”

Mary Ann başını iki yana salladı. Bu varlığa inanmayı göze alamazdı. “Hayır. Sana söyledim. Burada kalıyorum.”

Brendal hiç istifini bozmadan sakın bir kabullenme timsali olarak, altın renkli kaşını kaldırdı. “Eğer babana kendisini öldürmesini söylersem, öldürür. Memnuniyetle. Benim yeteneğimi köreltme yeteneğin onu durdurabilir, evet. Düşündüğün şeyin bu olduğunu biliyorum ancak benim türümden olanları çağırabilirim. Onlar da seni buradan sürükleyerek götürebilirler. Sonra..”

Mary Ann kısacık bir an çıkardığı tırnakları, parçalayan dişleriyle bir hiddet mancınığı gibi perinin üzerine atlamayı hayal etti. Kimse babasını tehdit edemezdi. Kimse. Onu yalnızca Brendal’ın diğerlerini çağırma sözü durdurdu. Bire bir kavganın üstesinden gelebilirdi. Bundan fazlası ise şüpheliydi. “Sana nasıl yardımcı olmamı bekliyorsun?”

Bir yılgınlık belirdi, güzel kadının yüzüne ilişen ilk gerçek duyuydu. “Sana söyledim. Benimle geleceksin. Ben çocuğu alırken sen de cadıları zayıf düşüreceksin.”

“Hepsi bu kadar mı?”

“Evet.”

Mary Ann’in cadıların gücünü emip tüketebileceğini biliyor muydu yoksa sadece yeteneklerini bastırmasını mı kastediyordu? “Peki, Aden’a ne yapacaksın?”

“Bilmek istediğim şeyi bana söyler söylemez, onu serbest bırakacağım.”

Ya da öldürmeye çalışacaktı. Çünkü Mary Ann, bu perinin o çok istediği cevabı ve öğrendiklerinden hoşlanmayacağını biliyordu. Kardeşi ölmüştü ve nedeni de Aden’dı. “Onu özgür bırakacak mısın? Ne olursa olsun bırakacak mısın?”

Brendal başını salladı. “Ne olursa olsun.”

“Sana nasıl güvenebilirim?”

“Başka bir seçeneğin var mı?”

Tanrım, keşke Riley burada olup ona perilerin sözlerini tutup tutmadıklarını söyleseydi. “Peki ya cadıların toplantısı?”

Perinin ylgınlığının yerini zafer aldı. “Bir toplantı duyurmaları için onları zorlayamam.”

En azından dürüst davranmıştı. Bu konuda. “Pekâlâ. Sana yardım edeceğim.” Ondan sonra...

OTUZ

Kan tadını aldığı o koltuktaki öpüşme. Aden şimdi bu kanın kendisine ait olmadığını anlıyordu. Victoria'nın kanıydı. Aden'a birkaç damlasını vermişti –kazara mı? kasten mi?– ama bu yeterli olmuştu. Şimdi Victoria'nın kafasının içindeydi, onun düşüncelerini duyuyor, dünyayı onun gözlerinden görüyordu. Acısını hissediyordu.

Çok acı çekiyordu. Göğsünde, kalp atışlarının hemen üzerinde bir yanık vardı, sanki derisi hafifçe yakılmış gibiydi. Ama farkında bile değilmiş gibi görünüyordu.

Bakışları karanlığı kesip geçerken Riley'nin önünde durdu. Ormandaydılar, her yanlarında kurtlar ve goblinler savaşıyordu. Havada haykırılan emirler ve ızdırap iniltileriyle birlikte hırlamalar yankılanıyordu.

“... onu buldum,” diyordu Victoria. “Bir mağarada, koca bir eyalet ötede.”

Riley saç diplerinden damlayan kanı sildi. “Biliyorum. Aden'ı biz de hissedebiliyoruz. Ama bu goblin sürüsü halledilmedikçe bu ormandan ayrılmayız. Yoksa insanları avlarlar.”

“İyi ama malikâneye dönüp olabildiğince fazla vampir savaşçı topladıktan sonra birkaç adamının peşimden mağaraya gelmesi gerekiyor.”

Riley başını iki yana salladı. “Kurtları ve vampirleri alacaksın ama mağaraya yalnız başına girmeyeceksin.”

İnatçı. Her zamanki gibi. “Ben senden daha hızlı hareket edebilirim.” Victoria bunu kanıtlamak için yanlarından koşarak geçmekte olan bir goblini boynundan yakaladı, üstüne çullandı ve sertçe ısırp saniyeler içinde bütün kanını emdi. Beden yere düştü ve Victoria

o son kan damlasını yutarken yüzünü ekşitememeye çalıştı. Goblin kanının tadı daima safra gibi olurdu. “Sen beni sadece yavaşlatırsın ve Aden... yaralanmış olabilir.”

“Cadılardan dikkatin dağılacak, Victoria.” Riley’nin bakışları imalıydı. “Dağılacağını biliyorsun. Yarardan çok zarara neden olacaksın.”

Hayır. Olmazdı. Aden bir numaralı öncelikti. “Az önce gördüğün gibi yemek yedim. Aç değilim ve çok değerli zamanımızı bu konuşmayla harcıyoruz. Burada olmamın tek sebebi ben mağaradayken kurtlar ve vampirlerin içeri girmemesini sağlamayı söylemekti. Her şeyi mahvederler. Tamam mı? Cadılarla yalnızca dışarıda savaşsınlar.”

Bu sefer Riley kaşlarını çattı, gözlerinde bir kuşku dans ediyordu. “Niye? Neyi mahvedecekler? Ne planlıyorsun?”

Ne gerekiyorsa yapmayı. Victoria bu kelimeleri söylemedi.

“Her neyse, beni dinlemen gerekiyor. Baban...”

Öldü. Victoria zaten biliyordu. “Hoşça kal, Riley,” dedi ve yanağından öpmek için ayak parmaklarının ucunda yükseldi. Ardından kurt onu tutamadan önce ışınlandı. Zemin ayaklarını terk etti, rüzgâr saçlarını savurdu ve döndü... döndü... etrafını bir karanlık sarıyor, sesler gittikçe uzaklaşıyordu. Varacağı yeni yere ulaştığında, karanlık yerini ışık hüzmelerine bıraktı. Sessizliği hızlı soluklar bölüyordu.

Aden aniden kendine bakıyordu.

“Aden.” Sesi, Aden’in kulaklarını okşuyordu. “Aden. Uyan.”

Victoria’nın kendisini tokatlamasını izlerken, yanağına keskin bir acı, sonra bir tane daha indi. Aden yavaşça gözlerini kırparak açtı. Mağara vazelinle kaplanmış gibi görünüyordu. Aden tekrar gözlerini kırptı, bir defa, iki defa ve sonra kendi görüntüsü kaybolurken yerini Victoria’nınki aldı.

O buradaydı. Aden’laydı. “Git,” dedi boğuk bir sesle. Cadılar onu bulsaydı... “Derhal.”

“Şişşt.” Victoria, Aden’in bileklerini saran sarmaşığı çekti ancak bir dalı kestiğinde yerinde hemen bir başka dal büyüdü. “Toplantı duyuruldu mu?”

“Hayır.” Bu itiraf Aden’i utandırıyordu. “Saat kaç?”

“Neredeyse geceyarısı oldu. Geri sayım başladı.” Victoria hâlâ sarmaşığa asılıp tırmalıyordu. “Bizi meşgul ettiler yoksa buraya daha erken gelirdim.”

“Beni burada bırak ve cadıların bana dönmelerini sağlamaya çalış. Tek yolu bu.”

“Hayır. Bırakmayacağım. Şimdi bunu yapmazsam ben belki... ben...”

Ölmüş olabilirim, diye bitirdi Aden, Victoria’nın cümlesini.

“Sen de burada tutsak kalmış olursun,” diye fısıldadı, sarmaşıkları doğramaya devam ederken. “Buna izin veremem.”

Aden başarısızlığa uğrayamazdı. Uğrayamazdı. Uğramayacaktı. “Cadıların nerede olduğunu biliyor musun?”

Ne planlıyorsun? diye sordu Caleb, uzun zamandır ilk defa konuşuyordu.

Aden onu dikkate almadı. Konu cadılara geldiğinde, ruh hiç tarafsız değildi.

Bir sinir çılgılığıyla birlikte Victoria sarmaşığı yakaladı, kendini yukarı çekti ve kökü dişleriyle kesti. Victoria yaprakları yere tükürürken Aden’in kolları ağır bir şekilde yanlarına düştü.

“Cadılar?” diye hatırlattı Aden, omuzlarını ovuşturup yeniden his kazanmaya çalışırken.

Onlara zarar vermeyi düşünümüyorsun, değil mi? diye sordu Caleb.

Ya düşünüyorsa? Julian’dan kızgınlık akıyordu. *Ya durum, tek tarafın hayatta kalabileceği bir hale dönüşürse?*

Çocuklar, sizin... diye başlamıştı ki Elijah’nın sözü yarıda kesildi.

“Prenses, bana doyamadın da beni bulmaya mı karar verdin?” diye sordu Jennifer. “Gerçekten çok duyulandım.”

“Evet, bize katıldığın için teşekkür ederiz,” dedi Marie. “Artık sana gecenin şenlikleri için desenli bir davetiye gönderme zahmetine girmem gerekmeyecek.”

Cadılar geri dönmüştü.

Victoria, Jennifer'ın sesini duymasıyla birlikte hızla dönmüş, kolları Aden için zırh yerine geçmek üzere açılmıştı. Aden onu arkasına doğru itti. Cadılar Aden'ı canlı istiyorlardı. Victoria'yı ise pek değil. Victoria tekrar eski yerine dönmeye çalışınca Aden geriye uzanıp bileğini sıktı.

"Toprağımıza tam olarak ne zaman ayak bastığını fark etmediğimizi mi düşünüyorsun, kene?" dedi Marie. Cadılar birer birer büyük kaya parçalarına ilerleyerek Aden'in çevresindeki yerlerini aldılar. Üzerlerinde hâlâ kırmızı cübbeler vardı. "Şimdi ölümünü izleyebilir ve uğraşmamız gereken kan emici düşmanlarımızdan bir tanesinin azaldığı bilgisinin tadını çıkarabiliriz."

"Hayır," diye bağırdı Aden. Soğuğa rağmen boncuk boncuk terlemişti. "Toplantıyı duyurun. Şimdi."

Marie sanki bu isteğe boyun eğmeye niyetliymiş gibi başını salladı. "Duyuracağım. Sen bana sadakat yeminini eder etmez."

"Ve bu şekilde bir idam hükmünü bir diğeriyle mi takas edeyim? Hayır."

Marie yine uysal bir şekilde başını salladı. "O zaman bunu kendi başına saran sen olursun, Haden Stone. İşin bu raddeye gelmemesini umut etmiştim ancak... Bize yardımcı olmayacaksın, bu yüzden de arkadaşlarınla birlikte ölmek zorundasın. Kardeşlerim?"

Uzanmış kollar, birbirlerine kenetlenmiş parmaklarla çember tamamlandı.

Aden'in arkasında Victoria gerildi. "İşaretimle birlikte yere eğil," diye fısıldadı. "Cadıları ben halledeceğim."

Hayır! diye bağırdı Caleb.

Tek yolu bu, dedi Elijah. *Julian'ın da sana söylediği gibi, ya cadılar ya biz.*

Öyleyse biz! Onları rahat bırak.

Aden onları duymazdan geldi. Victoria'nın planını anlaması bir saniyesini bile almamıştı ve kusmak istiyordu. Victoria'nın göğsündeki acının sebebi... kilit korumasını kapatmıştı. Yaratığını serbest bırakacak, Aden'ı korumak için yaratığın bu cadıları öldürmesine

izin verecekti... fakat bunu yaparak toplantının duyurulma şansını tamamen yok etmiş olacaktı.

Victoria ölmeyi planlıyordu ama yanında Aden'ı tehdit edenlerle kendi halkını da götürmeye niyetliydi.

Aden onu durdurmak zorundaydı. Onu kurtarmak zorundaydı. İçinde o olmadığı sürece hayatın ne önemi vardı ki?

"Durun," dedi yumuşak bir ses, Aden kendi planına karar vermeden önce.

Brendal uzun adımlarla mağaraya girdi, onu bariz bir biçimde korkmuş olan Mary Ann izliyordu. Hayır. Hayır! Aden sessizce küfretti. *Mary Ann de olmaz. Burada olmaz.* Victoria'nın yaratığının özgür kalması bu kadar yakinken olmazdı.

Victoria sızlandı, bu durum onu da etkilemişti.

"Bunu yapma," diye fısıldadı Aden. "Lütfen."

"Ah, çok güzel. Tek ekşiğimiz kurt," dedi Marie. Ses tonu iyimserdi ama yüz hatları neredeyse... gaddardı. Kesinlikle tekin değildi. "Eminim o da yoldadır. Bu kız nereye giderse o da gelir."

"Dışarıda kurtları görmedim," dedi Brendal.

"Geleceklerdir, o yüzden tetikte olmaya devam et. Şimdilik kızı dışarı çıkar." Marie aniden titreyen elini mağaranın ağzına doğru salladı. Eline bakıp kaşlarını çattı. "Onu şimdi götür."

"Sanki... benim..." diye başladı bir cadı, canı yanıyormuş gibi göğsünü ovuşturarak.

"Güçlerim..."

"Enerji Emici," dedi cadılar hep bir ağızdan ve seslerinde Aden'i ürkütecek kadar çok dehşet vardı. Sadece Marie ve Jennifer şaşırmamış gibi görünüyorlardı.

"Onu buradan çıkar ve büyü etkisini gösterinceye kadar tut," dedi Marie tersçe. Mağarada bir kurdun uluması yankılandı ve Marie gerginleşti. "Tahmin edildiği gibi kurtlar da geldi."

Brendal başını iki yana salladı. "Bunu yapacağımı sanmıyorum. Yani onu dışarı çıkarmayacağım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Victoria aniden, “Mary Ann,” diye bağırdı. “Koş!”

Hayır, hayır, hayır! İşaret. Caleb işkence gibi bir inkâr haykırırken Aden kendini yere attı. Victoria’nın yarattığı bir kükremeye ileri atıldı.

Mary Ann çığlık attı ama söylendiği gibi koştu, sadece Brendal tişörtünün arkasından yakalayınca yavaşladı. Mary Ann hızla arkasını döndü ve dümdüz tuttuğu avcunu perinin burnuna yapıştırdı. Bir inleme oldu, kan fışkırdı. Mary Ann serbest kalınca ok gibi fırladı.

Daha sonra Aden onu gözden kaybetti. Cadılar çıkışa doğru koşturdu ancak yaratık keskin, salyalı dişlerini gösterip kükreyerek onlardan önce davrandı. Cadıları ısırdı ve cadılar da güçlkle geriye kaçtı. Kuyruğu ve kanatlarıyla onlara vurmadan önce fazla uzaklaşmalarına izin vermedi. Ne büyük bir kuvvetti... Çevrelerinde bir toz bulutu kalkarken cadılar mağaranın duvarlarına sürüldüler.

Çoğu fiziksel yaralanmalara karşı korunuyor olmalıydı çünkü o jilet gibi keskin dişler eti ısırdığında bile hiçbir çizik belirmedi. Fakat cadılar sanki kendi bedenlerine yapılmış olması gereken hasarı hissedebiliyorlarmış gibi çığlık atıyordu. Birkaç tanesi korunmamıştı; kanları aktı... aktı.

Aden ayağa fırladı. Titreyen Victoria ona yapışmış, kendini tutmaya çalışıyor, “Çok güzel. Tek bir tadımlık. Küçük bir tadımlık,” diye mırıldanıyordu.

Her şeyin bir sırası vardı. “Onları öldürme,” dedi Aden yaratığa. “Lütfen.” Cadılara ihtiyacı vardı.

Lütfen, diye tekrarladı Caleb.

O büyük, karanlık gözler Aden’in olduğu tarafa döndü. O gözlerden açlık ve öfke yayılıyormuş gibi görünüyordu. Aden’in katlanmak zorunda kaldığı muameleye karşı öfke. O anda Aden neredeyse yaratığın düşüncelerini duyabiliyordu. Cadılar Aden için bir tehditti ve bütün tehditlerin saf dışı edilmesi gerekiyordu.

“Lütfen,” diye tekrarladı ve karşılığında belli belirsiz bir başla onaylama aldı. “Teşekkür ederim.”

Şimdi de vampirine bakacaktı. Aden, Victoria’yı geri geri bir duvara doğru götürdü ve onu köşeye itti. Yaratık onun içinde yaklaşık

yüz yıl geçirmişti ancak Victoria'nın onun üzerinde kontrolü yoktu ve bir başka tehdit olarak algılanabilirdi. Aden hiçbir riske girmeyecekti.

Victoria'yla yüz yüze geldi, gözlerinin tutuşmuş, donuk ve Aden'in arkasına odaklanmış olduğunu gördü. Victoria sanki çok arzuladığı tadı şimdiden alabiliyormuşçasına dudaklarını tekrar tekrar yalıyordu. Aden onu kendi kanıyla beslemeye çalışmalı mıydı yoksa bu onun arzusunu daha da mı beter yapardı? "Victoria." Victoria'yı sarsarak ekledi: "Burada kalmanı istiyorum. Anlıyor musun?"

Victoria cevap vermedi, gözlerini Aden'in arkasına, kana dikmişti.

Bunun üstüne Aden onu sert ve hızlı bir şekilde ama dikkatini de nihayet kendisine çekmeye yetecek kadar öptü. Victoria gözlerini kırparak ona baktı. "Aden?"

"Burada kal," diye emretti Aden. "Tamam mı?"

Aden çıldırmış cadılardan kaçınarak ilerledi. Birisi Aden'in kolunu yakalayıp çekti ve o da takılarak yana düştü. Kendini kurtardı ve diz çöktü, arıyor... tarıyordu... ve işte. Marie.

Marie kız kardeşlerini tehlikeden uzaklaştırırken yüzünü panik gölgelendirmişti. Aden'a yaklaşıyordu... neredeyse oradaydı... Aden onun üzerine atlayıp yere serdi, yuvarlandı ve tırtıklı zemine yapıştırdı.

Dikkatli ol, diye yalvardı Caleb.

Marie mücadele etti ama Aden onu sıkıca tuttu. "Toplantıyı duyur."

"Hayır!" Marie'nin paniği azalırken, Aden'in çenesini tuttu ve göz göze gelmeleri için zorladı. "Beni iyi dinle, Haden Stone. Beni seviyorsun. Bana itaat etmek istiyorsun." Güç, cadıdan nabız gibi çarparak büyüyor, yayılıyor, Aden'ı sarıyordu. "Evet, beni çok seviyorsun."

Evet, dedi Caleb. *Evet.*

Aden bunun bir büyü olduğunu fark etti. Marie bir büyü dokuyordu, onu sevme ve tapınma tutkusu aniden yeşermişti. İmkânsızdı. Aden akıl hilelerine karşı korunmuştu. Değil mi? Yoksa Caleb'in Marie'ye olan sevgisini mi hissediyordu? Caleb'in ona itaat etme ihtiyacını mı? Yoksa sevgi akıldansa kalbin bir duygusu olduğu için Marie ona istediği her şeyi hissettirebilir miydi?

Birileri başını çevirmeye çalıştı. Aden bunun Victoria olduğunu düşündü. Ellerinin sıcaklığını tanımıştı. Yine de direndi. Caleb, Marie'nin iddiasının doğruluğunu, sadece onun istediği gibi yaparlarsa her şeyin nasıl da yolunda gideceğini mırıldanıyordu.

“Aden!”

Çok tanıdık, sevdiği bir ses Aden'a yapması gereken bir şey olduğunu anımsattı. Arkadaşlarıyla ilgili bir şey. Arkadaşları! Evet. Onları kurtarması gerekiyordu.

Caleb'ı zihninde geriye itti ve Marie'yi memnun etme ihtiyacı kayboldu. Aden altındaki cadıya öfkeyle baktı. “Toplantıyı duyur. Şimdi! Toplantıyı duyur, yaratık da dursun.”

“Beni iyi dinle.” Gözleri fırl fırl dönüyor, yeniden Caleb'ı ayartarak yüzeye çıkarıyor, yakalıyor, her ikisini de kapana kısıtırıp Aden'ın boyun eğmesi, ikinci kez amacını unutması için yalvarıyordu. “Beni seviyorsun. Bana...” Yaratık kolunu ısırp onu havaya fırlattığında Marie acı acı bağırdı.

Marie sert bir sesle yere düştü ve nefes almak için uğraşırken yığıldı. Aden'ın gözleri ona yapışmıştı. Sevgi... itaat etme...

“Aden,” dedi Victoria, onu sarsarak. “Aden! Beni dinle. *Beni* duy. Bununla savaşımalısın.”

Marie kendini toparladı ve titrek bacaklarının üzerinde durdu. Gözleri kısılmış ve hâlâ Aden'a odaklanmış bir halde kollarını kaldırdı. “Beni seviyorsun. Bana itaat edeceksin.”

Sev, itaat et, dedi Caleb.

“Aden'a zarar veriyor,” diye bağırdı Victoria yaratığa ve bir saniye sonra Marie başka bir duvara fırlatılırken çığlık atıyordu ama yine ayağa kalktı, büyüsunü bitirmeye hazırdı.

Mary Ann sendeleyerek dışarı, ay ışığının altına çıktı. Mağarada bir... ejderha vardı. Gerçekten de bir ejderha vardı. Kaçmaması gerektiğini düşündü ancak bu dürtü içgüdüsel. Paniklemişti. Tereddüt etmeden Victoria'ya itaat etmişti.

Ama belki de dışarıda daha güvende değildi. Burada bir başka savaş açılmıştı.

Bu kayalık kanyonda, dakikalar önce sükûnetin hüküm sürdüğü yerde, şimdi vampirlerle birkaç kurt, Mary Ann'in sayabileceğinden çok daha fazla periyle savaşıyordu. Ve bu periler çok vahşiydi. *Je la nune* zehrine erişimleri olmayabilirdi ancak kılıçlarla savaşıyorlar, kürk ve ete saldırıyor, vampirlerin gözlerini, kulaklarını ve ağızlarını nişan alıyor, kan fışkırtıyorlardı.

Riley buradaydı. Mary Ann onun burada olduğunu biliyordu. Victoria'nın peşinden gelirdi. Öyleyse neredeydi? Riley yaralanmışsa, Mary Ann...

Arkasından öfkeli bir çığlık geldi, ardından büyük bir ağırlık Mary Ann'i yere doğru itti. Mary Ann daha havadayken döndü ve Brendal'ın peşinden dışarı çıktığını fark etti, ardından yere çarptı ve nefessiz kalarak ne düşündüğünü unuttu.

"Gidemezsin," diye hırladı peri ve Mary Ann'i tişörtünden yakalayıp ayağa kaldırdı. "Bana kardeşimi anlatması için Aden'i ikna etmek zorundasın."

Çok kısa bir süre içinde gece yarısı olacak ve bu savaşın galibi –ve kaybedeni– kararlaştırılacaktı. Şu veya bu şekilde. Eğer Mary Ann ölürse, bu kadın kardeşiyle ilgili gerçeği asla öğrenemezdi. Yerleri değişmiş olsaydı, kayıp olan Mary Ann'in babası olsaydı, o da cevapları bulmak için Brendal kadar azimli ve çaresiz olurdu.

"Kardeşin... Senin kardeşin öldü," dedi usulca Mary Ann, hâlâ soluk alabilmek için uğraşıyordu. Arkasında biri çığlık attığında irkilmemeye çalıştı.

Şok. Şaşkınlık. Hiddet. Üçü de perinin yüzünde belirdi. Brendal başını iki yana salladı, açık renk saçlar kül rengi yanaklarını dövüyordu. "Olamaz."

"Öldü. Üzgünüm."

Gözler kısıldı. "Öyleyse bedeni nerede?"

"Bilmiyorum."

"Kim biliyor?"

“Lütfen,” dedi Mary Ann. “Sadece halkına kurtları rahat bırakmalarını söyle.”

“Kim biliyor?” Peri konuşurken Mary Ann’i o kadar sert sarsmıştı ki beyni kafatasına çarpıp tangırdadı. “Çocuk mu? Kurt mu? Vampir mi?”

Mary Ann yine soruyu göz ardı etti. Periye bir yanıt vermişti fakat arkadaşlarını suçlu göstermezdi.

“Kendi hayatını kurtarmak için bana anlatır mıydın?” Brendal arkasına uzandı ve eli tekrar belirdiğinde bir bıçak tutuyordu. Bıçağın parıldayan ucunu Mary Ann’in boğazına tuttu, derisini yarıp yaktı. Öldürecek kadar çok değildi ama canını acıtmaya yeterdi.

Savaş. Nasıl yapılacağını biliyorsun. Fakat Mary Ann, kadının burnunu beynine gömmek üzere hareket ettiğinde bıçak biraz daha battı. Nefes nefese donup kaldı, soğuk ter dökmeye başladı. Hiç olmadığı kadar güçlüydü ve artık biraz eğitimliydi ama bununla nasıl dövüşeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Bir uluma duyuldu, Mary Ann göz ucuyla kara bir bulanıklık gördü... ardından Brendal havaya uçarak Mary Ann’den uzaklaşıyordu. Kurt şekline girmiş olan Riley, perinin üzerine atlamış, onu zapt etmek için elinden geleni yapıyordu. Mary Ann’in rahatlığı çok uzun sürmedi. Riley’nin şansı pek iyi gitmiyordu, hareketleri yavaşlıyor, uyuşuk olmaya başlıyordu.

Gücü mü emiliyordu? Peri bir şekilde onu zayıf mı düşürüyordu?

Enerji emen benim, diye düşündü Mary Ann kasvetli bir biçimde. Zayıf düşecek biri varsa, o da peri olmalıydı. Mary Ann kararlı bir şekilde yavaşça ayağa kalktı ve hâlâ mücadele veren vücutlara doğru tökezledi. Riley onu sezmiş olmalıydı çünkü omzunun üstünden hırladı. Yaklaşanını Mary Ann olduğunu anladığında, dikkatini tekrar Brendal’a verdi.

“Onu elinden geldiğince sıkı tut.”

Riley bütün ağırlığını rakibine verip onu olduğu yere mıhlarken, Mary Ann diz çöktü ve elini kadının boynuna, nabzının çarptığı yere koydu. Beslenmek için cadiya dokunması gerekmemiştir ama o

zaman aklıktan ölüyordu ve enerjiyi istemsizce emmişti. Bu kez güç kullanması gerektiğini tahmin ediyordu.

Gözlerini kapayıp kafasını boşaltmaya çalıştı. Hiç istemediği bir düşünce belirdi. Eğer bunu yaparsa herkes onun ne olduğunu bilecekti. Sırrı açığa çıkacaktı. Ölüm damgasını yiyecekti. Yani şu ankinden daha fazla. Sadece periler tarafından değil, aynı zamanda kurtlar ve vampirler tarafından da.

Bir başka düşünce belirdi. Bunu yapmazsa Riley yaralanabilirdi. Ayrıca Mary Ann zaten bu geceden sağ çıkamayabilirdi. Yani gerçekten de kaybedecek neyi vardı?

Sonunda kafası boşaldı. *Açım*, dedi kendi kendine. *Çok açım.*

Bekledi. Sıcaklık kıyıda, ulaşılmaz bir yerde duruyordu.

Aklıktan ölüyorum. Perinin enerjisine ihtiyacım var.

Yine bir şey olmadı.

Durup yeniden toparlanma vaktiydi. Şimdiye kadar bu yetenek yalnızca cadılar üzerinde işe yaramıştı. Riley, Mary Ann'in cadılarla başlayacağını ama sonra ihtiyacının perilere, sonra da diğer bütün yaratık türlerine yayılacağını söylemişti. Belki başka birlerinden beslenmesi için hâlâ çok erkendi.

Hayır. Hayır. Bunu yapabilirdi. Bunu yapmak zorundaydı. Kon-santre oldu, tamamen periye odaklandı. Brendal'ın teni yumuşaktı, nabızı güçlüydü, bir davul gibiydi. Bir şarkı. Mary Ann bu şarkıyı dinledi, şarkının kafasının içinde çalmasına, kanının içine işlemesine izin verdi.

Brendal onun ellerine karşı mücadele etti.

Mary Ann bu hareketi de özümsemişti. Bunu, arzuladığı sıcaklık takip ederek içine köktü ve bu da güzeldi. Etrafım kar kaplamış bir kulübenin içinde olmak, önünde bir ateşin hayat bulması, Mary Ann'i yatıştırması gibiydi.

Ancak şarkı yavaşladı ve Mary Ann kaşlarını çatı. Daha dinlemesi bitmemişti ve melodi artık o kadar da güzel değildi. Nedenise eksik bir şeyler vardı. Ve o anda sıcaklık bile kayboldu. Daha çok sıcaklık istiyordu. Daha çok sıcaklığa *ihtiyaç* duyuyordu.

*Yeter. Geri çekilmek zorundasın, Mary Ann yoksa onu öldürecek-
ceksin. Onu öldürmek istemediğini biliyorum.*

Riley'nin sesi kafasının içinde haykırarak onu sarstı ve Mary Ann elini perinin üzerinden zorla çekti. Gözlerini kırpıştırarak açtı. Brendal kıpırdamadan yatmış, zar zor nefes alıyordu ama neyse ki hayattaydı.

Mary Ann başarmıştı. Hakikaten başarmıştı. Perinin enerjisini emmişti.

Diğerlerinin enerjisini de emebilir misin? diye sordu Riley, aceleyle. Sadece onları güçten düşürecek kadar?

Mary Ann titreyerek hâlâ şiddetle devam eden savaşa baktı. Kurtların çoğu, Riley'nin daha önce olduğu gibi uyuşuktu, periler ise hiç olmadıkları kadar güçlü görünüyordu. Mary Ann göğsünde tutuşan ufak neşe kıvılcımından utandı. Yardım etmek istediği için değildi, o şarkılardan daha fazlasını duyup o sıcaklığı daha çok hissetmek istediği içindi. "Deneyeceğim."

OTUZ BİR

Victoria, Aden'in önüne geçti ve tıpkı Aden'in daha önce yaptığı gibi onu öptü. Victoria burada, kollarında, tam olarak olmasından hoşlandığı yerdeydi ve sıcak, yumuşak dudaklarının değmesiyle, Aden'in hisleri yerli yerine oturdu, Caleb'in yakarışlarını bastırdı, cadının onun üzerindeki kontrolünü kesti. Ancak Aden ona teşekkür edemeden Victoria ondan sıçrayarak uzaklaştı... ve Marie'ye doğru fırladı.

"Sen ne..."

Birbirine çarparak, yerde kollar ve bacaklardan oluşan bir düğüm şeklinde yuvarlandılar.

Victoria'nın derisi kesilemezdi, bu yüzden Aden onun için kaygılanmıyordu. Henüz. Kapı aralığına yerleşmiş, herkesi içeride tutan yaratığa yaklaştı ve okşamak istiyormuş gibi elini kaldırdı. Yaratık... onun bir isme ihtiyacı vardı. Belki Isırgan olabilirdi ve Isırgan bütün bu vahşetten açıkça heyecanlanmış bir şekilde burnundan soluyordu.

"Benim için cadıları duvara dizer misin?" diye sordu Aden.

Kimsenin kıpırdayıp konuşmadığı, herkesin ne olacağını beklediği belirsiz bir sessizlik oluştu. En sonunda yaratık başını indirip ağzıyla, bazen tek seferde birkaç cadıyı birden toplamaya ve onları duvara doğru atmaya başladı. Hâlâ bilinci yerinde olanlar kaçmaya çalıştı fakat yaratık onların suratlarına hırladı ve cadılar da gönüllü olarak duvarın önüne yerleştiler.

Sonunda sadece Marie kalmıştı. Victoria'yla olan savaşı yavaşlamamıştı. Ya da yumuşamamıştı. Tırnaklar savruldu, yumruklar indi ve bacaklar tekmeledi.

Yaratık, Marie'ye doğru ilerleyince Aden, "O olmaz. Ben vampiri ayırıncaya kadar olmaz. Tamam mı?" dedi.

Isırgan burnundan nefes verirken başını salladı.

“Aferin oğluma,” dedi Aden. “Bu iş bittiğinde seni bol bol okşayacağım.”

Isırgan'ın kırmızı ve ıslak dili ortaya çıktı ve sahiden de kuyruk salladı.

Aden halen savaşıyan kızlara döndü. Yerde yuvarlanıyorlardı, yumrukları daha yoğunlaşmış ve tekmeler daha şiddetlenmişti. Saç çekme veya tokatlama yoktu. Bu tam bir meydan kavgasıydı ve ölümlüneydi. Tabii tek bir damla kan dökülmeden çünkü ikisi de kan kaybetmiyordu.

Bir cadı ile vampiri ayırmanın en iyi yolu neydi?

Caleb gevezelik ediyordu ve Aden dikkatinin dağılmamasına çalıştı. “Victoria. Ayrılın. Lütfen.”

Victoria tepki vermeden önce biraz zaman geçti. Ardından kendini hızla savurarak uzaklaştı, kolları açtı, sanki onu yerinde tutan tek şeymiş gibi tırnakları taşa batırılmış bir halde kendini duvara yapıştırdı.

Marie hızla dönerek Aden'a baktı. “Çok fazla zaman kalmadı,” diye sataştı.

Aden çenesini kaldırarak pes etmeyi reddetti. “Öyleyse ikimiz için de fazla zaman yok çünkü yanımda seni de mezara götürüyorum.”

“Deneyebilirsin.”

“Başarırım.”

“Gerçekten mi? Peki ya o ne olacak?” Marie sırtarak elini uzattı ve parmaklarını oynatarak Victoria'nın her zaman taktığına çok benzer bir yüzüğü gözler önüne serdi.

Aden neyin gerçekleşmek üzere olduğunu fark etti ve midesi kasıldı.

Victoria kendini sağ tarafa, cadıdan uzağa fırlatırken Aden engellemeyi, sıvının Victoria yerine kendi üzerine boşalmasını amaçlayarak ileri atıldı. Ama çok geç kalmıştı ve Marie çok hızlı davranmıştı. Her bir zehirli damla Victoria'nın yüzünün yan tarafına çarptı. Yüzüne,

boynuna, koluna ve yanına. Victoria hemen yere düştü, acıyla bağırıyor ve giysileriyle derisi cazırdıyordu.

Aden yönünü değiştirip Marie'ye çarptı; onun üzerine çıkıp bacıklarını iki yanında açana ve cadıyı zapt edinceye kadar yuvarlandılar. O kadar sinirliydi ki neredeyse ona vuracaktı. Neredeyse. Ama daha önce hiçbir kıza vurmamıştı ve şimdi başlamak da istemiyordu. Bunun yerine ayağa fırladı ve yoldan çekildi.

"Yakala onu," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

Isırgan, cadıyı yakaladı ve bir kez daha duvara fırlattı. Cadının ağzından hava, acılı bir inlemeyle rüzgâr gibi çıktı.

"Onu yerde tut."

Yaratık tekrar cadının yanına gidip Aden gibi onu yere bastırdı, bacakları yerine dişlerini kullanıyordu.

Marie bu tutuşa karşı mücadele etti. "Bırak beni!"

Aden, Victoria'nın yanına koştu. Titreyen bedenini kollarına aldı ve bileğini onun ağzına dayadı. Victoria hemen ısırp emmeye başladı. Aden cadıya, "Toplantıyı duyur," dedi.

"Neden buraya gelip bunu yüzüme karşı talep etmiyorsun?" dedi Marie tükürükler saçarak.

Aden'i yine ağına düşürsün diye mi? Hah!

Söylediği şeyi yap, diye yalvardı Caleb. *Söyledikleri şeyi yapmalınız.*

Caleb! Dostum. Bu asla olmayacak. Çocuğu rahat bırak. Bu kadın başa bela. Julian'dı.

Hayır. Değil!

Julian ona sövdü.

Caleb onun ağına düşmüş, diye açıkladı Elijah, tıpkı Aden'in daha önce düştüğü gibi. Tek farkı Caleb'in henüz bu ağdan kurtulmamış olması. Kurtuluncaya kadar da aklını başına getiremezsin.

Victoria'nın titremesi hafifledi ve Aden'in bileğindeki dişleri gevşedi. Aden boştaki eliyle Victoria'nın yüzündeki saçları çekti. Kendi titremesi artınca hafiften başı dönmeye başladı.

“Sanırım ben burada kalacağım,” dedi Aden. Victoria’nın gözleri kapalıydı ama ağır ağır soluyordu. Gergindi ama bağırıyordu. “Şimdi toplantıyı duyur, Marie yoksa yaratığın seni almasına izin veririm. Ve ölüme karşı korumalıysan da yaratığın midesinde yaşamak zorunda kalır, muhtemelen oradaki safra ve asit yüzünden erirsin. Devamlı acı çeker, ölümün sana teselli vermesine asla olanak sağlayamazsın.”

“Umurumda değil! Beni duyuyor musun? Umurumda değil. Toplantıyı duyurabilirdim, bu konuda haklısın. Yaşlılara ihtiyacım yok. Fakat arkadaşlarının ölmesi gerekiyor, bu yüzden de ölecekler. Geceyarısı. Onlar tehlikeli. Onlar şeytan. *Ölecekler.*”

Marie pes etmeyecekti ve doğru söylüyorsa sadece birkaç dakika içinde öleceklerdi. İstedığı şeyi yapmasını sağlamak için Aden’in onu zorlaması gerekecekti. Ve bunu yapmanın da tek bir yolu vardı.

Victoria’yı nazikçe yere bıraktı ve ayağa kalktı, sonra Isırgan’la aralarındaki mesafeyi kapadı. “Ne olursa olsun, onu tutmaya devam et,” dedi, yaratığın yan tarafını okşayarak.

Yaratık başını hafifçe salladı.

Ne yapıyorsun? diye sordu Caleb. *Onu incitme. Lütfen onu incitme. Biz onu seviyoruz.*

“Bunun herkes için mutlu bir şekilde sona ermesinin tek bir yolu var, Caleb.” Aden öyle umuyordu.

Onun bedenine girmek mi?

“Evet.” Cadıyı toplantıyı duyurmaya zorlayacaktı. Bunun geçerli sayılması için ancak dua edebilirdi. “Ve biz oradayken, kendi geçmişinden parçalar bulmak için onun hatıralarını arayabilirsin. Kulağa hoş geliyor mu?” Ruhla pazarlık etmesi gerekecekse edecekti.

Kendine zarar vermesi için bir şey yapmaya zorlamayacak mısın?

“Şansım varken onu yumruklamadım, değil mi?”

Tamam, o zaman. Evet.

“Ne yapıyorsun?” Marie daha fazla mücadele etmeye başlamıştı. “Dur. Daha fazla yaklaşma.”

“Sana yaklaşmamı istediğini sanıyordum.” Aden yere çömeldi, Marie’nin bileğini tuttu ve kazara ağına düşmemek için gözlerini kapadı. Bir sise dönüşürken bağırdı ve cadının içine girmek için yolunu açmaya çalıştı ancak Marie’nin etrafında Aden’i dışarıda tutan bir tür engel vardı.

Bir kilit.

Kahretsin! Aden tekrar somut hale geldi. “Onu incitmek zorunda kalacağımız gibi görünüyor,” dedi içini çekerek, “ama bu sadece onu kurtarmak için, Caleb,” diye ekledi ruh karşı çıkamadan önce.

Hayır!

Gözüpek ve çaresiz bir halde, Aden bütün cadıların üstünü aradı. Bulduğu bütün yüzüklere el koydu –sadece dört taneydi– ve Marie’nin yanına geri döndü. “Bana hangi kilidin yakılacağını söyle yoksa hepsini yok ederim.” Bu bir yemindi. “Ve bu canını acıtacak, Marie. Acıtacağını biliyorsun.”

Aden...

Marie, Aden’in elindeki yüzükleri gördü ve gözleri panik ve korkuyla dolarken hareketsiz kaldı. Aden bunu yapardı, Marie’nin bunu anlaması gerekiyordu. Aden yapmak istemiyordu ama yapardı.

“Hayır,” dedi Marie. “Ben... ben söylemeyeceğim. Söyleyemem! Anlamaya çalış.”

Bileğine yapılmış bir kilit dövmesi vardı. “Anlayacak vaktim yok.” Aden onun kolunu kavradı ve mürekkebin üzerine birkaç damla *je la nune* damlattı. Marie çığlık attı, acı içine işlerken vücudu yay gibi bükülüyordu. Yanan etin kokusu yükseldi.

Aden yine onun bedenine girmeye çalıştı ancak yine aynı engelle karşılaştı. *Sakin*. “Bir şans daha, Marie, ardından bütün kilitlerin yok oluncaya kadar durmuyorum.”

“Eğer... toplantıyı duyurursam... bizi serbest bırakacağına ant içer misin? Sağ olarak.”

“Evet,” dedi Aden ile Caleb aynı anda. Gerçi Aden ümitlenmeye cesaret edemiyordu. Henüz değil. “Eğer buradan çıkarken hiçbir büyük yapmayacağına ant içersen.”

“Ant içiyorum,” dedi Marie dişlerini sıkarak.

Neyse ki. Bu işe yarayabilirdi. Bu gerçekten olabilirdi. “O zaman toplantıyı duyur ve ben de hayatım –ve ölümüm– üzerine senin ve cadılar meclisinin bu mağaradan serbestçe çıkma hakkı olacağına yemin edeyim.”

“Kimse bizi takip edemez.”

“Kimsenin sizi takip etmeyeceğine ant içiyorum.”

Marie başı yere düşerken bir nefes verdi. Gözlerinden yaşlar akarken tavana baktı. Eğer amacı zaman harcamak, çok geç olana kadar beklemekse...

“Şimdi yap! Yoksa dökmeye başlarım.” Aden cadının diğer kolunu alarak oradaki kilidi ortaya çıkardı.

Marie gözlerini sımsıkı kapadı. “Bu toplantı... resmî olarak... duyurulmuştur.”

Aden birkaç saniye bekledi ama hiçbir şey olmadı. Tam olarak ne beklediğinden emin değildi ancak bu kesinlikle beklediği şey de değildi. “Bu kadar mı? Tek yapman gereken bu mu? Tek söylemen gereken bu mu?”

“Evet.”

“Arkadaşlarım kurtuldu mu?”

“Evet, kahrolasıcı!”

Aden’in dizlerinin bağı çözüldü. Neyse ki. Arkadaşları güvendedi. Nihayet güvendediler ve cadıların lanetinden kurtulmuşlardı. Aden sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre boyunca orada durdu; titriyor, tadını çıkarıyor, rahatlıyor, şok oluyor, hissizleşiyor, ardından heyecanlanıyor ve hissizleşiyor, ardından midesi bulanıyor –kaybetmeye ne kadar da yaklaşmışlardı– ve en sonunda mutluluk içinde kabulleniyordu.

Bir başka savaş, bir başka zafer. Ama bu seferki çok daha tatlıydı. Güvendediler.

“Onu artık bırakabilirsin,” dedi Isırgan’a ve yaratık derhal itaat etti. “Ben cadılarla ilgilenirken sen de lütfen vampiri korur musun?”

Bir başla onaylama daha geldi ve yaratık ayaklarını vurarak Victoria'nın tepesinde dikilmeye gidip dişlerini uyarı niteliğinde cadılara gösterdi.

Aden sevdiği herkesi neredeyse öldürmüş kadınlara, "Kendi başlarına yürüyemeyenleri taşıyın ve beni izleyin," dedi. Bir yanıt beklemeden ayağa kalktı ve mağaranın ağzına doğru sendeleyerek ilerledi. Az sonra arkasından ayak sesleri yankılanmaya başladı, bazıları ayaklarını sürtüyordu, çoğu ise ağırdı. Aden uzun bir koridorda sola ve sağa kıvrıldı ama sonunda mağaranın dışına ulaştı.

Gördüğü şey onu yeniden şoka soktu ve donup kalınca cadılar sırtına tosladılar. Yerler peri doluydu. Etraflarında kurtlar ve vampirler duruyor, hepsi kurt biçiminde olan ve Mary Ann'in önünde durup hırlayan Riley'ye bakıyordu. O... Mary Ann'i mi koruyordu? Kendi halkından mı?

Bu arada Mary Ann'in beti benzi atmıştı ve acı çekiyormuş gibi karnını tutuyordu. "Aden," dedi inleyerek.

Bütün gözler Aden'a çevrildi, ardından vampirler dizlerinin üzerine çökmeye başladı. Cadıların nefesi kesildi ve topluca bir adım geri attılar.

Aden bir dakikaya neler olup bittiğini öğrenirdi. "Cadıların geçmesine izin verin. Onlara bakmayın. Onlara dokunmayın. Onları takip etmeyin. Sadece geçmelerine izin verin." Kenara çekilmeden önce hem vampirlerin hem de kurtların başlarını sallamalarını bekledi.

Cadılar tereddüt etseler de tek sıra halinde yürüdüler, baygın kız kardeşlerine kendi aralarında destek oluyorlardı. Vampirler bir patika yaratarak açıldılar ve Aden tuttuğunu bile fark etmediği nefesini bıraktı. Kimse uzanmadı, kimse cübbeli kadınları durdurmaya yeltenmedi.

Şimdi sıra, arkadaşlarına gelmişti. "Riley, Mary Ann'i eve götür." Hasta olduğu ve dinlenmeye ihtiyacı olduğu belliydi.

"Ama kralım," dedi kanla kaplanmış bir vampir ayağa kalkarken. "O bir Enerji Emici. Öldürülmesi şart."

Birilerinin şu Enerji Emici olayını ona anlatması gerekecekti. “Ne olduğu umurumda değil. Kimse ona dokunmayacak ve onu da takip etmeyecek. Riley, sana dediğim gibi onu eve götür. Hemen!”

Koruma, Mary Ann’ın arkasına geçti ve ilerlemesi için onu dürttü. Vampirler ve kurtlar yine Aden’in emrine kulak verdiler... ancak hepsi gergindi ve harekete geçmeye hevesliydi. Cadılara karşı olduğundan bile fazla.

Ne körü körüne bir bağlılıktı. Aden aniden her şeyin netleştiği bir anda onların kendi halkı olduğunu fark etti. Ve o... o da krallarıydı. Evet. *Evet.* Bu itiraf ona yerinde geliyordu, inanılmaz derecede yerindeydi. Bu unvanı zaferiyle kazanmıştı. Dahası, bir şekilde onların yaratıklarını terbiye etmişti. Aden gerçekten de kraldı ve artık buna karşı savaşmayacaktı.

“Geri kalanınız... burada kalsın. Kıpırdamayın.” Döndü ve tekrar mağaraya girdi. Isırgan ile Victoria tam olarak onları bıraktığı yerdeydi ama Victoria şimdi oturuyordu.

“Daha iyi misin?” Aden yanına çömeldi ve çenesini tuttu. Nazıkçe başını iki yana çevirirken gözleri ciddi bir şekilde derisini inceliyordu. Yanıklar şimdiden kaybolmaya başlamıştı.

“Daha iyiyim.” O mavi gözler Aden’a kaygıyla bakıyordu. “Sen?”

“Ben gayet iyiyim.”

“Çok sevindim.” Victoria kollarını ona dolayıp yüzünün her yanına küçük öpücükler kondurdu.

Isırgan, varlığını Aden’a anımsatmak için burnundan soludu. Aden sırtarak uzanıp yeni koruyucusunun kulaklarının arkasını kaşıdı. Bu gece pek çok şeyin ters gidebileceğini düşündü. Sevdiği herkesi kaybedebilirdi fakat bu yaratığın yardımıyla her şey yoluna girmişti.

Yoluna girmekten de daha iyi olmuştu.

İsteksiz bir Isırgan’ı yeniden Victoria’nın içine dönmeye ikna ettikten sonra –Aden her ikisini de oradan daha iyi koruyabileceğini açıklamıştı– o ve Victoria el ele tekrar dışarı çıktılar. Bu sefer emirlerine itaat edilmiş olmasına şaşırılmamıştı. Vampirlerle kurtlar yerlerinden kıpırdamamıştı.

Aden, Victoria'ya baktı, Victoria da Aden'a. Hayatta ve birlikte oldukları için mutlu bir halde birbirlerine gülümsediler. "Ben kralım," dedi Aden.

"Evet," diye onayladı Victoria. "Öylesin."

Aden bekleyen kalabalığa döndü. "Evinize dönün. Dinlenin. Hepinizle gurur duyuyorum." Gelecek hafta, kendisi de dinlendikten sonra kendi toplantısını düzenleyecekti. Artık işler farklı olacaktı.

Vampirler ışınlanarak gözden kaybolmaya başlayınca Victoria, "Şimdi de ben seni eve götüreceğim," dedi.

Bir saniye sonra Aden yatak odasında duruyor, Shannon ranzanın üst katında hafifçe horluyordu. Aden arkadaşına göz attı. Beklendiği gibi hüküm süreceği vampir malikânesine Victoria'yla birlikte taşınmadan önce burada biraz daha kalacağını düşündü. Önce yapması gereken birtakım şeyler vardı. Çocuklar için. Dan için. Sonsuza dek gözetileceklerinden, sonsuza dek güvende olacaklarından emin olmak istiyordu.

Thomas'ı görmedi ve nerede olduğunu merak etti.

"Sen de eve gidip dinlen. Çünkü yarın," dedi, Victoria'nın dudaklarına hafif bir öpücük kondurarak, "randevuya çıkacağız."

Victoria yavaşça sırttı. "Bu, kralımın bir emri mi?"

"Bu, seni seven adamdan bir rica."

"Öyleyse kabul ediyorum."

"Gitmek zorundasın, Mary Ann," dedi Riley, Mary Ann'in giysilerinden birkaç tanesini aynı anda çantanın içine tıkarken. Hatta Mary Ann o giysileri yerinden çıkarırken bile. "Ve ben de seninle geliyorum."

"Babamı bırakmıyorum. Ve hayır, gelmiyorsun."

"Tek yolu bu. Eğer burada onunla birlikte kalırsan, sana ulaşmak için onu öldürürler. Artık herkes senin ne olduğunu biliyor. Aden vampirlerle kurtların seni rahat bırakmasını emredebilir ancak cadılar veya periler üzerinde hiçbir yetkisi yok. Ve onlar da seni mahvetmek için çok hevesli olacak. Özellikle de bu geceden sonra. Yani şunu bil ki geride kalmamın imkânı yok. Seni korumak istiyorum."

Riley tehlike konusunda haklıydı. Mary Ann onun haklı olduğunu biliyordu. Yine de bu, işleri kolaylaştırmıyordu. “Öylece gidemem.”

Mary Ann’in izleyeceği yol konusunda hiçbir şüphe yokmuş gibi Riley, “Babana bir not yaz,” diyerek sözüne devam etti. “Ona veda et. Onu kurtarmanın tek yolu bu.”

Onu kurtarmak. Başka hiçbir şey Mary Ann’i harekete geçiremezdi. Gözleri yaşlarla doldu fakat Riley’nin valiz toplamasını engellemeyi bırakarak masasına doğru yürüdü. Babasına bir mektup yazdı, onu sevdiğini ama bir süreliğine ayrılması gerektiğini ve mümkün olduğunda onu arayacağını söyledi.

Babası çılgına dönecek ve kendini suçlayacaktı. Tanrım, o anda Mary Ann kendinden nefret etti.

“Hepsi toplandı,” dedi Riley kararlı bir şekilde.

“Babam... hâlâ odasında. Peri ona ne duyarsa duysun orada kalmasını söyledi. Sanırım bütün gece orada kaldı.” Mary Ann eve geleli yarım saatten az olmuştu ama babasını iki defa kontrol etmişti. Her iki seferde de babası onu duymamış, fark etmemişti, sadece gözleri donuk bir halde yatağının kenarında tünemeye devam etmişti.

“Victoria’yla bağlantıya geçerim, o da babanı perinin baskısından kurtarır. Başka bir itirazın var mı?”

“Evet. Kimse Voyvoda’nın hâlâ hayatta olduğunu bilmiyor. Herkes öğrendiği zaman Aden’a ne olacak? Burada kalıp onu koruman gerek. Yoksa ona olan bağlılığını yitirdin mi?”

Riley’nin kirpikleri kaynak yapılmış gibi birbirine yapıştı ama Mary Ann yine de göz bebeklerinin genişleyip küçüldüğünü görebiliyordu. “Hayır, Aden’a bağlılığımı yitirmedim. Başka kimse de yitirmeyecek. İnan bana, yaratıkları ehlileştirerek kendini fazlasıyla kanıtladı ve halkımız artık Aden’ın gazabındansa Voyvoda’nın gazabıyla uğraşmayı tercih eder. O iyi olacak. Şimdi, hadi gidelim.”

Mary Ann yutkunarak ayağa kalktı ve Riley’ye döndü. Yapması gereken tek zor şey babasına veda etmek değildi. “Hayır,” diye fısıldadı, ardından daha kesin bir şekilde ekledi. “Hayır. Sana söyledim. Tek başıma gidiyorum.”

“Hayatta olmaz.” Riley çantayı omzuna attı. “Hadi gidelim. Birlikte.”

“Ya yalnız giderim ya da burada kalırım.” Riley’nin onun için her şeyden vazgeçmesine izin vermeyecekti, böyle bir davranış onun ölümüne yol açabilecekken değil. Ya Mary Ann onu öldürecek ya da geride bıraktığı halkı öldürecekti. Perilerle olan savaştan sonra Mary Ann’i koruması açıklanabilirdi. Mary Ann günü kurtarmış, rakibi yenmişti. Riley de kendini mecbur hissetmişti. Ve buna rağmen diğerleri sanki düşman olan *Riley’ymiş* gibi ona hırlamışlardı. Aden öne çıkıp saldırmamalarını emretmeseydi Riley’yi o anda öldürürlerdi.

Ama Riley’yi affederlerdi, onu tekrar yuvalarına kabul ederlerdi. Muhakkak. Tabii Riley kardeşleri yerine ikinci kez Mary Ann’i seçmezse. O zaman –tıpkı Mary Ann’in peşine düşecekleri gibi– Riley’yi de avlarlardı.

“Şaka yapmıyorum, Riley. Eğer kalırsam ve Aden zarar görürse seni suçlarım. Tek başıma gitmeme izin vermelisin.”

“Peki, nereye gidecekmisin?” diye çıktı Riley.

Mary Ann bunu bilmiyordu fakat bilseydi de ona söylemezdi.

“En iyisi bunu kendime saklamak olur.”

Riley dişlerini sıkı.

“İkimiz için de,” diye ekledi Mary Ann ve yeni bir gözyaşıyla savaşmak zorunda kaldı. *En iyisi bu. Unutma.*

“İyi,” dedi Riley, çantanın saplarını kavrayan eklemeleri bembeyazdı. “Öyle yap o zaman. Git.”

“Gideceğim.” Kelime boğazından tıkanarak çıkarken Riley’nin parmaklarını zorla gevşetti ve naylon poşeti yerine yerleştirdi. “Öyleyse bu veda oluyor.” Gözyaşları akmadan arkasını döndü ve yatak odasından çıktı. Sonra koridorda durdu. Bu şekilde gidemezdi. Her şeyi bu şekilde bitiremezdi.

Çabucak geri döndü, kollarını çatan Riley’nin önünde duraksadı, onu ensesinden yakaladı ve dudaklarını kendine yaklaştırdı. Öpüşme hızlı ve sertti, Riley’nin tadının yabaniliği, vücudunun sarsılmaz kuvveti Mary Ann’le alay eder gibiydi. Saniyeler geçti ve Mary Ann

sonsuz kadar sürmesini diliyordu. Bu kadardı. Son. Son öpüşmeleri. Bu anı, bu çocuğu kafasına kazıdı.

Buna ihtiyacı olacaktı.

Mary Ann inleyerek Riley'yi bıraktı ve hızla döndü. Koşarak evinden parlak güneş ışığına çıktı.

Çantasını Riley'nin dün gece çaldığı arabaya atarken yollarda nasıl hız yaptığını, Mary Ann'i Teksas'ta bir yerlerden Oklahoma'ya nasıl rekor bir sürede getirdiğini hatırladı. Sonra Mary Ann arabayı sürdü, sadece sürdü. Ağlaması hiç kesilmedi.

Kahvaltı edip Bayan Brendal'ın da nasıl tıpkı Bay Thomas gibi ortadan kaybolduğunu tartışırken Aden, Dan veya çocuklara planlarıyla ilgili hiçbir şey anlatmadı. Ayrıca Dan'ın özel hocalardan tamamen vazgeçmek istemesi ve diğer çocukları da Aden ve Shannon'la birlikte Crossroads Lisesi'ne kaydettirmeye çalışmasını tartışıyorlardı.

Elbette çocuklar heyecanlıydı.

Aden kitaplarını ve sırt çantasını toplarken hiçbir şey söylemedi, ruhlar kafasının içinde çene çalıyordu... Caleb tekrar cadıları bulmak için plan yapıyor, Julian, Caleb'ın fikirlerindeki kusurları dile getirerek eğleniyor ve Elijah neden gelecekte öncekinden fazla kargaşa gördüğünü çözmeye çalışıyordu. Hâlâ yükseklerden uçan Aden onları dikkate almadı. Shannon ve diğer çocuklar bile ne kadar mutlu görüldüğüne, ne kadar neşeli bir ruh hali içinde olduğuna dikkat çekmişlerdi.

Aden henüz onlara ne söyleyeceğini, hatta nasıl söyleyeceğini bile bilmiyordu. Ama bu konuda şimdi endişelenmeyecekti. Olan her şeyden sonra sadece günün tadını çıkaracaktı. Ve tabii ki Victoria'yla ilk gerçek randevularına çıkacakları akşamın. Aden sırttı. Kaşlarını çattı. Bu akşam da hiç gelmeyecek miydi?

Okul günü kahredici bir yavaşlıkta geçti, dersler tam bir işken-
ceydi. Kurtulmuş olmasına rağmen. Cadıların lanetinden ve lane-
tin getireceklerinden kurtulmuştu. Victoria yoktu ama Mary Ann
ve Riley de yoktu. Aden endişelenmiyordu. Bir molaya ihtiyaçları

vardı. Kahretsin, kendisinin bir molaya ihtiyacı vardı ama Dan'e de borçlu sayılırdı.

Okuldan sonra günlük işlerini hızla yaptı. Ya da yapmaya çalıştı. Ama en sonunda mısır koçanlarını soyup kepçeyle su boşaltmayı bitirdi ve duş aldı. Tam ay gökyüzünde kendini gösterdiğinde üzerini değiştirip en iyi kıyafetleri olan bir kot pantolonla siyah tişörtünü giydi. Victoria'ya çiçek almak istiyordu fakat hiç parası yoktu ve Meg'in güllerini mahvetmek istemiyordu.

Ona sadece kalbini vermesi gerekecekti. Tekrar.

Bir arabası olmadığı ve çiftlikte yaşarken de çıkmaya izni olmadığı için –Dan kızların bela demek olduğunu söylemişti çünkü erkeklerin iş yapmalarını ve ders çalışmalarını engelliyorlardı– Victoria'nın onu alması ve herkesi Aden'in hâlâ orada, onlarla birlikte olduğunu düşünmeye ikna etmesi gerekiyordu.

Ve Tanrım, nasıl da güzel görünüyordu. Yaralarından bazıları hâlâ iyileşme aşamasındaydı ve kolunda kabuklar vardı ama dar, mavi bir süveter ve daha açık tonlu bir mini etek giymişti. Renkler onu Vampir Hatun'dan Cennetten Küçük bir Parça'ya çevirmişti. Saçları sırtından ipeksi siyah dalgalar halinde akıyordu ve Aden'in tek yapmak istediği, karanlık bir köşe bulup parmaklarını saçlarının içinde gezdirmektir.

Aden'in penceresinden çıkıp çiftlikten el ele, yavaşça yürüyerek uzaklaştılar.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Victoria. Hatta önüne geçip kendi etrafında dönmek için elinden kurtuldu. "Doğal olarak bunları Stephanie'den ödünç aldım. Ve hazır ailemden bahsetmişken, kızlar senin, alıntı yapıyorum, çok da kötü olmadığına karar verdiler. Yaratıklarını ehlileştirirdin, zekânla cadılara üstün geldin ve perilere diz çöktürdün."

"Bayıldım," diye düzeltme yaptı Aden. Uzakta bir baykuş öttü. "Ve kız kardeşlerine benim de onların çok kötü olmadığını düşündüğümü söyle."

Karşılıklı gülümsediler. Aden gururlu bir şekilde bunu son zamanlarda çok yaptıklarını düşündü. Victoria azar azar o ciddi, ağırbaşlı yönünü kaybediyordu.

“Peki... ne yapalım?” diye sordu Victoria. “Başımızda bir lanet belası ya da savaşacak goblinler olmadığına inanamıyorum.”

“Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.” Bu gece sadece birlikte takılan ve eğlenen iki kişiydiler. “Kasabaya gitmek ister misin? Yani buradan başka bir kasabaya demek istiyorum, kimsenin bizim kim olduğumuzu bilmediği bir yere. Belki bir film izleyebiliriz.” Kızlar ne yapmaktan hoşlanırdı? Aden daha önce kimseyle çıkmamıştı.

“Çok isterim!” Victoria yeniden Aden’in elini tuttu ve bir saniye sonra dünya bir yana yattı, rüzgâr tozları kaldırdı ve çevresindeki her şey gözden kayboldu. Aden gözlerini kırpı, hepsi bu kadardı ve ayakları yere bastı, binalar aniden yanında uzanıyordu.

Aden güldü. “Bu işte gittikçe daha iyiye gidiyorsun.”

“Değil mi ama?”

Ne kadar insan gibi konuşmuştu. Ne kadar tatlıydı. Aden etrafına baktı. Karanlık bir ara sokaktaydılar, birkaç metre ötede kalabalık bir kaldırım, ondan da birkaç metre sonra daha da kalabalık bir yol vardı. “Neredeyiz?”

“Tulsa’da. Evden çok uzakta değil ama çok yakın da değil.”

“Mükemmel.”

Aden, dedi Elijah. *Eve git. Eve gitmen gerekiyor.*

“Bana bir şey olmayacak.”

“Tabii ki olmayacak ama sinemaya gitmektense diskoya gitmeye ne dersin?” diye sordu Victoria, Aden’in ruhlarla konuştuğunun farkına varmadan. Aden onun yanlışını düzeltmedi.

“Sanırım... yapabiliriz.” Daha önce hiç dans etmediği için nasıl dans ettiğini bilmiyordu ancak Victoria için denerdi. Ve böylece Victoria’yı yakınında tutabilecekti yani bu daha da iyiydi.

Aden, *lütfen.*

Bir gece, diye düşündü Aden. Tek istediği buydu. “Yarın,” dedi.

“Ruhlar mı?” diye sordu Victoria, bu sefer anlayarak.

“Evet.”

“Bir sonraki projemiz onlar olacak.” Sokakta yürüyüp kalabalığa katılırlarken, Victoria’nın teni Aden’inin yanında sıcaktı. “Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Yani sevi seviyorum, bunu biliyorsun ama bu çok... uçarı geliyor.”

“Şu anda uçarılık, aşırı derecede ihtiyacımız olan bir şey.” *Bunu duyuyor musun, Elijah? Buna ihtiyacım var.*

“Çok doğru. Tahmin et ne oldu?” Bekleyemeyecek kadar heyecanlı olan Victoria, Aden yanıt veremeden, elini bırakıp önüne zıplayarak cevapladı. “Bir insan esprisi biliyorum.”

“Öyle mi?” Aden, saçının birkaç tutamını Victoria’nın kulağının arkasına attı. “Nedir?” Göz ucuyla garip bir kıpırtı gördü ve kaşlarını çattı. Şu çöp kutusu az önce kendi kendine birkaç santim hareket mi etmişti? Herhalde öyle değildi. Herhalde artık tam bir paranoyak olmuş, her gölgede bir tehlike arıyordu.

“Bir zamanlar bir çocuk varmış...” Victoria da kaşlarını çattı ve Aden’in baktığı yeri gözleriyle takip etti. “Ne var?”

Aden. Aden, şimdi buradan ayrıl.

Bir saniye sonra Tucker sanki birdenbire ortaya çıktı, yüzünden gözyaşları akarken aniden Aden’in karşısındaydı. “Ne oluyor...”

Kalabalık ve arabalar –Victoria da– kaybolarak Aden’i تنها bir sokakta bıraktı. Aden’in sayısız imgelemde gördüğü bir تنها sokak. Bulmaktan büyük korku duyduğu sokak. Atlatmayı umduğu sokak.

Aden dövüşmeye hazırlanarak geri çekildi. Tucker onu takip etti.

“Üzgünüm, çok ama çok üzgünüm,” dedi Tucker. “Bana burada olacağını söyledi. Neden burada olmak zorundaydın ki?”

Son kelime Tucker’ın ağzından dökülmeden, Aden saldırıya geçmeden önce, tanıdığı, nefret ettiği, korktuğu, beklediği keskin bir acı içine saplanarak kemiği, kası... organı kesti. Kalbinin her atışı etini daha derin, daha büyük bir şekilde kesti.

Aden’i hayatta tutan kalp atışlarının ta kendisi şimdi onu öldürüyordu.

Tucker hızla oradan kaçtı.

Acı, bir bıçak kadar keskin bir biçimde patladı. Aden aşağıya baktı, kabzadan al rengin damladığını gördü. Boğazından soluğuyla birlikte kan lıkırdadı ve Victoria'nın, adını haykırdığını duydu. O neredeydi? Hâlâ onu göremiyordu. Yalnız başınaydı. Yalnız başına ölecekti.

Bir günü bile olmamıştı. Dinlenecek bir günü bile olmamıştı. Tanrı'nın bile dinlenmek için bir günü vardı. *Garip düşünceler*, diye düşündü. "Buna... değer," dedi, her neredeyse Victoria'nın onu duya-bileceğini umarak. Victoria ne olursa olsun, her şeye değerdi. Onunla geçirdiği zamanın bir anını bile hiçbir şeye değışmezdi.

Tenha sokak titrekçe parladı, kayboldu, kalabalık sokak tekrar ortaya çıktı.

Ah, Aden, dedi Elijah.

Caleb ve Julian itirazlarını haykırıyorlardı.

Öyleyse yalnız değildi. Ruhlar vardı. Mantıklıydı. Hayata birlikte başlamışlardı ve şimdi de birlikte sonlandıracaklardı. Tanrım. Son. Son. Bu sonuydu. Kelimenin kafasının içinde yankılanmasıyla, Aden hazır olmadığını fark etti. Fakat acı kısa süre içinde onu yıktı... düşüyordu... siyah bir kefen onu yakıcı bir medcezirin altına sürüklüyordu...

Gerisini bilmeyecekti.

Birileri beyninde elektrik şoku kullanmış olmalıydı çünkü Aden'in bütün vücudu aniden kasıldı ve büyük bir acı hissetti. Çok fazla acı. Siyah kefen tekrar hızla onu sardı, neyse ki... ama elektrik şoku onu yeniden geri çekti. Bu süreç defalarca tekrar etti.

"...onu kurtar," diye yalvarıyordu Victoria birilerine. "Onu kurtarmalısın."

"Çok kötü yaralanmış," dedi tanımadığı bir ses, "ve sen de ona verebileceğin kadar kan vermişsin. Biraz daha verirsen, ikiniz de öleceksiniz."

"O ölmeyecek," diye feryat etti Victoria. "Ölmesine izin veremeyiz. O bizim kralımız!"

Aden ona, *Ben buradayım*, demeye çalıştı fakat ağzını açılmaya zorlayamıyordu. Ruhların hâlâ onunla birlikte olduklarını düşündü çünkü ağladıklarını duyabiliyordu ama onlar da tek bir kelime söylemiyorlardı.

Bu kadar mıydı? Bu son muydu?

Son. Tanıdık bir kelime.

“Onu döndürmeye çalış,” dedi Victoria aceleyle. “Onu tamamen boşalt ve tekrar kalan kanımla doldurmaya çalış.”

Bitkin ve üzgün bir iç çekiş. “Bunu daha önce başkalarıyla denedik, Prenses. Bunu biliyorsun. Voyvoda’nın zamanından beri bir dönüşüm asla başarılı olmadı.”

“Umurumda değil.”

“Bazen kan veren de öldü.”

“Onu da biliyorum! Sadece yap şunu! Başka yolu yok ve ben de denemek zorundayım. Denemek zorundayım,” diye tekrarladı Victoria hıçkırarak.

Hayır, diye bağırarak istiyordu Aden. *Hayatını tehlikeye atma, Victoria*. Bunun dışında her şey olurdu.

Yabancı bir kez daha iç geçirdi. “Pekâlâ. Tamamen senindir. Ama şunu bil. Halkın onun güçten düşmüş halini öğrendiğinde –ki öğrenecekler, bunu uzun zaman sır olarak saklayamayız– taç için mücadele başlayacak. Aden her ne kadar kendisinin değerli bir kral olduğunu kanıtlamış olsun, gözünü iktidar hırsı bürüyenler daima olacaktır. Rakipler hazır yapabiliyorken ona saldırmak isteyeceklerdir.”

“Önce onu bulmaları gerekir. Ve Aden geri döndüğünde, *ki dönecek*, meydan okuma cüretini gösteren herkesin cezalandırılacağından eminim. Ağır bir şekilde.”

Kapıya vurma ve birkaç gümbürtü sesi geldi. Ayak sesleri. Bir soluğun kesilmesi.

“Riley?” dedi Victoria.

“Ona ne oldu? Neler oldu böyle?”

“Geri çekil! Ona dokunma. Onu çeviriyorum. Sen burada kal ve herkesin sakın olmasını sağla. Onu buradan götürüyorum.”

“Onu çeviriyor musun? Götürüyor musun? Victoria, bunu yapamazsın.”

“Yapabilirim ve yapacağım da. Geri çekil!”

Bir duraksama. “Tamam, tamam. Geri çekileceğim. Ama sana söylemem gereken bir şey var. Aslında birkaç şey. Ve burada uzun süre kalamam. Mary Ann kaçtı ve ben de bir yere güvenli bir şekilde vardığından emin olmak için onu takip ettim ve sadece seninle konuşmak için geri döndüm. Mary Ann başka bir yere gitmeye karar verip bana izini kaybettirmeden geri dönmeliyim. O yüzden dinle. Aden’in üzerindeki hakların için Draven sana meydan okudu. Baban hayatta ve...”

“Meydan mı okudu? Hayır! Daha olmaz! Mary Ann iyi mi? Ve... ve babam hayatta derken ne demek istiyorsun? Riley, o yaşıyor olamaz. Aden’a zarar verir, o... Hayır! Ona izin vermeyeceğim!”

Bunun üstüne sessizlik oldu. Süzülüyordu. Karanlık. Ardından Aden, sanki boynu yarılarak açılıyormuş gibi hissetti ve bu sefer gerçekten de ağzını oynatabildi. Çığlık attı.

Çırpındı, savaştı, hareketsiz kaldı. Hiçbir şeyi kalmamıştı.

Kefen, o kutsal kefen... Aden’ı örtüyor, koruyordu. Aden kayıp gidiyordu...

...soğuk, çok soğuk...

Aptal kefen... Aden kefeni tekrar yerine çekti.

...sıcak, çok sıcak...

Aden kefeni itti... Böyle daha iyiydi ama uzun süreliğine değil. Yine kayıp gidiyordu...

–SOĞUK, ÇOK SOĞUK–

Aden çekti.

–SICAK, ÇOK SICAK–

Aden elinden geldiğince kuvvetli bir şekilde itti. Tekmeledi. Kefen yoktu. Artık kefen yoktu.

...acı, çok fazla acı...

–ACI, ÇOK FAZLA ACI–

Zaman, sonsuz bir değişim okyanusuydu. Dalgaların üstünde sürükleniyor, altına çekiliyor, boğuşuyor, tekrar yukarı itiliyor, biraz daha sürükleniyordu... *soğuk, çok soğuktu...* ve merak ediyordu... *sıcak, çok sıcaktı...* acaba evin yolunu hiç bulabilecek miydi? Ev neredeydi? Cevap aklına gelmiyordu. Çok fazla laklak vardı, ipe sapa gelmez ve can sıkıcıydı. Acı geri dönmüştü. Ama kefen değil. Neyse ki kefen dönmemişti.

Okyanus, göz açıp kapayana kadar ortadan kayboldu. Bir mağara gördü, artık mağaralardan nefret ediyordu, kendini gördü, ne kadar hasta ve solgun görüldüğünü, debelendiğini, ter içinde kaldığını, suyun onu kaplayan kanı alıp götürdüğünü ve Victoria'yı gördü, ne kadar hasta ve solgun görüldüğünü, yanında yattığını, kıvrandığını, inlediğini gördü ve onun düşüncelerini duydu, bütün hayatı boyunca bütün düşüncelerini, o kadar yüksek sesliydi ki Aden onlarla baş edemedi, onları dinleyemedi, kafasının içinde çok fazla hatıra vardı, Victoria'nın hatıraları, kendi hatıraları, Victoria'nın acısı, kendi acısı, sığmayacak kadar fazlaydı ve kısa süre içinde bir şeyler esnemezse Aden kırılacak, binlerce parçaya bölünecek ve bir daha asla yerli yerine oturmayacaktı.

Kefeni geri istiyordu.

Sonra sessizlik oldu. Sakinlik. Bunlar oluyor ancak uzun sürmüyordu. Uzaktan bir kükreme duydu. Hayır, uzaktan değil. Daha sesli... daha yüksek sesli... daha yakın... çok yakın. Kendi *içinden*. Kükreme kendi içindeydi, onu dolduruyor, neredeyse gözeneklerini parçalayarak çıkıyordu. En azından laklak durmuştu. Sıcaktı... Öncesinden daha çok yanıyordu. Yanıyor, su topluyor, için için kızıp küle dönüyordu. Yeniden düzelip daha sert, daha ağır, daha sıcak bir şekilde tekrar örülüyordu.

"Aden."

Soğuk neredeydi? Soğuğun geri dönmesini istiyordu.

"Aden, lütfen." Ses, kükremeyle karıştı. "Gözlerini aç."

Ağzı kupkuruydu, diş etleri ve dili şişmişti, dudakları morarmıştı. Kasları ve kemikleri sanki bir beyzbol sopasıyla fazla sıkı fıkı olmuşlar gibi hissettiriyordu.

“Aden!”

Göz kapakları kendi iradeleriyle hemen açıldı. Nefes nefeseydi, hâlâ terliyordu. Tepesinde bitkin Victoria belli belirsiz görünüyor, koyu renk saçları Aden’in yüzünün çevresine bir perde gibi düşüyordu. Victoria’nın gözlerinin, acıyla donuklaşmış gözlerinin altı morarmıştı ve sınıksız kulaklarını tutmuş, iki büklüm olmuştu.

Bu bir rüya mıydı? Yoksa Aden ölüp cennete mi gitmişti? Hayır, cennete gitmiş olamazdı. Hâlâ o çirkin kükremeyi duyuyordu, hâlâ tutuşmuş gibi hissediyordu, hâlâ yaralı bereliydi.

“Aden,” diye inledi Victoria.

Aden birden doğruldu. Bir baş dönmesi çarptı, sonra geçti. Bir acı saplandı ve kaldı. “Neler oluyor?” Kelimeler yuvarlanarak, tanımadığı dişlerin arasından itilmişti. Vampir dişlerinin arasından mı? Ön dişlerini diliyle yokladı... Hayır, vampir dişi değillerdi. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Neyi olduğundan ya da neler olduğundan da emin değildi.

Ah, Victoria’nın ona kendi kanından verdiğini biliyordu. Hayatını kurtarmak için onu insandan vampire dönüştürmeye çalıştığını biliyordu. Duyduğu sohbeti unutmamıştı. Ama bundan fazlasını bilmiyordu. Eğer değişim başarıya ulaşmadıysa nasıl hayatta olabiliyordu?

Sormak istiyordu.

“Ruhlar,” dedi Victoria, Aden söyleyemedi. “Ruhlar bende. İçimde. Konuşuyorlar. Neden durmuyorlar? Ve sen... sanırım sende de benim yaratığım var.” Victoria sanki gücünü ancak bu itirafı yapabilecek kadar koruyabilmiş gibi yığılarak Aden’in kollarına düştü.

Duyduğu şeyi kavrayamayan Aden, Victoria’yı kendine yaklaştı-
rıp sıkıca tuttu. Beyni henüz hayata dönememişti, düşünceleri hızla parçalanıyor, yorgunluk içini aşındırıyordu. Yavaşça yaslanarak Victoria’yı da beraberinde çekti.

Hayattaydılar. Bu düşünce netti. Başlarına her ne gelmiş olursa olsun hayattaydılar. Gerisi daha sonra halledilebilirdi. Ve ne değişimler yaşamış olurlarsa olsunlar, yapmaları gereken sıradaki şey ne olursa olsun, zafer kazanacaklardı; buna şüphesi yoktu. Cadıları ve ölüm lanetini yenmişlerdi. Bunu da aşarlardı. Birbirlerine sahiplerdi ve önemli olan tek şey buydu.

“Bırakma,” dedi Victoria, onun göğsüne doğru.

Aden onun uyanmasına *şaşırmıştı*, şaşırmış ama mutlu olmuştu. “Bırakmayacağım. Seni asla bırakmayacağım.”

Evet, birbirlerine sahiptiler, daima da sahip olacaklardı. Sonra olacakların üstesinden gelebilirlerdi.

Aden öyle umuyordu.

Karakter Listesi ve Terimler Sözlüğü

Bayan Brendal *peri prensesi, Bay Thomas'ın kız kardeşi*

Bay Hayward *Crossroads Lisesi anatomi hocası*

Bay Klien *Crossroads Lisesi kimya hocası*

Bay Thomas *peri prensi, hayalet*

Brian D ve M'nin *bir sakini*

Brianna Buchannan *Mary Ann'in arkadaşı, Britanny'nin kız kardeşi*

Brittany Buchannan *Mary Ann'in arkadaşı, Brianna'nın kız kardeşi*

Cadılar *büyü dokuyanlar, sihir üretenler*

Caleb Aden'in *kafasının içinde tutsak kalmış bir ruh. Başka bedenleri ele geçirebiliyor*

D ve M Çiftliği *asi genç suçlular için bir rehabilitasyon merkezi*

Dan Reeves *D ve M Çiftliği'nin sahibi*

Dimitri *Victoria'nın ölmüş nişanlısı*

Dr. Hennessy *Aden'in yeni terapisti*

Dr. Morris Gray *Mary Ann'in babası*

Draven *Aden'la çıkmak üzere seçilmiş dişi vampir*

Elijah *Aden'in kafasının içinde tutsak kalmış bir ruh. Geleceği tahmin edebiliyor*

Enerji Emici *doğüstü yetenekleri olanlardan beslenen ve onları eninde sonunda imha eden bir insan*

Eve eskiden Aden'in kafasının içinde tutsak kalmış bir ruh. Bir zaman yolcusu

Periler insanoğlunun koruyucuları, vampirlerin düşmanları

Goblinler küçük, ete aç yaratıklar

Haden Stone Aden olarak tanınıyor. Doğaüstü olanları kendine çeken ve kafasının içinde tutsak kalmış üç ruh olan bir insan

je la nune vampirler için ölümcül olabilen zehirli bir sıvı

Jennifer bir cadı

Julian Aden'in kafasının içinde tutsak kalmış bir ruh. Ölüleri diriltebiliyor

Kan köleleri bir vampirin ısırığına bağımlı olan insanlar

Kanlı Mary Voyvoda'ninkine rakip olan bir vampir grubunun kraliçesi

Kazıklı Voyvoda Romanya vampir grubunun eski kralı

Lauren vampir prensesi, Victoria'nın ablası

Marie bir cadı

Mary Ann Gray insan. Doğaüstü olanları geri püskürtüyor

Maxwell kurtadam biçim değiştiren, Riley'nin lanetli erkek kardeşi

Meg Reeves Dan'in karısı

Nathan kurtadam biçim değiştiren, Riley'nin lanetli erkek kardeşi

Ozzie D ve M'nin ölmüş olan eski sakini

Penny Parks Mary Ann'in en iyi arkadaşı

Riley kurtadam biçim değiştiren, Victoria'nın koruması

RJ D ve M'nin sakini

Ryder D ve M'nin sakini

Seth *D ve M'nin sakini*

Shane Weston *Tucker'ın insan arkadaşı*

Shannon Ross *Aden'in oda arkadaşı*

Stephanie *vampir prensesi, Victoria'nın ablası*

Terry *D ve M'nin sakini*

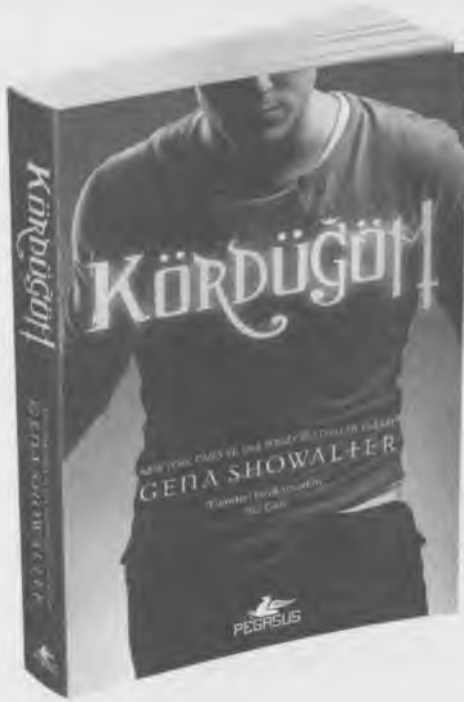
Tucker Harbor *Mary Ann'in eski erkek arkadaşı, yarı iblis illüzyonist*

Vampirler *insan kanıyla yaşayan ve içlerinde bir yaratığın tutsak olduğu varlıklar*

Victoria *vampir prensesi*

Çoğu on altı yaşındaki gencin arkadaşı vardır,
Aden Stone'un ise zihninde yaşayan dört ruh var.

Biri zamanda yolculuk yapabiliyor.
Biri ölüleri diriltiyor.
Biri diğer insanları kontrol edebiliyor.
Biri de geleceği görüyor.

“Elimden bırakamadım.”

-P.C. CAST Gece Evi serisinin yazarı

“Okumaya başladım ve bir türlü bırakamadım. İnanılmaz!”

-Kristin Cast, Gece Evi serisinin yazarı

